

Dám Yêu Dám Lên

Contents

Dám Yêu Dám Lên	2
1. Chương 1: Dì Cả Làm Mai Mối	2
2. Chương 2: Không Dám Thừa Nhận	5
3. Chương 3: Thế Nào Gọi Là Cần	10
4. Chương 4: Đầu Hối Đáng Ghét	13
5. Chương 5: Trò Đùa Của Duyên Phận	17
6. Chương 6: Phó Tổng Giám Đốc Làm Thật	20
7. Chương 7: Suýt Nữa Thì Loạn Luân	23
8. Chương 8: Tình Cảm Anh Em Rất Tốt	26
9. Chương 9: Chỉ Nhìn Lên, Không Phải Cuồng	30
10. Chương 10: Người Đề Nghị, Người Theo Đuổi	33
11. Chương 11: Ba Thiếu Một	36
12. Chương 12: Ai Cũng Có Mục Đích Riêng	39
13. Chương 13: Cậu Bé Đáng Kính Ngạc	41
14. Chương 14: Ai Là Dì Của Ngươi	44
15. Chương 15: Lại Là Bia Đỡ Đạn	47
16. Chương 16: Thì Ra Là Vậy	51
17. Chương 17: Dám Yêu Dám Nói	55
18. Chương 18: Tuyên Bố Tình Yêu	58
19. Chương 19: Theo Đuổi Đàn Ông Thật Dễ Dàng Sao?	62
20. Chương 20: Ngày Xưa Nghịch Dại, Bây Giờ Trả Giá	64
21. Chương 21: Bị Từ Chối	67
22. Chương 22: Tiểu Bàn Trở Thành Mỹ Nam	70
23. Chương 23: Hai Nữ Một Nam	73
24. Chương 24: Mùa Chia Tay	77
25. Chương 25: Lấy Anh Nhé!	80
26. Chương 26: Từ Chức	83
27. Chương 27: Người Đồng Hành	87
28. Chương 28: Ngoại Truyện	90
29. Chương 29: Không Chỉ Là Bạn Bè	94
30. Chương 30: Chồng Của Mình	97
31. Chương 31: Kế Hoạch B	100
32. Chương 32: Phụ Nữ Ừ ? Vẫn Đánh!	104
33. Chương 33: Chuyện Đang Dở Trên Sofa	108
34. Chương 34: Ghen Ghét Dữ Dội	110
35. Chương 35	113
36. Chương 36: Không Thề Rời Đi	116
37. Chương 37: Chân Tượng Chỉ Có Một	121
38. Chương 38: Mang Theo ‘dì Cả’ Bắt Nạt Người	124
39. Chương 39: Cuộc Chiến Vòng Một	128
40. Chương 40: Ai Trêu Chọc Ai	131
41. Chương 41: Muốn Nhất	135

42. Chương 42: Trò Chơi Biến Thái	139
43. Chương 43: Thực Sự Đã Hiểu	143
44. Chương 44: Quyết Định Quan Trọng Nhất	147

Dám Yêu Dám Lên

Giới thiệu

Nhân vật chính: Trần Quả, Hoắc Hiên Nhân vật phụ: những người không có nhiệm vụ thì rất nhiềuV

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dam-yeu-dam-len>

1. Chương 1: Dì Cả Làm Mai Mối

Từ trước đến nay, đây được cho là kỳ tích của dì cả.

Dì cả giống như giọt nước, tùy hứng độc đoán, ngang ngược kiêu ngạo, cứng đầu táo bạo, không biết sợ là gì, cả thế giới ghen tị với dì cả, thậm chí còn ngang ngược mà cứng chiều pháp đẹp.

Khi dì cả muốn đến thì không hề báo trước, cứ đứng hạn lại lên không cần biết là ngày hay đêm. Sự cứng chiều của dì cả làm cho người ta bủn rủn không còn sức sống, tình yêu của dì cả làm người ta đau đớn, dù không có ai dạy cũng có thể biểu hiện như người sắp chết, hơi thở thoi thóp quần quai vật vờ, thực sự ép người dù không muốn cam tâm tình nguyện mà phạm pháp. Mặc dù là vậy nhưng người nào cũng phải nghiêng răng nghiêng lợi, cắn răng chịu đựng chào đón sự cứng chiều này của dì cả. Nguyên rửa thì cứ nguyên rửa, nhưng nếu một tháng nào đó mà dì cả không ghé thăm lại làm người ta lo lắng mà thậm chí cầu xin dì cả xuất hiện.

Người phụ nữ nào cũng được dì cả cứng chiều vài năm và còn tiếp tục chăm sóc dài dài, mặc dù không dám mơ mộng viễn vông sẽ được dì cả đối xử dịu dàng, và cũng chưa từng hi vọng rằng dì cả sẽ thay nguyện lão dùng sợi tơ hồng ngẫu nhiên buộc lên ngón áp út của một người nào đó.

Sợi tơ hồng không thể nhìn bằng mắt thường được nhưng nó rất kì diệu có thể đem hai người tưởng chừng như không liên quan gì tới nhau buộc lại với nhau.

Đây đúng là may mắn của con người nha!

Khi được sợi tơ hồng chạm vào, sống mũi sẽ cay cay, đôi mắt ngấn lệ vì vui sướng mà bật khóc.

Dù có là hủ nữ, đang rất thịnh hành, thì dì cả vẫn có thể giữ vững lập trường, gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn nha, thật sự làm người ta phải kính nể! Dù có thể vinh hạnh được dì cả đích thân tìm kiếm người có duyên với mình thì mình tuyệt đối không muốn. Đánh chết cũng không dám nhận. Chỉ dám cầu mong đối tượng mà dì cả chọn là một người đàn ông thôi.

Cám ơn trời đất, ông trời vẫn còn rủ lòng thương, đối tượng đúng là một người đàn ông!

Đối với công nhân viên chức thì ngày thứ sáu luôn là khoảng thời gian thích nhất — chỉ cần là không phải tăng ca thì ngày thứ sáu chính là thiên đường.

Cho tới bây giờ mình luôn yêu thích ngày thứ sáu, hầu như cứ khi bắt đầu tuần làm việc mới thì mình lại rướn cổ mong ngóng đến ngày thứ sáu đẹp tươi; từ trước đến nay, mình luôn coi bản thân là con trâu, ngày thứ sáu xinh đẹp như chị Hằng Nha, còn các ngày từ thứ hai đến thứ năm thì chính là dải Ngân Hà dài vô tận.

“Quả Quả, nhìn mặt em có vẻ không ổn lắm nha!” Đây là anh Triệu đồng nghiệp của mình rất thật lòng quan tâm tới mình. “Chẳng lẽ là. em. bị ma nhập hả?”

Anh Triệu là đồng nghiệp trong công ty, so với người chỉ phụ trách điều tra thị trường đồ uống như mình thì ngoài việc điều tra anh ấy còn phụ trách cả mảng tiêu thụ sản phẩm nữa, thật là tốt nha, anh Triệu có một cô bạn gái đang nghiên cứu sinh ở nước ngoài, nghe nói tình cảm giữa hai người rất thắm thiết, dù bọn họ cách xa nửa vòng trái đất.

Anh Triệu luôn coi mình như một cô em gái, mình cũng coi anh Triệu như anh trai, vì vậy mà chuyện gì cũng chia sẻ với nhau, bao gồm cả phim 18+, phim hành động cũng đều xem chung, cho nên chuyện dì cả của mình cũng không phải là bí mật gì với anh Triệu, nên trong mắt mình anh Triệu không giống như dê xồm. Mặc dù anh Triệu cái gì cũng tốt, chỉ duy nhất một điều rất đáng ghét, chính là anh Triệu luôn dùng khuôn mặt chân thành mong muốn nhìn người khác gặp họa làm cho họ không biết nên cười hay khóc nữa.

“Tớ thì lại cảm thấy Quả Quả thà chấp nhận bị ma nhập còn hơn” Tiểu Tiểu dùng khăn lau mồ hôi trên trán Quả Quả, “Nhìn môi của em ấy trắng bệch như vôi thì tớ đoán chắc là nữ vương lại đến thăm. Chắc không đoán sai chứ, nhìn qua cũng biết cô em này cô đơn quá muốn leo tường ra ngoài chơi nhưng thật đáng tiếc là dì cả lại đột nhiên xuất hiện chứ gì?”

Tiểu Tiểu, tên cũng như người, nhỏ nhắn đáng yêu, là đàn chị vào công ty này sớm hơn mình hai năm. Tình cảm hữu nghị giữa hai chị em mình là từ quán rượu mà nên. Mình luôn theo đuổi phương châm tự bảo vệ mình nhưng khi nhìn thấy một cô gái đã uống say rồi mà còn bị một tên lưu manh tiếp tục ép uống thêm, lúc ấy không kiềm chế nổi bèn cầm ly rượu đó uống một hơi vào bụng. Sau đó, dù không phải là anh hùng cứu mỹ nhân nhưng hành động này cũng làm ọi người kinh ngạc, từ đó về sau, mình Trần Quả đánh bậy đánh bạ mà cái biệt hiệu “anh hùng quán rượu” lại gắn luôn lên người mình.

Quả thật, vô tình trông liễu cũng có thể thành rừng nha, không ngờ một cô gái thuần khiết như mình, tửu lượng khá cao, lại nhờ vào thứ đồ uống này mà kiếm được việc nha.

Nhưng mà đồng chí Tiểu Tiểu này nói sai một điều, là một con người bình thường nên thay vì bị ma nhập thì mình đương nhiên sẽ lựa chọn để dì cả đến thăm còn hơn. So với những điều tồi tệ khác thì dì cả vẫn là người rất tốt bụng và có tình người hơn.

“Chiến đấu với dì cả, thật đáng thương, đáng thương nha!” Anh Triệu bình tĩnh tổng kết lại.

“Dì cả không thương tình lại đến thăm đúng lúc đang khao khát yêu đương thế này, thật đáng thương!” Tiểu Tiểu còn bổ sung thêm.

Bị dì cả đến thăm đúng là xui xẻo à — mình — mím môi tủi thân dựa vào người Tiểu Tiểu tìm kiếm an ủi, không ngờ lại bị cái bà chị độc ác này không tính người này ném thêm một quả lựu đạn.

“Em thật hư nha!” Tiểu Tiểu độc ác nói, “Nếu em dám đem dì cả nhà em sang cho chị thì cứ chống mắt lên mà xem, chị sẽ xử lý em như thế nào!”

Hình như khả năng này cũng có thể xảy ra. Còn nhớ những năm đi học chuyện này vẫn thường xảy ra, chỉ cần trong ký túc xá có một người nào đó bị dì cả hỏi thăm thì ý như rằng những người còn lại cứ lần lượt được dì cả chăm sóc. Thì ra mỗi lần dì cả đến thăm chúng ta cũng giống như đi vệ sinh vậy, còn dẫn bạn theo nữa.

Cha không thương, mẹ không xót, còn bị Tiểu Tiểu ghét bỏ nữa khiến mình chỉ có thể gục đầu xuống bàn chịu đựng nỗi đau đến không mở nổi mắt ra nữa, trong lòng cũng quyết tâm không thể chỉ có một mình mình chịu đựng khó chịu được, mình còn muốn bọn họ cũng phải hứng chịu theo.

Từ trước tới nay mình luôn làm theo một phương châm đó là —— có phúc thì mọi người cùng hưởng, gặp nạn nhất định phải cùng chịu!

Thật ra thì mình hoàn toàn có thể lựa chọn việc xin nghỉ về nhà tự sinh tự diệt, nhưng mà thực sự mình không thích viết đơn xin nghỉ, lại càng không thích vào phòng làm việc của cấp trên để xin dấu nghỉ phép. Đây là bệnh tâm lý bắt đầu từ thời còn là học sinh —— thật sự không thể giải thích được mâu thuẫn trong lòng mình nữa.

“Quả Quả, em nên xin phép về nghỉ ngơi đi, dù sao thì những việc còn lại cũng không cần đến em nữa.” Anh Triệu nói một câu mà trúng trọng tâm luôn.

Quả thật, mình cũng đâu phải là một nhân viên chăm chỉ gì, nhưng vì cái nguyên nhân chết tiệt kia nên vẫn chưa xin nghỉ. Không còn cách nào, mình bèn len lén nhìn Tiểu Tiểu một cái, quả nhiên cô ấy liền hiểu vấn đề ngay.

Tiểu Tiểu nhìn mình với ánh mắt lạnh như băng, giằng co vài chục giây, kết quả Tiểu Tiểu nghiêng răng nghiêng lợi nguyên rửa mình một câu “cẩn thận không lười mà chết đấy”. Sau đó không thể làm gì được mình nữa, tức giận quay lưng đi về chỗ của Tiểu Tiểu, dùng sức gõ lên bàn phím. Hi, Tiểu Tiểu đang giúp mình gõ đơn xin nghỉ đây, sau khi gõ xong Tiểu Tiểu còn cầm nó đi vào văn phòng của cấp trên xin dấu giúp mình nữa, thật tuyệt. Ở cái thế kỷ hai mươi mốt này, cô ấy lấy việc giúp người làm niềm vui thì rất đáng cho chúng ta khen thưởng cô ấy chứ nhỉ?

Khẽ nhếch mép lên, ánh mắt lóe lên tia sáng, nhanh tay dọn dẹp mọi thứ trên mặt bàn rồi rời đi.

Đứng ở trước cửa thang máy, mình càng hiểu hơn về số phận đen đui của mình nhưng chỉ không ngờ lại có thể đen đến mức này.

Mặt mình đỏ lên như gà chọi, nghiêng răng nghiêng lợi, mắt dán vào tấm bảng thông báo treo bên cạnh thang máy, cố gắng ép bản thân phải bình tĩnh đối mặt với sự thật ngay trước mắt. Tôn trọng sự thật là đức tính lớn nhất của mình.

Bảng thông báo thang máy đang sửa chữa trong hai giờ, tuy nói rằng trước khi mọi người tan ca thì thang máy có thể tiếp tục hoạt động, dù thời tiết không khó chịu nhưng mà ai có thể đảm bảo đi cả của mình không nổi giận đây?

Hít một hơi thật sâu, chán nản mà đi đến cầu thang bộ, chỉ là hôm nay không thích hợp cho việc leo cầu thang lắm. Nhưng mà chắc đi cả cũng chịu cùng đi với những người khác thì tại sao lại không thể cùng mình leo cầu thang nhỉ?

Mình đã từng có một ảo tưởng, một ngày mình đi trên đôi giày cao gót mà giẫm đạp lên mọi người lúc tan ca, vì thế nên hôm nay mình đã đi đôi giày này. Vậy mà hiện thực thật phũ phàng, bây giờ mới biết suy nghĩ của mình quá ngây thơ ngu ngốc, định đem giày cho vào túi nhưng mà thực tế thì..., để phối hợp với bộ đồ công sở này thì mình lại chọn một chiếc túi xách nhỏ đi kèm.

Kể từ khi thang máy ra đời thì cầu thang gần như bị vứt bỏ, nếu không phải vì tình thế ép buộc hoặc là tòa nhà không có thang máy thì mình không chút do dự mà chọn thang máy chứ không phải là cầu thang bộ này. Mà ở cái công ty lớn như thế này thì cầu thang sẽ không có khách hàng nào.

Mình từng đọc tiểu thuyết, xem trên truyền hình thường có cảnh một cô gái tay cầm giày, chân trần đi cầu thang. Mọi người hãy thử một lần vì cảm giác này rất sướng khoái, vừa hay mình đang ở tầng sáu, và đang muốn đi xuống dưới.

Không biết có vì vấn đề phong thủy không mà cảm giác bầu không khí xung quanh lãnh lẽo u ám, theo những gì mình nhìn thấy thì loại u ám này được nằm trong hoàn cảnh rất thích hợp giống như tuyết có thêm sương, lửa cháy được thêm dầu. Lúc này chẳng cần phải quan tâm tới cái gì cả, chỉ cần mình có thể thuận lợi mà đi xuống dưới bình an là tốt rồi.

Mọi người vẫn cho rằng trong thời gian làm việc sẽ không có ai dám ở trong cầu thang này, ít nhất thì mình cũng không dám. Khụ, dù sao sẽ không chọn chỗ này để nghỉ ngơi. Nhưng mà mình không chọn không có nghĩa là người khác cũng không chọn. Khi còn một nửa đường nữa là xuống đến tầng ba thì chợt

có tiếng nói vang lên. Phản xạ có điều kiện của mình là chân chừ một chút xem tình hình thế nào đã, câu chuyện của họ cứ đập vào tai mình nghe rất rõ ràng.

Chắc chắn người này đang gọi điện thoại, không biết nội dung là gì, người đó liền đứng lại ở cầu thang tầng hai, không đi tiếp nữa.

“Tôi cho anh biết! (.) hôm nay tôi trốn việc! (.)”

Dù trong đầu mình chân chừ không muốn đi nhưng đôi chân vẫn tiếp tục bước đi, nhưng mà không ngờ hành động này lại là inh nghe được lời phát biểu trốn việc một cách hùng hồn đến thế. Những ngôn từ liên tục được tuôn ra như lũ cuốn, nhưng đáng ngạc nhiên là người đó phát âm rất lưu loát, nói rất rõ ràng rành mạch, phát âm chuẩn mà điều kỳ lạ nhất đó là, rõ ràng người đó đang mắng chửi những câu thô tục nhưng lọt vào tai người khác cảm thấy rất êm tai nha. Chỉ có điều là ông anh này hình như không biết khi nói chuyện ở đây sẽ rất vang sao? Anh ta nên đứng vào một góc nào đó tay vỗ ngực nhưng phải hạ giọng xuống thể hiện ý chí quyết tâm của mình sao?

Dù biết rằng quấy rầy người khác khi họ đang nói chuyện là một hành động rất bất lịch sự nhưng mà mình còn muốn xuống tầng dưới nữa mà. So với sự mệt mỏi mà đi cả ban cho thì hành động bất lịch sự chẳng là gì cả? Không cần phải suy nghĩ quá nhiều làm gì.

“Nè. thật ngại đã làm phiền nhưng mà có thể nhường đường được không?” Mình bước đến sau lưng người đó với đôi chân trần, nói khẽ.

Có vẻ như người này thật sự bị bất ngờ vì trong hoàn cảnh này lại có tiếng người nói sau lưng làm cho cơ thể sững lại. Dưới con mắt của mình thì biểu hiện đó gọi là chột dạ, một phản xạ có điều kiện.

Anh ta từ từ quay đầu lại nhìn mình, vẻ mặt của anh ta lúc này giống như nhìn sứ giả đến từ địa ngục vậy.

Khi nhìn thấy rõ dung mạo của người đối diện rồi thì mặt mình còn giống như khi thấy sứ giả của địa ngục.

Gương mặt đẹp trai này! Chắc chắn không thể nhầm được! Mặc dù mới chỉ nhìn qua một lần ở buổi liên hoan công ty cuối năm nhưng mà mình dám đảm bảo người này chính là người làm việc hết mình cho tổng giám đốc công ty cũng chính là anh trai anh ta, cam tâm tình nguyện dốc hết sức lực làm việc mà bỏ quên mất các cô gái xung quanh, là một người đàn ông lịch sự nho nhã nhất công ty — Phó tổng giám đốc!

Nghe đồn phó tổng giám đốc là người lịch sự nho nhã, làm việc vô cùng chăm chỉ, trước kia mình hơi tin vào lời đồn đó nhưng vào lúc này thì mình chỉ có thể nói một câu, chỉ là tin đồn. Tin đồn mãi mãi chỉ là tin đồn! Căn bản tin đồn không có chút sự thật nào. Nếu không thì cái người vừa mới phát biểu hùng hồn đòi trốn việc, ăn nói thô tục kia là thể thân của phó tổng giám đốc hay sao?

Chắc chắn chắc, đều là người không muốn làm việc, mình phải viết giấy xin nghỉ rồi còn phải được cấp trên đóng dấu mới được nghỉ, còn người này thì hùng hồn tuyên bố trốn việc là trốn việc luôn.

Nhưng mà anh ta đường đường là ông chủ lớn của công ty, không phải trốn việc rất dễ sao? Mình không tin có người dám xông ra chỉ trích anh ta nha!

Chú thích: Di cả là ngày đèn đỏ của các chị em

2. Chương 2: Không Dám Thừa Nhận

Vẫn cảm thấy phó tổng giám đốc là một người đàn ông thâm hiểm khó đoán, không đơn giản chút nào nha, cho dù bị cấp dưới của công ty mình chứng kiến tận mắt cảnh mình trốn việc và hình tượng người đàn ông hoàn mỹ cũng bị phá hủy, nhưng anh ta lại có thể bình tĩnh cất điện thoại đi, sau đó thần nhiên mỉm cười hỏi thăm mình: “Trốn việc?” Giọng nói này ẩn chứa sự vui mừng khi gặp được người cùng làm việc xấu như mình.

Đáp lại ánh mắt mong chờ của anh ta, mình thấy chột dạ không biết nên giải thích thế nào. Rõ ràng mình về sớm là vì lý do chính đáng, còn làm đủ trình tự xin nghỉ, tại sao nghe thấy hai từ trốn việc lại chột dạ nhỉ?

“Tôi, việc này, xin nghỉ về sớm.” Dù sao cũng là lần đầu tiên nói chuyện trực tiếp với cấp trên, khó tránh khỏi trả lời ấp úng. Vốn không quen với kiểu nói chuyện với cấp trên mà lại còn đứng nói chuyện với người ta trong hoàn cảnh khó xử khi thấy người ta ngang nhiên nói trốn việc nữa chứ. Mọi ngày mình cũng chưa từng gặp phó tổng dù chỉ là thoáng qua thôi, vậy mà giờ lại gặp nhau trong hoàn cảnh này.

“Hóa ra là xin nghỉ à” Giọng điệu của phó tổng giám đốc hình như có chút thất vọng, thậm chí ánh mắt nhìn mình giống như trách mình tại sao lại xin nghỉ mà không phải là trốn việc như anh ta.

“À, thì, trong người cảm thấy không được khỏe.” Mình cảm thấy không được tự nhiên nên cúi người xuống đi giày vào, đứng nói chuyện với cấp trên mà đi chân đất thì thật mất hình tượng quá.

“Trong người không khỏe sao?” Cảm giác phó tổng giám đốc rất quan tâm nha, “Cô biết tôi là ai không?”

“Dạ, là phó tổng giám đốc!” Nghe câu hỏi này rõ ràng là định vui dập mình đây mà!

“Đúng!” Phó tổng giám đốc đột nhiên cong môi lên mỉm cười, đặt tay lên vai mình rất tự nhiên, “Đã làm việc trong công ty này, tôi với danh nghĩa là cấp trên không thể đứng trơ mắt ra nhìn bất kỳ nhân viên nào trong người khó chịu. Đi nào, tôi sẽ lái xe đưa cô về nhà nghỉ ngơi.”

Đã từng này tuổi, chịu đựng qua bao nhiêu thử thách nhưng mình chưa từng có kinh nghiệm nói chuyện với một người đàn ông ở cầu thang không một bóng người như bây giờ, hơn nữa người này còn là phó tổng giám đốc nữa, lại còn là người rất đẹp trai nữa chứ.

“Không, không cần làm phiền đến phó tổng đâu ạ,” mình khẽ giẫy muốn thoát khỏi cánh tay trên vai, không phải vì mình là một người phụ nữ đoan trang gì mà không muốn người khác có thể tùy tiện ăn đậu hũ của mình được, “Vừa rồi tôi vô tình nghe được cuộc nói chuyện của phó tổng, hình như là anh đang có việc quan trọng phải không ạ?”

Tay của phó tổng giám đốc trên vai mình đè nặng hơn, lúc mình ngẩng đầu lên nhìn thì khuôn mặt đẹp trai của anh đột nhiên tiến lại gần mặt mình. Mặc dù môi cong lên nhưng trong lời nói lại hàm chứa hơi lạnh: “Cô nghe được cuộc nói chuyện của tôi sao?”

“Không có, chỉ nghe được (.) và trốn việc thôi ạ.” Khi bị anh ta nhìn chằm chằm thì mình đã không thể khống chế cái miệng mà nói ra sự thật. Điều này giống như tự bắn súng vào mình vậy! Hóa ra cái cảm giác tự vạch áo cho người xem lưng là như vậy, thật khó chịu làm sao.

Chẳng trách mẹ mình luôn nói mình ngốc, chỉ cần dọa một chút thôi là mình sẽ khai hết toàn bộ bí mật, dù là một câu nói dối để bảo vệ tính mạng của mình cũng không dám nói. Vào giây phút này thì mình thực sự phải thừa nhận là mình rất ngốc.

“Thì ra là cô nghe hết.” Anh ta vẫn khoắc tay lên vai mình, tiếp tục dẫn mình xuống dưới, “Làm nhân viên trong công ty này chắc đã nghe qua vài tin đồn về tôi rồi chứ, nghe nói là mọi người truyền tai nhau rằng tôi là một người lịch sự nho nhã, rất chăm chỉ, là một phó tổng giám đốc tuyệt vời. Nhưng giờ cô cũng đã chứng kiến chuyện này rồi, thấy tin đồn không đúng sự thật có phải không?”

“Phó tổng!” Mình đột nhiên ngẩng đầu, cặp mắt rưng rưng nhìn anh ta nói, “Thật ra thì tôi bị chứng đãng trí, nên chỉ cần về đến nhà nghe một bài hát nào đó là toàn bộ mọi chuyện hôm nay đều quên sạch. Mong anh tin tưởng tôi, chuyện này sẽ không ai biết cả!” Anh ta có ý đồ gì, chẳng lẽ muốn giết người diệt khẩu sao?

“Chứng đãng trí? Ồ, không tệ không tệ, đúng khẩu vị của tôi.” Nếu như không phải vì quá căng thẳng thì nhất định mình sẽ phát hiện ra ánh mắt giảo hoạt lóe lên trong mắt anh ta.

“Được, đột nhiên tôi lại không muốn trốn việc nữa.” Anh ta nói rất từ từ.

“Phó tổng rất sáng suốt! Rất biết nhìn xa trông rộng!”

Anh ta chỉ nhìn mình với ánh mắt lạnh lùng, “Dù sao đưa một nhân viên đang thấy khó chịu trong người về nhà thì có thể quang minh chính đại mà ra khỏi công ty, cô thấy đúng chứ?”

Lần này thì mình đủ thông minh để hiểu được anh ta định lấy mình làm bia đỡ đạn cho hành vi trốn việc của anh ta.

“Vâng, nói như thế không sai.” Phải thử một lần làm người ba phải xem sao.

“Hử?”

“Vâng, sẽ không làm phiền phó tổng chứ ạ?”

“Hử?”

“. Dạ, ý của tôi là nhờ phó tổng đưa tôi về nhà an toàn ạ!”

Ngồi ghế phụ cạnh phó tổng giám đốc, mình cảm thấy không được thoải mái. Cảm giác giống như thầy hiệu trưởng không bao giờ mỉm cười đột nhiên trở nên hiền lành niềm nở, yêu cầu mình để cho phó tổng giám đốc lái xe đưa mình về vậy, mặc dù thầy hiệu trưởng chưa từng làm chuyện này.

Đi cả vẫn quần quýt bên ta mà ca bài ca “Tôi và cô cùng nhau bay nhảy”, mồ hôi toát ra được nàng gió nhẹ nhàng thổi bay đi.

Ngón tay của phó tổng thon dài xinh xắn, vẽ mặt chuyên tâm lái xe làm cho người ta say tình. Vì để tránh cho người đẹp nhìn thấy cảnh chảy nước dãi không đẹp đẽ gì, mình quyết định im lặng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Lúc này không khí trong xe bí bách giống như trong phòng kín vậy, vì đi cả không thích gió lạnh nên mình liền kéo cửa kính xe lên, sau đó mới phát hiện ra là phó tổng giám đốc cũng không thích gió. Trong xe phó tổng giám đốc có bật nhạc nhưng mà mình cảm thấy hơi thở của hai người hòa quyện với nhau trong không gian kín mít này, loại cảm giác này có chút mờ ám, chút tê tê làm ình buồn bực khó chịu. Có một điều nên ăn mừng chính là khoảng cách giữa công ty với nhà mình không xa lắm.

Cuối cùng thì chiếc xe cũng dừng lại dưới nhà mình. Tháo dây an toàn ra, nhìn phó tổng rồi cảm ơn: “Cảm ơn phó tổng đã đưa tôi về, sau này nhất định tôi sẽ cố gắng làm việc chăm chỉ hơn nữa!” Nói xong còn cúi người xuống, thái độ rất chân thành.

“Công ty có thể có những người nỗ lực hết mình thật đúng là may mắn,” xem ra phó tổng giám đốc không sốt ruột nha, còn có tâm tình mà ngồi nói chuyện phiếm với nữa, “Cô làm việc ở tầng nào?”

“Tầng sáu.”

“Bộ phận điều tra thị trường tiêu thụ.”

“Dạ.”

“Tên.”

“Trần Quả.”

“Hôm nay ở cầu thang.”

“Tôi sẽ không nói cho ai hết! Chuyện ngày hôm nay tuyệt đối sẽ chỉ có anh biết tôi biết, vách tường biết, cầu thang biết mà thôi! Chỉ cần ở cầu thang không lắp camera thì tôi đảm bảo sau này hình tượng của phó tổng sẽ vẫn như cũ không bị sút mẻ chút nào hết!”

“Nhưng dù sao cô cũng biết được bí mật của tôi mà, không phải sao?”

Vậy thì anh ta muốn gì đây? Ép mình xin thôi việc ư? Cho xin đi, đâu phải đang đóng phim đâu mà phải làm giống trong phim thế.

“Trời ạ! Căng thẳng làm gì, tôi không có ý định giết người diệt khẩu đâu, chẳng qua là.”

Rõ ràng không phải là “sẽ không” mà là “không có ý định” mình có nên gạt nước mắt mà hô lên cảm ơn ông chủ không nhỉ?

Đột nhiên anh ta chuyển sang chủ đề khác, “Không phải cô nói cảm thấy khó chịu sao, nhanh lên nhà nghỉ ngơi đi, có gì thì đến thứ hai đi làm chúng ta bàn tiếp.”

Mình dù sợ hãi nhưng vẫn nói cảm ơn phó tổng giám đốc thêm lần nữa, cuối cùng thì cũng an toàn về đến nhà mà nằm trên giường nghỉ ngơi.

Thứ hai đi làm bàn tiếp? Bàn gì đây? Ý là mình còn phải gặp anh ta thêm lần nữa hả? Trong đầu mình không kiềm chế nổi mà nghĩ đến tình tiết trong tiểu thuyết, mấy khi gặp được tư liệu sống, chợt thấy cảm ơn sự cứng chiều của di cả đối với mình. Phó tổng giám đốc à, anh đành chịu chút ầm ỨC mà làm nhân vật nam chính cho tôi xem nha! Ai bảo anh nữa đe dọa nữa dụ dỗ tôi làm gì.

Phó tổng ơi Phó tổng, ngay cả tên anh ta mình cũng không biết, đột nhiên hôm nay lại bị mình vô tình nhìn thấy bộ mặt thật của anh ta, không biết đây là duyên phận kiểu gì nữa.

Thứ hai, hình như mình có chút mong chờ ngày thứ hai, điều mà trước nay chưa từng xảy ra.

Cuối cùng cũng đến thứ hai, trong lòng mình vừa mong đợi lại vừa lo lắng. Giống như mọi khi, đến giờ đến công ty báo danh, trên đường vô tình gặp Tiểu Tiểu rồi cùng nhau vừa cười vừa nói vào thang máy lên tầng sáu.

Cửa thang máy vừa mở thì anh Triệu như thần giữ cửa đứng chờ sẵn ở cửa, nhìn thấy mình thì vội vàng kéo ra khỏi thang máy.

“Em nhận được thông báo chưa?” Anh Triệu không đầu không cuối hỏi luôn vào vấn đề chính.

“Thông báo gì?” Mình và Tiểu Tiểu cùng hỏi.

“Phó tổng giám đốc đích thân thay đổi nhân sự!”

Phó tổng giám đốc! Mình hít một hơi thật sâu, chẳng lẽ anh ta vì chuyện nhỏ trong cầu thang mà đuổi việc mình sao? Không ngờ người như vậy lại đi ăn hiếp người như mình!

“Thay đổi cái con khỉ ỷ! Có phải em bị đuổi việc à? Anh cứ nói thẳng ra cho em biết đi, không cần phải vòng vo tam quốc làm gì.” Hai chân mình mềm nhũn, vẻ mặt đau khổ nhìn anh Triệu, trước mặt mình giờ chỉ có hình ảnh bát mỳ tôm thôi.

“Không phải vậy, nếu như là bị đuổi việc thì anh cũng không đến mức kinh ngạc thế này, em bị phó tổng giám đốc đích thân điều đến tầng trên làm thư ký!”

Hả? Thông báo này so với việc bị đuổi việc thì làm mình bất ngờ hơn. Nhưng vì lý do gì mà anh ta làm vậy?

“Tại sao?” Mình thốt ra một câu hỏi ngu ngốc chưa từng có.

“Hỏi rất hay! Câu trả lời này sau này em nhớ phải cho anh biết. Còn nữa, phó tổng giám đốc còn dặn, khi nào em đến công ty thì phải lên tầng cao nhất trình diện.” Anh Triệu và Tiểu Tiểu cùng nhau đẩy mình vào thang máy, còn không quên dặn dò: “Nhớ hỏi anh ta nguyên nhân nha!”

Dựa lưng vào thang máy, hai chân mình run run. Không những vì lệnh điều động bất ngờ của phó tổng giám đốc, mà còn vì vị trí làm việc mới, thư ký đã làm mình hoảng sợ.

Mình đã nghe nói đến phòng thư ký của phó tổng giám đốc, trong đó có ba người đều rất thông minh, năng lực làm việc ưu tú, đều là cánh tay đắc lực của phó tổng giám đốc. Mình biết rõ mình không thông minh nên hồi còn đi học có đánh chết mình cũng không ứng cử vào hội học sinh, nhưng phó tổng giám đốc lại ném mình vào phòng thư ký là có ý đồ gì? Mình không tin anh ta không nhận ra mình là người thế nào! Chẳng lẽ là... Chậc chậc chậc! Đúng rồi! Mình vỡ đầu hiểu ra, đây là chiêu mượn đao giết người đây mà! Muốn giải quyết mình một cách sạch sẽ không để ai biết.

Khoảng cách từ tầng sáu lên tầng hai mươi nghĩ rằng xa nhưng thật ra cũng không xa lắm, đi thang máy chỉ mất có khoảng một phút là đến nơi.

Mình phải do dự mãi mới bước chân ra khỏi thang máy, vừa đi ra thì một người phụ nữ xinh đẹp đứng đây tiếp đón mình.

Cô gái này mình đã từng gặp, cũng là trong buổi liên hoan cuối năm, cô ấy chính là người phụ nữ duy nhất trong phòng thư ký của phó tổng giám đốc, hình như gọi là Lolo thì phải. Nghe nói khi cô ấy mười sáu tuổi đã sinh con, bây giờ cũng đã ba mươi tuổi rồi, con trai cô ấy cũng đã học lớp mười một. Đúng là người mẹ thông minh thì đứa con sinh ra cũng thông minh hơn người.

“Em chính là Trần Quả à?” Mỹ nữ đứng là mỹ nữ, giọng nói cũng thật dễ nghe làm sao.

“Xin chào, em chính là Trần Quả.” Minh đã cố gắng thả lỏng nhưng mà đối diện với những tinh anh trong truyền thuyết thì không khỏi căng thẳng.

“Em có thể gọi chị là Lolo. Phó tổng giám đốc vừa vào phòng họp, em ngồi chờ một lát nha.” Lolo cũng không tỏ vẻ ta đây, ngược lại còn nice, còn nhiệt tình bảo mình ngồi ở ghế sofa, lại rót nước ỉnh uống cho đỡ khát nữa.

Có lẽ vì cô ấy rất dịu dàng nên mình cũng từ từ bình tĩnh lại.

Mười phút sau, cánh cửa phòng làm việc của phó tổng giám đốc cũng mở ra, hai người đàn ông bước ra.

Nhìn mặt hai người này, một người thì rất lạnh lùng, còn người kia lại luôn tươi cười, tuy nhiên không thể không chấp nhận một điều, đó là cả hai đều rất đẹp trai.

“Chị Lolo, cô ấy chính là thành viên mới của phòng chúng ta sao?” Người có khuôn mặt tươi cười vừa nhìn thấy mình liền hỏi Lolo.

“Ừ, em ấy chính là Trần Quả.”

“Xin chào” anh ta đi đến trước mặt mình, “Anh là Ryan, còn hần là DK, hoan nghênh em gia nhập phòng bọn anh.”

Mình nhớ là lúc bắt tay thì phụ nữ nên chủ động đưa tay ra trước, vì thế mình giơ tay ra nhưng không được tự tin lắm, rồi đáp lại: “Xin chào, em là Trần Quả, sau này mong mọi người chỉ bảo thêm.”

Mình rất không muốn thừa nhận có thể mình sẽ biến phòng thư ký này thành đồng rác, nhưng dù xét về hình thức lẫn năng lực thì mình đều không hợp với phòng thư ký!

Không biết có phải chỉ là ảo giác hay không, khi mình bắt tay với Lê An chưa đầy ba giây thì DK nhìn mình với ánh mắt rất lạnh rồi lên tiếng nhắc nhở: “Phó tổng giám đốc đang chờ cô trong phòng.”

A! Đúng rồi! Mục đích mình tới đây không phải để bắt tay với trai đẹp mà là đến gặp phó tổng giám đốc. Có từng thấy ai bị thăng chức nhưng so với việc bị đuổi thì cảm thấy đau khổ hơn không? Người đó chính là mình!

“Vậy thì để sau này chúng ta nói chuyện tiếp, dù sao cũng thời gian cũng còn dài mà.” Ryan sau khi vút lại ỉnh câu nói chứa nhiều hàm ý thì cùng DK rời đi. Ngay cả Lolo cũng tặng ỉnh một nụ cười đầy hàm ý rồi tiếp tục quay lại làm việc.

Mình gõ cửa phòng làm việc của phó tổng giám đốc, sau khi thấy bên trong đồng ý mới đẩy cửa vào.

Vừa định mở miệng trách mắng thì phó tổng giám đốc lên tiếng trước: “Đóng cửa lại.”

Cũng đúng, chúng ta cần bàn về một chuyện bí mật mà.

Sau khi đóng cửa lại, mình đến trước bàn làm việc của phó tổng giám đốc.

“Có thắc mắc gì sao?” Anh ta dựa vào ghế rồi ngẩng đầu lên hỏi.

Rõ ràng là mình đang nhìn xuống anh ta nhưng về mặt khí thế thì sao mình lại thua nhỉ?

“Anh, ra thông báo này là có ý gì?”

“Thăng chức cho cô.”

“Anh, anh, anh coi đây như quy tắc ngầm với tôi phải không?”

“Cô coi như vậy cũng được.”

“Lý do.”

“Tôi thích.”

“Hả?”

“Ta thích.”

“”

“Nếu như tôi nói rằng vì tôi phát hiện ra khả năng tiềm tàng trong con người cô nên muốn bồi dưỡng thêm, thì cô có tin không?”

“Không tin.”

“Ha ha.” Phó tổng giám đốc cười rất sung sướng, “Tin tôi đi, không những phòng thư ký mà cả tôi cũng sẽ rất cần đến cô đấy.”

Tại sao? Sao mình lại bị đối xử như vậy hả?

3. Chương 3: Thế Nào Gọi Là Cần

Quy tắc ngầm đáng ghét!

Một tuần trôi qua, chỉ vì suy nghĩ nông nổi của sếp lớn mà một cô gái con nhà lành trong sáng được thăng chức lên làm thư ký, lúc đầu còn lo sợ sẽ không thích ứng được với công việc mới nhưng cuối cùng dồn hết sức lực để tự mình thử nghiệm câu nói của phó tổng giám đốc, như thế nào gọi là anh ta và các thư ký sẽ cần mình.

“Quả Quả, em nghĩ xem chúng ta nên ăn gì trong lúc uống trà chiều thì tốt đây?” Ryan dựa vào bàn làm việc của mình, gương mặt đẹp trai giờ nhăn lại rầu rĩ, không biết nên lựa chọn món gì trong thực đơn để ăn trong lúc uống trà chiều. Minh cảm thấy là anh ta muốn thay đổi thực đơn thì có.

Một tuần qua, mình và ba người khác trong phòng thư ký đã tạo nên được tình cảm hữu nghị tốt đẹp, vì ai cũng cho rằng buổi chiều chính lúc thích hợp để thưởng thức trà kèm với một món ăn nhẹ. Phó tổng giám đốc thì cho rằng có uống trà chiều hay không cũng chẳng sao, nhưng anh ta thích nhất là được ăn bánh trứng. Còn người trong phòng thư ký này đối với mình không nóng cũng không lạnh, cũng không hòa đồng với mọi người chính là DK, anh ta không thích uống trà cũng không thích bánh trứng, luôn chùng cái khuôn mặt lạnh như tiền đứng ngoài các cuộc vui, cho dù là đối diện với phó tổng giám đốc thì mặt anh ta cũng dăm lạnh lùng, chỉ khi anh ta nhìn Ryan thì khuôn mặt mới trở nên có chút hơi ấm giống người bình thường chút.

Mình dám vỗ ngực mà thề là mình không biến thái, chỉ là do DK đối với Ryan rất kỳ quái nên suy nghĩ của mình không biến thái mới là lạ.

“Quả Quả! Bánh trứng!” Ba rưỡi chiều, từ phòng phó giám đốc phát ra giọng anh ta. Phó tổng giám đốc rất thích bánh trứng nha.

Cửa hàng bán bánh trứng mà anh ta đòi ăn cũng rất đặc biệt nha, mỗi ngày đúng bốn giờ sẽ cho ra lò 500 chiếc, bán hết thì đóng cửa. Có lẽ vì hương vị của bánh trứng đó rất đặc biệt nên mỗi ngày đúng giờ đó sẽ có rất đông người đứng chờ mua, mà trong số những người đó có rất nhiều người chấp nhận trốn việc để ra ngoài mua, mà trong một ngày mỗi người chỉ được mua có một chiếc mà thôi. Thật đen đủi là cái cửa hàng đó lại ở rất gần công ty mình, chỉ cần đi bộ khoảng năm phút là tới, nhưng nếu không nhanh chân xếp hàng trước thì khả năng không mua được là rất cao.

Lolo mỉm cười đi cùng mình đến cầu thang, “Em cứ đi xếp hàng trước đi, đợi lát nữa bọn chị nhắn tin cho em những gì cần mua nha.”

Đây chính là cái gọi là mọi người cần mình đó, mình không khác gì chân chạy việc mua đồ cho họ. Quá đáng nhất là phó tổng giám đốc còn không inh được để người khác biết, làm ối lần đi ra ngoài mua đồ đều phải lén lén lút lút đi cầu thang bộ, sau đó lại lén lút quay lại bằng đường cũ để về phòng làm việc.

Nếu để cho các đồng nghiệp trong công ty phát hiện ra những tình anh trong truyền thuyết cứ đến chiều lại rất nhàn rồi mà thưởng thức uống trà chiều và ăn bánh trứng, thì đảm bảo là thần tượng trong lòng mọi người sẽ sụp đổ và dăm ngực hét lớn kêu cha mẹ nha!

Làm chân sai vặt mua đồ ăn bên ngoài thì có sao, mình không một lời oán trách, tiền lương cũng không ít nha, vì sao lại không làm chứ? Điều duy nhất khiến mình khó chịu là, tại sao mỗi lần phó tổng giám đốc ở lại tầng ca thì mình cũng phải ở lại cùng là sao!

6 giờ chiều, dỗi mắt nhìn theo DK, Ryan và Lolo lần lượt ra về, mang theo vẻ mặt như đưa đám đến gõ cửa phòng làm việc của phó tổng giám đốc.

“Phó tổng, tối nay anh lại muốn làm thêm giờ à?”

“Dĩ nhiên.”

“ ”

“Đói bụng rồi à? Gọi đồ ăn bên ngoài đi.” Anh ta không buồn liếc mắt nhìn mình lấy một cái, nói chuyện như việc đó là lẽ dĩ nhiên ý.

Đối với chuyện này, mình càng nghĩ càng cảm thấy anh ta đang trêu tức cô làm trò tiêu khiển, anh ta ở lại tầng ca là vì thực sự có việc cần phải giải quyết, nhưng mình ở lại chẳng có việc gì để làm cả, vì vậy anh ta liền tốt bụng giúp mình tìm việc để làm, hết đánh báo cáo, sắp xếp lại tài liệu, khi không còn việc gì thì bảo mình đọc sách về các loại rượu quý, lại còn không biết xấu hổ mà còn to mồm nói rằng để mình tăng thêm sự hiểu biết nữa chứ.

Mình nhẩn nhện, nuốt cục tức vào lòng, nhẹ nhàng bình tĩnh mà nói chuyện với anh ta: “Thật ra thì tôi cảm thấy việc tôi ở lại tầng ca là không cần thiết, những tài liệu anh bảo tôi ở lại gõ đều là những tài liệu không cần gấp, cái đó để mai làm cũng được mà.”

“Cho nên?” Anh ta dừng tay lại, dựa vào ghế, bình tĩnh nhìn mình.

“Cho nên, à, ý tôi là, phó tổng cũng nên chú ý nghỉ ngơi nhiều hơn, đừng vì tham việc quá mà để ảnh hưởng tới sức khỏe, hơn nữa ngồi nhiều quá dễ bị bệnh trĩ lắm!” Mình thật kém cỏi, mỗi lần bị anh ta dùng cặp mắt đó nhìn chăm chăm mình thì y như rằng mình chưa đánh đã thua rồi. Ngang ngược! Cả đời này mình đừng mong làm được gì boss nha.

“Thật ra thì tôi để cô ở lại tầng ca cùng cũng là tốt cho cô, không phải vậy sao?” Vẻ mặt của phó tổng giám đốc khi nói nhìn rất thành thật, “Nhìn cô như vậy cũng biết là chưa có bạn trai, thay vì dùng thời gian dư thừa vào những việc vô bổ như lên mạng thì thà rằng dùng thời gian đó xem sách sẽ có ích hơn.”

Tại sao anh ta có thể chắc chắn rằng mình nhất định chưa có bạn trai? Mặc dù sự thật là vậy nhưng mà đâu cần phải nói thẳng ra như vậy! Nếu anh ta lợi hại đến mức có thể biết mình chưa có bạn trai thì sao không biết tính cách của mình là không thích đọc sách hả?

“Hơn nữa, làm thêm giờ thì sẽ có tiền tăng ca.”

. Mình thẳng thắn mà thừa nhận rằng chính vì khoản tiền tăng ca này nên mình mới nhẩn nhện ở lại cùng anh ta làm thêm giờ, lại còn phải giả vờ giả vịt chăm chỉ đọc sách nữa!

Tiền làm thêm giờ, vì nó mà cố gắng chiến đấu tiếp vậy.

“Phó tổng à! Tối nay anh muốn ăn gì?”

“Cho cô chọn.”

Cho cô chọn cái gì chứ! Bảo mình chọn đồng nghĩa với việc mình phải tự thân vận động chạy đi mua đồ ăn cho anh ta, mà phải mất đến hơn một tiếng mới có thể đến được nhà hàng. Còn tiền xe thì công ty sẽ trả mà.

Nói thật lòng thì phó tổng giám đốc cũng có tính người nha, trừ buổi chiều mỗi ngày cứ đúng giờ là phải ba chân bốn cẳng chạy đi mua đồ ăn thì công việc trong ngày căn bản rất nhẹ nhàng. Tầng trên cùng của tòa nhà này là địa bàn của phó tổng giám đốc, ở trên địa bàn này cũng chỉ có những người anh ta tin tưởng mới được đặt chân vào, cho nên khi ở đây anh ta sẽ không phải tỏ ra lịch sự nho nhã nữa, khi nổi giận thì cứ bùng nổ, văng tục thoải mái, lúc làm việc thì anh ta rất nghiêm túc nhưng đến thời gian nghỉ ngơi thì lại thích náo nhiệt.

Tính tình anh ta thay đổi thất thường nhưng lại là người đàn ông tài giỏi và đẹp trai làm cho người khác không chống đỡ nổi, cũng may đầu óc mình luôn tỉnh táo, tự nhắc nhở mình không được để rơi vào tay giặc. Không phải là mình không có nghi ngờ mục đích của anh ta khi bắt mình ở lại cùng làm thêm giờ, dĩ nhiên là cũng không dám mơ mộng hão huyền vì ham mê sắc đẹp của mình, không ai bảo mình vì thích ngắm trai đẹp mà ở lại đã là may mắn lắm rồi, lúc đầu mình đoán là anh ta sẽ lợi dụng thời gian làm thêm giờ để giao một núi công việc có thể đè chết người ỉn làm, nhưng sự thật lại không phải vậy, chẳng những mình có thể ngồi rồi ngắm cảnh mà tiền tăng ca vẫn được cầm. Cuối cùng thì mình chỉ có thể kết luận một điều, đó là anh ta quá buồn chán, buồn chán đến mức không tiếc bỏ tiền ra để có người ở lại cùng làm thêm giờ với anh ta.

Cũng may là mình vẫn còn rất tỉnh táo, cũng có thể vì mình không thuộc nhóm người thích mê mệt vẻ đẹp trai của phó tổng giám đốc nên anh ta mới thăng chức ỉn ở cạnh anh ta.

Tương tự như vậy, có lẽ vì mình biết rõ vị trí của mình nên ba tính anh trong phòng thư ký mới coi mình là bạn bè, nhất là Ryan và Lolo luôn cảm thấy tiếc vì đã không quen nhau sớm hơn, cho dù là DK, mặc dù vẫn giữ thói quen mặt lạnh như tiền nhưng thỉnh thoảng cũng rất tốt bụng chủ động lái xe đưa mình đi ra ngoài mua bữa trưa và bánh ngọt vào buổi chiều. Dĩ nhiên là những lần anh ta tốt bụng đều là vì Ryan muốn ăn ngon nhưng cửa hàng đó lại khá xa công ty mà thôi.

Mà nói tình cảm giữa hai người bọn họ chỉ đơn thuần là tình cảm anh em thì ai tin chứ? Dù sao thì mỗi lần mọi người trêu chọc bọn họ thì DK đều không thêm quan tâm.

Hình như Lolo rất quý mình nha, còn nhiệt tình mời mình đến nhà chị ấy để bàn tán về chuyện của hai người đàn ông này, cũng có thể vì ở tầng này chỉ có hai chị em mình là phụ nữ, mình không tin DK chịu ngoan ngoãn cùng chị ấy nói chuyện phiếm về chuyện gia đình. Đạo này chị ấy đang buồn rầu vì con trai chị ấy đang trong thời kỳ dậy thì. Mọi người đều biết rằng, vào thời kỳ này thì con trai luôn tò mò về phái khác, chị ấy muốn nói chuyện với con trai về chuyện này nhưng không biết phải nói thế nào. Vấn đề này tuy mình không thể giúp được gì chị ấy vì thứ nhất là mình chưa có con, thứ hai là mình cũng không có em trai, cho nên về mặt này thì mình chưa có tí kinh nghiệm nào hết. Đừng nói là đã từng tiếp xúc với con trai ở tuổi dậy thì mà ngay cả khi mình đến tuổi lấy chồng rồi mà vẫn chưa từng trải qua cái gọi là mối tình đầu nha.

Có qua thì phải có lại, nói chuyện với nhau một thời gian rồi nên Lolo cũng biết nổi bực tức của mình về chuyện mỗi đêm mình đều phải ở lại cùng phó tổng giám đốc làm thêm giờ. Có một lần chị ấy còn phá lên cười rồi nói với mình: “Xem ra phó tổng giám đốc đối xử với em rất đặc biệt nha, chị chưa từng thấy anh ta bảo ai trong ba người của phòng thư ký này ở lại cùng anh ta làm thêm giờ nha.”

“Đó là bởi vì em dễ ức hiếp chứ sao nữa.”

“Chị cảm thấy chuyện này không hề đơn giản như vậy.”

“Chỉ đơn giản như vậy thôi.” Mình rất chắc chắn về điều này, sau đó còn kể cho chị ấy nghe chuyện lần đầu mình gặp phó tổng giám đốc như thế nào.

“Thật ra thì phó tổng giám đốc là một người rất tốt.”

“Đúng thế, trừ những lúc bắt em đi xếp hàng chờ mua bánh trứng và lúc ở lại cùng làm thêm giờ với anh ta ra.”

“Điều này chứng tỏ anh ta rất tin tưởng em.” Lolo dừng lại một chút, “Em cũng biết đàn ông rất sĩ diện mà, anh ta chỉ lộ ra bộ mặt thật của mình trước ba người chúng ta thôi, không ngờ có một ngày đột nhiên bị em phát hiện ra. Khi chưa gặp em, ba bọn chị còn ngồi đây suy đoán xem em là loại phụ nữ như thế nào, dù sao như vậy cũng tốt, mấy năm qua trong phòng thư ký này chỉ có mỗi chị là phụ nữ, chưa từng thấy phó tổng giám đốc có ý định đưa một cô gái trẻ tuổi gia nhập vào hội. Em cũng biết đây anh ta vừa trẻ tuổi lại nhiều tiền, có rất nhiều cô gái có ý đồ bất chính muốn tiếp cận anh ta. Chắc em cũng nhìn ra anh ta là người đàn ông có trí tiền thủ trong công việc, chị còn nhớ anh ta từng nói tuyệt đối sẽ không chơi cái trò tình yêu văn phòng, đó chính là một trong những lý do mà anh ta đồng ý cho chị vào phòng thư ký này, vì chị đã kết hôn sinh con rồi chứ sao nữa. Cho nên nghe những điều em kể thì chị tin chắc anh ta thật lòng coi em là bạn bè.”

Dĩ nhiên là mình biết anh ta coi mình là bạn bè rồi, đây là một lý do mà dù rất oán giận anh ta nhưng mỗi lần đều cam tâm tình nguyện ở lại cùng anh ta làm thêm giờ.

Có lúc suy nghĩ thấy cùng anh ta làm bạn chính là một lựa chọn chính xác, vì tình cảm trai gái cũng có ngày không còn nhưng tình bạn thì mãi mãi bền chặt.

Nếu không có chuyện gì xảy ra thì mình muốn làm bạn của anh ta cả đời, đến lúc anh ta kết hôn thì thật lòng chúc phúc anh ta hạnh phúc vui vẻ.

Tối hôm đó sau khi tắm ca, phó tổng giám đốc lại chủ động đưa mình về nhà. Đây là lần đầu tiên sau khi làm thêm giờ anh ta đưa mình về, cũng vì mọi lần mình đều tìm cớ để xin về trước.

Thấy đã khá muộn rồi nên anh ta mời mình ăn khuya rồi mới về nhà.

“Ăn khuya là kẻ thù không đội trời chung với mọi phụ nữ!”

“Vậy thì cô không cần phải ăn đâu.”

“Nhưng mà tôi sẽ ăn, chẳng lẽ lại để lãng phí lương thực sao? Không được, không được! Lãng phí cũng là một tội lớn!”

“Tôi không ngại giúp cô giải quyết chúng đâu.”

“Tôi mặc kệ béo cũng được. Cháo này nhìn hấp dẫn như vậy, vì nó tôi chấp nhận bị lên cân!”

Phó tổng giám đốc đúng là chuyên gia về món ngon, rất biết chọn món ăn, đi theo anh ta chắc chắn sẽ được thưởng thức các thức ăn ngon.

Sau khi ăn uống no nê, mình vỗ vỗ lên cái bụng căng tròn, vẻ mặt tiếc nuối nói: “Cháo này ăn ngon thật, chỉ tiếc là cách nhà tôi quá xa.” Mình không phải là loại người chỉ vì đồ ăn ngon mà chịu bỏ ra mười đồng để thuê xe đến đây ăn đâu.

“Cái này cũng dễ giải quyết thôi, chỉ cần khi nào cô muốn ăn thì nói với tôi một câu, tôi chở cô tới đây ăn là được thôi mà.”

“Sau đó anh sẽ mời tôi?”

“Hỏi thừa.”

Nhìn đi, đây chính là phó tổng giám đốc và là bạn tốt của mình, không những mời ăn còn được đưa đi đón về nữa chứ.

4. Chương 4: Đầu Hói Đáng Ghét

Loáng cái lại đến thứ sáu, so với những ngày thứ sáu tẻ nhạt khác thì hôm nay là một ngày vô cùng đặc biệt — tối nay là lần đầu tiên mình đi xem mắt.

Xem mắt nha xem mắt, vì đã đến cái tuổi này rồi nên dù bị bắt buộc hoặc tự nguyện thì các đôi nam nữ sẽ gặp mặt nhau, giống như tham gia một buổi hẹn vui vẻ, cũng có thể rất buồn chán.

Để chứng minh mình coi trọng buổi gặp tối nay, mình đã chọn mặc váy, trang điểm một chút, còn đeo trang sức nữa.

“Quả Quả hôm nay em rất xinh nha!” Vào thời gian uống trà chiều thì Lolo cười nói với mình.

“Thật à? Hi hi.” Mình che mặt cười khúc khích, tự nhiên cảm thấy có chút ngượng ngùng.

“Có phải em đi xem mắt?” DK bình thường rất ít nói, hôm nay đột nhiên mở miệng hỏi “Hừm, chắc vậy rồi.” Nói xong còn gật đầu phụ họa.

“Phụt! Khụ khụ khụ.” Anh ta thật cao tay nha, chọn đúng thời điểm mình uống nước thì anh ta phun ra câu này, lực sát thương của câu nói thật không hề nhỏ.

Ryan lườm DK một cái rồi vỗ vỗ lưng mình cho hết sặc, “Quả Quả nhà chúng ta mà cũng đi xem mắt sao?” Im lặng một chút anh ta lại muốn xác minh lại cho chắc chắn “Chẳng lẽ em thật sự muốn đi xem mắt à?”

Mình còn chưa kịp trả lời thì phó tổng giám đốc giống như cơn gió lốc bay tới chỗ mọi người, cầm bánh trứng lên cắn một miếng, vừa ăn vừa hỏi: “Xem mắt? Ai muốn đi xem mắt vậy? Quả Quả muốn đi xem mắt à?”

Mình thấy rõ khó hiểu, mọi người ngồi ở đây thì có tới những ba người chưa kết hôn, vậy thì tại sao anh ta lại đoán là mình đi xem mắt?

Lật bàn!

“Làm sao, xem mắt là phạm pháp à? Đúng là tôi đi xem mắt đấy, có ý kiến gì không?” Lời này của mình đúng là không biết lớn nhỏ gì cả, nhưng vấn đề là lời nói này đang trong hoàn cảnh là uống trà nghỉ ngơi nha.

“Không có ý kiến gì,” Phó tổng nhún nhún vai, “Chỉ là không ngờ cô lại kém đến mức phải đi xem mắt thôi.” Trong mắt anh ta còn lộ rõ nghi ngờ “Một cô gái như thế này sao mà lại bị người ta đẩy đến xem mắt”

“Tôi cũng không ngờ.” Hôm nay DK phá lệ hòa đồng, góp chuyện với mọi người nữa đấy, còn hòa theo phó tổng chọc mình.

Mình thật tức chết đi, chẳng lẽ phụ nữ nhiều tuổi rồi thì không được đi xem mắt à? Mình thì sao chứ, bây giờ đàn ông không còn thích những cô gái quyến rũ nữa rồi. Suy nghĩ đã khác rồi. Mấy người đứng là lạc hậu quá.

Thật ra thì mình đi xem mắt là do bị Tiểu Tiểu thuyết phục, ngoại trừ việc đến đó xem người đàn ông này như thế nào ra thì còn mục đích khác, đó là muốn trốn việc tăng ca. Tiền làm thêm giờ thì sao, giờ mình cũng đầu cần.

“Nhưng mà tại sao người như Quả Quả lại không được có bạn trai?” Lolo dịu dàng xoa đầu mình an ủi, “Đi đi, cho dù không thể kết hôn với người đó thì cũng coi như có thêm một người bạn cũng tốt mà, em vẫn còn trẻ mà, kết thêm nhiều bạn đi.”

Quả nhiên vẫn còn người hiểu chuyện!

“Thật ra thì. . . .” Phó tổng đột nhiên nheo lại mắt, “Không phải vì không muốn làm thêm giờ nên mới đồng ý đi xem mắt đấy chứ?”

Thật là! Người này có thể đọc được suy nghĩ của người khác sao?

“Làm sao có thể như vậy chứ?” Tuy miệng cười nhưng trong lòng lo lắng, “Có thể cùng làm thêm giờ với phó tổng thì đó là vinh hạnh của tôi.”

Nghe xong trên mặt anh ta thoáng một nụ cười, “Thật ra thì tối nay tôi cũng định không làm thêm giờ.”

Hả? Cái tên đáng ghét này, nhất định là anh ta cố ý, chứ không thể nào lại chọn đúng hôm mình đi xem mắt thì không tăng ca nữa. Không biết bây giờ mình đối lịch hẹn với người kia có được không đây?

Cuối cùng thì buổi tối cũng không phải tăng ca, tâm trạng mình rất tốt, hết giờ thì tan ca thôi. Mình có chút không hiểu, bình thường thì hết giờ làm mình là người ngồi nhìn ba người trong phòng thư ký đi về nhưng hôm nay lại ngược lại, họ ngồi nhìn mình ra về, cảm thấy không quen chút nào, chẳng lẽ bây giờ bọn họ còn hoạt động tập thể gì nữa hay sao?

So với việc ngồi mình ăn cơm với người không quen biết thì mình muốn ở lại chơi đùa với mọi người hơn. Nhưng mà thôi, như chị Lolo đã nói, cho dù không thể kết hôn với người đó thì cũng coi như có thêm một người bạn cũng tốt mà. Có lẽ vì mình quen biết quá ít đàn ông nên cho đến bây giờ vẫn độc thân.

Trên đường đến nhà hàng, mình ngồi trong taxi nhớ lại những lời giới thiệu của Tiểu Tiểu về đối tượng xem mắt hôm nay. Anh ta hai mươi tám tuổi, cùng tuổi với phó tổng giám đốc, chưa biết chiều cao, chỉ biết nghề nghiệp của anh ta là bác sĩ. Tiểu Tiểu nói nếu như biết quá rõ về anh ta thì sẽ thấy nhàm chán, còn nói sẽ có một bất ngờ lớn ình, để mình tự tìm hiểu lấy.

Đối với đàn ông, mình có thể chấp nhận người có bụng bia nhưng tuyệt đối không chấp nhận người nào đầu hói, mà còn trẻ như vậy đã hói. Cho nên khi mình nhìn thấy đối tượng xem mặt mà Tiểu Tiểu giới thiệu thì mình phải chịu rất nhiều sức ép tâm lý mới có thể không trở mặt mà bỏ của chạy lấy người.

Cuối cùng cũng hiểu ra vì sao Tiểu Tiểu có đánh chết cũng không chịu khai ra chiều cao của người này, mình mới cao có một mét sáu hai, đi đôi giày cao gót năm phân nữa, khi đứng mình có thể nhìn thấy đỉnh đầu bóng loáng của anh ta.

Bây giờ người có nhà có xe cũng không phải hiếm nữa, coi như là ăn một bữa cơm với một người bạn đi, dù sao mình cũng không thể tiến xa hơn với người này được.

Vị bác sĩ này ngoài cái đầu hói và chiều cao quá khiêm tốn ra thì cũng là người tốt, anh ta giới thiệu ỉnh một nhà hàng bò bít tết ngon nhất, nên mình đã quyết định để anh ta phụ trách việc chọn món.

Vị bác sĩ này rất hay nói, cho dù là lúc ăn cơm cũng không ỉnh ngừng nghỉ.

“Tôi là một bác sĩ, làm việc ở khoa ngoại, ha ha, có sở trường là dùng được mọi loại dao.”

Thảo nào khi anh ta dùng dao cũng rất khác người, có thể coi dao dùng để xẻ thức ăn như dao mổ thì đúng là một nghệ thuật.

“Em cảm thấy khó khăn trong việc cắt thịt bò sao? Thật ra thì chỉ cần tìm đúng đường gân của nó là dễ cắt thôi, nhìn anh này, tìm được đường gân rồi thì dùng dao rạch phát, đừng do dự.” Bác sĩ này rất tốt bụng, vừa giải thích vừa tích cực làm mẫu. Bởi vì anh ta chọn thịt bò bít tết sáu phần nên khi anh ta rạch một đường thì một tia máu cũng chảy ra.

“Không biết có phải vì bệnh nghề nghiệp hay không mà anh rất thích sưu tầm dao, bất cứ loại dao gì. . . .”

Nói thế để làm gì, ý anh ta là muốn mình đưa dao cho anh ta hả? Còn nói là sau này nếu cần anh ta giải phẫu thì không cần phải đưa phong bì đâu, chỉ cần đưa dao cho anh ta là được rồi.

Anh ta còn nói là mình không chú ý nghe anh ta nói, mà mình thì rất chăm chú nhìn anh ta đưa miếng thịt bò còn rỉ máu tươi từ từ cho vào miệng, vẽ mặt hưng phấn nhai nó, giống như miếng thịt anh ta đang nhai là một thứ gì đó rất quý vậy.

Phải thừa nhận rằng ăn cơm cùng bác sĩ thì nhất định là cách giảm cân tốt nhất, từ khi nghe anh ta kể chuyện, nhìn động tác cắt thịt bò điêu luyện, thậm chí nhìn khuôn mặt hưng phấn khi nhai miếng thịt còn rỉ máu, mình nhất thời bị mất vị giác.

Mình thích nhất là ngồi tưởng tượng, cho nên lúc ngồi ăn cơm với anh bác sĩ này thì giống như đang nhìn thấy một cuộc phẫu thuật, trên tay anh ta cầm không phải dao để cắt nhỏ thức ăn mà là dao mổ, miếng thịt anh ta cắt không phải thịt bò mà là cơ thể người, thậm chí miếng thịt anh ta cho vào miệng nhai không phải là thịt bò mà là thịt người.

Đừng, mình không nên ngồi tưởng tượng thêm nữa, tuy rằng trước kia đã từng vài lần vừa xem ‘CSI’ vừa ăn cơm, nhưng càng nhiều tuổi thì khả năng chịu đựng được những cảnh đầm máu thì hình như ngày càng giảm. Huống chi bây giờ vừa ăn cơm vừa nhìn thấy cảnh thật chứ không phải trong phim nha! Trời ơi, mình đành phải dừng cảm mà chấp nhận là mình đã già rồi.

Cho tới bây giờ đối với khả năng dùng dao của bác sĩ mình không có chút thiện cảm nào, là mình có vấn đề, khi còn nhỏ từng xem nhiều phim kinh khủng về bệnh viện, đương nhiên bao gồm cả bác sĩ khoa ngoại. Ví dụ như một bác sĩ khoa ngoại sau khi mổ qua nhiều, cảm thấy thịt được nấu chín thì không còn mùi vị gì, sau đó phát hiện ra chỉ có thịt sống mới làm ông ta cảm thấy ngon miệng nên đã chặt nhỏ vợ con ra ăn; lại có bác sĩ khoa ngoại sau khi tỉnh dậy lấy dao ra xéo thịt người vợ đang nằm ngủ bên cạnh ra ăn và còn nhiều ví dụ nữa. Chắc chắn, những hình ảnh khủng khiếp đó chỉ tưởng tượng thôi cũng khiến mình buồn nôn.

Bác sĩ vẫn như cũ chậm chậm thưởng thức đồ ăn, còn mình thì lặng lẽ để dao đĩa xuống giả làm thực nữ.

“Ồ? Trần ***** ăn no sao?”

“Vâng, dạ dày em hơi nhỏ một chút.” Ồ cái đầu anh ý! Rõ ràng là ép mình phải nói dối, ông trời có biết là mình đang rất đói bụng không, nhưng đừng có hi vọng mình mình ăn thịt lúc này. Quá tàn nhẫn, không những tàn nhẫn với tâm hồn và thể xác, mà còn tàn nhẫn với cái dạ dày nữa.

“Ha ha, xem ra Trần ***** rất dễ nuôi nha, ai cưới được em thật là có lời nha.”

Đáng ghét! Cho dù có như vậy thì cũng không đến lượt anh đâu! Mình đúng là ngu ngốc, đáng lẽ ngay từ đầu nên gọi cho Tiểu Tiểu, nhờ Tiểu Tiểu gọi ình để mình có cơ mà chuồn đi. Giờ thì hay rồi, dù có lấy lý do gì thì cũng không thể đi được nữa, đành phải ngậm ngùi ngồi đây tiếp tục ngắm nhìn tên bác sĩ này ăn thịt thôi. Đúng là cực hình, đây chính là cực hình trong truyền thuyết!

Mẹ ơi, nhanh cho người đến đây dẫn con đi đi! Người này không phải người! Con không chịu nổi nữa rồi!

“Trần Quả?”

Không thể có chuyện mẹ mình nghe được lời cầu cứu của mình mà đến được, nhưng rõ ràng mình nghe thấy có người gọi tên mình mà.

Mình và vị bác sĩ này cùng quay đầu lại nhìn người kia.

Khi thấy rõ mặt người đó, mình mới nhận ra là mình muốn gặp người này đến mức nào. Cho dù anh ta có gọi mình về tầng ca, mình cũng thấy vui.

“Ồ, đúng là cô rồi, thật khéo nha.” Về mặt của phó tổng giám đốc giống như hiện lên hai chữ ‘thật khéo’, “Thật khéo, hôm nay khách hàng hẹn chúng ta đến đây ăn cơm, cô có thời gian để cùng tôi đi xã giao chứ? Dĩ nhiên việc này không nằm trong phạm vi công việc trong công ty. Hình như,” anh liếc nhìn vị bác sĩ, “tôi khuấy rầy cuộc hẹn của hai người?”

“Không có, không có!” Mình trả lời ngay lập tức, tay cầm túi xách vội vàng đứng dậy, không dài dòng dây dưa thêm, “Anh Lý, thật là ngại quá, anh xem, giờ em có việc đột xuất, nếu không thì để khi khác chúng ta hẹn nhau sau nha?”

Thật sự mình không rảnh mà nghĩ đến vấn đề lịch sự hay không lịch sự nữa, sau khi tạm biệt vị bác sĩ này mình liền kéo phó tổng giám đốc đi luôn. Dù có bị phó tổng giám đốc cười nhạo cũng đành chịu vậy, so với không nuốt trôi bữa tối thì thà bị nghe anh ta cười còn hơn, dù bị chê cười cũng không sao cả.

Phó tổng giám đốc dẫn mình đi đến phòng ăn khác, khi thấy ba người ngồi trong phòng thì mình mới thấy nhẹ lòng, miệng mím lại rồi lao vào Lolo kêu than: “Em không thích đầu hói! Trong lòng em căm ghét đầu hói! Em ghét bác sĩ ngoại khoa dùng dao cắt thịt bò như dao mổ, còn ăn miếng thịt rỉ máu nữa! Quan trọng là đầu anh ta bị hói! Hu hu!”

Sau khi nghe mình tường thuật lại cuộc hẹn hôm nay, có thêm mắm thêm muối vào nữa, trừ mình đau khổ thì bốn người kia ôm bụng cười vật vã, đấm đấm vào bàn cười sung sướng, giống như mình vừa kể chuyện cười vậy. Nhưng mà thực sự mình không muốn lấy chuyện đau khổ của mình làm trò cười cho bọn họ đâu. Tối nay đúng là gặp phải quỷ rồi, đến DK cũng nhe răng ra cười nữa chứ. Mà răng của anh ta vừa đều vừa trắng nha.

Cuối cùng cũng đợi được đến lúc mọi người cười đã đời, mình mới giơ tay lên đặt câu hỏi: “Tại sao mọi người lại ở đây?”

Ryan cười nói: “Phó tổng giám đốc mời khách, anh ấy nói thức ăn ở đây không tệ.”

Mình dăm chiêu nghiêng đầu nhìn phó tổng giám đốc một cái, nhớ ra mình cũng đâu có nói cho anh ta biết nơi mình hẹn, nhưng sao anh ta lại chọn đúng chỗ này vào đúng hôm nay, lại còn kịp thời giải vây mình nữa chứ. Chẳng lẽ đây chính là duyên phận trong truyền thuyết ư?

“Nhưng sao mọi người lại đến muộn thế?” Bây giờ cũng đã tám giờ rồi, không bằng đợi lát nữa kéo nhau đi ăn khuya thì hợp lý hơn.

“Chúng ta ở lại văn phòng bàn xem đi đâu ăn cơm, chẳng mấy khi phó tổng chịu mở ví, không ngờ lại thảo luận lâu như vậy nên muộn thế này mới đến đây.” DK tự nhiên tốt bụng tận tình giải thích ình.

Mình không hiểu, không phải vì lý do phó tổng giám đốc mời mọi người một bữa mà là không thể hiểu được cái nhà hàng này có gì đặc biệt mà bọn họ phải mất cả buổi mới quyết định đến đây. Nhà hàng này chỉ được cái hào nhoáng bên ngoài thôi, vậy mà họ mất công chạy từ công ty đến tận đây chỉ để ăn bữa tối. Bọn họ có chắc là không bị phó tổng giám đốc gài bẫy không?

Lolo cầm menu lên quay sang hỏi mình: “Nghe nói tối nay em chưa được ăn no, dù sao thì cũng là phó tổng chủ chỉ nên em muốn ăn gì thì cứ gọi đi. Em không cần phải khách sáo với cậu ta đâu, cứ gọi thoải mái đi nha!”

Mình thật sự không khách sáo, chỉ là mình thực sự không dám ăn ở nhà hàng này thôi.

“Bò tái nha? Bò tái sáu phần còn tơ máu thì sao?”

“Không tệ nha, thế thì mỗi người một suất bò tái sáu phần còn tơ máu đi.” Ryan cũng cười hì hì rồi hòa vào trêu mình.

Lật bàn!

“Mọi người bắt nạt em!” Mình nổi giận rồi.

Quyết định! Về sau có đánh chết cũng không ăn bò tái sáu phần nữa! Bác sĩ ngoại khoa gì chứ? Đi chết đi! Ngày mai mình sẽ đổi số điện thoại! Mình sẽ không để anh ta có cơ hội gặp mình thêm lần nữa!

Chú thích: CSI là viết tắt của Crime Scene Investigation. Đây là bộ phim nổi tiếng của hãng phim CBS, đạo diễn: Canadian Media và Alliance Atlantis, diễn viên chính: William Petersen vai Gil Grissom, Marg Helgenberger vai Catherine Willows, Gary Dourdan vai Warrick Brown.

Bộ phim quay quanh về nhóm pháp chứng của Las Vegas khi họ đối diện với những vụ án bí ẩn, những cái chết bất thường và những vụ giết người.

Tên Tiếng Việt của bộ phim: Điều tra tại hiện trường.

5. Chương 5: Trò Đùa Của Duyên Phận

Cuối cùng cũng hiểu được thế nào là một người vui không bằng mọi người cùng vui, so với việc phải ngồi một mình lẻ loi ngắm nhìn bác sĩ ngoại khoa kia ăn thịt sống thì ngồi đây thưởng thức món thịt chín với phó tổng giám đốc và phòng thư ký còn thoải mái hơn rất nhiều.

Điều hiển nhiên là mình không dám thách thức với món bò tái rồi, cuối cùng cũng chỉ có Lolo là quan tâm mình, giúp mình gọi một phần cơm hải sản.

“Nói thật nha, Quả Quả, em muốn có bạn trai sao?” Ryan hỏi.

“Dĩ nhiên. Em đến tuổi cần có bạn trai rồi.”

“Chính xác.” Hai từ này là do DK nói.

Nói đến điều này mình lại thấy đau lòng, mình đã hoang phí bao nhiêu năm rồi, người khác thì không nói làm gì, so những người bạn học của mình đây, người thì kết hôn sinh con, nếu không thì cũng đã có bạn trai rồi. Lúc còn đi học thì lấy lý do là phải chuyên tâm học không có thời gian yêu đương, tốt nghiệp ra trường thì lại nói phải tìm công việc nào ổn định đã rồi yêu, cứ như vậy cho đến giờ, nếu thất tình còn lấy đồ ăn để chưa thương, còn mình thì lấy gì bây giờ? Sau khi ra trường được một năm, công việc của mình cũng ổn định rồi, nhưng mà mình vẫn độc thân cho đến giờ. Những lời mẹ nói cũng không phải không đúng. Ban ngày thì không cảm thấy gì, nhưng đêm khuya yên tĩnh bạn bè đều về sớm chăm chông chăm con chỉ còn mỗi mình, thấy cảnh này mình không sót ruột mới là lạ nha. Thật ra thì cũng không nhất thiết phải tìm người kết hôn để kẻ vai sát cánh hát bài hát “Vợ chồng cùng nhau trở về chăm lo gia đình” vội, mình chỉ muốn có người bạn trai để cùng nhau ăn cơm, nắm tay nhau đi tản bộ, chia sẻ niềm vui nỗi buồn thôi.

Một người đã độc thân quá lâu sẽ hơi bất bình thường.

“Mặc dù không ít người giống Quả Quả, đến tuổi này rồi mà vẫn độc thân nhưng mà Quả Quả thùy mị nét na thể này mà còn độc thân thì thật kỳ lạ nha.” Minh đã nói rồi mà, chỉ có bà chị này là đáng yêu nhất thôi. Chị ấy còn khen mình thùy mị nét na nữa chứ! Thật ngại quá.

“Nếu vậy thì” không biết có phải vì tối nay DK đồng cảm với mình hay không mà người như anh ta gần như là động vật hiếm lại chịu mở miệng nói chuyện với mình nhiều như vậy, “để Hiên giới thiệu cho em mấy người bạn đi, người yêu nhiều tuổi một chút sẽ biết chăm sóc em hơn.”

“Được! Được!” Minh gật đầu đồng ý đến mức đầu sắp lìa khỏi cổ rồi, mình không để ý đến chuyện tuổi tác của đối phương đâu, nhưng mà, “Hiên? Who? Hiên là ai vậy?” Minh ngây ngốc hỏi. Mình có thể giơ tay lên trời thề rằng mình không biết người nào tên “Hiên” cả!

“Hoắc Hiên ấ.” Theo phản xạ có điều kiện Ryan trả lời, đợi đến lúc mọi người quay lại nhìn cái mặt ngu ngu của mình, thì ngoài phó tổng giám đốc ra, ba người còn lại phá lên cười. Từ trước tới giờ không phát hiện ra rằng họ cười rất đáng yêu nha.

“Quả Quả thật sự rất đáng yêu, nếu không phải con chị còn nhỏ thì chắc chắn chị sẽ tóm em về làm con dâu chị!”

Nghĩ một lúc mới hiểu ra “Hiên” chính là “Hoắc Hiên” nhưng vẫn không biết người đó là ai. Minh thực sự không biết người này mà.

“Trần Quả, đừng nói với tôi là cô không biết tên của phó tổng giám đốc cũng chính là tên tôi nha!” Cuối cùng phó tổng giám đốc không nhịn được nữa, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi, “Nói, họ của tôi là gì?”

“Ồ.” Cái câu hỏi này. mình chỉ có thể lắc đầu chịu thua.

Toàn thân phó tổng giám đốc run lên, “Không biết sao? Đúng là cô không biết! Sao cô có thể không biết được!”

“Lúc nộp đơn xin việc không có ai hỏi vấn đề này, bình thường toàn gọi là phó tổng, phó tổng để gọi anh, anh cũng không nói với tôi tên mình.” Giọng mình càng nói càng nhỏ dần. Đừng nói đến tên anh ta, đến tên hiệu trưởng trường mình từng học mình cũng còn không biết ông ấy tên gì nữa là.

“.” Phó tổng chỉ biết nhắm mắt lại, gờ cờ trắng đầu hàng.

“Trần Quả, hình như anh có chút thích em rồi.”

Mọi người đoán xem lời này là của ai nói? Dù sao cũng không phải phó tổng giám đốc nói.

“Quả Quả, em thật lợi hại nha. Trong khoảng thời gian ngắn như vậy có thể chọc cho DK cười nhiều như vậy.” Ryan cười đến mức không thở ra hơi nữa.

Chả trách mà DK lại thưởng mình câu nói kia, vấn đề là mình không hề có ý nghị chọc cười anh ta nha, thật đấy, mình thề là mình vô tội trong vụ này.

“Trần Quả, cô nghe cho kỹ đây,” Phó tổng giám đốc vẫn chưa chịu bỏ cuộc, “Hoắc Hiên chính là tôi, nhớ chưa!”

“Nhớ rồi!”

“Vậy sau này khi không ở công ty thì cô gọi tôi là gì?”

“Đại ca Hiên!” Vừa nói mình còn búng tay một cái.

Nhưng không ngờ chỉ với ba chữ này liền chọc cười ba người kia, trừ mình và phó tổng giám đốc.

“Hiên, khụ khụ, cậu đã đào được một bảo bối rồi.” Chẳng mấy khi mình được DK khen là bảo bối. Điều này làm mình sợ hãi, vô cùng sợ luôn. Đúng là không nên vô duyên vô cớ mà khen trẻ con, nếu không trong lòng nó sẽ không hiểu mà chột dạ nha.

“Quả Quả, con trai chị đã khá trưởng thành rồi, hay là em gả vào nhà chị đi!” Lolo ôm mình vào ngực, coi mình như trẻ con vậy, “Tuy đàn ông lớn tuổi một chút sẽ biết cách chăm sóc em, nhưng mà thanh niên trẻ tuổi cũng có cái thú vị hơn, lãng mạn hơn, thể lực cũng tốt hơn nữa!”

“Hay là anh giới thiệu em với anh họ anh nha, biết đâu sau này hai người lại kết hôn, chúng ta có thể thành họ hàng thì sao.” Ryan dùng khuôn mặt chân thành đề nghị.

Chuyện gì đang diễn ra vậy, bọn họ đang giới thiệu chồng ỉnh hả?

“Khụ khụ!” Phó tổng giám đốc cũng muốn lên tiếng, nếu gặp nhau bên ngoài thì sẽ gọi là đại ca Hiên sao, “Không phải muốn quen bạn trai sao, tôi quen rất nhiều người, để lát nữa tôi giới thiệu cho cô một người nha.”

Nghe được điều này, hai mắt mình tỏa sáng, với điều kiện của đại ca Hiên thì chắc chắn bạn bè của anh ta cũng không kém hơn anh ta là bao. Bây giờ các trai đẹp thường hay chơi với nhau thành một nhóm nha, mình không cần chọn, vợ đại một người là được rồi. Nếu là người do đại ca Hiên giới thiệu thì mình rất yên tâm.

“Cảm ơn đại ca Hiên!” Minh chấp tay nói cảm ơn.

Bạn trai, hai chữ này từ khi mình học cấp hai đã ao ước có được rồi.

Nói thật cái duyên với nam giới của mình cũng không ít, đã từng có vài người tặng hoa ỉnh. Chỉ là cái duyên này chưa đủ lớn để có thể kết thúc tình trạng độc thân của mình mà thôi.

Tính cách của mình có chút giống đàn ông, không dịu dàng lắm, cũng không biết làm nũng như các cô gái khác. Mặc dù hồi bé từng chơi búp bê Barbie nhưng từ khi lên cấp hai thì mình thích ngồi cùng con trai ngồi ngắm những đôi chân dài trắng nõn của các bạn nữ.

Mình nói thật mong được khoan hồng khi còn đi học bên ngoài mình là một cô gái ngoan ngoãn nhưng thật ra tâm hồn thì thối nát vô cùng. Đã từng truyền tay nhau những cuốn manga đam mỹ, không thì là những sách cấm đủ thể loại, còn nhớ khi mình học lớp mười một, có lần mình cùng một người bạn bắt một bạn nam dùng thước tự đo thẳng em của hắn dưới sự chứng kiến trực tiếp của mình và người bạn kia. Mặc dù đó không được tính là lạm dụng tình dục nhưng mình đã gặp báo ứng rồi.

Đáng được ăn mừng chính là, mình cũng không thối rửa đến mức không ai theo đuổi, thậm chí còn có người tỏ tình với mình lúc mình vừa béo vừa xấu nữa. Mọi người nói xem kiếp trước hẳn ta làm chuyện gì độc ác để kiếp này gặp phải mình? Nhưng mà cho dù lúc đó hẳn ta chấp nhận mình vừa xấu vừa béo thì sao chứ, lương tâm mình cắn rứt không cho phép mình chà đạp hẳn ta!

Vì vậy, mình chỉ có thể nói, cái duyên với người khác giới đúng là trò đùa của thượng đế nha.

Ngẫm nghĩ lại thì cái duyên này đối với mình cũng không có ít đâu nha, đối tượng cũng có đủ loại, cao lùn mập gầy đủ cả. Khi còn là học sinh chơi với rất nhiều con trai, khi đi làm thì kết nghĩa anh em với anh Triệu, bị lôi lên phòng thư ký thì có phó tổng giám đốc, Ryan và DK nữa, hơn nữa còn có nhóm bạn anh họ nhiều năm không liên lạc nữa, bọn họ chẳng phải là đàn ông à? Được rồi, mình lại đang nói những điều vô nghĩa rồi nhưng trên đời này không phải đàn ông thì là phụ nữ nha, ai dám nói họ không khác phái chứ? Đây là sự khác biệt không thể chối cãi được.

Tối về nhà không thể ngủ được, không phải chỉ vì bị dọa bởi vị bác sĩ ngoại khoa ăn thịt mà cả vì phó tổng giám đốc chịu mở miệng nói sẽ giới thiệu bạn trai ỉnh làm mình xúc động.

Mở máy vi tính ra liền vào mạng. Giống như một thói quen vậy, vừa vào mạng là mở Q ra. Mình treo Q để đó, so với việc nói chuyện phiếm thì mình thích ngồi nghe mọi người tán gẫu hơn.

Tối nay trên diễn đàn trường cấp hai hình như rất náo nhiệt, vui vẻ. Nếu là bình thường thì mình sẽ ẩn nick với mọi người, dù sao bọn họ mới là những kẻ đáng khinh, nhìn thì hiền lành nhưng ăn nói thì vô văn hóa, giờ mình tự thấy tuổi tác đã nhiều nên không thể chịu nổi những lời nói của bọn họ. Muốn biết vì sao mình không ẩn nick không? Bởi vì mình nhìn thấy bốn chữ “Kết hôn” và “Mang thai”!

Bây giờ mình cũng đã 25 tuổi rồi nhưng khi nhìn thấy hai từ “Kết hôn” và “Mang thai” lại cảm thấy nhức mắt khó chịu thế! Mình còn chưa từng trải qua mối tình đầu vậy mà một người bạn cũ lại đang vội vàng kết hôn và sinh con, điều này làm sao mà mình chịu nổi, làm sao chịu nổi! Bọn họ sốt ruột cái gì!

Đọc trong đồng tin tức này thì được biết cô dâu sẽ mời rượu vào tháng tám, còn nói các bạn cũ đừng có mà chạy trốn. Cũng vì muốn thêm mấy phong bì chứ gì.

Mất một chút tiền cũng không sao, nhưng mình không hiểu tại sao cô nàng này còn đưa ra yêu cầu vô nhân đạo là phải mang người nhà đi cùng làm gì? Dùng tay tính ngày, bây giờ là tháng năm, nói cách khác thì mình còn ba tháng để tìm “người nhà” đi cùng để giữ thể diện nữa. Vì cuộc đời này nên đành phải sống giả dối một chút! Đến hôm đó mình làm thế nào để biến ra một người đi cùng đến dự lễ cưới đây?

Đang buồn bực ngồi nghĩ cách trốn không phải dự đám cưới thì có người nhảy vào nick mình.

Sau khi mở giao diện ra, không có bất ngờ gì cả, chỉ có thể người kia.

Người này là bạn học với mình hồi tiểu học, trong sáu năm cậu ta trưởng thành dưới ỷ quyền của mình. Mình biết bắt nạt người mập là không đúng nhưng mà rõ ràng là cậu ta làm cho người khác có cảm giác nếu không bắt nạt cậu ta thì sẽ thấy có lỗi với bản thân bé mập. Hiện tại Tiểu Bàn không sống ở trong nước.

Nhắc tới Tiểu Bàn mới nhớ, từ khi tốt nghiệp tiểu học thì mình chưa từng gặp lại cậu ta lần nào, không biết mấy năm trước cậu ta hỏi ai mà biết được nick Q của mình, từ đó bọn mình mới tiếp tục liên lạc với nhau. Mấy người bạn nói Bàn Tử quyết tâm giảm cân, giờ cậu ta khá đẹp trai, không biết điều này có đúng không.

Giống như trước đây cùng cậu ta nói chuyện phiếm, mình cũng kể với cậu ta chuyện bạn học có bầu nên tổ chức hôn lễ, còn yêu cầu khi đến phải đi theo người nhà nữa.

“Đến lúc đó cậu đưa tớ đi cùng là được mà.” Tiểu Bàn nói.

“= =”

“Đến hôm đó tớ sẽ về nước để đi cùng cậu.”

“=o=”

“Không tin?”

“Ừ!”

“Mà tớ đã bao giờ nói, tớ thích cậu chưa?”

“Chưa!”

“Giờ cậu nghe rồi, cậu nghĩ thế nào?”

Trong đầu mình liền hiện lên hình ảnh Tiểu Bàn năm xưa, khuôn mặt tròn xoe, bụng căng tròn, chân tay mập mạp, mình đành gõ ba chữ, hai dấu cách kèm theo một dấu chấm câu.

“Cậu trêu tớ.”

6. Chương 6: Phó Tổng Giám Đốc Làm Thật

Lời thổ lộ của Tiểu Bàn đã thành công trong việc hù dọa mình rồi, chúc mừng Tiểu Bàn.

Nói đến chuyện Tiểu Bàn thăm mền mình thì thực ra mình không cảm thấy bất ngờ lắm, nhưng mà cho dù là vậy thì chuyện mình ngầm hiểu với chuyện được đối phương nói ra là hai chuyện khác nhau.

Chưa bao giờ mình tin trên thế giới này tồn tại tình bạn đơn thuần giữa nam và nữ, đàn ông và phụ nữ quen nhau thì ngoài cảm giác hận, ghét thì chỉ có thể là thích hoặc yêu thôi, nếu hai người trở thành bạn bè thì sau một thời gian tình bạn sẽ thăng hoa thành tình yêu thôi. Thích có loại loại, nhưng so với yêu thì nói kém hơn một chút. Có lẽ Tiểu Bàn đối với mình là cảm giác giữa thích và yêu, nếu không thì cậu ta sẽ không chờ mình lên mạng mỗi ngày để nói chuyện phiếm, ngồi nghe mình cầu nhau, giúp mình giải quyết khó khăn, giúp mình hết buồn, còn cố gắng dùng mọi cách để trêu ỉnh vui vẻ, sẽ không vào đúng sinh nhật hàng năm của mình mà gửi quà từ nước ngoài về tặng mình, còn liên tục trong năm năm.

Một người đàn ông có thể vì một người phụ nữ mà làm từng đống việc thì ai dám nói là do cậu ta ngồi buồn chán mà không phải vì ý đồ đen tối khác?

Những việc cậu ta làm với mình, nếu nói không cảm động là giả, nhưng mình không cách nào chấp nhận cậu ta xuất hiện trong cuộc đời mình với thân phận là bạn trai được. Mình không phủ nhận là mình cũng có thích cậu ta, nhưng thứ tình cảm này không giống với cậu ta, vĩnh viễn nó không thể thăng hoa được, hơn nữa cậu ta còn không sống ở trong nước. Mình không muốn thử cảm giác yêu xa, sẽ có cảm giác thiếu an toàn, không giống như anh Triệu có thể làm cho bạn gái yên tâm mà đi nghiên cứu sinh ở nước ngoài.

Tiểu Bàn từng nhiều lần vừa đùa vừa nói với mình, nếu như đến 30 tuổi mà mình chưa có ai thêm lấy thì cậu ta sẽ lập tức trở về nước lấy mình, khi đó còn trẻ con nên chỉ cười một tiếng rồi cho qua, nhưng bây giờ đã từng này tuổi rồi, hình như trong thâm tâm mình muốn gặt đầu đồng ý. Người luôn bị tình yêu coi thường như mình, nên hi vọng đến khi mình 30 tuổi mà không ai thêm lấy thì cậu ta sẽ không coi lời nói kia là nói đùa, mà thực sự quay về lấy mình.

Bảo mình hèn hạ cũng được, bảo mình ích kỷ cũng chẳng sao, mình chỉ muốn ỉnh một đường lui thôi, dù sao cho tới bây giờ mình chưa từng phủ nhận mình là một phụ nữ giả vờ ngoan hiền.

Sau cái ngày đi xem mắt với bác sĩ ngoại khoa, một tuần làm việc mới lại tiếp tục, cũng như thường ngày, ai làm việc nấy đều chuyên tâm làm việc của mình, đến chiều thì mình lại lén lút đi mua bánh ngọt về ọi người, mọi chuyện vẫn diễn ra bình thường. Nói cách khác, phó tổng giám đốc vẫn chưa có ý định giới thiệu bạn trai ỉnh.

Thật ra thì cũng không dám trông mong gì vào phó tổng giám đốc sẽ giới thiệu bạn trai ỉnh, còn lời nói hôm đó của phó tổng giám đốc thì coi như là một lời nói đùa thôi. Nhưng mà trong lòng vẫn cảm thấy hơi khó chịu.

Mà từ sau đêm đó, hình như tình cảm giữa các thành viên trong phòng thư ký càng thêm sâu sắc hơn, ngay cả DK cũng có dấu hiệu ấm áp hơn, nụ cười của anh ta cũng chia sẻ ọi người chứ không còn để cho Ryan hưởng thụ một mình nữa. Xem ra khí hậu ấm lên cũng ảnh hưởng tới tâm trạng anh ta.

Mỗi ngày hết giờ làm việc, mình vẫn ngồi nhìn ba người bọn họ ra về, tự giác ở lại cùng phó tổng giám đốc làm thêm giờ. Cũng là làm thêm giờ nhưng mà bây giờ thái độ của mình cũng thay đổi, ít nhất thì cũng là do mình tự nguyện ở lại tăng ca.

Suy nghĩ một chút thì phó tổng giám đốc nói cũng có lý, thay vì lãng phí thời gian lên mạng tán gẫu không bằng ở lại đọc sách mở mang thêm kiến thức sẽ tốt hơn. Mình là một cô gái lười biếng, hết giờ làm thì về thẳng nhà, về nhà rồi thì không muốn ra khỏi cửa, cho nên thời gian rảnh rỗi của mình trôi đi rất nhàm chán và vô ích, ở lại làm thêm giờ còn có người để nói chuyện, mà người ta lại còn đẹp trai nữa, hơn nữa mình còn được nhận tiền tăng ca.

“Thời gian trôi qua thật là nhanh.” Ngày nào mình đi làm cũng nghe thấy chị Lolo ngửa đầu lên than vãn, “Từ tối nay lại bắt đầu làm đầu bếp rồi, thằng bé đáng ghét kia lại đòi về nhà ăn cơm rồi.”

Thằng bé đáng ghét mà chị Lolo nói dĩ nhiên chính là cậu con trai bảo bối của chị ấy rồi, nghe chị ấy kể, bình thường thằng bé đó ở lại trường, chỉ có chủ nhật mới được về nhà thôi.

“Chị đừng kêu ca nữa, ai không biết lại tưởng chị không nhớ con trai đấy.” Phó tổng giám đốc vừa vào phòng làm việc liền vút lại một câu, đi sau anh là DK và Ryan.

“Bây giờ thằng bé càng lớn càng đẹp trai nha, đẹp trai như chồng của mình vậy.” Khi nhắc đến hai người đàn ông nhà chị ấy là khuôn mặt lại hiện rõ niềm hạnh phúc.

Thật hâm mộ, đến lúc nào mới đến lượt mình có thể nói ba từ “chồng của mình” với khuôn mặt hạnh phúc đây?

Một buổi sáng bận rộn trôi qua rất nhanh, nếu như bình thường thì mọi người bắt đầu chuẩn bị chọn món cho buổi uống trà chiều.

Mình còn chưa kịp lấy giấy bút thì phó tổng giám đốc đi ra, tay cầm theo chìa khóa xe: “Hôm nay mọi người tự giải quyết trà chiều nha, Quả Quả, chúng ta đi.”

Đi? Đi đâu mới được chứ? Bây giờ còn đang là giờ làm việc nha, trong lịch làm việc cũng không có việc gì phải đi ra ngoài nha, chẳng lẽ đại ca Hiên của chúng ta lại muốn trốn việc sao? Nhưng sao lần nào anh ta

trốn việc cũng lấy mình ra làm bia đỡ đạn vậy? Cũng không thể cứ thế này mà đi được.

Bây giờ mà ra khỏi công ty thì chỉ có thể đi đường bí mật — thang máy chuyên dụng của phó tổng giám đốc. Xem ra người nào đó vẫn hết sức bảo vệ hình tượng của mình trong công ty nhà, chặc chặc chặc, nhìn đi, cái này gọi là giả tạo nhà.

Khi đã yên vị trên xe phó tổng giám đốc, mình mới dám lên tiếng hỏi: “Giờ chúng ta đi đâu?”

“Không phải tôi đã nói sẽ giới thiệu cho cô bạn trai sao?” Phó tổng giám đốc quay sang nhìn mình một cái, “Bây giờ đưa cô đi trang điểm một chút. Đây đều là bạn của tôi nên tối nay không cho phép làm mất mặt tôi.”

Hả? Anh ta sẽ giới thiệu bạn trai ình thật sao? Mình vẫn nghĩ anh ta chỉ là nói đùa thôi, không ngờ anh lại làm thật! Còn không ngại trốn việc để đưa mình đi trang điểm!

“Sao anh không nói trước với tôi một tiếng!” Mình vui sướng tay run run gãi gãi đầu, trong lòng có chút ghen anh ta vì đã không nói trước để người ta có thời gian chuẩn bị tâm lý.

“Sao? Có ý kiến gì?”

“Đâu có đâu có,” ai dám có ý kiến mình liền đánh kẻ đó! “Còn phải đa tạ phó tổng giám đốc đã quan tâm chăm sóc, nhất định tôi sẽ không làm xấu mặt anh!”

Tuy là nói vậy nhưng mà trong lòng mình vẫn hơi lo. Đương nhiên là mình không lo nghĩ gì về người bạn mà phó tổng giám đốc giới thiệu, mà điều mình lo lắng đó là bản thân mình. Không phải ai cũng giống Tiểu Bàn sẽ chấp nhận mình.

Phó tổng giám đốc dẫn mình đến một cửa hàng thời trang. Anh ta vào đây mà tự nhiên như nhà mình, trong cửa hàng có một phụ nữ nhiệt tình chạy ra ôm chào hỏi. Dì nhiên mình chưa từng ra nước ngoài nên không làm kiểu chào hỏi này.

Phó tổng giám đốc kéo mình đứng trước mặt cô gái đó, “Người này giao cho em, hãy cứu vớt cô ấy.”

Hãy nhìn cách dùng từ của phó tổng giám đốc đi, cứu vớt, đúng là một cách dùng từ quá đặc biệt.

“Dạ. . . .” Cô gái nhìn mình từ trên xuống dưới, đánh giá một lượt mới kéo tay mình đi lên tầng trên, quay lưng lại nói với phó tổng giám đốc, “Yên tâm giao cô gái này cho em, đảm bảo sẽ làm vừa lòng anh.”

Và thế là mình ngồi vào ghế, ngoan ngoãn chờ cô gái kia đến cứu vớt.

Tóc của mình khá dài, dài quá thắt lưng, phải công nhận là nhìn mình từ trên xuống dưới rất giống cô gái thôn quê, tóc xoăn tự nhiên nhưng mà phải nhìn kĩ mới nhận ra là nói xoăn, đuôi tóc thì bị chẻ ngọn hết rồi dù mỗi ngày mình đã dùng kéo cắt đi nhưng không thể cứu vãn được nó. Đã muốn đổi kiểu tóc khác nhưng mà chưa biết chọn salon tóc nào để gửi gắm cái bộ tóc này. Nhiều lúc đứng ở trước cửa hàng cắt tóc, nhìn thấy người cắt tóc dùng kéo cắt mái tóc của khách hàng thì mọi dũng khí tự nhiên chạy mất. Vì thế cho nên khi cô gái này lớn tiếng hỏi mình có thể cắt bỏ bộ tóc này không thì không chút do dự mình liền gật đầu ngay lập tức nhưng khi thấy cô ấy cầm kéo cắt xoẹt mái tóc đến ngang vai thì trái tim yếu ớt của mình không thể không thất lại. Tuy rằng phần đuôi tóc không được óng ả mượt mà gì nhưng dù nó có là cỏ dại thì cũng nhờ hấp thụ chất dinh dưỡng của người ta mà mọc ra đấy!

Mà thôi, nếu đã quyết định thay đổi thì dĩ nhiên phải bắt đầu từ đầu.

Cuối cùng thì cô gái này cũng giúp mình có được kiểu tóc mới. Nhìn vào gương, mình không thể tin nổi, không ngờ mình là một trong số phụ nữ có thể hợp với kiểu đầu quả lê này.

Sau khi tạo được kiểu tóc mới thì chuyển sao trang điểm, cô ấy giúp mình xác định được tạo hình, sau đó dùng các dụng cụ trang điểm hành hạ mặt mình, nhưng không phải kiểu trang điểm đậm nét mà là kiểu tự nhiên.

Đến phần chọn quần áo, lúc đầu cô ấy chọn ình một bộ liền thân nhưng nghĩ đến cảnh tối nay phải để bụng đói thì mình đành phải dày mặt xin cô ấy chọn một bộ mà dù ăn căng bụng cũng không bị lộ. Cô ấy im lặng nhìn mình rồi thỏa hiệp, mặc dù vẫn chọn váy nhưng kèm theo là áo khoác ngoài, còn là màu đen nữa, có thể làm mình nhìn gầy hơn, thỏa mãn được yêu cầu của mình.

Nói chung cô ấy rất hài lòng với tác phẩm của mình, về mặt đặc ý dẫn mình xuống cho phó tổng giám đốc nghiệm thu. Trong phút chốc mình có cảm giác mình giống một cô gái lâu xanh, cô gái bên cạnh chính là má mì, còn phó tổng giám đốc ư, chính là công tử phong lưu đến lâu xanh mua vui chứ sao.

Nhìn biểu hiện trên mặt phó tổng giám đốc thì mình có thể khẳng định mình đã được cứu vớt thành công, đến ngay cả mình khi nhìn vào gương còn không thể tin nổi nữa là. Thì ra thay đổi kiểu tóc, thay đổi cách ăn mặc thì có thể biến mình thành con người mới. Trên thế giới này không có phụ nữ xấu chỉ có phụ nữ lười!

“Phó tổng! Không ngờ cũng có một ngày tôi có thể ra dáng một con người, thật là thần kỳ nha.”

“”

7. Chương 7: Suýt Nữa Thì Loạn Luân

Nếu như biết người đàn ông phó tổng giám đốc giới thiệu tên là Trần Mạch, và thật không may chính là ở chỗ mình biết cái người tên Trần Mạch này, thì có chết cũng không lấy lý do xem mắt để cùng anh ấy ăn cơm tối nay, sẽ nhất quyết không đi đôi giày cao gót tám phân này.

Mình và Trần Mạch, cùng họ Trần, nhiều người khác cũng họ Trần, tuy họ Trần là một họ lớn tiện tay có thể vợ được một đồng, nhưng mà mình và người họ Trần này thực thực sự là người một nhà. Mình và Trần Mạch là anh em họ.

Tuy ở long long ago (thời phong kiến) em họ lấy anh họ là chuyện bình thường nhưng trong xã hội bây giờ thì em họ mà lấy anh họ thì người ta gọi là loạn luân!

OK, cũng bởi vì trước khi đến đây mình không biết bạn của phó tổng giám đốc là Trần Mạch, và Trần Mạch cũng không biết người phụ nữ mà bạn mình muốn giới thiệu là Trần Quả, vì thế bọn mình đã thống nhất coi như đây là lần đầu gặp nhau.

Nghe nói bữa tối nay là do đích thân phó tổng giám đốc lo liệu, vì vậy sau khi biết phó tổng giám đốc vì muốn giúp mình mà đã cố gắng tìm ỉnh một người tử tế, mình đã vội vàng quyết định nếu tối nay xem mắt thành công đến ngày kết hôn bọn mình sẽ không mặt dày mà xòe tay ra đòi phong bì của phó tổng nữa.

Phó tổng giám đốc còn nói khi hẹn nhau ăn cơm thì phụ nữ nên cố ý đến muộn một chút mới lễ phép, cho nên anh ta cố tình chọn con đường vòng dài nhất để đến được chỗ hẹn. Riêng cá nhân mà nói thì cái lý luận về việc đến muộn mới lễ phép là phó tổng giám đốc tùy tiện nói bừa, nói thẳng ra là anh ta muốn bạn mình được hưởng cảm giác ngồi chờ người khác buồn chán đến mức nào thì có.

Sau khi xuống xe, nói lời cảm ơn phó tổng giám đốc một câu, mình từ từ đi vào nhà hàng, mỗi bước đi làm mình càng căng thẳng hơn. Cảm giác giống như mình đi ăn trộm vậy. Mắt thì tìm số bàn ăn, trong đầu thì tính toán xem nên đổi mặt với người này như thế nào. Chỉ cần mình muốn thì mình có thể biến hóa rất nhiều kiểu, muốn dịu dàng hiền thực cũng được, muốn lịch sự nho nhã cũng không khó, muốn thô tục thì thô tục, với lại mình thích nhất là thô tục.

Nói thì nói vậy thôi, nếu như nói chuyện với người này thấy ổn, còn có thể phát triển đến kết hôn thì điều kiện trước tiên là lời nói, nhất định mình sẽ không nói dối người ta, sẽ dùng hết khả năng để cho anh ta thấy thế nào gọi là bề ngoài thì thực nữ bên trong thì thối nát!

Sau khi được bồi bàn chỉ dẫn thì mình cũng đã nhìn thấy gáy người đàn ông kia. Cũng may đầu người này khá là nhiều tóc, dùng mắt thường sẽ không nhìn thấy dấu hiệu nào của đầu hói cả. Cảm ơn bồi bàn, mình nhẹ nhàng đi tới chỗ người đó đang chờ, người này quay lưng về phía mình nên rất thuận lợi cho việc thể hiện tính cách hoạt bát đáng yêu của mình.

Mình cố gắng bước thật nhẹ, mắt quan sát vai anh ta. Là đập tay lên vai trái rồi trốn ở vai phải hay là nên làm ngược lại đây? Hay là dùng tay che mắt anh ta lại để chơi trò đoán người? Đột nhiên bản thân cảm thấy rất cao hứng, thậm chí mình còn quên mất mình và đối phương không hề biết nhau.

Mình định đập vào vai anh ta thật mạnh thì xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Sau gáy anh ta giống như có con mắt thứ ba của Nhị Lang thần vậy, khi mình chỉ còn cách anh ta một bước ngắn nữa thì đột nhiên anh ta đứng lên xoay người lại về phía mình.

Chỉ là hành động đơn giản thế thôi nhưng làm mình hoảng sợ, chẳng biết tại sao lại có cảm giác giống như làm chuyện xấu bị người ta bắt được. Lập tức mình cúi đầu, nhưng mà người này rất cao, ít nhất đôi giày của anh ta cũng rất lớn.

Giờ mới chợt nhớ ra một chuyện, là mình quên chưa hỏi phó tổng giám đốc tên của người này, hình như người này cũng không biết tên mình thì phải. Vì vậy bốn mắt nhìn nhau, cả hai đều cảm thấy lúng túng. Vẫn không quên là phụ nữ nên gơ tay ra trước để đàn ông bắt tay, mình hơi cúi người xuống chào, tay gơ ra chờ người này bắt tay rồi tự giới thiệu mình.

Mình có cảm giác tay mình giống như bình trà chờ người ta đưa tay cầm lấy.

Nhiệt độ cơ thể người này hơi cao, khi bị tay anh ta cầm cảm giác nóng bỏng.

“Ha ha ha...!” Người này dùng tiếng cười để phá tan bầu không khí kỳ quái này. Mình cảm thấy thích tính cách cởi mở của người này.

“Xin chào, tôi là Trần Quả.”

“Xin chào, tôi là Trần Mạch.”

Ăn ý, cả hai người đều cùng giới thiệu mình với đối phương.

Vốn là định tiếp tục giả vờ xấu hổ nhưng khi nghe thấy hai chữ Trần Mạch thì mình không thể giả bộ nổi. Mình ngẩng đầu lên, đập vào mắt mình quả nhiên là gương mặt mà mình vừa yêu vừa hận, lại cảm ghét.

Dù sao cũng đã nhiều năm rồi không gặp, đáp lại vẻ mặt nghiêng răng nghiêng lợi của mình thì cái khuôn mặt đáng ghê tởm của Trần Mạch lại biến lộ sững sờ.

Đôi tay mình nắm chặt tay anh ta hơn, tuy bên ngoài cười nhưng trong lòng thì tức giận: “Trần Mạch, Trần Mạch, đúng là đã lâu không gặp nha!”

“Đúng vậy, đúng vậy!”

Nói chính xác thì mình và Trần Mạch đã hơn chục năm không gặp rồi, từ cái ngày anh ta trốn nhà ra đi.

Vì không muốn xảy ra chuyện loạn luân nên dĩ nhiên là bọn mình dùng thân phận anh em họ để hưởng thụ sự sắp đặt của phó tổng giám đốc.

Tình cảm giữa mình và Trần Mạch vẫn luôn tốt, mặc dù anh ta chỉ là cháu ngoại của nhà họ Trần. Năm đó anh ta có thể thuận lợi trốn đi là do mình cho anh ta mượn hai đồng để anh ta bắt xe bus, tên nhóc này cũng thật là, chọn mượn lúc nào không chọn, chọn đúng lúc mình chỉ còn có hai đồng trong túi. Càng nghĩ càng cảm thấy hôm đó anh ta đã lừa mình, hai đồng kia cho đến bây giờ cũng không thềm trả mình, như vậy càng tốt, mình sẽ tính toán tiền lại với anh ta. Vào thời điểm đó, hai đồng rất đáng giá nha, so với tờ tiền đỏ au của lão Mao thì có giá trị hơn.

Lúc đó mình rất phục Trần Mạch, anh ta đã trốn nhà rất thành công, mười năm qua mọi người trong nhà không thể tìm được anh ta, nếu như anh ta không chủ động liên lạc thì mọi người đã nghĩ anh ta không còn trên đời này nữa. Nhưng cũng có lúc mình rất hận anh ta, những lúc mình cần anh ta ở bên thì không thấy bóng dáng đâu.

“Cái tên Hiên này đúng là chỉ sợ thiên hạ không loạn thôi, tự nhiên tốt bụng giới thiệu bạn gái ỉnh thì lại là cô em họ mình. Hắn ta định chơi mình chắc.” Trần Mạch nói lỏng cả vạt ra, miệng oán trách.

Nếu dự định ban đầu đã thay đổi thì bọn mình không cần tiếp tục làm khổ bản thân nữa, ví dụ như không phải chịu khó thở vì thất cả vạt, còn mình thì không phải cố hóp bụng vào.

Mình cứ vô tư mà ngồi trên ghế, “Điều này cũng không thể trách anh ta được, có quỷ mới biết anh quen một người tên Trần Quả.”

“Nhưng mà anh không ngờ em lại làm việc cho hắn ta.”

“Dạ, Phật viết đây gọi là duyên phận.”

Cứ nghĩ giữa mình và phó tổng không có gì ràng buộc, đến hôm nay mới biết không phải như vậy, thì ra giữa chúng ta đã sớm có ràng buộc, chính là sợi dây Trần Mạch, chỉ là cả hai đều không biết.

“Đúng rồi, chúng ta là mấy năm chưa gặp?”

“Mười hai năm.” Minh trả lời yếu ớt, “Anh thật nhẫn tâm vứt bỏ em ở lại những mười hai năm.” Năm tuổi của mình cũng đi được hết một vòng rồi đấy.

“ Thật xin lỗi.”

“Tại sao hơn mười năm qua anh không liên lạc với em?”

“Bọn họ có thể điều tra được.”

“ ” Lật bàn! “Anh nghĩ anh là ai, là tội phạm nguy hiểm bị truy nã à?”

Nhưng dù sao thì anh ấy nói không sai, mọi người trong nhà đều biết quan hệ bọn mình rất tốt, tốt đến mức mọi người lúc nào cũng đề phòng. Tuy bọn mình là anh em họ nhưng dù sao cũng là một nam một nữ, khi bọn mình đang tuổi dậy thì, mọi người trong nhà không bao giờ để bọn mình ở trong phòng đóng cửa cả. Có lần mình chui vào phòng anh họ chơi bài, quên mất lại tiện tay đóng cửa lại, ngay lập tức mẹ anh ấy xông lên mở toang cửa ra, giống như chỉ cần đóng cửa lại là bọn mình sẽ làm chuyện xấu vậy.

Cho tới bây giờ tính gia trưởng vẫn không hề bị mặt trời thiêu chết.

“Đừng nhắc đến chuyện của anh thôi, còn em, ba mẹ em. ” Trần Mạch muốn nói lại thôi.

“Chia tay rồi, sau này ba em cũng lấy người khác rồi.” Nhắc đến chuyện này dù đau lòng nhưng mình vẫn phải tỏ ra bình tĩnh.

Đây là khoảng thời gian mình cần anh ta nhất, nếu như có anh ta làm bạn, thì mình đã không ngốc nghếch đến mức bị bà dì đánh mà không thể làm gì, chỉ biết ngồi một góc khóc thầm.

“Thật xin lỗi.” Dù sao anh ta cũng là người hiểu mình nhất, mặc dù không cùng tuổi nhưng anh ta biết tuy mình tỏ ra bình tĩnh nhưng trong lòng đang sục sôi, “Giờ anh về rồi, về sau đã có anh.”

Nghe anh nói như vậy đôi mắt mình rưng rưng. Chỉ cần lời nói này của anh thôi, chẳng cần câu nào khác, cũng đủ để tiếp thêm sức mạnh giúp mình kiên cường hơn.

Núi dựa vào núi, một người dù không có núi cao nhưng chắc chắn vẫn sẽ có một núi để mình dựa vào!

“Em cũng không có chuyện gì để nói, nói về anh đi, kể cho em nghe mọi chuyện trong mười hai năm qua của anh đi.” Minh và Trần Mạch không thích hợp với không khí đau thương này.

“Như em thấy, vừa về nước liền bị Hiên kéo đến xem mắt.” Trần Mạch lại khôi phục lại thái độ ba lẳng nhăng.

“Kém cỏi.” Minh khinh thường.

“Em họ à, hình như chúng ta kể năm lạng người cân nha.” Anh ta ám chỉ đến nguyên nhân chúng ta ngồi đây ăn cơm.

“Em thừa nhận là em kém cỏi, em chính là kém cỏi như thế đấy!” Thứ mà mình không thiếu chính là da mặt rất dày.

“Nhưng mà Quả Quả của chúng ta giờ đã lớn rồi,” anh nhìn vào mắt mình thăm dò, “Còn về phần nguyên nhân vì sao em vẫn còn độc thân, thì anh có thể hiểu được.”

Ý tứ của anh mình hiểu, đơn giản là do tướng ả của mình thô lỗ lại không dịu dàng nữ tính chút sao nữa. Mình cũng đâu có muốn thế, một lần gặp chút chuyện có một bạn trai chủ động giúp mình nhưng phản ứng đầu tiên của mình là từ chối. Nếu có khả năng tự giải quyết thì đâu cần phải nhờ đến người khác chứ.

Vì tính cách mạnh mẽ này đã ngăn cản chuyện tình duyên của mình.

“Bây giờ anh làm gì?” Minh rất tò mò không biết mười hai năm qua Trần Mạch làm gì để sinh tồn.

“Anh hả? Chuyên gia trang điểm.” Cái mũi của người nào đó giờ đang hếch lên trời.

“Lừa đảo!” Mình có bị đánh chết cũng không tin, “Anh không phải phụ nữ nha! Anh cũng đâu có mười hoa tay!”

Nghe mình nói vậy, mặt Trần Mạch lập tức đen thui, anh nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ai nói chỉ có phụ nữ mới làm chuyên gia trang điểm, lại còn phải có mười hoa tay hả?”

Ồ, hình như đúng là không có quy định này, luật pháp cũng không yêu cầu.

Đúng lúc anh em mình đang cãi nhau tìm lại cảm giác ngày xưa thì điện thoại của mình vang lên.

Phó tổng giám đốc chính là ân nhân của mình, nếu không có anh ta thì không biết đến bao giờ mình mới gặp được Trần Mạch, sự quan tâm của anh ta còn thể hiện ở việc gọi điện hỏi thăm, còn có một lý do khác nữa là nếu mình không thích Trần Mạch thì có thể lấy cớ này mà chuồn êm.

“Là phó tổng giám đốc của em gọi.” Mình nói rõ cho Trần Mạch biết là người nào đang gọi đến.

“Hãy nói tốt về anh cho hắn nghe.” Trần Mạch không chút suy nghĩ liền mặt dày nói ra yêu cầu.

“Phó tổng ạ!” Mình bấm phím nghe.

“Bữa tối vui vẻ chứ?” Giọng nói dễ nghe của phó tổng giám đốc vang lên trong điện thoại.

“Dạ, không tệ.”

“Vậy, người kia thế nào?”

Mình nhìn người đối diện đang dùng khẩu hình yêu cầu mình nói tốt về anh ta, mình chỉ cười rồi trả lời: “Người này cũng được, vui tính hài hước, dịu dàng chu đáo, đẹp trai phong độ, oai phong lẫm liệt, rất đàn ông.”

Người nào đó được mình hết lời khen ngợi, miệng cười ngoác tận mang tai.

Phó tổng không nói gì im lặng một lúc mới lên tiếng chúc anh em mình có bữa tối ngon miệng rồi dập máy.

Mình nhìn điện thoại rồi nghĩ nghĩ một chút mới ngẩng đầu lên hỏi Trần Mạch: “Anh nghĩ chúng ta có nên nói cho phó tổng biết mối quan hệ giữa hai anh em mình không?”

“Nói làm gì,” ánh mắt anh giả hoạt nhìn mình, rõ ràng là lại muốn dạy hư mình đây, “Nếu như hắn ta hỏi thì anh em mình mới nói, còn nếu như không hỏi. Khà khà. chúng ta sẽ chơi trò chơi loạn luân này cho hắn ta xem!”

“Ha ha.” Giờ mình phát hiện hóa ra mình luôn tự nguyện để bị anh dạy hư nha.

8. Chương 8: Tình Cảm Anh Em Rất Tốt

Trần Mạch nói ngoài thân phận chuyên gia trang điểm thì anh còn là ông chủ một quán ăn đêm, nhóm bạn phó tổng giám đốc là khách quen của quán, từ đó họ trở thành bạn bè.

Cái gọi là nhóm bạn phó tổng giám đốc chính là chỉ phó tổng, Ryan, DK và chị Lolo. Hóa ra bọn họ đều quen nhau, lại còn là bạn bè chơi với nhau nhiều năm rồi.

Điều mình không thể nghĩ đến, bọn họ là bạn học hồi đại học, nói cách khác bọn họ đều là ABC.

Dù hôm nay Trần Mạch là một người đàn ông có sự nghiệp thì trong mắt mình anh vẫn vĩnh viễn là người anh nghịch ngợm thường dẫn mình đi nhìn lén các đôi kiss nhau, hoặc là dùng gương đặt dưới váy các cô gái để nhìn lén nội y của bọn họ xem là màu gì, kiểu cách ra sao.

Lần này gặp lại anh họ, mình không cần làm phiền đến phó tổng để tìm bạn trai giúp mình rồi. Anh họ rất hữu dụng nên chuyện chung thân đại sự của mình liền giao cho anh họ xử lý, à, quan tâm. Trần Mạch cũng rất tốt bụng, liền đáp ứng lo chuyện này ỉn, còn đưa mình vào danh sách khách VIP của quán ăn đêm nhà anh. Anh biết mình thích uống rượu nên liền chiều mình để mình vui vẻ.

Mình cũng hiểu, anh làm vậy là để bù đắp khoảng thời gian không ở bên cạnh chăm sóc ình.

Mình không biết có nên nói cho phó tổng giám đốc biết chuyện giữa mình và Trần Mạch không, kiểu gì thứ hai đi làm cũng bị chị Lolo bức cung cho coi.

“Quả Quả, người đàn ông hôm trước thế nào?” Ánh mắt chị Lolo hiện lên tia giảo hoạt.

“Cũng không tệ lắm ạ.” Hình như chị ấy chỉ biết mình cùng một người đàn ông ăn cơm chứ không biết người đó là ai.

“Chẳng lẽ, em định, xác định với người đó hả?”

“Ha ha.” Mình chỉ có thể cười trừ không đáp.

Nhắc đến chuyện này mình lại chán nản, mình khó khăn lắm mới gặp được một người đàn ông tốt như vậy mà sao lại phải nhường cho người khác?

Phó tổng đến công ty, mình đến nói lời cảm ơn với anh ta, trong lòng thật sự biết ơn anh ta, cảm ơn vì anh ta là bạn của Trần Mạch, cảm ơn hẳn đã tạo cơ hội ình gặp lại ông anh họ này.

Chị Lolo có vẻ khó chịu, nắm lấy tay mình, quay lại hỏi phó tổng giám đốc: “Cậu đem ai đến để giới thiệu cho Quả Quả vậy hả?”

Thảo nào trong công ty bọn họ rõ ràng là quan hệ cấp trên cấp dưới mà dám ăn nói ngang hàng như vậy, hóa ra bọn họ đều là bạn học.

Phó tổng vừa định trả lời thì giọng hưng phấn của Ryan vang lên: “Hôm qua cái tên nhóc Trần Mạch về nước, mời chúng ta tối nay tụ tập ở quán nhà hắn, không ai được vắng mặt.”

Chị Lolo đúng là một người cực kỳ thông minh nha, ánh mắt nghi ngờ hỏi phó tổng giám đốc: “Đừng nói với mình người đó là Trần Mạch nha!”

Phó tổng nhìn mình rồi quay sang gật đầu coi như câu trả lời với Lolo.

Lolo run run, đôi tay càng nắm chặt tay mình hơn: “Quả Quả à! Quả Quả, Trần Mạch hẳn ta chính là một con hồ ly và là háo sắc đấy! Sao em lại bị Hoắc Hiên đẩy vào ổ sói vậy? Chị thật đau lòng, đau lòng quá, thà rằng em chọn con trai chị còn hơn! Tuy nó còn ít tuổi nhưng trên nhiều phương diện khác thì không còn nhỏ nữa đâu!”

Sau khi biết người hôm qua mình đi xem mắt là Trần Mạch thì cả Ryan lẫn DK đều có biểu hiện kỳ quái.

Trần Mạch ơi là Trần Mạch, anh đi đến đâu là gieo họa ở chỗ đó—— đúng là tai họa!

“Quả Quả.” Ryan nhìn mình rồi nhìn phó tổng, cuối cùng vẫn chọn im lặng.

DK càng cao thủ hơn, nhắm hai mắt lại, giống như đang mặc niệm ình.

Haizzz! Trần Mạch đã gieo họa gì cho người ta, mà vừa nhắc tới tên anh mọi người đều trở nên như vậy, nhìn bọn họ bức bối giống như người vừa bị táo bón mà còn mắc bệnh trĩ vậy.

“Mấy người đừng có dọa cô ấy thế,” Phó tổng đành phải lên tiếng, “Tối nay đưa cô ấy cùng đi.”

Anh ta vừa dứt lời thì Trần Mạch gọi điện ình, nói mời mình tối nay đến quán rượu chơi.

Buổi tối mọi người cùng nhau đến quán rượu.

Trần Mạch đã đứng ở chờ, vừa thấy bọn mình anh liền giống như cơn gió chạy đến chỗ mình.

Anh còn cố ý ôm mình rồi kéo mình về phía anh ta, cánh tay cũng rất tự giác khoác lên vai mình.

Khi mọi người ổn định ngồi trên ghế, chị Lolo kéo mình ngồi xuống cạnh chị ấy, nhìn chị ấy lúc này giống như gà mẹ bảo vệ gà con khi thấy chim ưng vậy: “Quả Quả ngàn vạn lần em không được để về bên ngoài của Trần Mạch nữa, hẳn ta không phải người tốt đâu!”

Mình gật đầu đồng tình. Đương nhiên Trần Mạch không phải người tốt rồi, bên ngoài thì hiền lành nhưng bên trong đã thối rửa, mà mình, chính là cô em họ bị người anh họ này dạy bảo rất nhiều điều trong nhiều năm qua.

“Quả Quả, lần này chị Lolo nói thật đấy, tên này chính là, sói đấy!” Ryan cũng gia nhập vào hội khuyên can mình, “Hồi còn đi học, số bạn gái của hắn ta bằng số lần hắn ta tắm đấy!”

Lolo qua sang phản đối Ryan, “Cái gì gọi là lần này người ta nói là thật hả? Đã lần nào nói không phải sự thật chưa?”

Mình quá rõ, Trần Mạch thích sạch sẽ, mỗi ngày đều tắm ít nhất hai lần. Chà chà, anh họ mình đúng là sói.

Mình cố tình nhìn Trần Mạch, còn nháy mắt với anh.

“Quả Quả em yêu,” Trần Mạch gọi mình, “Bọn họ nói đều là thật đấy, chăm chú mà nghe đi.” Ý của anh chính là anh đúng như những gì bọn họ nói, thời đi học của anh đúng là lông bông, sau này anh không cần phải nhắc lại ình nghe lần nữa.

“Hắn còn thích chụp hình khóa thân!” Lolo nói hết thói quen của Trần Mạch.

“Đâu có chụp cậu đâu mà cậu kích động thế làm gì,” Trần Mạch không chút hối hận, còn dương dương tự đắc, “Mấy người bị chụp cũng đâu có ý kiến gì.”

Không biết vì sao mình lại quay sang nhìn DK, cảm thấy chắc chắn anh ta sẽ ình biết đáp án vậy. Lúc này mình cảm thấy mình và DK tâm ý tương thông, chỉ thấy ánh mắt anh ta quét qua phó tổng giám đốc và Ryan, cuối cùng nhìn mình với ánh mắt đau thương, sau đó gật đầu rồi nhắm hai mắt lại.

Mình cũng hiểu rõ Trần Mạch là kẻ có ham mê biến thái, không những tự chụp mình giờ còn tăng cấp lên đến độ đi chụp cả người khác nữa. Mình cầu nguyện áy tính của anh họ không bị hỏng và không bị ai hack, vì, mình muốn được xem! Rất muốn xem!

“Trong điện thoại của anh cũng có đó!” Biết trong đầu đen tối của mình đang nghĩ gì, Trần Mạch vừa nói vừa nháy mắt mấy cái liền.

Nghe xong hai mắt mình tỏa sáng, lập tức chuyển sang cầu nguyện cho điện thoại của anh họ ngàn vạn lần đừng bị mất, cho dù muốn ném đi thì mình sẽ chạy ra nhặt, mình rất muốn nhìn thấy cơ thể của phó tổng giám đốc! Phải tìm cơ hội cướp lấy điện thoại của anh họ mới được. Muốn xem! Nhất định phải xem!

Phó tổng vẫn im lặng không nói gì, hình như đã sớm quen với việc bị uy hiếp sẽ lộ hàng rồi.

Ngoại trừ mình và Trần Mạch là người trong cuộc, thì bọn họ không ai biết mối quan hệ thật sự giữa hai anh em mình, chỉ có thể nghĩ rằng chúng mình là cặp đôi xem mắt thôi.

Mình và Trần Mạch nhìn nhau rồi cười, cả hai đều không muốn công khai chân tướng ra. Ai bảo bọn họ không hời, chỉ toàn suy đoán lung tung làm chi, còn lại gì với những suy nghĩ trong đầu mấy người này.

Mình đã từng nói tình cảm giữa mình và Trần Mạch vô cùng tốt, cái chuyện uống chung một cốc là chuyện diễn ra như cơm bữa, cho nên khi mình chẳng chút kiêng kỵ mà cầm ly rượu Trần Mạch vừa dùng xong lên uống hoặc khi anh họ làm như vậy thì Lolo và Ryan thấy kỳ lạ quay lại nhìn nhau rồi lắc đầu, giống như nhìn thấy cảnh mình tự nguyện lao đầu vào chỗ chết, sau đó cả hai rất ấn ý dùng ánh mắt chỉ trích bắn về phía tên đầu sỏ gây chuyện là phó tổng giám đốc.

Thật ra nếu nhìn kỹ thì sẽ nhận ra mình và Trần Mạch hơi hơi giống nhau, có lẽ vì ngày bé thường chơi chung với nhau nên có nhiều điểm giống nhau cũng là điều dễ hiểu.

“Sao mình có cảm giác Quả Quả và Trần Mạch hao hao giống nhau nhỉ?” Đúng là DK, người luôn có thể nói ra những câu khác thường nhưng rất đúng trọng tâm.

Mặt Trần Mạch đúng là vô cùng dày, sau khi nghe câu nói của DK mặt anh họ không đổi sắc, thậm chí còn cười rất khoái chí nữa: “Ồ, điều này chứng tỏ bọn mình có tương vợ chồng chứ sao!”

Đúng là Trần Mạch mới dám nói điều này, nói điều mà cũng có thể nói như đó là điều hiển nhiên vậy.

Chỉ ngồi uống rượu xong thì không thích lắm, vì vậy Trần Mạch đề nghị mọi người lên trên tầng hát karaoke. Tầng hai quán của Trần Mạch là KTV.

“Quả Quả muốn nghe bài nào? Anh sẽ hát cho em nghe.” Trần Mạch vừa chọn bài vừa hỏi mình.

Trần Mạch đưa ra gợi ý nhưng mọi người đều không ai để ý.

Nói thật mình chưa từng nghe Trần Mạch hát bao giờ, vì vậy không khỏi tò mò, lên tiếng: “Tùy anh, chỉ cần anh hát là được.” Mình thì không có khiếu về khoản hát hò.

Khi Trần Mạch cất tiếng hát làm mình hết sức bất ngờ, mình bị giọng hát ngọt ngào của anh họ làm điên đảo. Mặc dù anh họ chọn toàn nhạc vàng nhưng anh hát rất hay, so với băng gốc có khi còn dễ nghe hơn, điều này càng làm mình tự ti và xấu hổ.

“Không thể phủ nhận hẳn ta hát rất khá.” Ryan cũng phải lên tiếng thừa nhận dù không cam tâm tình nguyện.

Chị Lolo hát rất hay, chị ấy khá là trâu, hát liền một lúc mấy bài liền. Điều bất ngờ nữa là phó tổng hát cũng rất hay, người đàn ông này có rất nhiều điều khiến người khác phải kinh ngạc.

Ryan cũng gia nhập vào hàng ngũ, thật làm người ta được mở rộng tầm mắt. Không ngờ phó tổng giám đốc cũng rất thích hát karaoke nha.

Chỉ có DK là trông giống như có đánh chết cũng không chịu cầm mic hát.

“Trước kia khi còn học đại học bọn họ tập hợp lại lập ra một ban nhạc,” DK ngồi ở bên cạnh mình, vừa cười vừa nhớ lại, “Trần Mạch là hát chính, LOLO là tay trống, Ryan là tay ghi-ta, Hiên thì chọn Bass, tuy không qua trường lớp nào nhưng ban nhạc cũng khá nổi tiếng trong trường.”

Hồi đấy Lolo đã sớm làm vợ, làm mẹ rồi, còn mang con trai đi học đại học, đứa bé rất kháu khỉnh lại thông minh hơn người.

Thật đáng ngưỡng mộ nha, những người xung quanh mình đều không phải là người nha, toàn thiên tài cả!

“Vậy còn anh?” Mình hỏi DK.

Anh ta chỉ nhìn mình nhưng không nói gì. Mình hiểu, nhất định là anh ta mù âm nhạc giống mình.

Mình gật đầu với anh ta, tỏ ý là hiểu nguyên nhân.

“Quả Quả, em cũng tới đây hát một bài đi.” Trần Mạch rất nhiệt tình đi đến chỗ mình, đem mic nhét vào tay mình.

Đối mặt với sự mong chờ của mọi người, mình thực sự không có dũng khí mà mở miệng từ chối, đây là bọn họ tự nguyện để mình hành hạ đôi tai nha, dù sao mặt mình cũng đủ dày, không biết trái tim yếu ớt của bọn họ có thể chịu nổi không đây.

Dưới đòi hỏi của mình, Trần Mạch chọn ỉnh bài “con rồng cháu rồng”, mình đúng là người yêu nước, quyết định bài hát tiếp theo là bài “nghĩa dũng khúc quân hành”.

Khi Trần Quả cất tiếng hát. bọn họ không có đủ dũng khí để nghe hết bài hát dù nói chỉ dài hơn ba phút.

Nhìn thấy mọi người ai cũng hoảng sợ, mình cầm mic lên mặt: “Hay là em hát bài “thấp thỏm” mọi người thấy thế nào?”

Không ai trả lời, bọn họ gật nước mắt, hợp sức đến cướp mic trên tay mình.

“Quả Quả à, đã mười mấy năm rồi mà giọng hát của em vẫn thảm họa như vậy sao? Chẳng lẽ em không thể chọn được đúng tông giọng sao?” Trần Mạch vỗ ngực cho đỡ sợ, không nhận được phải thốt lên.

“Mười mấy năm?” Cuối cùng thì đôi tai của phó tổng cũng tóm được từ then chốt, “Hai người đã quen nhau từ mười mấy năm trước rồi hả?”

Câu hỏi của phó tổng giám đốc đã làm ọi người im lặng lắng nghe chân tướng sự việc.

Trần Mạch và mình liếc nhìn nhau, anh họ kéo tay mình cười đến mức khiến người khác muốn xông vào đánh cho bầm dập, sau đó giới thiệu lại mối quan hệ của anh em mình: “Ha ha ha, thật ra thì Trần Quả là em họ mình, họ hàng ba đời đấy. Chẳng lẽ mấy người không để ý là bọn mình đều mang họ Trần sao?”

Người nào đó già mồm át lệ phải, lại còn tặng thêm ọi người thêm một câu “Mấy người thật đại ngốc” kèm theo điệu cười khiến người khác muốn sôi tiết.

9. Chương 9: Chỉ Nhìn Lén, Không Phải Cuồng

Ngày gần đây, một luồng áp suất thấp bao phủ lên tầng cao nhất của tòa nhà, làm ọi người có dấu hiệu khó thở, nhưng cho dù là thế thì luồng áp thấp này vẫn không tan.

Luồng áp thấp này từ đâu mà đến? Có người đó là vì gần đây kỳ kinh nguyệt của Lolo không ổn định hoặc là chuyện ân ái giữa hai vợ chồng không được thuận lợi. Không phải vậy, chu kỳ kinh của Lolo cực kỳ ổn định, sau khi sinh con được thay một dòng máu mới làm khuôn mặt chị luôn ửng hồng, da căng mịn, còn về chuyện vợ chồng không thuận lợi thì càng không thể, trên cổ của Lolo luôn có những nốt đỏ do ai đó hưng phấn quá mà gây ra. Lại có người suy đoán có phải vì phó tổng giám đốc chưa thỏa mãn dục vọng mà gây ra không. Phó tổng giám đốc chưa thỏa mãn dục vọng hay không thì mình không biết, mình chỉ biết bây giờ anh ta rất vui vẻ vì treo vào cổ mình “tội khi quân” mà bắt mình mỗi ngày lấy tiền túi ra mua cho anh ta bánh trứng, còn không được quyền phản kháng. Lại có người đoán có phải vì Trần Quả đi xem mắt nhiều lần nhưng chưa vẫn tìm được bạn trai mà dấm to gan lớn mật tạo ra luồng áp thấp này. Trong chuyện này mình bị oan nha, hai lần đi xem mặt nhưng đều thất bại, còn bị phó tổng giám đốc phán quyết tội khi quân mà bóc lột tiền lương của mình còn không ình kháng cáo. Mình chỉ là một dân đen, mỗi khi phó tổng giám đốc thích thì lại lôi ra bắt trả tiền đãi khách, mình còn không có tư cách, không có tư cách để gây ra luồng áp thấp này!

Mọi người cũng biết trên tầng này chỉ có năm người bọn mình, loại ra ba người trong năm người không thể tạo ra áp thấp này, thì không cần nói ra miệng mọi người cũng biết nguyên nhân từ ai.

Ở trong công ty, tìm cảm thắm thiết giữa Ryan và DK ai cũng biết. Bọn họ luôn đi làm cùng nhau, cùng nhau tan ca, cùng nhau ăn trưa, thậm chí ngay cả việc đi giải quyết sinh lý cũng lôi nhau cùng đi. Mình vẫn nghĩ chỉ có phụ nữ mới có sở thích kéo đàn kéo lũ đi vào nhà vệ sinh, không ngờ đàn ông cũng thích làm như vậy.

Nhưng từ ba ngày trước, hai người bọn họ không còn như hình với bóng nữa. Bọn họ không đi làm cùng nhau, khi hết giờ làm cũng người đi trước người đi sau, không ăn cơm trưa cùng, đi vệ sinh cũng không kéo nhau cùng đi.

Nói đúng ra thì là Ryan không phớt lờ DK mới đúng, thậm chí khi DK kéo tay anh ta cũng bị anh ta hất ra. Xem ra đôi vợ chồng son này đang giận dỗi cãi nhau đây.

Mình và chị Lolo từng kéo Ryan ra một góc để hỏi nguyên nhân, nhưng anh ta không muốn nói. Không còn cách nào khác đành phải trông cậy vào phó tổng giám đốc xem anh ta có thể moi chút tin tức nào từ DK không, nhưng nhìn vẻ mặt của DK giống như đánh chết cũng không hé răng thì bọn mình đành bó tay. Miễn cưỡng sẽ không hạnh phúc, kể cả việc ép người khác nói ra cũng sẽ không vui gì, cho nên với vai trò là bạn tốt của hai người họ, bọn mình chỉ có thể ngồi ngoài tiếp tục lo lắng.

Khi áp thấp kéo dài đến ngày thứ tư, mình bị Tiểu Tiểu hẹn đi ăn trưa. Từ khi mình bị thăng chức vào phòng thư ký thì chưa có cơ hội cùng ăn với Tiểu Tiểu và anh Triệu.

Nhắc tới chuyện này cũng thấy kỳ lạ, cho dù các đồng nghiệp nữ biết mình được làm việc cùng phó tổng giám đốc nhưng lại không có bất kỳ lời bàn tán nào. Bởi vì các đồng nghiệp và ngày cả phó tổng giám đốc cùng tự tin mà chắc chắn rằng mình sẽ không có khả năng làm phó tổng giám đốc rung động. Bọn họ còn nói rằng mình không đủ tư cách để quyến rũ phó tổng giám đốc. Rõ ràng trong truyện ngôn tình không có viết như vậy nha!

Khi mình và Tiểu Tiểu vào nhà hàng quen thuộc thì đã thấy anh Triệu ngồi đợi sẵn ở đây.

“Anh Triệu nhà em rất nhớ em nha.” Tiểu Tiểu cố tình dùng giọng nói đầy mùi dấm để trêu anh Triệu.

“Tất nhiên, anh và Quả Quả là ai chứ, không giống người nào đó có nhớ cũng không chịu thừa nhận.”

“Ai không thừa nhận! Anh nói ai không thừa nhận!”

Anh Triệu rất thích cãi nhau với Tiểu Tiểu, hồi mới vào công ty mình còn tưởng hai người họ là cặp vợ chồng oan gia, không ngờ anh Triệu đã có bạn gái đang đi du học nước ngoài, còn Tiểu Tiểu thì đã có bạn trai, người này đang làm việc ở Hàn Quốc.

“Hai vị muốn hỏi gì thì hỏi đi.” Mình quá hiểu tính bọn họ, hai người này sẽ không chỉ vì nhớ mình là rủ mình đi ăn trưa đâu, nếu không sao bao nhiêu lâu rồi họ không thèm tới tìm mình?

“Vẫn là Quả Quả thông minh nhất.” Tiểu Tiểu giơ ngón cái lên khen mình.

“Anh Triệu ơi là anh Triệu,” nhìn anh Triệu nhưng mình còn cố tình lắc đầu chê cười, “Anh cũng nhiều chuyện quá nha.” Thật ra thì mình cũng có thể đoán ra được chuyện mà bọn họ muốn hỏi là chuyện gì.

“Có sao đâu,” Da mặt anh Triệu cũng khá dày nha, “Mọi người cũng giống nhau cả thôi, nên biết san sẻ với nhau, ăn mảnh một mình khéo lại bị táo bón cộng thêm bệnh trĩ nữa đấy.”

Thâm! Quá thâm! Chắc chắn kiếp trước anh Triệu là phụ nữ! Không chừng vì ăn mảnh một mình bị táo bón và bệnh trĩ nên mới chết rồi đầu thai sang kiếp này làm đàn ông.

“Đừng để ý tới anh Triệu nhà mi nữa đi, mau nói cho chị biết chuyện trên tầng em đi.” Tiểu Tiểu đẩy anh Triệu ra, nói thẳng vào chủ đề chính.

“Cũng không có chuyện gì để kể cả, phó tổng giám đốc giống như trong tin đồn, một ông chủ đẹp trai, rất nice,” Phó tổng à, tôi thực sự không có bán đứng anh nha, “Mọi người trong phòng thư ký đều là người tốt.”

“Ai muốn nghe cái này chứ!” Tiểu Tiểu dùng ngón trỏ chọc vào giữa trán mình.

“Muốn biết cái gì thì chị phải nói ra chứ.”

“Người ta muốn biết chuyện về Ryan và DK.” Tiểu Tiểu chưa bao giờ khách sáo với mình.

“Nè. . . .” Mình hơi giật mình nhìn Tiểu Tiểu, “Có ý gì?”

“Gần đây bọn họ bất hòa phải không?”

“Làm sao chị biết!” Đôi lúc mình sẽ như vậy, nói chuyện không cần dùng đến não, mình không nên làm gián điệp hoặc nằm vùng.

“Không phải là mình chị biết, mà mọi người ai cũng biết,” Tiểu Tiểu nghĩ lại còn rùng mình nói, “Mấy ngày trước dưới gara để xe của công ty, mọi người bắt gặp khuôn mặt đen thui của DK. Trước kia, anh ta luôn đi cùng với Ryan, mỗi lần gặp hai người họ Ryan còn cười chào hỏi mọi người, DK dù không muốn nhưng cũng gật đầu một cái với mọi người. Nhưng hôm đó thì khác. Khuôn mặt tươi cười của Ryan biến mất, chưa tính đến chuyện không đi cùng DK, thậm chí khi vào thang máy cũng vứt DK ở lại, một mình lên tầng làm việc, ánh mắt của DK lúc đấy đúng là rất đáng sợ. Sáng sớm nay chị còn bị anh ta dùng ánh mắt giết người nhìn nữa chứ, thật là khủng khiếp, chị cảm thấy mình bị giảm mấy tuổi thọ ý chứ. Cậu nói đi đúng vậy không? Phải hay không?” Tiểu Tiểu muốn anh Triệu làm chứng.

“Đúng thế, sáng nay lúc gửi xe anh cũng đụng phải họ.” Anh Triệu gật đầu ngầm chứng minh lời nói của Tiểu Tiểu là thật.

Tiền lương của công ty Huyền Hiên khá cao nha, sau ba tháng là việc ở đây mỗi nhân viên đều có thể đủ tiền mua được xe. Cho dù là xe điện cũng là xe chứ sao. Mình không mua xe vì nhà mình cách công ty không xa.

“Rốt cuộc là bọn họ là sao thế?” Vì tuổi thọ của chính mình nên Tiểu Tiểu mới quan tâm đến quan hệ của bọn họ.

“Em cũng giống mọi người, cũng rất muốn biết, nhưng mà bọn em có hỏi thế nào thì cũng không ai trong hai người bọn họ chịu hé răng nói nửa lời.”

Xem ra rất nhiều người quan tâm tới động thái của mọi người tầng cao nhất nha, khả năng tám chuyện rất cao, càng đốt càng cháy lớn.

Gần hết giờ làm việc, mình chạy đến phòng uống nước để giải khát. Từ sau khi Trần Mạch về nước, phó tổng giám đốc cũng không còn làm thêm giờ nữa, mình càng có thêm thời gian mà bám lấy Trần Mạch.

Đến gần phòng uống nước mình phát hiện ra cửa phòng này khép hờ, bình thường cửa phòng này luôn mở rộng cửa. Rõ ràng phòng này không thể bị gió thổi đẩy cửa vào được, mình do dự không biết có nên đẩy cửa vào không. Tình huống lúc này giống như khi vào phòng vệ sinh, khi cửa phòng khép hờ, có người hay không cũng không biết, không dám đẩy cửa xông vào mà nếu gõ cửa cũng thấy buồn cười, cảm giác khó xử này rất khó chịu nha.

Khi tay mình chuẩn bị chạm vào tay nắm cửa thì đột nhiên bên trong có tiếng nói chuyện của hai người đàn ông vang lên. Không cần dùng đến não mình cũng biết hai người này là ai, giờ này phó tổng giám đốc còn đang chăm chỉ làm việc trong văn phòng, chỉ còn lại hai người đàn ông ở tầng này là Ryan và DK thôi. Phản ứng của mình là nhìn lên qua khe cửa để xem chuyện gì bên trong. Thật ra thì mình cũng không định nhìn lên đâu, tại bọn họ không chịu đóng chặt cửa vào đó chứ. Cố tình để hờ cửa không phải là mong mình đến nhìn lên sao?

Mỉm cười, hé mắt vào nhìn, mình chỉ nhìn lên chứ tuyệt đối mình không cuồn nha.

Tòa nhà này được thiết kế cách âm rất tốt, cho nên dù cửa có hé mở thì cũng không thể nghe rõ được người bên trong đang nói gì.

Mình từ bỏ việc nghe lén cuộc nói chuyện của bọn họ, cố gắng căng mắt trái để nhìn vào bên trong. A a a, đột nhiên DK kéo Ryan, đương nhiên là Ryan hất tay ra, bất ngờ DK tấn công mạnh mẽ, dồn sức kéo Ryan, Ryan chỉ có thể cựa quậy một chút liền bị DK ôm chặt trong lòng, dù Ryan có giãy giụa, thậm chí còn đánh lên lưng DK thì DK vẫn dễ yên chịu bị đánh, rồi bất ngờ ấn Ryan vào tường.

Oh oh oh! Mình đang thấy cảnh rất kịch tính nha! Thật nhiệt huyết sôi trào! Tình yêu mãnh liệt! Hơn nữa mọi chuyện diễn ra đúng như mình mong đợi.

Ryan bị ấn vào tường cũng biết chuyện gì sẽ xảy ra, vì vậy anh ta liều mạng giãy giụa. Ryan thật là ngốc nha, chẳng lẽ anh ta không biết càng giãy giụa thì càng là cho đàn ông thấy hưng phấn hơn sao? Nhìn đi, quả nhiên DK đã lấy tay ôm lấy đầu Ryan, và đôi môi của DK đã chiếm đoạt lấy môi Ryan.

Hôn! Bọn họ hôn môi! Hai người đàn ông hôn môi! Ngay trước mặt mình!

Nụ hôn của DK chắc là rất ngang ngược, vì Ryan càng dần dần không giãy giụa nữa, cuối cùng còn ôm lấy cổ DK.

Mình lấy tay bịt chặt mũi, hai gò má nóng bừng, đại não ứ máu, thậm chí còn tưởng tượng ra những âm thanh phát ra từ nụ hôn của họ, ví dụ như tiếng hít thở dồn dập, âm thanh ái muội, thậm chí còn nghe được cả âm thanh trao đổi nước miếng nữa.

Quá đã, quả thật quá hay! Manga đam mỹ chẳng là gì, Tiểu thuyết BL cũng chưa là gì, phim AV cũng không thấm vào đâu. Hai người trước mặt này diễn mới hay làm sao. Chẳng cái gì có thể so được.

Đang lúc mình đè nén cảm xúc để ngấm nhìn hai trai đẹp hôn nhau, thì một đôi chân không phát ra tiếng động nào tiếng tới gần mình.

Nếu như đã không phát ra tiếng động thì đương nhiên là mình không có cảm giác rồi, mà sao mình lại có thể biết được có người đứng sau lưng ư? Bởi vì người đó dùng tay bịt miệng mình lại! Giống như bọn biển thái trước khi giết người phải bịt miệng mình lại để không thể kêu cứu được.

Nước mắt của mình cũng từ từ chảy ra. Cái này gọi là gì nhỉ? Gọi là báo ứng đi! Đây là báo ứng vì tội mình nhìn lén hai người đang hôn nhau!

Chẳng lẽ, ở tầng này có kẻ biến thái giết người à?

10. Chương 10: Người Đề Nghị, Người Theo Đuổi

Chưa bao giờ biết từ sân thượng của tòa nhà Huyền Hiền này có thể nhìn thấy đồng cỏ bao la, cảnh tượng thật đẹp.

Đứng ở lan can nhìn xuống, từ độ cao của tòa nhà nhìn xuống, các con đường được thu nhỏ lại uốn lượn vòng quanh, người và xe cộ chạy trên đường giờ nhìn giống một đàn kiến đang chăm chỉ kiếm mồi.

Lúc này một cơn gió nhẹ thổi qua làm mình cảm thấy lạnh lạnh, hơi lạnh này không phải chỉ có riêng cơn gió này tạo nên, mà một phần do áp lực của người đang đứng phía sau mình.

“Phó, phó tổng, nhất định phải chờ đến khi mặt trời khuất núi mới có được về nhà sao?” Giọng nói nhỏ nhẹ, có chút ầm ừc, nhưng không dám quay đầu lại.

Cũng biết hành động nhìn lên là không đúng, lần này không biết có bị phạt không? Có gặp báo ứng không? Có bị phó tổng giám đốc bắt lên đây ngắm cảnh hoàng hôn nữa không? Đáng đời mi!

Thật ra lúc này nhìn hai bóng người dưới đất rất xứng đôi nha. Đáng tiếc chỉ có thể nhìn bóng mà thôi.

“Quả Quả, tại sao nơi nào xảy ra chuyện bí mật thì y như rằng sẽ thấy bóng dáng cô lai vãng ở đó vậy?” Phó tổng đi thêm vài bước nữa đứng song song với mình ngắm nhìn mặt trời hồng hồng phía chân trời.

Hu hu, mình cũng rất muốn biết! Nếu như mình nói đều là do ngẫu nhiên, do duyên phận thì anh ta có tin không? Mình nghĩ là khó hơn lên trời.

“Vừa rồi, cô đã phát hiện ra bí mật của bọn họ rồi?” Giọng nói của phó tổng rất nhẹ nhàng, còn dùng câu khẳng định.

Phát hiện! Thật là một phát hiện lớn! Quan hệ giữa Ryan và DK đúng là đồng tính luyến ái.

Con người là vậy, suy đoán là một chuyện, tận mắt chứng kiến lại là chuyện khác. Cả công ty bao gồm cả mình, mặc dù âm thầm suy đoán quan hệ giữa Ryan và DK, cho dù có chắc chắn mối quan hệ của bọn họ không được thuần khiết nhưng dù trời sinh họ ra có là một cặp gay thì đã sao, miễn là mọi người không chứng kiến tận mắt thì đều không dám chắc chắn. Giống như bắt tội phạm vậy, nếu không có đủ chứng cứ thì ai dám đưa họ vào nhà đá ăn cơm tù chứ. Nhưng mà hôm nay! Vừa mới đây thôi! Mình thật may mắn khi được chứng kiến tận mắt một sự thật! Bọn họ đúng là một cặp gay. Mượn một câu nói trong Conan, đó là “chân tướng chỉ có một”!

“Biết phải làm sao rồi chứ?” Câu nói của phó tổng giám đốc giống như thờ ơ nhưng lại khiến người nghe cảm thấy lạnh tới thấu xương.

“Biết! Biết ạ!” Mình dù muốn hay không cũng phải nghiêm túc gơ ba ngón tay lên trời mà thề, “Tôi sẽ không nói cho bất kỳ người nào biết chuyện này. Chuyện xảy ra ngày hôm nay chỉ có anh biết tôi biết trời biết đất biết, vách tường của phòng uống nước biết!”

Bí mật, lại là bí mật, một người nhìn thấy quá nhiều thứ mà không thể nói ra, cứ ôm cái bí mật này chắc sẽ có ngày bị ghen quá mà chết.

“Thật ra thì cũng không cần.” Đột nhiên phó tổng thay đổi ý định, “Quan hệ của bọn họ cũng không phải là chuyện bí mật gì, mọi người trong công ty đều có thể đoán được, nhưng cũng chỉ có mấy người chúng ta mới có thể hiểu rõ mọi chuyện thôi.”

Trời ạ! Phó tổng ơi, anh có thể nói câu này sớm hơn một chút được không, không có chuyện gì quan trọng sao còn cố tình lôi mình lên đây để đe dọa chứ!

“ Mà, phó tổng à, có thể để tôi đứng cách xa lan can một chút được không?” Tuy là đứng nhưng mà chân mình đang mềm nhũn ra rồi.

Mình sợ độ cao, nhưng nếu có dây cáp an toàn buộc vào người thì không sợ nữa, chỉ cần có nó dù có bất mình nhảy từ tháp Eiffel xuống mình cũng không sợ chút nào, nhưng nếu đứng ở nơi cao thế này dù lan can bao xung quanh cũng sẽ làm hai chân mình nhũn ra.

“Đối với chuyện tình cảm giữa Ryan và DK, cô thấy thế nào?”

Phó tổng bắt chước mình ngồi xuống dựa lưng vào tường, địa điểm vẫn là sân thượng. Mặt trời đã khuất bóng, các vì sao đã treo đầy trên bầu trời đêm.

“Anh nói chuyện đồng tính luyện ái hả?” Mình ngược lên nhìn bầu trời đầy sao, “Nói thật tôi rất hâm mộ bọn họ, một người sinh ra có thể tìm được người yêu thương mình đó chính là hạnh phúc. Tình yêu vốn không có lý lẽ, tình yêu cũng không phân biệt giới tính, khi tình yêu đến thì mấy ai có thể đủ lý trí để tính thiệt hơn chứ. Tình yêu là ích kỷ, là chuyện giữa hai con người với nhau, chỉ có hai người đó mới có quyền nêu ý kiến. Tôi nhớ từng đọc trên một trang web câu như thế này, ‘khi người đàn ông không thể tìm được người đàn ông mình yêu thì sẽ cho rằng người mình yêu là một phụ nữ’. Anh cảm thấy đúng không?”

“Trừ câu nói cuối cùng tìm được trên trang web thì những câu kia tôi đều tán thành.” Cảm giác phó tổng đang thả lỏng người, “Tôi còn tưởng cô sẽ không chấp nhận tình yêu đồng giới đấy.”

Không không không, đối với đồng tính luyện ái mình không hề có ý kỳ thị, chỉ cần tình yêu đồng giới đừng có rơi vào đầu mình là được.

“Sao lại không chấp nhận chứ?” Hình như phó tổng hơi xúc động, “đề tài tình yêu trong chuyện đam mỹ rất đa dạng, còn có cả tình yêu đồng giới nữa, mà hôm nay tôi còn tận mắt chứng kiến đấy. Cảnh hôm nay còn hay hơn cả truyện đam mỹ AV ý chứ!”

Thật ra thì mình cũng không đen tối lắm, chỉ là hôm nay nhìn thấy cảnh kia đầu óc mình không đen tối thì thật có lỗi với bản thân, có lỗi với bức tường và không khí đã cùng mình nhìn lên. Mình hơi nghiêng đầu nhìn phó tổng, không biết phó tổng giám đốc của chúng ta có phải đang không gặp được đàn ông để yêu nên nghĩ rằng mình nên yêu phụ nữ không?

“Đam mỹ A. V?” Khéo miệng phó tổng run run, “Đây là hứng thú của cô mỗi khi nhàn rỗi.”

Ánh mắt kỳ lạ của phó tổng nhìn mình làm mình cảm thấy xấu hổ, vội vàng chuyển chủ đề: “Anh có biết nguyên nhân bọn họ bất hòa không?”

“Tôi có thể đoán ra,” Phó tổng trở nên nghiêm túc nói, “Nghe nói mẹ của DK muốn hắt ta kết hôn.” Kết hôn? Hôn nhân vì lợi ích? Nhà DK làm gì?

Phó tổng nói nhà DK mở một chuỗi khách sạn cao cấp năm sao, còn nhà Ryan thì có một chuỗi siêu thị, bọn họ đều là con trai độc nhất trong nhà. Vì sự phản đối của gia đình nên họ trốn vào công ty Huyền Hiền này lánh nạn.

Ôi trời ơi! Thì ra bọn họ chính là hai đại gia trong truyền thuyết sao? Nhưng mà hai nhà bọn họ thật bất hạnh, chỉ sinh được một cậu con trai lại còn là đồng tính luyện ái.

Phó tổng còn nói, vì DK không có ý định thừa kế gia sản nên mẹ cậu ta liền tìm một nhà tương xứng, có một gia đình nước ngoài cũng mở khách sạn, mà mẹ cậu lại muốn phát triển sự nghiệp ra bên ngoài, nếu hai bên gia đình kết thân thì sự nghiệp cả hai nhà đều được nâng tầng thêm một bước.

“DK chắc không đồng ý.” Mình cảm nhận được tình cảm của DK dành cho Ryan sâu sắc thế nào, không thể chỉ vì một cơn gió mà có thể thổi bay đi thứ tình cảm này, cho dù là dùng gậy như ý của Tôn Ngộ Không e rằng cũng không đập tan được tình cảm của DK.

“Tôi cũng tin tưởng DK, nhưng mà lần này người nói chia tay trước là Ryan” Phó tổng cau mày, “Xem ra lần này Ryan quyết định sẽ đối mặt với vấn đề nan giải, bọn họ đều là con trai độc nhất.”

Haizzz, tình yêu giữa Ryan và DK đâu có sai, sai là ở cái xã hội này không thể chấp nhận tình yêu của bọn họ.

Mình đã nói tình yêu là chuyện giữa hai người, người ngoài không nên xen vào, cho nên dù mình và phó tổng giám đốc có ngồi đây tức tởm cho họ cũng không làm được gì.

“. Anh nói xem,” cuối cùng mình vẫn không kiềm chế nổi mà hỏi ra nghi vấn vẫn giấu trong lòng, “Rốt cuộc Ryan và DK ai công ai thụ?”

“.”

“Tôi khẳng định DK là công, anh không nhìn thấy lúc anh ta ở phòng uống nước đâu, ngang ngược, độc đoán vô cùng. Mạnh mẽ, cố chấp! Động tác thành thành thạo.”

“”

Thứ hai đi làm, vốn định thông qua chị Lolo để hỏi thăm về câu chuyện tình yêu giữa Ryan và DK, ai ngờ người này vì cùng ông xã triền miên cả đêm qua nên sáng nay không thể xuống khỏi giường được nên đã xin nghỉ phép. Bọn họ đâu phải Ngư Lang – Chức Nữ một năm mới được gặp nhau một lần đâu mà đôi khát đến mức cả hai cùng bỏ bê công việc. Đây chính là đả kích rất lớn đối với một cô gái còn trong trắng thuần khiết như mình!

Kết quả, mình không gặp được chị Lolo, cũng không biết chuyện tình yêu của Ryan và DK, nhưng lại được Ryan tỏ tình.

Ryan cố tình tỏ tình mình ngay trước mặt DK và phó tổng giám đốc.

“Quả Quả, từ hôm nay trở đi anh sẽ theo đuổi em, được không?” Khi nói lời này, ánh mắt Ryan vô cùng chân thành tha thiết làm trong vài giây ngắn ngủi mình đã quên mất người Ryan yêu thật lòng là DK.

Mình không dám tùy tiện đồng ý để Ryan theo đuổi mình, dù sao anh ta cũng là gay, mà cho dù anh ta có bình thường thì mình cũng không đủ tư cách để cạnh tranh với DK, mình tin chắc DK nhất định sẽ ra tay trước bề anh ta thành công.

Mình không biết phải làm thế nào ngược mắt nhìn phó tổng rồi chuyển sang nhìn DK. Lời nói của Ryan khiến sắc mặt DK hơi trầm xuống nhưng vẫn bình thản, có lẽ vì đối tượng Ryan tỏ tình là mình nên anh ta mới có thể yên tâm. tin tưởng mình.

“Quả Quả,” Ryan muốn kéo sự chú ý của mình quay lại anh ta, “Vì anh quá nóng vội nên hù dọa em sao? Hãy tin anh, anh không có ác ý gì, tối nay anh có thể mời em ăn cơm được không?”

Ryan là một người đàn ông dịu dàng, kết hợp với DK mạnh mẽ, đúng là một đôi trời sinh. Mọi người nói xem, Ryan là một người đàn ông tốt như vậy sao lại gay nhỉ? Rốt cuộc là Ryan tự nguyện công hay bị DK mạnh mẽ bề thành công đây?

“Có người mời ăn cơm đương nhiên là em đồng ý rồi,” cười khì một cái với Ryan, “Vậy thì chờ đến tối nay lúc ăn cơm, chúng ta sẽ quay lại bàn tiếp vấn đề anh theo đuổi em nha!”

Thật ra thì ai cũng có thể nghe ra trong lời nói của mình có ý trêu chọc, chắc DK không ngoại lệ.
Nên là như vậy?

Buổi trưa lúc nghỉ giải lao DK rủ mình ra gặp riêng nói chuyện, địa điểm là sân thượng. Nước mắt chảy ngược vào trong, vì sao lại là sân thượng chứ, chẳng lẽ anh ta không biết sân thượng là nơi nguy hiểm lắm sao? Chẳng lẽ anh ta không hiểu ý mình chỉ là đùa thôi sao, cho rằng mình muốn tranh giành Ryan với anh ta nên lừa mình lên đây để giết người diệt khẩu ư?

Sự thật chứng minh, trí tưởng tượng của mình bay quá xa.

Lên đến sân thượng, DK dùng thái độ vô cùng nghiêm túc đề nghị mình đồng ý để Ryan theo đuổi.

“Tại sao?” Mình không thể không hỏi điều này, chẳng lẽ anh ta tỉnh ngộ nên nhường Ryan ỉnh? Nếu đã có ý định nhường thì cũng nên bề công thành thắng đã rồi hãy đưa ỉnh chứ. Đúng là chẳng có chút thành ý nào.

“Em cũng biết mối quan hệ giữa anh và Ryan rồi.”

Biết, còn nhờ nhìn lén nên biết. Chỉ là bọn họ chưa từng công khai mối quan hệ, sao anh ta lại chắc chắn mình biết chuyện này nhỉ?

“Anh không có ý định buông tay, lần này kết hôn chẳng qua là người nhà đồng ý thôi, còn về cô Dương kia anh sẽ tìm cơ hội giải thích rõ. Nhưng Ryan. hình như định vì lợi ích gia tộc mà chấp nhận từ bỏ tình yêu của bọn anh.”

Có lẽ DK rất đau khổ, vì chuyện hôn nhân chính trị mà không ngừng chống đối, cũng vì nghĩ cho người nhà người yêu mà mệt mỏi. Cuộc sống của hai người họ lại rơi vào bế tắc.

“Em tin anh, cũng tin Ryan,” cũng hiếm khi mình nghiêm túc thế này, “Có lẽ vì rơi vào bế tắc mà Ryan làm vậy, em sẽ giúp anh khuyên Ryan, yên tâm đi, em sẽ giúp anh nhốt Ryan vào chuồng, tuyệt đối sẽ không để anh ấy biến thẳng hoặc là đi yêu người đàn ông khác.”

DK là người không có thói quen nói cảm ơn người khác, nhưng nhìn vào mắt anh ta có thể thấy rõ sự cảm kích của anh ta với mình.

Mình vỗ vỗ lên vai anh ta, bày tỏ sự ủng hộ và thấu hiểu.

Tình yêu của Ryan và DK, chỉ cần nằm trong khả năng, nhất định mình sẽ bảo vệ tình yêu này thật tốt.

11. Chương 11: Ba Thiếu Một

Ryan nói mời mình đi ăn đương nhiên cậu ta sẽ làm thật, nhưng mà cả hai không biết nên đi đâu ăn.

Những nơi Ryan thích thì đều chứa những kỉ niệm vui vẻ với DK, nếu hôm nay đến đó sẽ làm Ryan nhớ lại, càng thấy đau lòng hơn sao. Huống hồ hôm nay dẫn theo một cô gái định theo đuổi mà lại đến những nơi chứa nhiều kỉ niệm với người yêu cũ thì đúng là không tôn trọng cô gái đó rồi.

“Nếu vậy không bằng đến nhà anh làm sủi cảo ăn đi,” mình đề nghị, “Tay nghề làm sủi cảo của em không tồi đâu, em bảo đảm đấy.”

Thật ra thì tài nấu nướng của mình đúng là không thể chê nha, từ nhỏ mẹ đã bắt đầu huấn luyện mình rồi. Còn nói, muốn nắm được lòng người đàn ông thì trước hết phải nắm được dạ dày của anh ta, nhưng lời này mình thấy không đúng, mẹ chỉ nắm được dạ dày của cha chứ không chiếm được trái tim của cha.

Ryan tán thành lời đề nghị của mình. Những con nhà đại gia như bọn họ thì làm gì có cơ hội mà tự tay làm sủi cảo ăn.

Vừa nghĩ tới khả năng được ngắm phòng của Ryan, mình có chút kích động nho nhỏ. Có trời đất chứng giám, không phải vì muốn thăm quan phòng Ryan mà mình nêu ra đề nghị đến nhà người ta đâu nha.

Ryan không ở chung với người nhà, anh ta mua một căn hộ trong nội thành, tuy nó không rộng như mình tưởng tượng, nhưng cũng có ba phòng.

Chắc chắn Ryan cũng giống những người đàn ông khác, không xuống bếp bao giờ, nó sạch bong, đến hạt bụi cũng không muốn đến đây dạo chơi.

Mình đem cất nhân sủi cảo vào bếp, sau đó ra phòng khách ngồi xuống sàn nhà cùng Ryan làm vỏ bánh. Ryan có vẻ hứng thú với trò làm sủi cảo này, còn nói DK rất thích ăn.

Chắc chắn chắc, đến ăn cũng không quên sở thích của DK, thế mà cũng dám nói chia tay với DK đấy.

“Quả Quả em biết không? Gần đây anh luôn nghĩ một chuyện, có phải anh và DK quá ích kỷ?”

Ryan rất thông minh, chỉ cần dạy qua là đã biết làm, câu nói này của anh ta vừa hỏi mình cũng là tự khẳng định. Mình biết ngay Ryan đang cần người tâm sự mà.

“Bọn anh đều là con trai độc nhất của hai gia tộc lớn, thân là con trai độc nhất thì phải có trách nhiệm kéo dài hương hỏa, đáng tiếc thần Cupid lại bắn nhầm mũi tên buộc hai bọn anh vào với nhau. Anh yêu DK, DK cũng yêu anh, bọn anh yêu nhau nhưng trên vai cả hai đều vác trọng trách. Thật ra anh biết anh mới là kẻ ích kỷ, chấp nhận tình yêu của DK nhưng rồi lại quyết định quay lưng về nhà làm người con trai hiếu thảo, anh đã không để ý đến cảm nhận của DK. Anh ấy nói sẽ không kết hôn với cô gái kia, anh ấy sẽ nói thật với cô ấy, nhưng không có cô ấy thì cũng sẽ có người khác thay thế ư? Anh ấy có thể kéo dài chuyện kết hôn đến bao giờ? Anh ấy có thể làm cho người nhà thông cảm sao?” Ryan nhếch môi tự giễu, “Tình yêu của bọn anh đúng là không phải ai cũng chấp nhận được.”

“... Thật ra thì, đối với chuyện của bọn anh, em chỉ là người ngoài cuộc không có quyền để phán xét, em chỉ muốn nói tình yêu không có đúng sai, khi tình yêu đến thì không một ai có thể dùng lý trí ngăn lại được.” Đó là điều mình từng nói với phó tổng giám đốc, “Chỉ cần dùng mắt thường em cũng có thể nhận ra tình cảm giữa hai người. Đừng nên giấu kín hay bóp chết tình yêu, tình yêu của hai người gặp nhiều trắc

trở, nhưng em nghĩ anh không nên cự tuyệt tình cảm của DK, mà anh cũng đâu thể ngăn cản nó phát sinh. Người ta thường nói bình đến tướng chẵn, nước đến đất chặn, anh nên tin tưởng DK, em cũng tin DK sẽ tìm ra cách giải quyết vấn đề này. Em nghĩ chỉ cần anh không dao động thì nên cùng kẻ vai chiến đấu với DK, đừng quên tình yêu sẽ tiếp thêm sức mạnh cho chúng ta. Cuộc sống rất ngắn ngủi, hãy chiến đấu cho tình yêu của mình để sau này chết có thể nhắm mắt.”

Khi nói những lời này, tình cảm dâng trào, hai tay bóp nát sỏi cỏ, nhìn chúng vô cùng thảm hại, còn Ryan nhìn mình, sưng sốt.

“ Quả Quả, có thật là em chưa từng trải qua yêu đương không?” Trên trán Ryan như dán dòng chữ “đánh chết anh cũng không tin.”

“Thật mà,” nói đến mình lại thấy ảm ức, “Những điều này em đều học trong tiểu thuyết ngôn tình mà chất lọc ra đấy.”

Không phải là mình không yêu ai, dù sao cũng từng này tuổi rồi, chỉ là người đó vĩnh viễn chỉ có trong truyện tranh hoặc tiểu thuyết mà thôi. Nếu ai có bản lĩnh thì mang Zoro hay Nguyễn Chiêm đến trước mắt mình thử xem.

Mỗi lần nghĩ tới điều này mình lại thấy ảm ức, thế nên khi bị Ryan lén hôn môi thì mình cũng không kịp phản ứng.

“Thật ngại quá, anh có thói quen cảm ơn người khác như vậy.” Ryan bị mình tròn mắt nhìn thì có chút xấu hổ, đành giả vờ cúi đầu chuyển tâm ngồi làm sỏi cỏ.

Lấy tay dính toàn bột mì lên che miệng, cho dù anh ta có thói quen cảm ơn người khác như vậy cũng không thể coi mình cũng có thói quen tiếp nhận lời cảm ơn bằng cách này được.

Tuy được một người đẹp trai hôn cảm ơn sẽ thấy vui vẻ nhưng ngồi nghĩ lại thì Ryan đã từng hôn DK, mà đôi môi đó lại vừa hôn mình, tức là mình đã hôn gián tiếp với DK? Buồn nôn, buồn nôn quá.

Mình tin chắc ngày nào Ryan cũng chăm chỉ đánh răng nên chắc không xảy ra chuyện hôn gián tiếp đâu.

Nụ hôn cảm ơn của Ryan làm tinh thần của mình đến thứ hai đi làm vẫn chưa bình phục lại, giống như sau hai mươi mấy năm lần đầu tiên được nếm thử hương vị của thịt. Mặc dù nụ hôn đó chỉ là chuồn chuồn đập nước, sau đó mình đã trở lại bình thường cùng Ryan nấu sỏi cỏ ăn, nhưng dù sao đây cũng là nụ hôn đầu tiên của mình với người khác phái, dù nó chỉ là một cách cảm ơn.

Đang lúc mình ngồi ngẩn ngơ dùng tay chạm nhẹ vào đôi môi, đột nhiên phó tổng giám đốc chống tay xuống bàn, từ trên cao nhìn xuống hỏi: “Tối hôm qua cô và Ryan đã xảy ra chuyện gì?”

“Không có, không xảy ra chuyện gì, anh ta không có hôn tôi, thật đấy! Tuyệt đối không có nha!” Theo phản xạ có điều kiện mình liền khai ra.

“Ồ.” Phó tổng cười như không cười cổ tình nói kéo dài, “Đùa mà thành thật?” Đôi mắt còn hiện rõ “Nếu bị DK biết cô nhất định sẽ chết!”

Phó tổng sau khi trêu mình thì im lặng ỉn vài giây suy nghĩ, mình đứng bật dậy dùng hai tay che miệng anh anh, còn nhìn xung quanh chỉ sợ DK nghe thấy. Rõ ràng là lúc trước mình đã đồng ý sẽ không chiếm tiện nghi của Ryan.

Môi phó tổng giám đốc ngo ngoáy dưới tay mình, hình như muốn nói gì đó làm mình cảm thấy nhột nhột nên vội vàng buông ra.

Phó tổng nói bọn họ bao gồm cả chị Lolo hôm nay đều bỏ bê công việc rồi, cả tầng này chỉ có hai người chăm chỉ làm việc, sếp và nhân viên.

Nhìn đôi môi phó tổng giám đốc lúc hé lúc khép lại khiến mình không khỏi nhớ đến cảm giác chạm môi hôm qua, không biết đôi môi phó tổng giám đốc chạm vào môi mình thì sẽ có cảm giác thế nào nhỉ?

Trời ạ! Đôi môi! Lại là môi! Mình cảm giác đầu óc mình ngày càng đen tối!

Chuyện đáng mừng là cuối cùng Ryan đã quyết định cùng kẻ vai chiến đấu với DK để bảo vệ tình yêu bọn họ, sau một ngày bỏ bê công việc, cặp vợ chồng son này lại ngọt ngào cùng nắm tay đi làm.

Đúng là tình yêu cần phải trải qua sóng gió mới có thể bền chặt, chỉ có hoạn nạn mới biết cảm nhận chân tình, nhìn hai tên này, trải qua chuyện này lại càng ngọt ngào với nhau hơn. Còn vì sao bọn họ hôm qua vứt lại công việc thì ha ha he he, mình nghĩ mình có thể đoán được, đầu giường cãi nhau cuối giường hòa nha, mọi chuyện đều không thể thoát khỏi một chữ giường sao. Thật là xấu quá, quá xấu xa, giữa ban ngày ban mặt thế này mà mình lại tưởng tượng cảnh Ryan bị DK đè xuống dưới.

Cuối cùng mọi người đều thống nhất, bề ngoài mình là bạn gái của Ryan, còn DK có vị hôn thê ở nước ngoài, còn thật chất thì bọn họ lại là cặp vợ chồng son sống chết bên nhau không rời.

Lolo cũng đã đi làm, hóa ra chị ấy cũng có một xuất thân không nhỏ nha, nhưng sau khi lập gia đình thì không quan tâm đến công việc của nhà ngoại mà đến đây trợ giúp phó tổng giám đốc, chị ấy biết rõ chuyện của Ryan và DK, cũng nghe nói DK sẽ không cưới vợ. Biết được ý nghĩa thật sự đằng sau việc mình làm bạn gái Ryan, Lolo chỉ nói đi bước nào tính bước ấy.

Mọi người đều hi vọng mọi chuyện sẽ trôi qua êm đẹp, nhưng ai ngờ tình yêu của bọn họ vẫn phải trải qua thử thách khác.

Vị hôn thê ở nước ngoài của DK đã xuất hiện.

Bữa cơm này là do vị hôn thê của DK sắp xếp, cô ấy nói muốn làm quen với bạn bè và bạn gái của anh ta.

Xin thứ lỗi mình chưa đủ kinh nghiệm, không biết phải ứng phó với bữa ăn này như thế nào. Cùng hai gay đi gặp vị hôn thê của một chàng gay, ai tốt bụng truyền ít kinh nghiệm trong trường hợp này. Phó tổng giám đốc rất tốt bụng tặng mình bốn chữ: thuận theo tự nhiên, còn chị Lolo ình năm chữ: thuyền tới cầu tự thẳng.

Bọn họ đều nói điều vô nghĩa!

Không phải mỗi mình cả Ryan cũng rất hồi hộp căng thẳng, dù sao tối nay Ryan cũng gặp vị hôn thê của người yêu anh mà. Danh phận đúng là, thật làm khó người ta quá.

DK nói cô gái này là Anna, người Anh, học qua tiếng Trung. Anna biết tiếng Trung cũng không phải không có ích, có ích là vì mình rất khó nói chuyện với cô ấy bằng tiếng Anh, nhưng khổ một nỗi là trước mặt cô ấy bọn mình không thể nói chuyện bằng tiếng Trung những chuyện mà không muốn cô ấy biết được, ví dụ như muốn động viên Ryan hoặc là muốn nói xấu Anna. Trong tưởng tượng của mình những cô gái tây thường rất xinh, và Anna đúng là có một sắc đẹp nghiêng nước nghiêng thành.

Khi mình và Ryan nhìn thấy DK khoác tay Anna đi vào thì đều hít một hơi sâu. Không biết vì sao Ryan lại làm vậy nhưng mình làm vậy là vì Anna xinh đẹp, vóc dáng sexy. Anna có mái tóc dài màu nâu được uốn xoắn, vòng một đầy đặn, đường cong hình chữ S, đôi chân thon dài, đối mặt với thân hình bốc lửa như vậy có người đàn ông nào chịu Liễu Hạ Huệ đây? Nhưng mà người đàn ông đi bên cạnh cô ấy chính là hiện thân của Liễu Hạ Huệ. Nhưng mình không thể không công nhận một điều, đó là Anna và DK rất xứng đôi, thật đáng tiếc.

Bọn mình đi bốn người nên chọn bàn dành cho bốn người ngồi, không khí trên bàn ăn có chút xấu hổ. DK bày mặt thối không nói lời nào, sắc mặt Ryan hơi tái, mình thì không biết phải làm gì trong tình huống này. Mình vốn là người không thể ăn nói nghiêm chỉnh được, rất dễ dàng nói lung tung sẽ gây họa mất. Cả bàn bốn người không ai có ý định lên tiếng, không phải họ đang làm khó mình sao.

Tiếp đãi một người nước ngoài không thể kéo họ chơi mạt chược rồi nói chuyện đông tây được.

“Em đã nghe nói Ryan là người bạn tốt nhất của DK, còn nghe nói tốt đến mức tuy hai mà một, hôm nay được gặp mặt thật đúng là rất đặc biệt nha, đúng là một đại soái ca nha, bạn gái cũng rất xinh đẹp!” Anna nói một lèo bằng tiếng Trung.

Nghe Anna nói xong mặt mình và Ryan đều trắng bệch. Ryan vì Anna nói về mối quan hệ giữa anh và DK, còn mặt mình trắng bệch là vì nhìn thấy DK đang nắm chặt thành quả đám rồi. Mình rất sợ DK làm chuyện nông nổi sẽ khiến Ryan thành quả phụ nha.

Mình mới là người chịu khổ nè, phải cùng một chàng gay đi ứng phó với vị hôn thê của một chàng gay khác. “Ha ha, em tên Quả Quả à?” Anna không để ý đến hai người đàn ông này ngược lại còn mỉm cười với mình, sau đó bình thần ném thủy lôi (mìn hải quân) ra, “Thật ra thì em đã biết một quan hệ thật sự giữa DK và Ryan rồi. Nói thế nào đây, em không quan tâm đến nó, dù sao giờ em chỉ yêu phụ nữ thôi.” Vừa nói cô ấy còn đá lông nheo với mình, “Quả Quả, mình yêu cậu!”

Chuyện gì xảy ra với mình vậy? Hóa ra trên bàn này đều là đồng tính luyện ái ba thiếu một sao?

12. Chương 12: Ai Cũng Có Mục Đích Riêng

Mọi chuyện đang phát triển quá nhanh, vượt khỏi tầm kiểm soát của bọn mình, ai mà có thể tưởng tượng được người vợ sắp cưới của DK lại cũng giống như anh, đều là dân đồng tính hả?

Ăn cơm cùng ba người đồng tính này mình có cảm giác không an toàn, nói chính xác thì ăn cơm với hai chàng gay thì bình thường, ít nhất sẽ không lo thất thân, mà mình có chịu thì hai người họ cũng tuyệt đối không thêm động vào. Nhưng nếu thêm một lesbian ngồi cùng thì lại là sự khác biệt vô cùng lớn, ánh mắt Anna nhìn mình giống như nhìn thấy miếng thịt béo ngậy vậy. Mẹ ơi, chẳng lẽ Thượng Đế định an bài để một lesbian tới cướp đi thân thể trong trắng mà con giữ gìn hơn hai mươi năm qua sao? Con không cần, không muốn đâu! Không muốn! Không muốn! Đánh chết cũng không muốn!

Uy lực của thủy lôi mà Anna ném ra rất mạnh, mạnh đến mức làm cho DK trở nên ngu ngốc, mà DK lại không cùng cấp bậc với mình và Ryan. Lần đầu tiên mình gặp một cô gái bốc lửa nhưng thực ra lại là les.

Anna cười thật ngọt ngào, giống như việc cô ấy vừa nói chỉ là bàn về thời tiết thôi.

“Quả Quả, cậu kỳ thị đồng tính luyện ái sao?” Anna đột nhiên đặt tay lên mu bàn tay mình, ánh mắt đáng thương nhìn mình hỏi.

“Không, không phải vậy.” Thật sự là mình không kỳ thị đồng tính nhưng không muốn một đồng tính tỏ tình với mình đâu. Cho dù “phụ nữ trước khi gặp được người con gái mình yêu thì đều cho rằng mình yêu đàn ông” thì cái lý luận này nhất định không thể áp dụng với mình được. Mình không thích sex toy! Không thích đưa chuột! Không thích củ cải! Lại càng không thích bạo cức!

Ryan đúng là một người đàn ông dịu dàng, thấy mình bị người khác cột nhả lập tức rút tay mình ra, còn dùng bàn tay khác xoa xoa lên mu bàn tay của mình. Mình biết hành động này là Ryan đang trừ độc ỉn chứ không phải chiếm tiện nghi.

Nhìn hành động mờ ám của bọn mình, Anna nhướn mày, quay sang nhìn bọn mình rồi nhìn DK nói: “Em tưởng anh với Ryan mới là một đôi.”

Ồ! Cô gái này nghĩ mình là Đắc Kỷ sao mà định châm ngòi ly gián?

“Rốt cuộc cô có ý gì?” Quả nhiên DK là người đáng tin nhất, nhưng dù sao DK có nghĩa vụ bảo vệ bí mật nhỏ nhỏ này.

“Ý của em chính là muốn anh cứ tiếp tục yêu đương với Ryan, em yêu Quả Quả là chuyện của em!”

“Vây hôn sự của chúng ta.”

“Nói thật thì em lưỡng giới, còn anh” Anna cố ý dùng ánh mắt sáng quắc để ăn thật nhiều đậu hũ của DK, còn dùng ngón tay đùa giỡn cầm anh ta, “Em không để ý anh đồng tính luyện ái đâu. Em có thể yêu anh, và kết hôn với anh, nhưng cũng có thể không kết hôn với anh, còn trực tiếp nói ọi người trong nhà biết chuyện giữa anh và Ryan để hai người có thể công khai ở bên nhau. Nhưng em có một điều kiện, đó là để Quả Quả trở thành người của em. Hi hi, cũng không lâu đâu, chỉ cần thuộc về em đến lúc em bay về Anh thôi. Thế nào? Điều kiện như vậy được chứ?” Nhìn Anna bình tĩnh như vậy chứng tỏ cô ấy đã tính toán từ trước.

Có thể mang chuyện này ra trao đổi được ư? Mình rất sợ DK nhấn tâm bán mình. Anna đang nghĩ gì vậy, muốn bẻ cong mình sao?

Nói thật mình là người ngoài cuộc nghe lời đề nghị này của Anna còn xiêu lòng, huống chi Ryan và DK là nhân vật chính trong chuyện này. Không khống chế được cảm xúc, tay mình trong tay Ryan khẽ run run. Thật sự là mình rất sợ, trời mới biết được khi Anna này phấn khích thì sẽ giãy vò người khác như thế nào. Ngộ nhờ cô ấy thích S+M thì sao, nếu có dân chủ mà mình lựa chọn S hay M thì mình cũng không chọn, nhất định không chọn gì hết.

Đây là lần đầu tiên mình nhìn thấy trực tiếp người lưỡng giới, thì ra ngày thường họ cũng giống như người bình thường khác, nếu chỉ đánh giá sơ qua vẻ bề ngoài thì hoàn toàn không thể nhận ra bản chất thật sự của họ.

Liếc nhìn DK, vẻ mặt anh hơi thay đổi, có chút gì đó hưng phấn, và kèm theo cả mâu thuẫn. DK quay sang nói với Anna: “Giờ cô cứ về trước, đề nghị của cô, tối nay tôi sẽ cho cô câu trả lời.”

Anna cũng biết miếng mồi mình đưa ra rất hấp dẫn. Chỉ cần làm theo yêu cầu thì có thể giải quyết được vấn đề khó khăn của Ryan và DK, mà cô ấy còn ra mặt nói giúp. Đây chính là điều mà Ryan và DK đang rất cần.

Anna không phản đối khi DK nói cô về nhà chờ tin, chỉ cần DK đủ thông minh thì cô ấy tin chắc mình nắm phần thắng trong tay. Vì thế Anna thản nhiên cười chào mọi người, nhẹ nhàng đứng lên, dùng tốc độ ánh sáng cúi xuống hôn lên má mình một cái, sau đó cười rất chói mắt còn nháy mắt với mình: “Quả Quả yêu, khi chỉ còn hai chúng ta, mình bảo đảm nhất định sẽ phục vụ cậu cho đến dục tiên dục tử (cực khoái)! DK, em đợi tin tốt lành của anh. Tạm biệt!”

Nhìn theo bóng dáng Anna đi về, nhớ lại giọng nói chắc như đinh đóng cột của cô ấy, mình cảm thấy lạnh hết sống lưng. Mình bị một lesbian đùa giỡn và cợt nhả. Ai dạy cho Anna câu ‘dục tiên dục tử’ vậy?

“Chúng ta cần nói chuyện một chút.” Lời nói của DK đã kéo suy nghĩ của mình về hiện tại.

Mình dờ dẫm nhìn DK, khi hai ánh mắt giao nhau, mình càng cảm thấy lạnh buốt. Ánh mắt DK nhìn mình rất nguy hiểm, giống như ánh mắt của kẻ buôn bán đang tìm cách dụ dỗ con mồi để đem nó đi bán.

Không biết anh ta có biết buôn người là hành vi phạm tội rất lớn không?

DK dùng “chúng ta” tức là bao gồm cả mình, hơn nữa mình còn là yếu tố rất quan trọng trong chuyện này.

Có lẽ nếu mình hi sinh sẽ đổi được hạnh phúc cho DK và Ryan, nhưng xin lỗi, cho tới bây giờ mình chưa từng có ý nghĩ muốn làm người tốt cả. Khi còn đi học mình chỉ phải tốn chút công sức để quét sân ột người bạn mà mình còn thấy không vui nữa là bây giờ phải dùng thân thể để đổi lấy hạnh phúc cho người khác thì e rằng hơi khó.

Bọn mình rời nhà hàng chuyển qua chỗ có thể “nói chuyện một chút”, vấn đề cần bàn là chuyện xấu trong nhà không muốn người ngoài nghe được, cho nên chỗ đó phải là nơi có thiết bị cách âm tốt nhất. Vì thế chúng mình đến KTV của Trần Mạch.

Tối nay Trần Mạch không đến quán, nhưng vì cả ba đều là khách VIP nên được nhận phục vụ ưu đãi đặc biệt. KTV được thiết kế cách âm cực tốt, cho dù bên trong có hò hét, gào rống gì thì cũng không ảnh hưởng đến người ở phòng bên cạnh, cũng không bị người đi ngoài hành lang nghe thấy.

Chả trách lần trước mình hát như vậy mà không có vị khách nào tố cáo, chứng tỏ hệ thống cách âm quá tốt.

Khi mình lấy lại tinh thần thì nghe thấy giọng nói mệt mỏi của DK nói với Ryan: “Chẳng lẽ lời đề nghị của Anna không làm Ryan động lòng sao?”

Từ lúc bắt đầu DK đã không giấu chuyện anh ta có động lòng với lời đề nghị của Anna, nhất định vì muốn cho chuyện của hai bọn họ thoát khỏi bế tắc mà DK đã suy nghĩ rất nhiều, nên bây giờ anh ta cảm thấy mệt mỏi là lẽ đương nhiên, hôm nay lại có một cách hiệu quả bày ra trước mắt, mình tin chắc DK không cam lòng mà bỏ qua đề nghị béo bở này.

Nhất định Ryan cũng xiêu lòng, ánh mắt của Ryan nhìn mình rất phức tạp. Cũng may Ryan vẫn còn chút lý trí, nói: “Nhưng mà chúng ta không thể quá ích kỷ như vậy được.”

Nói rất hay nha! Mình muốn vỗ tay!

“Người không vì mình, trời chu đất diệt.” DK đáp lại.

Những lời này. . . . rất đúng. Thật ra thì mình cũng luôn có quan niệm này. Người không vì mình trời chu đất diệt, nói cách khác con người luôn có con quỷ ích kỷ trong người.

Từ lúc ba người đến đây “nói chuyện một chút” nhưng mình vẫn không lên tiếng, không tiện đưa ra ý kiến là một chuyệ, chủ yếu là mình không biết nên nói gì vào lúc này. Mình tin chắc bọn họ biết mình không chấp nhận, dù sao cũng chẳng có người nào lại chấp nhận điều này, mình cũng tin bọn họ không đến mức vô tình vô nghĩa mà đẩy mình sang cho Anna.

Mình len lén nhìn DK rồi sang nhìn Ryan một chút, mình có thể tin tưởng bọn họ được không?

“Ryan, chúng ta đã không còn đường lui, DK cảm thấy đây là cơ hội hiếm có, nếu lần này mình bỏ qua e rằng sẽ không có cơ hội như vậy nữa.”

Lời nói của DK rất có lý, giống như một người xinh đẹp như Anna không phải lúc nào cũng gặp được.

“Nhưng Ryan sợ người ấy không đồng ý.” Ryan buồn bã nói.

Mình cho rằng ‘người ấy’ ở đây là chỉ mình, vì vậy hết sức phối hợp gật đầu một cái. Dĩ nhiên mình không đồng ý mà! Nhưng mà bọn họ không thêm chú ý đến cái gật đầu của mình.

“Chỉ cần Ryan hạ quyết tâm thì DK không sợ.”

DK à, anh không sợ nhưng mà em sợ nha!

“Hơn nữa DK sẽ cùng Ryan đối mặt với chuyện này. Chúng ta đã bị số phận này trói buộc quá lâu rồi, cũng đã bỏ qua bao nhiêu niềm vui và hạnh phúc.” DK xúc động nắm lấy tay Ryan, dịu dàng nói: “DK thực lòng yêu Ryan, cho nên DK không muốn rời xa người mình yêu say đắm, cuộc sống rất ngắn ngủi, nếu như không có Ryan thì cuộc sống này trở nên vô nghĩa, vì Ryan, DK sẽ làm mọi chuyện. DK đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng rồi, trở mặt thì trở mặt, dù sao DK đã sớm không coi trọng vị trí người thừa kế rồi. Còn Ryan thì sao?”

Lời thổ lộ của DK làm huyết áp mình tăng vọt lên, DK thật dũng cảm, chung tình, nhưng tại sao DK lại là gay?

Ryan cũng cảm động, đôi mắt rưng rưng nắm chặt tay DK, nói: “Vì DK, Ryan cũng chấp nhận nói rõ mọi chuyện với bà nội. Mặc dù có lỗi với cha mẹ đã mất, nhưng Ryan không muốn bán đi tình yêu của mình. Vì DK, Ryan sẽ mạnh mẽ hơn!”

Sau màn thổ lộ đầy xúc động thì hai người họ ôm hôn nhau thắm thiết, còn đầu óc mình quay cuồng, không biết nên làm gì lúc này. Chẳng lẽ ngay từ đầu DK đã không có ý định bán mình cho Anna ư? Chẳng lẽ ‘người ấy’ mà Ryan nói là chỉ bà nội Ryan chứ không phải nói mình sao? Chẳng lẽ DK đã quyết định sẽ ngã bài với người nhà rồi sao?

13. Chương 13: Cậu Bé Đáng Kinh Ngạc

Thứ hai, cả DK và Ryan cùng không đi làm, lần này không phải tự bỏ bê công việc mà là phó tổng giám đốc ra lệnh, đến khi nào bọn họ giải quyết xong vấn đề của mình, bảo đảm có thể chuyên tâm làm việc thì mới cho phép họ đi làm trở lại.

Chuyện Ryan và DK muốn nói rõ mọi chuyện với người nhà đều nói cho phó tổng giám đốc và chị Lolo biết, và đương nhiên là được mọi người nhất trí ủng hộ. Chị Lolo là người tiên phong chống đối lại gia đình để đến với tình yêu của mình, là người từng trải nên Lolo đã rất nhiều lần khuyên bọn họ nói rõ với người nhà, nếu đã lựa chọn bên nhau thì nên quyết tâm, giống như chị ấy, từ bỏ quyền thừa kế một tập đoàn lớn, lựa chọn tình yêu, bây giờ cuộc sống của Lolo không phải hạnh phúc vui vẻ sao. Không có địa vị cao thì đã sao, dù sao còn có phó tổng giám đốc ở đây, làm việc ở công ty Huyền Hiên hàng tháng lĩnh tiền lương đủ để nuôi sống bản thân, hàng ngày còn được thưởng thức trà chiều. Phó tổng giám đốc thì chắc chắn luôn

ủng hộ hai người anh em tốt rồi, còn cam đoan nếu bọn họ bị đuổi ra khỏi nhà thì nhất định công ty Huyền Hiền sẽ cho họ chỗ dung thân.

Tình cảm bạn bè của bọn họ thật làm cho người ta hâm mộ và xúc động.

Tối hôm đó là Ryan đưa mình về nhà, trước đó khi còn trong phòng KTV, DK đã gọi điện cho Anna từ chối lời đề nghị của cô ấy ngay trước mặt mình. Mình thấy xấu hổ chỉ mong có lỗi chui xuống vì mình đã nghi ngờ DK sẽ bán mình đi.

Trên đường về nhà, mình còn hỏi lại Ryan lần nữa có thật là hai người muốn nói rõ mọi chuyện cho người nhà biết không. Dù sao nhà bọn họ đều là gia đình giàu có. Gia đình có tiếng trong xã hội này, còn là con trai độc nhất nữa, bọn họ định dập tắt hương hỏa sao?

Ryan rất bình tĩnh nhưng lời nói rất kiên định: “Sinh ra không có ai được quyền chọn lựa gia đình, trước khi gặp DK anh không quan tâm xem tương lai mình sẽ như thế nào, mặc cho người nhà lợi dụng và định đoạt, nhưng ông trời đã cho anh gặp và yêu DK, anh không thể không nắm chắc số phận mình. Anh yêu người nhà mình nhưng yêu DK hơn, anh không mong mọi người có thể hiểu cho bọn anh, nhưng anh không muốn sau này phải hối hận, bất luận kết quả thế nào, anh đều chấp nhận hi sinh vì tình yêu.”

Chắc người nhà Ryan sẽ hận chết DK thôi.

“ Có lẽ anh nên học tập dũng khí của LOLO sớm hơn.”

Bởi vì người nhà Lolo không chấp nhận bạn trai của chị ấy nên Lolo đã chấp nhận trở mặt với người nhà, còn cùng bạn trai bỏ trốn, mặc dù không có địa vị cao sang, cũng không có cuộc sống phú quý nhưng chị ấy vẫn đi theo sự mách bảo của con tim, giờ chị ấy có một người chồng yêu thương chị ấy, còn có một đứa con trai thông minh lạnh lợi.

Nghe Ryan nói vậy mình không biết nói gì, chỉ vỗ vỗ lên vai anh ta, sau này nếu bọn họ cần mình giúp gì thì cứ nói không cần khách sáo, đương nhiên trừ chuyện nguy hiểm tổn hại đến thân thể giống như chuyện Anna ra.

Hôm nay Lolo cũng xin nghỉ, cùng ông xã về Australia thăm người thân. Oh, đừng hiểu lầm, cả nhà ông xã Lolo đều là người Trung Quốc chính gốc, chỉ là cha mẹ họ đến Australia định cư mà thôi.

Ở tầng này càng ngày càng buồn tẻ, đầu tiên có năm người, thật là chán.

Làm việc hay học tập đều cùng chán không khí, khi cả tầng này chỉ còn lại mình và phó tổng giám đốc thì chẳng ai còn có tâm trạng làm việc nữa, cũng may hôm nay không có đơn đặt hàng đặc biệt hay hợp đồng nào cả, vì vậy phó tổng giám đốc đã ngang nhiên dẫn mình trốn việc đi uống trà buổi trưa. Anh ta thực sự không chịu nổi mà dẫn mình cùng trốn việc rồi.

Đầu tiên là xếp hàng mua bánh trứng mà phó tổng thích nhất, sau đó anh ta mời mình đi uống nước trái cây.

“Cô nghĩ chuyện của Ryan và DK có thể thuận buồm xuôi gió, thuyết phục được người nhà chấp nhận tình cảm của bọn họ không?” Mình nghĩ bọn họ lần này quyết tâm đánh đến cùng, bất chấp kết quả thế nào.

“Dĩ nhiên tôi hi vọng có thể, nhưng chuyện này không do chúng ta quyết định, cùng lắm thì bọn họ học theo chị Lolo cùng nhau bỏ trốn, dù sao cả hai đều là đàn ông không phải quá tiện sao!”

Quá tiện luôn, không bắt ngờ bị dì cả hỏi thăm, cũng không phải mang bụng bầu nha.

“Lúc nào thì chị Lolo về?”

“Không biết.”

“ ”

Anh ta thực sự không quan tâm xem hôm nào thì nhân viên của mình đi làm nha. Gặp được một ông chủ hiểu chuyện thế này thật là quá may mắn, mình có phải cũng nên tìm cơ hội hưởng thụ niềm vui nghỉ phép không?

Những người sau khi làm việc mệt mỏi đến đây uống nước rồi nhìn qua cửa sổ ngắm nhìn mọi người đi đường, đột nhiên hai mắt mình sáng lên, một báu vật xuất hiện trong tầm nhìn của mình. Báu vật này là một cô gái tây bốc lửa, nhìn như mình đã gặp qua đâu rồi.

Cô gái đó nhìn thấy mình thì hết sức vui mừng, cho dù cách qua một lớp kính nhưng vẫn cảm thấy cô ấy đang phóng điện tới mình. Cô ấy hôn gió với mình rồi quay sang nói gì đó với cô bạn gái bên cạnh, xong xuôi đầu đó liền đi vào trong cửa hàng.

Thấy, thấy, thấy quỷ rồi! Sao lại có thể gặp phải Anna.

Tay cầm cốc nước run run, mình biết bây giờ có chạy cũng không kịp nữa, cơ thể cũng run rẩy. Phó tổng không phải người mù nên phát hiện ra Anna, nhưng anh ta vẫn chưa biết cô ấy là lesbian.

Anna giống như những phụ nữ ngoại quốc khác, rất nhiệt tình và phóng khoáng, không cần chào hỏi, rất tự nhiên ngồi xuống cạnh mình. Phó tổng không biểu hiện gì, giống như cũng đã quen với việc đột nhiên có một cô gái đến.

Nhưng ông chủ à, vấn đề là tôi không có quen, không quen nha!

“Quả Quả, duyên phận đã khiến chúng ta gặp lại nhau rồi!” Anna cười với mình, cầm cốc nước trên tay mình lên uống một ngụm.

Trời ơi! Đây chính là hôn gián tiếp trong truyền thuyết! Mình quyết định sẽ không uống bằng cái cốc ấy nữa.

“Phó tổng, tôi giới thiệu hai người với nhau, đây là Anna, chính là vị hôn thê của DK.” Mình phải tốn bao nhiêu hơi sức mới có thể nói hoàn chỉnh lời giới thiệu. Anna còn dám ngày trước mặt phó tổng giám đốc mà dùng bàn tay đùa giỡn lưng mình.

Những chỗ phó tổng giám đốc không nhìn thấy, Anna dùng móng tay lướt nhẹ lên lưng mình, đây là hành động đầy mờ ám, thậm chí hơn là những chỗ Anna lướt qua đều làm cho chỗ đó nóng lên. Đây không phải là móng tay bình thường mà là bàn là thì có.

Rốt cuộc thì mình đã trêu ghẹo đến ai mà lại để mình phải chịu khổ, bị một lesbian đùa giỡn thân thể mình thế này!

Anna từng nói cô ấy là lưỡng giới, sao lại không trêu đùa phó tổng giám đốc? Lúc này mình không chút do dự quyết định hi sinh phó tổng giám đốc vậy. Miễn sao mình thoát khỏi móng vuốt của Anna.

Đợi rồi lại đợi, chờ rồi lại chờ, cuối cùng thì phó tổng giám đốc cũng phát hiện ra sự bất thường của mình, anh ta cười xã giao và nói với Anna: “Thật ngại quá, bây giờ chúng tôi phải về công ty rồi, mà hình như bạn cô vẫn đang đợi ngoài kia thì phải.” Anh ta đã chú ý đến cô gái vẫn yên lặng ngồi chờ ở ngoài.

Đây rõ ràng là muốn đuổi khéo, nhưng Anna coi như nghe không hiểu. Anna lúc này giả bộ như mình là người nước ngoài nghe không hiểu tiếng Trung.

“Quả Quả, hai ngày nữa Anna phải về nước Anh rồi, Quả Quả thực sự không muốn chơi đùa cùng Anna sao?” Anna vứt phó tổng giám đốc qua một bên, cố gắng bẻ cong mình.

Không muốn! Không muốn! Thật không muốn! Mình không nói ra lời, chỉ biết lắc đầu mà từ chối. Mình không biết Anna ngắm trộm mình ở chỗ nào đây!

Bị mình từ chối nhưng Anna cũng vẫn bình thản, chắc đây không phải lần đầu bị từ chối. “Nói cho Quả Quả biết một tin tốt, chuyện của DK đã thành công rồi.” Sau khi nói xong câu này Anna còn mặt dày đùa giỡn gương mặt mình rồi mới bỏ đi, đồng thời ánh mắt tiếc nuối, thương xót.

Liếc nhìn cô gái ngoài cửa, thân hình chữ S, mình thực sự không hiểu vì sao Anna lại để mắt đến mình. Chẳng lẽ Anna không nhìn ra nếu so sánh giữa mình và cô gái ngoài kia thì giống như một quả trứng và một bông hoa sao?

Đúng như Anna nói, chuyện của DK và Ryan đã thành công. Người nhà bọn họ cũng rất sáng suốt, tuy lúc đầu họ phản đối nhưng đó là phản ứng bình thường, có đánh chửi, có cãi nhau ầm ĩ đòi cắt đứt tình nghĩa nhưng cũng may cuối cùng người nhà họ cũng thông suốt, đều lựa chọn thỏa hiệp, chấp nhận điều tiếng để

bọn họ bên nhau. Thật trùng hợp là cả hai nhà đều tìm được người anh em cùng cha khác mẹ với họ. Thật là tốt, hương khói nhà DK và Ryan không bị đứt vì bọn họ.

Có lẽ DK đã tính nói rõ mọi chuyện từ lâu nhưng cơ hội chưa đến, thứ hai nữa là do Ryan chưa đủ quyết tâm. Giông tố đã đi qua, bây giờ mọi chuyện lại tốt đẹp.

Lolo cùng ông xã thăm người thân cũng trở về, nghe được tin tức này chị cũng rất vui mừng, còn mời mọi người chủ nhật đến nhà Lolo tổ chức nướng thịt, tiện thể khoe luôn đứa con trai đẹp trai với mọi người. Xem ra chị ấy muốn mình về làm con dâu chị ấy đây.

Chủ nhật, Trần Mạch chở mình đến nhà chị Lolo.

Nhà Lolo khá đẹp, có vườn có hồ bơi, bọn mình nướng thịt ngay tại sân.

Được người nhà chấp nhận nên tâm trạng của DK và Ryan đều rất tốt, nhất là Ryan, khuôn mặt lúc nào cũng ửng hồng. Đúng là tình yêu làm người ta trở nên vui vẻ hơn.

Thật tốt quá, năm 2012 sắp đến, có thể nhìn thấy hai người đàn ông hạnh phúc bên nhau cũng là một may mắn.

Lúc mọi người đến nhà Lolo thì con trai chị ấy còn đang chơi bóng chưa về, điều này làm mình có hơi thất vọng. Bên trái là cặp vợ chồng son gay, bên phải là hai vợ chồng chị Lolo đang thắm thiết bên nhau, trước mặt là thịt nướng và ông anh họ Trần Mạch tham ăn, phó tổng giám đốc thì đi nghe điện thoại nên không thấy bóng dáng đâu, cứ tưởng được gặp thanh niên đẹp trai để bồ mắt, ai dè mọi chuyện lại không như ý muốn.

Ăn thịt nướng là phải uống bia lạnh mới ngon, mà bọn họ ai cũng đại lười, biết rõ sẽ uống bia mà chẳng ai thèm chủ động đi lấy. Được rồi, được rồi, mình là người nhỏ tuổi nhất ở đây, cũng ít tư cách nhất nên bị sai vào nhà lấy bia, đúng là đáng thương.

Lôi một thùng bia từ trong tủ lạnh nhà chị Lolo ra, mình cố tình đi thật chậm ra ngoài đó, vừa đi vừa nguyên rửa Trần Mạch lúc rắc hạt tiêu lên thịt nước bị quá tay hắt hơi mà chết. Tại sao mình chỉ nguyên rửa mỗi Trần Mạch thôi? Bởi vì ngoài ông anh họ ra thì những người kia mình không dám chọc đến.

Khiêng thùng bia ra phòng khách đến chân cầu thang thì đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân từ trên đi xuống, ngẩng đầu nhìn lên, điều mà mình nhìn thấy thật đáng kinh ngạc.

Cậu thiếu niên này chắc là đứa con trai của chị Lolo rồi, cậu ta cao khoảng 178cm, đôi môi đỏ mọng, hàm răng đều trắng bóng, chỉ mặc mỗi một cái quần dài ở nhà, có lẽ vừa tắm xong nên phần trên để trần, lộ ra cơ bụng sau mui, cơ bắp săn chắc, toa nhà bước xuống cầu thang. Có phải cậu ta cố tình không sấy khô tóc thì phải, những giọt nước từ tóc cậu ta chảy xuống, theo sống mũi cao chảy xuống đôi môi đỏ mọng, rồi xuống cằm, đến yết hầu rồi lăn xuống, biến mất khi chạm đến quần. Cậu ta giống như người mẫu vậy.

Đứa bé này thật quá đẹp trai, rất hợp nhãn. Nếu cậu ta không ngại lấy người hơn tuổi thì mình chấp nhận trở thành con dâu của chị Lolo.

Nhìn cậu ta có vẻ rất lễ phép, vì khi thấy mình cậu ta lên tiếng chào.

“Chào dì!”

14. Chương 14: Ai Là Dì Của Người

Dù sao cũng chỉ là một đứa bé mười mấy tuổi thôi, nó rất lễ phép nhưng hình như quá thành thật thì phải. Sao cậu ta từ mở miệng đã gọi mình là dì mà không phải là chị nhỉ? Thế này thì từ tối nay bắt đầu kế hoạch chăm sóc da, phải dùng lòng trắng trứng để đắp mặt nạ, đúng là mất bò mới lo làm chuồng!

Con trai chị Lolo đúng là rất ngoan, thấy bà dì này yếu đuối, không, phải là cô gái yếu đuối đang khiêng một thùng bia nên chủ động bê giúp mình ra ngoài sân, nếu như cậu ta không liên tục gọi mình là dì thì cậu ta thật hoàn hảo.

Chị Lolo giới thiệu con trai mình, cậu ta tên Lâm Dật Văn, năm nay mười lăm tuổi, đang là học sinh lớp mười một. Không biết chị Lolo cho Lâm Dật Văn ăn gì mà có thể thông minh như vậy? Ngay cả chị Lolo cũng không biết vì sao mình lại sinh ra đứa bé thiên tài, nhảy cóc trước mấy lớp.

“Cũng không biết Lâm Dật Văn giống ai nữa, chị cũng giống như mọi người, hồi còn sinh viên chuyện nợ môn là chuyện bình thường như cơm bữa. Mấy người nghĩ xem Dật Văn di truyền thông minh từ ai?” Chị Lolo nhìn con trai bảo bối, chán nản hỏi mọi người.

“Chắc từ ông xã Lolo!” Trần Mạch không nghĩ ngợi cho Lolo đáp án, “Thật may là không giống Lolo, không thì Lâm Dật Văn sẽ thật thảm!”

Ông xã Lolo hình như không thích nói chuyện, chỉ mỉm cười dịu dàng chăm sóc bà xã của mình. Trần Mạch nói Lâm Dật Văn giống cha cậu ta cũng đúng một nửa, Lâm Dật Văn khá thông minh, đã lấy hết những ưu điểm của cả cha và mẹ. Sau này Lâm Dật Văn nhất định là nhân tài ưu tú, chỉ là không biết cậu ta định phát triển theo con đường nào, là kẻ trắng hoa hay là yêu nghiệt đây? Chúng ta phải mỗi mắt mong chờ rồi.

Ai cũng nhìn ra Lâm Dật Văn rất sùng bái phó tổng của bọn họ, cả hai đều là người thông minh, vì thông minh nên có thể nhận ra người nào bắt nạt được, người nào không. Lâm Dật Văn đem hai phần ba số thịt đã nướng chín chia cho phó tổng giám đốc, DK và Ryan, còn chia cho Trần Mạch một phần rất nhỏ. Ồ, Lâm Dật Văn đúng là có cùng chí hướng với mình nha. Trần Mạch luôn là đối tượng ọi người bắt nạt, Trần Mạch thật xui xẻo.

Lolo không phải tự mình nướng thịt vì ông xã chị ấy đã làm hết mọi việc, chăm sóc tỉ mỉ cho Lolo, mình đi theo chị Lolo nên cũng được hưởng ké.

“Em thấy con trai chị thế nào?” Sau khi ông xã Lolo đi ra chỗ khác, chị mới quay sang hỏi.

“Sau này sẽ là một yêu nghiệt.”

“Nghiêm túc đi!”

“Chị thực sự muốn cho con trai lấy người lớn tuổi hơn à!”

“Ngay từ đầu đã không nói đùa rồi.”

“Bây giờ tự do yêu đương rồi!”

“Vậy thì đã sao, nếu chị không đồng ý thì đừng hòng được bước chân vào nhà này!”

“Khoan, hình như chị quên một điều, con trai chị phải một năm nữa mới được tính là trưởng thành nha!”

“Stop! Em đúng là ngốc thật, chỉ cần có năng lực thì em quan tâm quái gì đến vấn đề trưởng thành làm gì?”

Nghe những lời này mình chỉ biết thở dài, trên đời này có người mẹ như vậy sao? Cũng may là chị ấy vẫn chưa quên con trai mình đang tuổi vị thành niên, nhưng mà cái gọi là có năng lực. Chị ấy thật là.

“Chẳng lẽ em còn mong chỗ đó của con trai chị lớn hơn nữa sao?” Lolo nói mà mặt vẫn thản nhiên như không. Trước đây chị ấy đã từng kêu ca không biết nên nói thế nào với con trai về những vấn đề gặp phải ở tuổi này, chẳng lẽ đây là kết quả sau khi hai mẹ con họ nói chuyện với nhau sao?

“Hắn, hắn, hắn không phải mới mười lăm tuổi sao!”

Con quỷ trong mình lại trỗi dậy rồi, ánh mắt liếc nhìn về vị trí trọng điểm trên người Lâm Dật Văn, nơi mà chị Lolo nói tuy tuổi còn nhỏ nhưng chỗ đó thì không hề nhỏ chút nào. Mình thẳng thắn thừa nhận mong được khoan hồng. Mình đã xem qua phim 18+, các loại vận động pít-tông hay bạo súc rồi nhưng chưa từng có cơ hội được nhìn thấy người thật việc thật bao giờ. Mình cảm thấy cái đó của đàn ông đều rất xấu xí, không biết cái đó của những người đẹp trai thì có dài và xấu xí như vậy không?

Khi chị Lolo đi nghe điện thoại thì chỉ còn mình mình ngồi ngẩn người ngẩn nhìn Lâm Dật Văn.

“Đừng nhìn nữa, cậu ta vẫn còn chưa trưởng thành đâu.”

Không biết Trần Mạch từ đâu chạy tới, đột nhiên vút ình một câu đầy ý sâu xa.

Đã nói Trần Mạch mà là yêu nghiệt mà, không thêm ình cơ hội được ảo tưởng nữa.

Hôm nay mọi thứ lại trở về trạng thái ban đầu. Bộ ba người chuyên xin nghỉ phép cũng đã đi làm, tầng cao nhất này lại vang lên tiếng cười đùa vui vẻ. Cặp đôi Ryan và DK thay đổi rất nhiều, trước kia bọn họ còn che che giấu giấu tình yêu của bọn họ với mọi người xung quanh, nhưng bây giờ thì công khai thân mật, trước mặt bọn mình còn cố tình đụng đụng chạm chạm tứ chi với nhau. Thì ra DK thích chơi trò tập kích bất ngờ, nên thường đem Ryan vào phòng uống nước chơi trò mờ ám. Bọn họ đúng là bắt nạt mình, khiến mình không thể tùy tiện vào phòng này lúc nghỉ giải lao được nữa. Mỗi lần muốn vào toàn phải nhìn trước ngó sau mới dám đi đến phòng uống nước.

Hôm nay không biết chị Lolo chạy đi chơi ở đâu đó, phó tổng giám đốc thì trốn trong phòng làm việc để trộm chơi PSP, còn Ryan và DK thì ra ngoài làm việc không có trong công ty, chỉ còn mình mình vẫn ngồi trước bàn làm việc ngăn người ra. Làm việc ở đây lúc thì làm đến mệt bở hơi tai, lúc thì nhàn nhã đến mức khiến người ta cảm thấy cần rút lương tâm mỗi khi nghĩ đến tiền lương. Và bây giờ là lúc mình cảm thấy cần rút lương tâm.

Đến ba giờ chiều, đột nhiên mình nhận được một cuộc gọi từ một người tự xưng là chủ nhiệm lớp mười một. Có trời mới biết cô ta là chủ nhiệm của ai, dù sao cũng không phải chủ nhiệm mình, trừ phi chủ nhiệm cũ của mình đổi tính gọi điện trêu mình, không thì chắc chắn người gọi này không thể là chủ nhiệm của mình được.

“Xin chào cô, xin hỏi cô có phải là dì của em Lâm Dật Văn không ạ?” Ở đầu bên kia chủ nhiệm lớp hỏi.

Hóa ra là chủ nhiệm lớp Lâm Dật Văn. Đúng là Lâm Dật Văn gọi mình là dì thật nên bảo mình là dì Lâm Dật Văn cũng đúng, vì thế mình nói phải.

“Là như thế này, ở trường em Lâm Dật Văn xảy ra chút chuyện, chúng tôi đã liên lạc với người nhà của em ấy nhưng tạm thời chưa liên lạc được, vì thế em ấy đã cho tôi số điện thoại của cô, bây giờ cô có thể bỏ chút thời gian đến trường một chuyến được không ạ?”

Mình biết ngay mà, biết ngay thằng bé này hỏi số điện thoại của mình là có ý đồ xấu mà. Chủ nhiệm liên tục cầu xin mình, chẳng thể từ chối nên mình đành đồng ý sẽ đến trường học nhanh nhất có thể để tìm hiểu mọi chuyện.

Mình thử gọi vào di động cho chị Lolo — đúng là không có ai nghe máy, phó tổng giám đốc sau khi nghe xong vấn đề cũng đã gọi cho ông xã chị Lolo nhưng cũng không ai bắt máy. Mình chẳng biết làm gì, bèn hỏi phó tổng giám đốc có nên lấy thân phận là dì của Lâm Dật Văn đến trường không, anh ta nói: “Nếu Dật Văn đã đưa số điện thoại của cô cho cô giáo chủ nhiệm thì chứng tỏ thằng bé tin tưởng cô, tôi nghĩ cô biết làm gì với sự tin tưởng của một thằng bé mười lăm tuổi.”

Gọi xe đến trường Hữu Học của Lâm Dật Văn, trên đường mình suy đoán xem vì chuyện gì mà cậu ta lại phải gọi mình đến? Đánh nhau với bạn trong lớp? Trêu chọc bạn nữ? Bị thầy giáo thể dục sàm sỡ sao? Càng nghĩ đầu óc mình càng đen tối, tốt nhất là không nghĩ gì nữa. Trên đường vẫn gọi cho Lolo vài cuộc nữa nhưng không ai nghe máy cả.

Đối với trường học mình vốn không có cảm tình cho lắm, mình chỉ cho phép bản thân mắng trường cũ nhưng rất ghét ai đó mắng học sinh trường mình.

Bây giờ là thời gian lên lớp nên dù sân trường lớn như vậy cũng không có học sinh nào dám nghênh ngang đi dạo, có lớp đang có tiết học thể dục học sinh cũng rất nghiêm túc tập ở một góc. Đúng là trường cấp ba trọng điểm, học sinh trường này đều rất nghe lời, ngày xưa mỗi lần đến tiết thể dục là bọn mình rất lười vận động, chứ không như bọn trẻ bây giờ ngoan ngoãn cầm dụng cụ thể dục học như thế này, lúc ấy bọn mình chỉ chờ bà bán quà vặt đi ngang qua để lén mua.

Sau khi nói rõ lý do vào trường với bác bảo vệ mình mới được vào bên trong, trường này quản lý rất nghiêm khắc, ra vào đều phải báo cáo nếu không thì không được vào trong, mình còn bị bác ấy giữ lại mấy ảnh không ang vào. Đây không biết có phải là trường học hay thực ra là trụ sở bí mật của quốc gia hoặc là cơ quan chính phủ không nữa mà nghiêm ngặt đến thế!

Với trí thông minh của mình, rất nhanh đã tìm được phòng làm việc nơi Lâm Dật Văn đang ở đó. Mình rất lịch sự gõ cửa rồi mới đi vào, nhưng mà bên trong đang chơi trò gì vậy?

Lâm Dật Văn như một đại gia đang ở chốn lầu xanh, ngồi ở bàn làm việc của cô giáo chủ nhiệm lớp cậu ta, trên bàn còn bày đầy dưa và trái cây cùng trà, một người phụ nữ trung niên đeo kính tóc chải rất cẩn thận đang vừa bóc chuối vừa rót nước lấy lòng Lâm Dật Văn, trong góc phòng có một cô gái trẻ tuổi đang đứng run rẩy, nếu nói cô gái đó cũng là giáo viên cấp ba thì đúng là mình đã được mở rộng tầm mắt rồi. Cô ấy là một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp, mái tóc màu đỏ được uốn lọn to, áo mỏng manh nhìn xuyên thấu, mặc cùng với váy cực ngắn lộ ra cặp đùi thon dài, khiêu khích học sinh nam trong trường cấp ba, khuôn mặt được trang điểm tỉ mỉ nhưng đang tiếc, bây giờ cô ấy đang đứng một góc, trên khuôn mặt dần dụa nước mắt.

Thấy mình đến cô giáo chủ nhiệm lớp Lâm Dật Văn vội vàng mỉm cười chỉ chỗ ỉnh ngồi. Xem ra suy đoán của mình cũng gần đúng, chỉ khác là vị trí đã bị thay đổi.

Mình nhìn Lâm Dật Văn một cái, cậu ta cũng nhìn mình nhưng không nói gì, vẻ mặt có chút xấu xa.

“Cô chính là dì của Lâm Dật Văn?” Chủ nhiệm lớp cười cười hỏi.

Mình rất muốn nói ai thêm làm gì thằng nhóc này chứ nhưng trong tình huống này và so với độ tuổi chênh lệch giữa mình và Lâm Dật Văn, mình không thể không thừa nhận mình là dì Lâm Dật Văn.

“Tôi có thể biết chuyện gì đã xảy ra không?” Học sinh nam và cô giáo, vai diễn của hai người họ là gì đây.

Bởi vì thấy Lâm Dật Văn không có chút biểu hiện nào muốn mở miệng nên cô giáo chủ nhiệm không thể làm gì khác hơn là vừa lau mồ hôi vừa thận trọng nói: “Chuyện là như thế này, chắc dì cũng biết thành tích học tập của Lâm Dật Văn, em ấy đào hoa, đáng người lại đẹp trai, trong trường có rất nhiều người theo đuổi.”

Thật muốn lật bàn cắt đứt lời nói của cô giáo này, mình có là dì của Lâm Dật Văn thì cô ấy có tư cách gì mà cũng gọi mình là dì chứ. Sao cô ta dám gọi thế? Thật không biết xấu hổ. Dựa vào cái gì mà dám gọi mình như thế.

“Cô ấy là Miss Trần dạy tiếng Anh,” vừa nói tay giáo viên chủ nhiệm vừa chỉ vào cô gái ở góc tường, “hôm nay cô ấy, cô ấy, cô ấy” Cô ấy cứ lặp lại mãi “cô ấy” mà chưa nói nốt về sau.

“Cô ấy, muốn, dụ, dỗ, cháu.” Lâm Dật Văn không chịu nổi bèn tốt bụng lên tiếng nói hộ cho cô giáo chủ nhiệm.

Lật bàn!

“Thật là quá cảm thú! Thằng bé còn chưa trưởng thành!”

15. Chương 15: Lại Là Bia Đờ Đạn

Đúng là cảm thú, dù sao Lâm Dật Văn vẫn còn là trẻ vị thành viên, huống chi dì Trần là mình còn chưa ra tay mà cái Miss Trần kia lại định chiếm trước cả mình hả? Không tính đến chuyện cô ta đã hành động còn không thành công, nhưng sao còn bị người ta tố cáo nữa chứ, đúng là xấu mặt người họ Trần.

Hừ, mình lại đang nghĩ linh tinh cái gì vậy?

“Dì nói đúng lắm,” Chủ nhiệm lớp Lâm Dật Văn hòa theo, “Miss Trần đã hối lỗi và nói xin lỗi, cô ấy đồng ý bồi thường tổn thất về tinh thần cho Lâm Dật Văn chỉ mong mọi người không tố cáo chuyện này với hiệu trưởng, cô ấy còn trẻ, nếu để hiệu trưởng biết được chắc chắn sau này sẽ không có nơi nào nhận cô ấy đi dạy nữa.”

Mình vẫn cho rằng chỉ có thầy giáo mới làm cái chuyện xấu xa này, không ngờ thời buổi bây giờ cô giáo cũng biến chất.

Về vấn đề này thì mình nghĩ mình không có quyền phát ngôn, thứ nhất mình không phải là người bị hại Lâm Dật Văn, thứ hai mình cũng không phải người giám hộ của Lâm Dật Văn hay ai cả, nên mình không có quyền quyết định chuyện này.

“Về chuyện này thì người bị hại là Lâm Dật Văn, cho nên tôi nghĩ chúng ta nên tôn trọng quyết định của cháu.” Minh vẫn còn đủ tỉnh táo, không tùy tiện can thiệp vào chuyện của người khác.

“Quyết định của em là đồng ý. . . .” Lâm Dật Văn giờ mới chịu lên tiếng, nhưng chậm rãi tuyên án Miss Trần, tâm địa thật xấu xa.

“Em thật sự quyết định cứ vậy bỏ qua cho Miss Trần à?”

Bởi vì cả thể xác lẫn tâm hồn Lâm Dật Văn bị ám ảnh bởi bóng ma dụ ~ gian nên sau khi giải quyết vấn đề Miss Trần thì chủ nhiệm lớp Lâm Dật Văn đã cho cậu ta một đặc quyền là ra về cùng với bà dì của mình để hồi phục tinh thần.

“Thật ra thì đây không phải lần đầu cô ấy dụ dỗ cháu, trước kia cũng từng dụ nhiều lần rồi, chỉ là hôm nay tâm trạng cháu không tốt, hơn nữa cháu từng nói không thích mùi nước hoa rồi nhưng cô ấy không chịu nghe lời, rõ ràng là muốn khiêu khích tính nhẫn nại của cháu mà.” Lời nói của Lâm Dật Văn đúng là khiến người khác kinh ngạc.

“Có cái gì mà phải kinh ngạc chứ, rất nhiều giáo viên nữ trường này đều qua tay cháu rồi, chẳng qua là cháu thích chủ động không thích bị ép.”

“Thằng nhóc này, đừng quên mình còn là trẻ vị thành niên nha!” Bọn trẻ bây giờ sống quá thoáng rồi.

“Nếu như không biết tuổi của cháu thì dì cũng sẽ cho rằng cháu là đứa trẻ mười lăm tuổi không? Cơ thể cháu phát triển rất tốt, nên không hề thua kém gì một người đàn ông trưởng thành đâu, hơn nữa cháu còn rất tự tin về một số chỗ trên cơ thể nha.”

Quả thật, nếu trước đây chị Lolo không nói mình biết con trai chị mười lăm tuổi thì e rằng lúc gặp Lâm Dật Văn mình sẽ nghĩ cậu ta là sinh viên đại học. Chẳng lẽ ăn đầy đủ dinh dưỡng quá nên dậy thì sớm sao?

“Cháu nói đã cùng với rất nhiều giáo viên nữ trong trường này. . . . chẳng lẽ có cả cô giáo chủ nhiệm cháu sao. . . .” Chắc cũng không bỏ qua chứ? Chắc chắn chắc, rốt cuộc ai mới là cầm thú đây?

“Cô ấy? Đừng có nói đùa, cháu không có hứng thú với cô ấy đâu. Phụ nữ khi có tuổi rồi da sẽ nhão, khi chạm vào sẽ không có cảm giác gì. Cháu cũng rất kén chọn đấy chứ?” Thằng bé mới mười lăm tuổi này lại kiêu căng rồi, “Không phải phụ nữ nào đứng trước mặt rồi mở hai chân ra cũng có thể nhúng chàm cháu được đâu.”

“. Nè, cách xa một chút!”

“Đừng có lo, dì là dì của cháu nha, cháu không có thích ra tay với dì, cháu chỉ thích chị gái thôi.”

“Cút sang một bên, ai là dì của người hả!”

“Đừng có hẹp hòi như vậy chứ, cùng lắm sau này cháu gọi dì là chị Quả Quả là được chứ gì.” Lâm Dật Văn cười hì hì rồi khoác tay lên vai mình, “Chẳng mấy khi có cơ hội hay là trước giờ tan học chúng ta đi uống trà sữa đi,” cậu ta còn cố tình liếc mắt nhìn mình một cái, “Em nghĩ chị Quả Quả nên uống trà sữa đu đủ đi, ha ha ha. . . .”

Thằng nhóc đáng ghét này, dám chê vòng một cup B của mình.

“Chuyện hôm nay chị có thể không nói cho Lolo biết được không?” Mẹ con bọn họ tình cảm thâm thiết, và Lolo chỉ hơn Lâm Dật Văn có hơn chục tuổi thôi nên cậu ta không gọi Lolo là mẹ mà gọi thẳng tên, “Em ở bên ngoài có thể nào cũng là chuyện riêng của em, nhưng trước mặt Lolo em vốn rất ngoan ngoãn, chị Quả Quả hiểu ý em chứ?”

Đây là suy nghĩ của rất nhiều người con, bắt kể cuộc sống riêng của mình có bê tha xấu xa đến thế nào nhưng vẫn hi vọng trong mắt cha mẹ mình là một đứa con ngoan ngoãn nhất để cha mẹ không phải lo lắng. Dù sao vẫn có thể thông cảm được, vì trước kia mình vẫn thường xuyên giả vờ thực nữ trước mặt bố mẹ. Thật ra thì chị Lolo cũng không phải không biết chuyện của Lâm Dật Văn, ít nhất cũng biết có vài chỗ của cậu ta không hề bé nhỏ chút nào.

“Nếu như cậu mời tôi uống trà sữa đu đủ và đu đủ trộn thì tôi sẽ xem xét lại lời đề nghị của cậu.” Minh cũng phải có được hưởng lợi nha.

“Không thành vấn đề, đừng nói là trà sữa đủ hay đủ trộn, chị Quả Quả có muốn một xe đủ cũng không có vấn đề gì! Nhưng mà, thật ra thì chị Quả Quả muốn em lấy thân báo đáp chứ gì?”

Thằng bé đáng ghét này, dám dùng chiêu mĩ nam kế! Hừ! Nếu như mình bị thằng bé mới mười lăm tuổi này làm cho đỏ mặt thì thật đáng xấu hổ!

“Tránh ra, chị chỉ có hứng thú với đàn ông trưởng thành thôi. Nhưng mà em có thể trả lời một cách thành thật một vài vấn đề được không?”

“OK, đừng nói vài vấn đề, có là một xe tải vấn đề em cũng sẽ giải đáp.”

“Cái cô Miss Trần kia cup D thật sao? Không có thêm phụ kiện nâng lên chứ?”

“ Vâng”

“Cô chủ nhiệm lớp em thật sự chủ động mời gọi em sao?”

“ Dạ.”

“Thế khi đó em không có chút ý nghĩ nào với cô ấy sao? Em suy nghĩ thật kỹ, có rung động chút nào không nha.”

“”

“Ai! Em đừng đi nhanh như vậy! Không phải đã nói sẵn sàng trả lời một xe tải vấn đề sao? Mới chỉ có đến cái vấn đề thứ ba thôi!”

Đã đáp ứng với Lâm Dật Văn sẽ không nói ra nên đương nhiên mình sẽ không lên nói cho chị Lolo biết chuyện, cho nên đến bây giờ chị Lolo vẫn cho rằng Lâm Dật Văn là đứa trẻ ngoan ngoãn chứ không biết chuyện trong trường học của hắn đã loạn đến mức nào. Điều này cũng không thể trách chị Lolo được, vì Lâm Dật Văn diễn rất đạt vai đứa con hiếu thảo ngoan ngoãn trước mặt người nhà, nếu như không tận mắt nhìn thấy vụ kia, chính ta nghe được những lời bộc bạch chân thực của cậu ta thì có đánh chết mình cũng không tin Lâm Dật Văn là con người như vậy.

Thật hiếm khi phó tổng giám đốc xin nghỉ phép, nghe nói hôm nay anh trai phó tổng đưa vợ sắp cưới về nhà, cả nhà đang lên chi tiết buổi hôn lễ. Xem ra anh trai phó tổng giám đốc không thể đợi được thêm nữa rồi.

Nghe nói tổng giám đốc là Hoắc Huyền, vợ tương lai là Từ Âm, hai người hội bằng tuổi nhau, hình như là hơn phó tổng giám đốc hai tuổi. Năm nay tổng giám đốc đã ba mươi tuổi, anh ta theo đuổi Từ Âm khoảng hai mươi năm rồi. Trời ơi, sao bọn trẻ lại trưởng thành sớm như vậy, hơn mười tuổi đã nảy sinh tình yêu rồi. Nhưng mà cũng nên chúc mừng hạnh phúc của họ.

Trần Mạch lại bay đến nước nào đó để học trang điểm, vừa hết giờ thì Ryan và DK lại thăm thiết đi hẹn hò, chị Lolo cũng bay về nhà để thưởng thức bữa tối ấm áp với ông xã, cuối cùng chỉ còn lại mình cô đơn, không biết đi đâu về đâu.

Bởi vì không muốn về nhà ôm máy tính tự kỉ nên lần đầu tiên mình chủ động ở lại đọc thêm sách về rượu dù không có sự giám sát của phó tổng giám đốc. Cũng vì muốn tiết kiệm điện ở nhà thôi.

Cảm giác gần đây vòng eo tăng lên nên sau một hồi suy nghĩ mình quyết định bỏ bữa tối nay.

Không biết vì Trái Đất quay nhanh hơn hay là vì mình chuyên tâm quá mà lúc ngẩng đầu lên đã là mười giờ. Tuy công ty cách nhà có mười phút đi bộ nhưng bây giờ bọn tội phạm ngày càng hoạt động ngang nhiên, ai có thể đảm bảo một cô gái yếu đuối như mình đi bộ trên đường vào giờ này sẽ được an toàn?

Đúng lúc mình đang thu dọn đồ đạc thì nghe thấy có tiếng bước chân phía sau lưng. Không phải chứ, giờ bọn tội phạm còn dám ngang nhiên xông vào công ty để gây án sao? Chẳng lẽ chúng cần thời gian bảo vệ giao ca để lên vào đây gây án ư?

“Quả Quả?”

Thật là chuyên nghiệp, trước khi gây án còn điều tra về đối phương nữa. Đúng là sợ nhất là lưu manh có văn hóa. Mà cũng không đúng, không ai quy định cứ người xấu là lưu manh, hơn nữa giọng người này nghe giống giọng nói của phó tổng giám đốc lắm nha.

“Ô? Phó tổng? Đúng là anh! Sao giờ này anh còn đến công ty?”

“Cái này tôi phải hỏi cô mới đúng, sao giờ này vẫn còn ở công ty?” Phó tổng đi về phía mình.

“Tôi là thanh niên chăm chỉ nha!” Nói xong liền đem sách trong tay cầm lên cho phó tổng giám đốc nhìn, mình còn có chứng cứ để chứng minh mình nói thật nha.

Phó tổng cười cười không nói gì, nhưng mà nhìn nụ cười của anh ta có chút gượng ép, nhìn anh ta không giống như trong nhà có chuyện vui, giống như nhà có chuyện buồn thì đúng hơn.

“Phó tổng, sắc mặt anh không tốt lắm!”

Chẳng lẽ chị dâu tương lai của anh ta quyết định hủy hôn hay định bỏ trốn sao? Hay là chị dâu anh ta mới nhận ra mình yêu phụ nữ? Chuyện này thật khôi hài, đây là thực tế chứ có phải đang đóng phim hay trong tiểu thuyết đâu.

“Không có gì, chỉ là đang phiền não chút chuyện thôi.” Sắc mặt phó tổng giám đốc dần dần trở lại bình thường, đột nhiên đôi mắt nhìn mình chăm chăm, tỏa sáng, “Quả Quả tôi biết cô là một người tốt, cô từng chấp nhận giả làm bạn gái Ryan để bảo vệ tình yêu của Ryan và DK.”

Phó tổng đang định làm gì vậy, đột nhiên lại chụp mũ “người tốt” lên đầu mình, đừng làm như vậy, mình sợ.

“Tôi nghĩ, chúng ta cũng là bạn bè đúng không?” Phó tổng chuyển đề tài, nói chuyện trở nên nghiêm túc.

“Đương nhiên chúng ta là bạn bè!” Minh hiên ngang vỗ ngực bày tỏ thành ý.

“Là bạn bè thì khi thấy bạn mình gặp nạn thì sẽ rút dao ra tương trợ đúng không?”

“Dĩ nhiên, xin hỏi phó tổng muốn tôi rút dao? Kéo? Dao mổ? Dao gọt hoa quả? Dao phay? Hay là dao giết heo?” Cho dù là cớ xay thịt thì mình cũng sẽ nghĩ cách tìm về cho anh ta.

“Tôi không cần dao, tôi cần cô!”

“Hả?”

Ồ? Không phải là đang tỏ tình với mình chứ? Sao đột nhiên lại xảy ra chuyện này?

“Ý của tôi là, haizzz, nói thế nào nhỉ, anh trai tôi muốn kết hôn, chị dâu là người chị đã từng chơi với tôi từ ngày nhỏ, nhưng chị ấy nói phải thấy tôi có bạn gái mới có thể yên tâm gả cho anh trai tôi. Vì điều này mà anh trai liên tục gây áp lực, tôi không chịu nổi nên đã lớn tiếng nói rằng mình đã thích một cô gái chỉ là chưa công khai với mọi người.” Nói đến đây phó tổng bối rối nhìn mình, “Cô cũng biết, tôi làm gì có bạn gái nào đâu!”

Làm sao tôi biết được, anh ta không nói cho người nhà biết thì chẳng lẽ lại cho bọn mình biết sao. Hơn nữa, không phải anh ta định làm điều mà mình đang nghĩ đến chứ?

“Lolo đã kết hôn lâu rồi, giờ xung quanh tôi chỉ còn mỗi cô.”

“. Cho nên ý của anh là muốn tôi làm bia đỡ đạn, giả làm bạn gái anh?”

Phó tổng nặng nề gật đầu, “Dù có làm bia đỡ đạn thì cũng là bia bạc nha!”

Cho dù mình có làm bia bạc thì cũng đâu có vui mừng gì.

Dù sao, mình cũng chỉ là bia đỡ đạn cho người ta thôi.

16. Chương 16: Thì Ra Là Vậy

Phó tổng giám đốc nói mình không có chút kinh nghiệm yêu đương, cho nên quyết định huấn luyện đặc biệt ình, địa điểm chính là phòng làm việc của anh ta.

Nguyên nhân chính mà mình bị huấn luyện là vì mình và phó tổng giám đốc được lệnh hai ngày nữa sẽ đến nhà họ Hoắc ăn tối. Nói cách khác thì hôm đó mình không những ra mắt anh trai và chị dâu phó tổng mà còn có cả cha mẹ và bà nội anh ta nữa.

Hôm nay vừa đến công ty mình liền bị phó tổng giám đốc gọi vào phòng làm việc, bình thường căn phòng này chỉ khép cửa, nhưng hôm nay cửa phòng không những đóng kín mà còn khóa trong. Phó tổng giám đốc nói không muốn những người khác biết chuyện bọn họ, đặc biệt là ba người đang ở ngoài kia.

Tất cả cũng vì lòng sĩ diện và tự trọng của một người đàn ông mà thôi.

Phó tổng nói: “Từ bây giờ cô hãy coi tôi là bạn trai mình, còn cô là bạn gái tôi. Thời gian tiếp xúc giữa hai chúng ta không nhiều lắm, cho nên cô nhất định phải nhớ kĩ điều này, diễn cho tốt vào đấy!”

Hình như phó tổng giám đốc đang huấn luyện diễn viên thì phải? Định đưa mình vào TVB à?

“Biết diễn như thế nào chứ? Hãy nhớ đến mấy bộ phim tình cảm, tưởng tượng mình là nhân vật nữ chính, rất yêu đối phương là tôi, thể hiện tình cảm thật chân thực vào, chỉ có như vậy mới có thể khiến người khác tin được.”

“Chẳng lẽ anh không sợ tôi sẽ đùa thành thật à?”

Phó tổng không trả lời vấn đề này, chỉ mỉm cười đầy tự tin.

Anh ta tự tin như vậy vì chắc chắn mình sẽ không đùa thành thật hay là tự tin dù mình đùa thành thật thì anh ta cũng sẽ không xiêu lòng?

“Bây giờ chúng ta bắt đầu từ đơn giản trước nha.” Phó tổng giám đốc bảo mình ngồi đối diện với anh ta, “Gọi tôi một tiếng xem nào.”

“Phó tổng!”

“Hử? !”

“Đại ca Hiên!”

“Gọi Hiên.”

Nghe xong nổi hết da gà, mình chưa từng gọi thẳng tên ai như vậy cả. Đến Trần Mạch thân thiết thế mà mình còn lòi cả họ lẫn tên ra mà gọi.

“Hiên.”

“Một lần nữa, nghe không được tự nhiên lắm.”

“Hiên.”

“Đừng có vô tình như vậy! Tình cảm! Phải gọi tình cảm vào!”

“Hiên ~”

Mình dám cam đoan đây là lần đầu tiên mình gọi tên một người đàn ông dịu dàng như vậy. Ngay cả cha mình cũng không được hưởng cái phúc này.

“Được, lần này không tệ, nhớ về nhà phải luyện thêm nhiều vào, nhớ phải tình cảm như vậy. Nếu sợ về nhà quên mất, hay là bây giờ gọi thêm mấy tiếng nữa đi.”

“” Gọi thêm mấy tiếng nữa sao, làm như mình là con cún vậy.

Mệt quá, hóa ra diễn kịch vất vả như vậy.

Sau đó phó tổng giám đốc bảo mình lấy giấy bút ra ghi chép vài điều, bao gồm sở thích của anh ta như anh ta thích ăn gì, không thích ăn gì, thích xem và không thích xem cái gì, thích đi du lịch ở đâu, có thói quen gì, thậm chí trên người anh ta có bao nhiêu nốt ruồi, vấn đề tế nhị này cũng bắt mình phải nhớ.

“Chuyện này có cần thiết không?” Mình vừa ghi mà khoe miệng giật giật, không kiềm chế nổi bèn hỏi, chẳng lẽ còn phải nói ra vị trí nốt ruồi trên người anh ta nữa sao?

“Rất cần thiết, Từ Âm tuyệt đối là người phụ nữ vô vị như vậy đấy.”

Anh ta quá hiểu tính Từ Âm mà.

“Vậy nếu như người nhà anh hỏi chúng ta quen nhau như thế nào thì phải nói thế nào?”

“Nói thật.”

“Nhưng không phải anh từng nói sẽ không chơi trò tình yêu văn phòng sao?”

“Đúng là thế nhưng cô không cảm thấy như vậy mới đủ sức thuyết phục sao, mọi người sẽ nghĩ tôi yêu cô đến mức phá vỡ nguyên tắc của chính mình.”

Anh đừng có nhập vai quá như vậy nha. Tôi sợ tới lúc đó lại không thể diễn được nữa.

“Thế chúng ta có phải tập hôn không?” Đây là để chứng tỏ mình không muốn chiếm tiện nghi của anh ta nha.

“Cô nghĩ thế nào?”

“” Nhìn vẻ mặt anh ta thì chắc là không rồi.

Buổi chiều phó tổng ngang nhiên kéo mình trốn việc, mục đích là đưa mình đi mua đạo cụ.

“Không phải anh định thêm tình tiết chúng ta ở chung đấy chứ?” Mình còn chưa từng trải qua chuyện không trong sáng này nha.

Dép đôi, cốc đôi, bàn chải đánh răng đôi, bộ đồ ăn đôi, gối tình nhân, chọn quần áo ình, áo ngủ gợi cảm, quần áo chíp, thậm chí ngay cả băng vệ sinh và Durex anh ta cũng quyết phải mua. Trong thâm tâm mình rất muốn hỏi anh ta xem, sau khi diễn xong thì những thứ này mình có thể đem về không, trừ durex thì để lại cho anh ta dùng, còn băng vệ sinh chắc không cần để lại đâu nhỉ?

“Đó là điều tất nhiên nha, phải làm vậy mới có đủ sức thuyết phục. Bọn họ biết tôi không phải là loại đàn ông tùy tiện làm vậy, nếu không thì sao lại dẫn cô về nhà ra mắt bố mẹ tôi chứ?”

Nói như vậy thì mình đã được nâng cấp lên làm người phụ nữ từng trải rồi. Đáng ghét! Trả lại trong sạch cho tôi! Trừ phi có tiếng có miếng nếu không mình nhất định không chịu mang tiếng xấu này!

Đây là lần đầu tiên mình đến nhà phó tổng giám đốc, cũng khá rộng như mình tưởng tượng, đồ dùng trong nhà đơn giản. Sau khi bài binh bố trận khắp nơi xong, phó tổng giám đốc vẫn cảm thấy thiếu gì đó, anh ta nhíu mày suy nghĩ một lát rồi đột nhiên đi vào phòng ngủ lấy ra máy ảnh kỹ thuật số.

“Chúng ta còn phải chụp ảnh chung nữa, không phải trên TV đều diễn cảnh này sao?”

Đâu chỉ mỗi trên TV, trong truyện tranh cũng vẽ như vậy, trong tiểu thuyết cũng viết cảnh chụp hình thân mật, và ngoài đời các cặp đôi cũng thường chụp chung với nhau. Bản thân mình bình thường thảnh thơi cũng hay trang điểm rồi tự chụp ảnh lấy nên vấn đề chụp ảnh rất đơn giản.

Đầu tiên phó tổng chụp mình rồi đưa máy ảnh bảo mình chụp ảnh anh ta, cuối cùng là hai người cùng kê vai sát cánh chụp ảnh chung với nhau.

Phó tổng rất cẩn thận, không những dùng máy ảnh chụp mà còn lấy điện thoại ra chụp làm chứng cứ.

Tối mai sẽ chính thức lên đài, thời gian không còn nhiều làm mình khá căng thẳng.

Vẫn biết gia đình nhà phó tổng, Ryan và DK đều giàu có, chỉ là không ngờ nhà phó tổng giám đốc lại khiêm tốn đến thế, khá giống với nhà chị Lolo, cũng có một vườn cây.

Giây phút phó tổng nắm tay mình dắt đi, anh ta không còn là phó tổng nữa mà là Hiên của một mình mình.

Người nhà Hoắc Hiên không đông lắm, có bà nội, bố mẹ, anh trai và chị dâu tương lai. Ấn tượng ban đầu của họ với mình cũng khá tốt. Đó là chuyện đương nhiên, ngoài gia đình không có nạm vàng ra thì mình chính là một cô gái bên ngoài thì ngoan hiền nhưng bên trong thì thối nát, sở trường lớn nhất là giả vờ ngoan ngoãn hiền lành.

Cha Hoắc Hiên tính tình cởi mở, mẹ anh ta nho nhã dịu dàng ít nói, bà nội thì rất hiền, cứ kéo tay mình gọi bé ngoan, Hoắc Huyền tuy hơn Hoắc Hiên hai tuổi nhưng nhìn hai anh em họ không khác nhau mấy. Hoắc Hiên thành thực hoạt bát thì Hoắc Huyền là người đàn ông chân chính, anh ta ăn nói rất thận trọng, nhưng khi nhìn sang người ngồi bên cạnh thì ánh mắt rất dịu dàng.

Điều làm mình chú ý nhất chính là cô gái ngồi bên cạnh Hoắc Huyền, cô ấy nhất định là Từ Âm rồi. Chị ấy không xinh đẹp như mình tưởng tượng nhưng lại rất tự tin. Chị ấy là một trong số ít người vì tự tin mà toát ra được vẻ xinh đẹp riêng của mình. Chị ấy khá cao, dáng người thanh mảnh, có khí chất của một nữ vương. Những người như vậy thường rất hấp dẫn người khác, chắc chắn không ít đàn ông cưỡng lại nổi sức hấp dẫn đó. Như vậy thì Hoắc Huyền chịu không ít đau khổ khi theo đuổi Từ Âm nha.

Vì bọn mình cố tình đến sớm hơn giờ hẹn nên có rất nhiều thời gian rảnh mới tới giờ ăn tối.

“Quả Quả, cháu cùng Hiên nhà bác quen biết như thế nào? Nghe nói cháu cũng là nhân viên công ty Huyền Hiên phải không?”

Bắt đầu bắt đầu, mình biết ngay sẽ bị hỏi đến vấn đề này mà.

Mình cứ làm theo chỉ thị của Hoắc Hiên mà nói sự thật, sau đó thì anh ta thêm mắm thêm muối vào: “Cô nhóc này bình thường rất đáng yêu, lại biết nghe lời, vì thế đã làm con dao động, tự mình phá vỡ nguyên tắc mà nói chuyện yêu đương với cô ấy dù bọn con làm cùng công ty.”

Thật không ngờ Hoắc Hiên là kẻ nói dối siêu hạng, nói dối vậy mặt không đỏ, nói rất trôi chảy. Nhưng mà anh ta không cảm thấy rằng mình đang khoa trương quá không?

Ứng phó với người lớn trong nhà Hoắc Hiên thì rất đơn giản, bọn họ chỉ muốn tìm cho con trai mình một cô gái có lý lịch trong sạch mà thôi, nhưng người khó đối phó nhất trong nhà này chính là Từ Âm, chị ấy tách riêng bọn mình ra để thẩm vấn.

Ngồi trên giường trong phòng Từ Âm, mình có chút lo lắng đứng ngồi không yên. Mình là người rất nhát gan, tuyệt đối không phải đối thủ của người như Từ Âm, chỉ cần chị ấy lườm mình một cái là mình sẽ phun ra hết mọi chuyện. Nhưng cũng may là chị ấy không làm vậy, vì thế mà mình vẫn tiếp tục đóng đạ vai diễn của mình.

“Em và Hiên đã phát triển đến trình độ nào rồi?” Từ Âm tò mò hỏi.

Không ngờ chị ấy đúng là hỏi đến chuyện này. Hoắc Hiên đã dặn, đối phó với Từ Âm thì phải nói thật khoa trương vào.

“Thì, phát triển đến mức biết được trên người Hiên có bao nhiêu nốt ruồi ạ.” Nói xong mình còn giả vờ xấu hổ, lấy tay che mặt đi. Mình không có lợi hại như Hoắc Hiên, có thể nói dối mà không đỏ mặt được.

“Ha ha ha! Thế Hiên thích nhất tư thế nào?”

Vấn đề này thì đến Hoắc Hiên cũng không dự đoán trước được, xem ra muốn trở thành vợ người ta thì phải tự mình phát huy thôi.

“Em nghĩ thì hình như Hiên thích tư thế đứng, còn thích mặc quần áo khi làm chuyện đó.” Mình cứ bịa chuyện lung tung lên, có quỷ mới biết anh ta thích tư thế nào, ngay cả việc anh ta thích ca sĩ nào mình còn không biết nữa là mấy chuyện tế nhị này, “Còn có một tư thế nữa hình như là, lão hán thôi xa? Đúng rồi, là lão Hán thôi xa!” Đây là từ ngữ chuyên môn duy nhất mà mình được nghe rất nhiều.

“Đúng là lão hán thôi xa sao. thật là không có tính sáng tạo gì.” Từ Âm khê nói thâm, “Vậy durex Hiên dùng size nào?”

Trời! Cái này mà cũng hỏi tới sao, đúng là cố tình ép ặt mình đỏ chót đây mà. Nhưng mà làm sao mình biết Hoắc Hiên dùng cỡ nào, không phải durex chỉ có một size thôi sao?

Từ Âm nghĩ mình đỏ mặt vì xấu hổ chứ thực ra là vì mình sợ bị lộ chuyện, ghen quá nên đỏ mặt. Dậm chân! Đâu phải mình chọn đâu mà biết được vấn đề này chứ.

“Chắc em đã nghe Hiên nói qua, chị và anh em Hiên là thanh mai trúc mã, từ nhỏ đã chơi với nhau rồi chứ?” Đột nhiên Từ Âm chuyển sang chuyện khác, “Chúng ta đều rất quan tâm đến Hiên, đến giờ mà Hiên vẫn chưa có bạn gái làm ọi người đều lo Hiên có thể là. Nhưng thật may, hôm nay Hiên đã dẫn em về nhà. Hiên chưa bao giờ dẫn bạn gái nào về nhà cả, điều này có thể thấy được em quan trọng với Hiên thế nào, cho nên cả nhà đều tin Hiên thật sự nghiêm túc với em. Như vậy thì chị có thể yên tâm gả cho Huyền rồi.”

Mình quan trọng với Hoắc Hiên sao? Đương nhiên là quan trọng rồi, vì mình là đối tác tốt nhất của anh ta mà.

Lúc Từ Âm nói “mọi người đều lo Hiên có thể là.” mình chắc chắn sau. chứa đầy ẩn ý. Thế mới biết không phải mỗi mình mình có suy nghĩ đen tối.

Lúc ăn cơm Hoắc Hiên chăm sóc mình rất tốt, ân cần giúp mình gấp đồ ăn. Vì hành động dịu dàng quan tâm này đã làm cho bác Hoắc không nhận được tự hào khen con trai mình rất biết chăm sóc vợ con, nhất định là rất yêu bà xã, còn bảo mình nhanh nhanh đồng ý gả vào nhà bọn họ.

Đương nhiên là mình không dám nói linh tinh, nói nhiều lại càng sai nhiều, kinh nghiệm về điều này mình đã trải qua rất nhiều rồi, nên mình chỉ còn cách giữ im lặng là thượng sách. Mình chỉ tập trung vào ăn cơm, lắng nghe mọi người nói chuyện, thỉnh thoảng lại mỉm cười phối hợp, cứ im lặng cho đến lúc Hoắc Hiên dùng ngón tay lấy hạt cơm dính trên khóe miệng mình. Mình nhìn theo ngón tay anh ta thì thấy Hiên đem hạt cơm đó tự cho vào miệng anh ta, vừa nhìn mình với ánh mắt cưng chiều vừa chậm rãi nhai. Đúng là một đứa bé ngoan, biết không nên lãng phí lương thực nha! Thật ra thì mình không ngại nếu lúc đấy anh ta đem trả lại hạt cơm đó để tự mình giải quyết. Hành động của anh ta thật sự rất ái muội.

Mình biết ngay, không cần đến một giây sẽ yêu người đàn ông này mà.

Thật vui vì hành động đầy ngẫu hứng này đã làm vui lòng mọi người nhà họ Hoắc.

Sau khi ăn xong mọi người cùng nhau ra phòng khách nhâm nhi chút rượu. Mọi người đều am hiểu về rượu, vừa nói chuyện vừa nhâm nhi chút rượu, đúng là biết hưởng thụ cuộc sống nha. Sau một hồi nói chuyện thì mọi người mới nhận ra là thiếu thiếu gì đó, hình như là không thấy Hoắc Hiên chen vào câu nào từ đầu tới giờ, lúc đó mọi người mới nhớ đến còn một người nữa đang ở đây, quay lại thấy anh ta đã say khướt và lăn ra ngủ trên sofa từ lúc nào rồi.

Đúng là một đứa bé đáng thương, bị một nhóm người quên mất sự tồn tại của anh ta.

Mình từng nghe nói tử lượng của Hoắc Hiên không tồi, hầu như chưa từng uống say bao giờ, cho nên mọi người đều bất ngờ khi thấy anh ta say rượu nằm thẳng đơ ra, nhưng đến khi đếm số chai rượu dưới chân anh ta thì mọi người không còn thấy lạ nữa. Có lẽ vì anh trai anh ta chuẩn bị kết hôn nên cao hứng mà uống hơi nhiều.

Từ Âm nhất quyết để chị ấy và Hoắc Huyền đưa bọn mình về, dĩ nhiên là mình không thể từ chối. Vốn định cả hai ở lại nhà họ Hoắc ngủ một đêm, nhưng cái tên đáng ghét say bét nhè này cứ nhất quyết đòi về nhà. Không còn cách nào khác là phải nhờ đến vợ chồng Hoắc Huyền hộ tống về.

Nói thật thì mình hiểu được mục đích của Từ Âm, chị ấy muốn đến xác nhận xem có đúng là bọn mình sống chung không. Khi Hoắc Huyền vất vả đưa em trai ném lên giường thì Từ Âm cũng kéo mình quan sát căn phòng. Chị ấy rất tỉ mỉ, đến mức hộp durex mình đã giấu dưới gầm giường mà chị ấy cũng thấy. Cũng may là mình đã mở hộp durex ra lấy mấy cái rồi đổ nước vào đó, như vậy mới giống như bọn mình đã sử dụng qua. Durex? Sử dụng? A! Mình chỉ lòi ra mấy cái để chơi thôi mà, còn là chơi cùng với nước đấy!

Thật vất vả mới tiễn được vợ chồng Hoắc Huyền về, sau đó mình quay lại giúp Hoắc Hiên cởi giày, rồi nhớ đến ánh mắt kì lạ của Hoắc Huyền nhìn mình trước khi về. Chẳng lẽ anh ta nhìn ra bọn mình đang giả vờ rồi sao?

Dù sao việc đã đến nước này, suy nghĩ nhiều cũng không làm được gì. Mình giúp cởi cả vạt ra, rồi cởi từng nút áo sơ mi của Hoắc Hiên ra, định vào phòng tắm lấy khăn ướt ra lau mặt cho anh ta.

Đúng lúc mình định đứng dậy thì đột nhiên anh ta kéo tay mình lại. Say như vậy mà anh ta còn tóm được chính xác tay mình, miệng còn lẩm bẩm: “Đừng đi.”

Thì ra mấy cảnh tình cảm trên TV cũng xảy ra ngoài đời thực, bởi vì anh ta nói tiếp.

“ Chớ đi. Từ Âm. Đừng đi mà.”

Thì ra là thế! Có là mẹ mình thì cũng không thể ngờ chuyện này lại xảy ra.

17. Chương 17: Dám Yêu Dám Nói

Cũng may khi say rượu Hoắc Hiên không làm loạn lên, sau khi nói hết những lời muốn nói thì anh ta ngoan ngoãn chìm vào giấc ngủ, lúc đó mình mới yên tâm về nhà.

Mình về không phải vì sợ sẽ bị Hoắc Hiên bắt ngờ tỉnh dậy rồi coi mình thành thể thân cho người khác mà là sợ chính mình không kiềm chế nổi, nhân lúc này mà ăn sạch anh ta.

Về đến nhà rõ ràng cảm thấy rất mệt mỏi nhưng không thể nào ngủ được. Nghe được những lời từ tận đáy lòng của Hoắc Hiên thì mình có chút đồng tình lại có chút khinh thường anh ta.

Nằm ngủ nướng trên giường cho đến lúc mình nhận điện thoại của một người đàn ông, mặc dù không biết người này lấy đâu ra số điện thoại của mình nhưng mình dám khẳng định là anh ta muốn kể ỉnh nghe chuyện ngày xưa.

Hoắc Huyền từng nói chuyện với mình khi ở nhà Hoắc Hiên. Tối hôm qua là lần đầu tiên mình gặp anh ta, nói chuyện được vài câu mà thôi, đâu có thân quen đến mức gọi mình ra nói chuyện phiếm? Cho nên mình khẳng định Hoắc Huyền đoán ra được mối quan hệ thực sự giữa mình và Hoắc Hiên, lần này hẹn ra gặp mặt, mình đoán chắc là anh ta muốn kể chuyện xưa ỉnh. Không biết nơi nào bán cột thu lôi đây?

Hoắc Huyền ngoài thân phận là anh trai Hoắc Hiên ra còn là tổng giám đốc công ty Huyền Hiên, phong thái không hề tầm thường, rất giống với phong thái của thầy chủ nhiệm trước kia, cho nên khi vừa thấy Hoắc Huyền ngồi đợi ở đó mình liền cung kính chào một tiếng tổng giám đốc. Giống như bị người khác biết được kịch bản rồi nên mình không tiếp tục giả vờ nữa.

“Đừng gò bó như vậy, em đã là bạn gái em trai anh thì gọi một tiếng anh Huyền đi, anh cũng gọi em là Quả Quả.”

Đây là ý gì.

“Anh có thể nhìn ra hai người đang diễn kịch,” Hoắc Huyền nhìn lướt qua mình rồi nói, “Đừng khẩn trương, anh không có ý định vạch trần bọn em đâu.”

“Vây.”

“Em trai ngốc của anh khi uống rượu say có một đặc điểm, đó là rất thích nói chuyện, nhất là những điều được chôn dấu trong lòng,” anh ta nhìn mình đầy ẩn ý, “cho nên Hiên mới luôn ép mình không được uống say. Cho nên tối hôm qua sau khi bọn anh đi về thì chắc em đã có cơ hội được nghe vài chuyện thú vị rồi chứ, cho dù bọn em không ở chung với nhau, ví dụ như, những lời nói thật lòng.”

“Anh nói như vậy nghĩa là anh đã sớm biết chuyện Hiên thích Từ Âm?”

“Biết từ rất lâu rồi.”

Mình chẳng biết nên nói gì nữa, cũng may là Hoắc Huyền lại tiếp tục lên tiếng.

“Nói chính xác thì Từ Âm cũng biết, đây chính là lý do vì sao Từ Âm muốn thấy Hiên tìm được hạnh phúc mới bằng lòng đồng ý lấy anh.” Hoắc Huyền nhìn ra ngoài cửa sổ, giống như đang hồi tưởng lại chuyện cũ, “Ba người bọn anh là thanh mai trúc mã, từ nhỏ đã lớn lên cùng nhau, từ nhỏ Âm đã là một cô gái mạnh mẽ, khi đó Hiên rất yếu nên luôn được bọn anh bảo vệ, dần dần anh phát hiện ra chuyện Hiên cũng thích

Âm. Hiên là người đàn ông không bao giờ bộc lộ tình cảm ra, nhưng anh thì không như vậy, anh luôn thể hiện ra nên Từ Âm biết anh thích cô ấy. Từ Âm cũng không phải cô gái dễ bị điều khiển, đó là điểm mà anh thích ở cô ấy. Người Âm yêu là anh, đây là điều mà Âm luôn cảm thấy có lỗi với Hiên, dù sao thì cô ấy cũng không thể đáp lại tình cảm của Hiên. Hiên thì vẫn cho rằng tình cảm của mình với Âm được che giấu tốt, thật ra thì không phải vậy, ai bảo Hiên cũng chịu nói rõ tình cảm của mình ra. Âm cảm thấy đó là lỗi của mình, cho nên dù Âm đón nhận tình cảm của anh thì cũng không chịu kết hôn với anh, cô ấy nói nhất định phải nhìn thấy Hiên tìm được hạnh phúc của mình đã.”

Đột nhiên Hoắc Huyền quay đầu lại nhìn mình chằm chằm, “Cho đến khi Hiên dẫn em về nhà. Hiên không phải cao thủ tình trường, tình cảm của Hiên luôn bộc lộ ra ngoài rất rõ ràng, mặc dù anh nhìn ra được hai đứa đang diễn trò nhưng anh cảm nhận được Hiên thích em. Anh đã nói Hiên luôn ép mình không được tùy tiện say rượu,” ánh mắt của anh ta trở nên dịu dàng, “Hiên chỉ uống rượu say trước mặt người mà nó có thể tin tưởng.”

Xem ra Hoắc Hiên rất tin tưởng mình, thật may tối qua mình không ăn sạch anh ta, nếu không thật xấu hổ với người đã tin tưởng mình.

“Về mặt tình yêu, anh không phủ nhận mình là người đàn ông ích kỷ, mặc dù đã có được cả thể xác và trái tim Từ Âm nhưng anh vẫn chưa thấy đủ! Anh không muốn Âm dồn mọi sự chú ý lên Hiên. Có lúc Âm rất ngốc, không nhìn ra được hai người đang diễn trò, mà anh cũng không có ý định nói cho cô ấy biết sự thật. Anh cảm thấy hình như tình cảm của em dành cho Hiên không phải chỉ là hơi thích thôi đâu, anh hi vọng em có thể đem lại hạnh phúc cho Hiên.”

Dối trá, hạnh phúc của Hiên nhà anh thì phải nằm trên tay bà xã của anh ta chứ.

“Cho dù em có mắng anh là dối trá cũng được, hạnh phúc của Hiên không nằm trên tay Âm, cô ấy không thể đáp lại tình cảm của Hiên, cũng không thể đem lại hạnh phúc cho nó được, tình cảm mà bị ép buộc thì còn gọi là tình yêu không?”

Hừ! Anh ta biết đọc suy nghĩ của người khác sao?

“Anh không muốn sau khi cưới nhau rồi mà Âm vẫn còn phiền não về chuyện của Hiên, cho nên anh thỉnh cầu em hãy lấy được tình yêu của Hiên. Sau tối qua, anh có thể chắc chắn là cả nhà anh đều thích em, cho dù hôm qua người Hiên dẫn về không phải là em thì anh cũng sẽ nghĩ cách để Hiên đi xem mặt.”

Sự ích kỷ của Hoắc Huyền mình có thể hiểu được, sự độc đoán của anh ta mình có thể thông cảm, tình cảm của bản thân mình cũng hiểu rõ, nhưng tình cảm của Hiên với Từ Âm cũng giống như tình cảm của bọn mình, không phải vậy sao?

Rốt cuộc thì mình đã chọc đến ai đây? Theo ý của anh ta thì nhất định mình phải ép buộc Hoắc Hiên sao? Ai bảo tự nhiên mình lại phát hiện ra mình đã thích Hoắc Hiên làm gì chứ, nên không thể đem cơ hội tốt này dâng lên cho người phụ nữ khác được.

Chắc chắn chắc, chiêu giết người không cần dùng dao này của Hoắc Huyền thật cao tay, bảo đảm cho hạnh phúc của anh ta sau khi cưới được trọn vẹn.

Sau khi nói chuyện xong với Hoắc Huyền thì mình không về nhà ngay, mà đi mua cháo trắng mang đến cho cái kẻ si tình, hôm qua còn say rượu, Hoắc Hiên. Ai bảo mình có chìa khóa nhà anh ta làm gì.

Hoắc Hiên vẫn còn đang ngủ, tướng ngủ của anh ta rất đẹp, tối hôm qua sau khi mình về đã cởi quần áo trên người anh ta ra và giờ vẫn nguyên hiện trường như vậy, chứng tỏ từ hôm qua đến giờ anh ta chưa tỉnh lại lần nào, nếu không thì anh ta có thói quen ngủ khỏa thân.

Mình không vội đánh thức anh ta dậy, chỉ lặng lẽ ngồi nhìn anh ta ngủ.

Đột nhiên nhận ra đường tình duyên của mình rất trắc trở, vất vả lắm mới yêu một người nhưng hóa ra người đó đã sớm có người trong lòng, hơn nữa người đó còn ở trong trái tim anh ta hơn hai mươi năm rồi. Mình chưa hiểu nhiều về tình yêu nhưng luôn cảm thấy tình yêu là phải thẳng thắn với nhau.

Hoắc Hiên mở mắt ra thì nhìn thấy ngay ánh mắt đang chăm chú nhìn anh. Đầu tiên anh ta hơi giật mình, sau đó kéo chăn lên nhìn vào bên trong, cuối cùng là dùng ánh mắt sợ hãi nhìn mình chằm chằm.

Có phải anh ta xem TVB quá nhiều hay không? Có trời đất chứng giám là mình không có tiện tay mà lấy luôn cái quần nhỏ của anh ta ra khỏi người nha, đây mà là biểu hiện tin tưởng của anh với mình sao? Thật quá đáng! Hoắc Huyền dám đùa giỡn mình.

Khẽ chớp mắt, mình cố tình dùng ánh mắt gian xảo, cười nhạt nhìn cơ thể săn chắc của Hoắc Hiên, còn cố ý đùa giỡn: “Nhóc con, tôi sẽ chịu trách nhiệm với anh! Yên tâm đi!”

Mình thật lòng muốn phụ trách hạnh phúc của anh ta, chỉ là không biết người ta có chấp nhận hay không thôi.

Biểu hiện của Hoắc Hiên rất khó đoán, ánh mắt khiếp sợ nhưng có chút xấu hổ, lại có cảm giác mất mát, trong mắt mắt còn xen lẫn cam chịu, nhìn thấy biểu hiện này lòng mình mềm ra, không đành lòng tiếp tục trêu anh ta nữa. Vỗ vỗ lên vai anh ta: “Đừng có ngốc như vậy chứ, tôi dám đảm bảo người anh là một cơ thể hoàn toàn thuần khiết, của anh vẫn là của anh, ít nhất thì sau đêm qua là vậy. Thôi giờ đứng lên mặc quần áo vào, tôi đã mua chút cháo trắng cho cái dạ dày đáng thương của anh rồi đây. Cảm động không? Nếu có thì nhớ tăng lương cho tôi nha, nếu không được thì thêm chút tiền thưởng cũng được!” Đương nhiên là mình phải đòi lại tiền cháo rồi.

“ Tối hôm qua tôi đã uống say?” Anh ta ngồi im không động đậy, vẻ mặt có chút bất an.

Mình biết vì sao anh ta thấy bất an, vì anh ta sợ bị Từ Âm nghe thấy những chuyện không nên nghe chứ sao.

“Vâng, uống say, hiếm có ai còn nhớ được mình đã uống say như anh, lại còn nói lảm nhảm, không ngờ có lúc anh cũng nói nhảm.” Mình nhún nhún vai thường thức vẻ mặt hốt hoảng của anh ta, “Cũng may là chỉ nói nhảm ỉnh tôi nghe thôi.” Thật may vì mình không bị biến thành vật thể thân, chỉ bị coi là một thùng rác thôi.

“Anh nói ‘Âm! Tại sao lại đồng ý gả cho anh ấy! Tại sao không chịu dừng bước, quay đầu lại nhìn anh! Đừng! Đừng cướp đi ngay cả cái quyền được hi vọng của anh đi!’ ” Mình nói lại những lời tối qua anh ta nói ra trong lúc say, từ vẻ mặt âm điệu từng chỗ được mô tả lại. Nhìn vẻ mặt của anh ta thì mình nhận ra kĩ thuật diễn của mình cũng không tệ, ít nhất thì sau khi nghe xong anh ta cũng có phản ứng mãnh liệt.

Ánh mắt Hoắc Hiên từ từ thay đổi, từ hỗn loạn biến thành tức giận. Thật ra thì người nên có cảm giác khó chịu phải là mình mới đúng. Khó khăn lắm mới xác định được tình cảm của mình thì không những không được đáp lại, mà còn bị nghe những lời thổ lộ đau khổ của anh ta với người khác.

“Hoắc Hiên, anh có biết anh hèn lắm không?” Đây là lần đầu tiên mình nghiêm túc nói chuyện với anh ta.

Nhìn vẻ mặt sừng sốt cứng ngắc của anh ta rất dễ nhận ra anh ta quá bất ngờ khi bị mình nói như vậy.

“Anh trai anh thích Từ Âm là việc của anh ấy, anh thích chị ấy là việc của anh, tại sao anh trai anh dám thổ lộ còn anh thì không hả? Thích ai thì phải nói ra cho người đó biết chứ. Dù biết bị từ chối sẽ rất khó chịu nhưng ít nhất anh phải dám nói ra tình cảm của mình chứ, như vậy sau này sẽ không cảm thấy hối hận. Lén lút lút yêu thì ra gì? Ryan và DK còn dũng cảm hơn anh nhiều. Cho nên anh thích Từ Âm thì phải chạy đi nói cho chị ấy biết đi chứ!”

Tình cảm của Hoắc Hiên vừa sâu đậm vừa chung tình khiến mình không những cảm động mà còn rất tức giận, thích một người thì nên ích kỷ một chút, đừng có nói những câu như chỉ cần người đó hạnh phúc làm gì. Mình không muốn phá vỡ tình cảm của Hoắc Huyền và Từ Âm, chỉ là muốn Hoắc Hiên đối mặt và nói ra tình cảm của mình, mặc dù ai cũng biết được kết quả sẽ thế nào. Mình cũng không muốn nhìn thấy Hoắc Hiên đau khổ vì bị từ chối nhưng nếu không nói ra tình cảm của mình thì vĩnh viễn không bao giờ anh ta thoát khỏi mớ bòng bong trong lòng mình được. Hoắc Hiên yêu Từ Âm rất lâu rồi, nếu như không thổ lộ tình cảm cho Từ Âm biết thì cả đời này anh ta sẽ không thể quên được chị ấy, và trái tim anh ta sẽ không bao giờ cho người con gái nào khác bước vào.

Thật ra thì mình cũng ích kỷ hèn hạ như Hoắc Huyền mà thôi. Vì mình muốn có thêm cơ hội mà đành lòng khích lệ người mình thích đi tỏ tình dù biết trước sẽ bị từ chối mà đau khổ khó chịu.

“Cô biết cái gì chứ.” Hoắc Hiên thực sự nổi giận rồi, “Cô thì biết cái gì! Cô chẳng hiểu cái gì hết!”

“Đúng là tôi không biết cái gì,” mình lạnh lùng nói, “Tôi chỉ biết nếu như không nói ra tình cảm của mình cho người biết thì cả đời này sẽ nuối tiếc, hơn nữa, thích thì nhất định phải nói ra.”

Giống như mình, nhất định mình sẽ nói, chỉ là bây giờ chưa thể nói được.

Sau khi nhìn Hoắc Hiên ngồi ngẩn người trên giường, mình nhẹ nhàng rời khỏi nhà anh ta.

Không phải là mình đã làm một chuyện hết sức ngu xuẩn rồi chứ? Tự nhiên đi giật giây người đàn ông mình yêu đi tỏ tình với người con gái khác. Nếu như Hoắc Hiên làm theo, chạy đi tìm Từ Âm thổ lộ, mà Từ Âm lại vì cảm thấy bần khoản khó xử mà miễn cưỡng chấp nhận anh ta. . . . vậy thì mình phải làm sao? Chắc đến lúc đó mình sẽ bị chôn sống, Hoắc Huyền sẽ không dễ dàng bỏ qua ỉn đâu. Mình có nên đi chọn trước một chỗ yên nghỉ không, bây giờ đất đai chật hẹp, tìm một chỗ yên nghỉ cũng rất khó.

Bởi vì chuyện của Hoắc Hiên mà cả ngày chủ nhật mình không còn lòng dạ nào mà hưởng thụ. Cả ngày mình chỉ nhăm nhăm ôm điện thoại, nhàn rồi đến mức tự đánh cược với mình, nếu như Hoắc Huyền gọi ỉn thì phần thưởng của mình sẽ là một nơi ở trên núi, chết cũng muốn được toàn thây, đến lúc đó còn phải giấu theo hai con gà nướng để xuống đến âm phủ coi như là tiền hối lộ để những người đi trước chỉ bảo mình, cũng là tìm chỗ dựa ỉn khi sống dưới đó; nếu như Hoắc Hiên gọi ỉn. . . .

Cuối cùng thì điện thoại của mình cũng vang lên, lúc đó đã là buổi tối, trước khi nhận máy mình còn nhìn xem ai gọi — Hoắc Hiên.

“Bây giờ tôi đang ở dưới nhà cô, cô có thể xuống dưới này không? Tôi có lời muốn trực tiếp gặp mặt nói với cô.”

Ôm nỗi sợ hãi bất an đi xuống dưới, không thể ngờ được có ngày mình dám cả gan lớn tiếng dạy đời sếp lớn, sau khi về nhà mình nghỉ ngơi có phải lúc đó mình bị ma nhập không.

Hoắc Hiên rất ung dung, thoải mái không có gánh nặng trong lòng.

“Quả Quả, tôi đã thổ lộ với Từ Âm!”

Giọng nói vui vẻ, ánh mắt tươi cười của Hoắc Hiên làm cho lòng mình trống trải, chẳng lẽ tình cảm của anh ta được Từ Âm đáp lại rồi?

Phải mượn điện thoại của anh ta để hỏi xem trong hai ngày tới có khu nào còn trống trong nghĩa địa không, nếu không e rằng sẽ muốn mất.

“Mặc dù đã đoán được sẽ bị từ chối, cũng biết khi bị từ chối sẽ thấy khó chịu và xấu hổ nhưng bây giờ tôi có cảm giác như được giải thoát khỏi xiềng xích vậy. Có nói không sai, nếu như cả đời này không nói ra tình cảm của mình với Từ Âm thì vĩnh viễn tôi không cam lòng. Sau khi nói ra tôi cảm thấy cả người nhẹ bẫng, sau này tôi sẽ thực sự coi Từ Âm là chị dâu mình. Cho dù mọi chuyện trở nên tốt đẹp nhưng dù sao tôi cũng đã thầm yêu Từ Âm rất lâu rồi nên không thể nói bỏ là bỏ được.”

Mình hiểu ý anh ta, anh ta đã thực sự quyết tâm từ bỏ tình cảm này rồi nhưng cần thêm thời gian.

“Cho nên tôi muốn đến đây nói lời cảm ơn cô và muốn xin lỗi, xin lỗi vì tôi đã quấy cô, thật xin lỗi.” Xem ra anh ta thực sự rất muốn tìm một người để chia sẻ điều này nên vội vàng tới đây, thậm chí còn không kịp chờ nên ngày mai.

Lúc này mình không thể thoải mái được như Hoắc Hiên, bởi vì mình đã tự đánh cược nếu như anh ta gọi ỉn, thì mình sẽ. . . . thổ lộ với anh ta!

“Tôi đã nói rồi, thích là phải nói ra,” Về mặt chân thành nhìn chằm chằm Hoắc Hiên, đúng lúc anh ta đang tận hưởng cảm giác sung sướng với thành quả của mình thì mình hạ quyết tâm tỏ tình.

“Cho nên anh phải nghe cho kĩ đây, Hoắc Hiên! Trần Quả yêu anh!”

18. Chương 18: Tuyên Bố Tình Yêu

Nếu như “Thích” trong trung văn là một từ bình thường thì khi mình dùng để thổ lộ với Hoắc Hiên là một từ rất đặc biệt.

Đây là lần đầu tiên mình tỏ tình.

Từng ngồi tưởng tượng ra rất nhiều biểu hiện của Hoắc Hiên khi nghe xong lời tỏ tình của mình, có thể anh ta sẽ hoảng sợ sững sờ trợn mắt há mồm nhìn mình, có thể cười thật to và coi lời nói đó chỉ là nói giỡn, có thể sẽ tức giận mà mắng mình đừng đùa kiểu này với anh ta, có thể sẽ cười khẩy rồi nói đừng an ủi anh ta bằng cách này, hay có thể sẽ quay ngược lại trêu mình đầu tiên là cười lớn rồi nói thật ra anh ta cũng đã thích mình từ lâu rồi.

Mình có thể nghĩ ra rất nhiều biểu hiện, nhưng không thể ngờ được sự thật lại cách xa so với trí tưởng tượng của mình đến thế, Hoắc Hiên nghe xong sững lại một giây rồi quay lưng lên xe rồi phóng đi mất. Hành động của anh ta rất dứt khoát, không một chút do dự.

Đứng đó nhìn cảnh Hoắc Hiên chạy thoát thân, khói xe hơi cũng từ từ tan biến, mình không biết lúc này có nên tự kiểm điểm chính mình vì lời tỏ tình của mình mà người nào đó bị dọa đến mức bỏ chạy không nữa. Nhưng mình chỉ có thể đứng đó tự cười chính bản thân chứ không còn lòng dạ nào mà ngồi kiểm điểm lại bản thân.

Mình cười thật to, cười đến đau cả bụng, vỗ tay vào đùi đỏ lên, cười đến mắt nước mắt cũng chảy ra. Hóa ra sau khi cười thật to lại có thể làm người khác khó thở đến thế.

Phản ứng của Hoắc Hiên thực sự đã làm tổn thương đến trái tim yếu ớt của mình, thà rằng bị anh ta từ chối thẳng thừng còn hơn phải nhìn thấy cảnh anh ta bỏ chạy thực mạng như vậy. Chẳng lẽ tình yêu của mình thực sự kinh khủng, hoảng hốt, kinh sợ đến thế sao? Đây cũng là lỗi của anh ta mà, không phải mình đã từng hỏi anh ta có sợ mình đùa thành thật không rồi sao, đâu phải mình chưa báo trước.

Nhưng dù bị đối xử như vậy song mình không thấy hối hận vì đã nói ra tình cảm của mình, cho tới bây giờ mình luôn cho rằng, thích là phải nói ra. Mình cũng đã nói rõ tình cảm của mình với người mình thích rồi, dù sao thì Hoắc Hiên cũng tự mình chuốc lấy phiền phức này, cho nên mới bị mình nhìn trúng.

Nói ra được tình cảm trong lòng ra nên cả người cảm thấy thoải mái hơn, bây giờ có thể cảm nhận được cảm giác vừa rồi của Hoắc Hiên. Thật là sướng khoái.

Hoắc Hiên là cái xe buýt hồng! Đại ngốc!

Hoắc Hiên dám trốn việc, ngay ngày hôm sau sau khi được mình tỏ tình.

Chuyện này thực làm mình cảm thấy tức giận và khó xử, anh ta có giỏi thì đứng trước mặt mình mà từ chối đi, cùng lắm là tạt acid sunfuric hay là cắt đứt mối quan hệ đi thì mình còn chấp nhận được, đằng này lại chọn cách trốn tránh.

Việc Hoắc Hiên trốn việc cũng không có ảnh hưởng xấu nào đối với ba người kia, thậm chí Lolo còn thích thú mà nói thẳng ra sẽ tranh thủ lúc anh ta không ở đây mà nấu ma lạt thang trong phòng uống nước rồi. Hoắc Hiên không cho phép bất kỳ ai được nấu nướng trong phòng uống nước này, vì như vậy sẽ làm xấu đi bộ mặt công ty. Chắc chắn chắc, anh ta thật không biết xấu hổ mà nói câu này.

Vì vậy, đến buổi trưa mình vừa rưng rưng nước mắt ăn ma lạt thang vừa cố gắng gượng cười với ba người kia.

Đến giờ tan ca mình ngăn người trong phòng làm việc không biết nên làm gì. Trong điện thoại mình có số của Hoắc Hiên, trong túi có chìa khóa nhà anh ta, không biết nên đến tận nhà đòi câu trả lời của anh ta không?

Nhìn chìa khóa im lặng nằm trong tay mình, có phải mình quá nóng vội hay không? Chuyện tình cảm là không nên ép buộc, huống hồ anh ta vừa mới quyết định từ bỏ tình cảm đơn phương hơn hai mươi năm qua. Giờ ngồi suy nghĩ lại mình nhận ra mình đã phạm một sai lầm, mình đã quá nóng vội rồi.

Mình đoán là Hoắc Hiên không ngờ mình sẽ trực tiếp thổ lộ tình cảm với anh ta mà thôi, vì mình tin anh ta có thể cảm nhận được tình cảm của mình dành cho anh ta, giống như mình cảm nhận được anh ta cũng thích mình. Nhưng có thể tình cảm của Hoắc Hiên đối với mình chỉ đơn giản là thích, còn mình đã được thăng hoa thành yêu rồi.

Tình yêu ơi tình yêu, nếu mọi chuyện chỉ đơn giản như vậy thì thật tốt biết bao, như vậy con người ta sẽ không càng ngày càng chìm sâu vào trong đó không cách nào ngăn cản được.

Trên đường về nhà mình nhận được một cuộc điện thoại, cuộc gọi này làm mình giật mình sợ tới mức vội vàng chạy về nhà thay đồ rồi học tốc đến quán rượu. Có một chuyện hơi kỳ lạ là sao một cô gái du học nước ngoài nhiều năm rồi mà có thể biết đến quán rượu này, còn mình biết nó thì đương nhiên là do đến đây sẽ được uống rượu miễn phí của Trần Mạch rồi.

Bây giờ vẫn còn sớm, quán cũng vừa mở cửa chưa được bao lâu. Khi đến cửa quán thì Tiểu Nại đã chờ sẵn ở đó, vừa thấy mình đã vội vàng kéo mình vào bên trong.

Chuyện Trần Mạch là anh họ mình không có nhiều người biết, bao gồm cả Tiểu Nại, khoảng thời gian trước khi Trần Mạch bỏ nhà trốn đi thì mình vẫn chưa chơi với Tiểu Nại, cho đến khi trong cuộc sống của mình không còn có người anh họ mang tên Trần Mạch nữa mới kết bạn với nhau.

Tiểu Nại kéo mình ngồi xuống ghế, rồi nhấp một chút rượu cùng chút trái cây trên đĩa nhưng mắt thì nhìn xung quanh, sau đó ánh mắt lộ ra vui mừng nhưng xen chút thất vọng, bĩu môi thật đáng yêu.

“Làm gì mà hết nhìn đông lại nhìn tây vậy?” Mình thấy hành động của cô nàng rất buồn cười chọc Tiểu Nại, “Ồ đây có bồ của bạn sao hay là định đến đây bắt ~ gian?”

“Hi! Chưa cần nói đã bị cậu đoán trúng rồi, nghe nói người đàn ông mình thầm yêu thường tới chỗ này.” Tiểu Nại đúng là không hợp với bộ dạng then thùng chút nào.

“Người đàn ông thường tới chỗ này?” Cái tên đầu tiên xuất hiện trong đầu mình là Trần Mạch ông chủ chỗ này, “Ngàn vạn lần đừng nói với mình người đàn ông cậu thầm yêu là Trần Mạch nha.”

Trời đất chứng giám! Mình chỉ buột miệng hỏi lung tung thôi, nhưng không ngờ lại đúng, nhìn khuôn mặt thất tình đau khổ của Tiểu Nại là biết.

“Chẳng lẽ. Chẳng lẽ. Trần Mạch là bạn trai cậu?” Tiểu Nại nói xong hình như sắp khóc, “Tại sao, tại sao! Tại sao người đàn ông mình thật lòng thích lại là bạn trai của bạn thân mình a a a a. . . .”

“Phụt!” Nghe được tiếng kêu gào của Tiểu Nại làm lãng phí một ngụm rượu ngon của mình, Trần Mạch là bạn trai mình? Mắt mình đâu có kém đến mức đó chứ. Đừng có nguyên rửa mình như vậy nha! “. Cậu nói, cậu yêu Trần Mạch ư?” Mình muốn xác nhận Trần Mạch mà Tiểu Nại nói có thật là Trần Mạch - ông anh họ đáng ghét của mình không?

Chỉ nghĩ đến thôi cũng thấy buồn cười rồi, người chị em tốt của mình lại đi thích ông anh họ của mình, người mà hồi bé mình cũng từng thầm mến.

“Cậu nói đi, cậu và Trần Mạch có quan hệ thế nào?” Về mặt của Tiểu Nại vô cùng nghiêm túc và. khẩn trương.

“Anh họ! Anh ta là anh họ mình! Là kiểu họ hàng ba đời nha! Mình xin thề!” Mình không hề do dự giờ ba ngón tay lên thề.

“Hả?”

Đáp án này cho Tiểu Nại nghĩ cả đời cũng không đoán ra được, nhìn cái miệng cô ấy mở tròn xoe, dù có đem ly rượu nhét vào cũng vẫn còn khe hở.

“Hắc hắc hắc.” Sau khi nỗi sợ hãi trôi qua cô gái bắt đầu tính kể cười gian, “Vậy thì thật sự là quá tốt, Trần Quả ơi Trần Quả, nói không chừng sau này chúng ta có thể trở thành họ hàng thân thích nha!”

“Cậu nghiêm túc? Cậu thật sự thích Trần Mạch? Đợi đã nào! Ngàn vạn lần phải nói cho rõ ràng nha, ngộ nhờ người mà chúng ta đang nói là hai người thì sao? Cậu chắc chắn là bọn họ không chỉ trùng tên trùng họ thôi chứ?” Mình thực sự không nghĩ ra một cô gái du học ở Pháp sao lại có cơ hội quen biết với cái ông anh họ đáng ghét Trần Mạch, lại còn qua lại với nhau nữa.

“Nếu như Trần Mạch mà cậu nói là khách quen của quán này, vậy thì chính là Trần Mạch mà tớ thích.” Tiểu Nại chuyển sang giọng điệu tuyên thệ, “Dù sao tớ, Tiểu Nại này nhất định sẽ thu phục được Trần Mạch!”

“Dạ, sau đó chờ cậu chơi chán rồi thì đập một cước đá văng con người ta đi. Được, đến lúc đó nhớ gọi inh tới đập vài cái nha.”

“ Trần Quả cậu muốn chết hả!”

Tiểu Nại là bạn học cùng cấp ba với mình, bọn mình đều là những học sinh giả ngây thơ nhưng thực ra đầu óc thì thối nát, cho nên chơi đùa kết hợp ăn ý, tình bạn của bọn mình không vì việc chia cách khi lên đại học mà chấm dứt, ngược lại cho đến khi tốt nghiệp đi làm bọn mình vẫn thường xuyên liên lạc với nhau.

Tiểu Nại là một cô gái nhỏ nhắn, nhìn rất mỏng manh giống như một cô công chúa nhỏ rất ngọt ngào, luôn khiến người khác muốn che chở và chiều chuộng, nhưng nếu là người quen thì sẽ nhận ra Tiểu Nại không đáng yêu như vậy. Thật ra Tiểu Nại rất tinh quái nhiều mưu mô, cô ấy thường dùng vẻ bề ngoài yếu đuối để đi bắt nạt người khác. Không biết có phải do chơi với mình thân thiết quá nên bị ảnh hưởng không mà trong chuyện tình cảm cô ấy cũng giống mình, số lần yêu thật lòng là con số không tròn trĩnh, Tiểu Nại không dễ dàng xiêu lòng trước bất kỳ ai, chỉ khi nào xác định được rõ mục tiêu rồi sẽ giống như mình không chịu buông tha đối phương.

“Không phải cậu vẫn du học ở Pháp sao, sao lại quen biết với Trần Mạch?” Chẳng lẽ Trần Mạch từng chạy qua Pháp rồi gây chuyện với Tiểu Nại? Cũng may Trần Mạch không phải người tốt mà Tiểu Nại cũng không phải người lương thiện, còn nhớ ngày đó cái thức để đo cái đó của bạn nam kia là do Tiểu Nại tự mình cung cấp ỉnh.

“Bọn mình quen biết nhau qua chuyến du lịch ở Anh,” lúc này mới có cảm giác trong ngoài như một, giọng nói ngọt ngào nụ cười tươi rói kết hợp với vẻ mặt ngượng ngùng, “Vì một điệu nhảy cùng anh ấy mà mình đã rung động. Lúc ấy bọn mình cùng tham gia một vũ hội hóa trang của địa phương, thật trùng hợp là mình chọn hóa trang thành Juliet còn Trần Mạch là Romeo.”

Sau đó Juliet liền cùng Romeo khiêu vũ, nhảy xong tình cảm dạt dào ôm hôn thắm thiết và đến mười hai giờ đêm Romeo sau khi ăn no chỉ để lại cái tên quán rượu XX rồi chuồn êm.

Đúng là Trần Mạch đối phụ nữ bằng số lần anh ta tắm, anh ta có khả năng hấp dẫn phụ nữ, nên Tiểu Nại bị anh ta thu hút cũng là chuyện dễ hiểu thôi. Chỉ là.

“Mình thấy với vai trò là một người bạn mình có nghĩa vụ cho cậu biết một vài mặt xấu của Trần Mạch cho cậu nghe.” Trần Mạch nha Trần Mạch, đừng trách em gái vì đại nghĩa diệt thân nha, chỉ là em không muốn nhìn thấy chị em tốt của mình bị anh trêu đùa thôi.

“Cậu là định nói về chuyện Trần Mạch lăng nhăng sao?” Tiểu Nại rất bình tĩnh, “Những điều này thì tớ hiểu quá rồi, Trần Mạch và tớ đã nói rõ với nhau rồi. Sau khi chuyến du lịch ở Anh kết thúc Trần Mạch có đến tìm tớ, anh ấy đã nói hết thiên tình sử của mình, còn nói nếu tớ có thể chấp nhận được cái quá khứ huy hoàng đó của anh ấy thì hãy đến tìm. Từ đầu đến cuối Trần Mạch không hứa điều gì cả, mình cũng hiểu anh ấy chỉ muốn chơi trò tình yêu với mình thôi, nhưng mà tớ không có cách nào ngăn cản trái tim hướng về anh ấy.” Ánh mắt của Tiểu Nại thể hiện rõ sự nghiêm túc, “Trò chơi cũng được, sẽ bị thương cũng được, chỉ là tớ không muốn tuột mất cơ hội này.”

Suy nghĩ của Tiểu Nại mình hiểu, nếu hôm nay Hoắc Hiên nói với mình chỉ có thể chơi trò chơi tình ái với mình mà không hứa hẹn gì thì mình cũng sẽ không do dự mà đồng ý tham gia. Nhất định là thế.

Cuối cùng bọn mình ngồi chờ ở quán gần một đêm mà không thấy bóng dáng Trần Mạch xuất hiện. Đang định gọi điện cho anh ta thì Tiểu Nại sống chết không cho gọi, cô ấy nói muốn cho Trần Mạch bất ngờ.

Bất ngờ. đến mình cũng nhận rất muốn nhận được bất ngờ của ai đó.

Ngày hôm sau Hoắc Hiên vẫn không đi làm, đến trưa mình cùng bọn chị Lolo vào phòng uống nước vui vẻ ăn hương thủy ngư. Không phải ma lạt thang thì là hương thủy ngư, rất hợp hoàn cảnh sao?

Hết giờ làm mình đề nghị Tiểu Nại qua nhà mình ở, cả hai bọn mình cần phải lập kế hoạch theo đuổi đàn ông!

19. Chương 19: Theo Đuổi Đàn Ông Thật Dễ Dàng Sao?

Tiểu Nại từng nói phụ nữ đừng bao giờ hi vọng mình có thể thay đổi hoàn toàn được một người đàn ông, nhưng vẫn có thể khiến cho anh ta vì người mình yêu mà thay đổi đôi chút, ví dụ như Tiểu Nại không hi vọng Trần Mạch sẽ từ bỏ được trò chơi tình ái nhưng vẫn mong có thể trở thành nhân vật nữ chính trong các trò chơi của anh ta.

Giống như Tiểu Nại, mình cũng không hi vọng Hoắc Hiên có thể ngay lập tức quên đi tình yêu dành cho Từ Âm, như vậy là quá ảo tưởng, nếu như có một ngày mình làm mất một cuốn sách manga thì trong lòng mình vẫn sẽ nhớ đến nó huống chi tình yêu của Hoắc Hiên kéo dài hơn hai mươi năm. Mình chỉ hi vọng Hoắc Hiên inh một cơ hội để yêu anh ấy, dù thất bại ngay vạch xuất phát nhưng cũng phải được một chút bồi thường chút, chỉ cần Hoắc Hiên có thể nghiêm túc suy nghĩ đến chuyện inh cơ hội là được rồi.

Nói đến bất ngờ, Tiểu Nại thực sự làm cho Trần Mạch bất ngờ nhưng không giống như dự đoán của Tiểu Nại, Trần Mạch từ chối không cho cô ấy tham gia vào trò chơi.

Có lẽ vì Trần Mạch còn chút lương tâm không nỡ làm Tiểu Nại đau lòng, nhưng Tiểu Nại nói vì muốn Trần Mạch làm đau nên mới tới đây. Vậy là một cô gái đã tử trận khi chưa kịp ra trận! Thật lòng mà nói mình cũng muốn Hoắc Hiên gây họa inh, nếu không phải họ Hoắc thì tránh xa mình ra. Hoắc Hiên, mau tới gây họa cho người ta đi mà.

Nhìn nhau rồi thở dài, xem ra bọn mình chơi với nhau rất hợp, đến chuyện tình cảm cũng không thuận buồm xuôi gió giống nhau.

Thứ năm, cuối cùng thì Hoắc Hiên cũng xuất hiện trong phòng làm việc, điều này là cho chị Lolo liền thở dài chán nản, Lolo định bữa trưa sẽ làm xuyên phỉ ngư, bây giờ thì đành phải mang về thưởng thức cùng ông xã rồi.

Thật ra thì không phải Hoắc Hiên muốn tránh mặt mình, anh ta bỏ bê công việc ở đây vì đến hạn hết hợp đồng với công ty cung cấp rượu nước ngoài nên phải sang đó bàn bạc việc gia hạn, ba ngày qua phải đến nước cũng đã làm cho anh ta mệt bỏ hơi tai rồi. Chuyến đi lần này đúng là đã được lên lịch từ trước khi mình tỏ tình, coi như không phải vì muốn tránh mặt mình mà Hoắc Hiên bỏ bê công việc mấy ngày qua, nhưng mà đêm hôm đó anh ta thực sự bỏ chạy mà.

Hoắc Hiên vẫn như ngày thường, làm việc nghiêm túc, thỉnh thoảng cùng bọn mình trêu đùa nhưng khi vô tình nhìn vào mắt mình thì có chút không được tự nhiên. Mình không ép buộc anh ta, chỉ là để mọi chuyện thuận theo tự nhiên thôi.

Sắp hết giờ làm việc, vẫn như trước Hoắc Hiên vẫn là người ở lại cuối cùng, mình cố tình chờ ba người kia đi rồi mới đến gõ cửa phòng làm việc của anh ta. Mình không hề bỏ sót nét mặt không được tự nhiên của Hoắc Hiên nhưng quyết định mặc kệ nó.

“Phó tổng, giờ đã muộn rồi tôi muốn mời anh ăn cơm, coi như là cảm tạ vì ngày trước anh đã chiếu cố tôi.” Để chứng minh lời nói mình còn giữ cuốn sách lần trước Hoắc Hiên inh mượn để làm chứng.

Đúng lúc Hoắc Hiên định trả lời thì đột nhiên Hoắc Huyền gọi đến, nói là đến nhà hàng để bàn chuyện hợp tác với một công ty cung cấp rượu, muốn anh cùng đến đó.

Thật là đáng tiếc, so sánh giữa lợi ích công ty và chuyện tình cảm của một cô gái thì đương nhiên mình biết rõ đạo lý nên rút lui là tốt nhất. Mình nhận ra Hoắc Hiên có điều gì định nói nhưng trong hoàn cảnh này thì không thích hợp cho lắm. Cuối cùng mình đành mỉm cười bày tỏ chấp nhận lui lại cuộc hẹn để Hoắc Hiên đi bàn chuyện làm ăn, dù sao cũng còn nhiều cơ hội để nói chuyện với nhau mà.

Hình như trước đây có người từng nói, đàn ông theo đuổi phụ nữ cách trở nghìn núi, phụ nữ theo đuổi đàn ông thì dễ dàng như cách tắm lựa mống. Nếu như mình là nữ, Hoắc Hiên là nam thì mình chỉ có cách một tắm lựa mống sẽ chạm đến anh ta nhưng sao khó khăn đến thế.

Theo đuổi đàn ông thì không thể dùng theo cách theo đuổi phụ nữ, nếu không mình có thể học theo trên TV, có thể tặng hoa không thì mời đi ăn cơm, hay là tặng túi xách hàng hiệu, hoặc là tặng nhẫn kim cương, nhưng đáng tiếc là mình không theo đuổi phụ nữ. Nếu như những cách này có tác dụng với Hoắc Hiên thì

nhất định mình sẽ liêu một phen, chỉ là những thứ này chắc chắn Hoắc Hiên sẽ không dùng tới, nếu không thì thật dễ dàng, kết quả người nên đau lòng vẫn là mình.

Suy nghĩ về những ưu điểm của mình, đáng người bên ngoài không có gì đáng tự hào cả, chỉ tự tin về tài nấu nướng của mình. Mặc dù mẹ là một tấm gương điển hình thất bại của câu “bắt được dạ dày đàn ông thì sẽ nắm được trái tim anh ta” nhưng mình quyết định sử dụng chiêu này để đối phó với Hoắc Hiên.

Cũng may lần trước diễn kịch đã biết được sở thích của Hoắc Hiên, vì vậy mình quyết định ọi người cùng tăng được thay đổi khẩu vị bữa trưa. Tuy là đồ ăn trong căng tin của công ty khá ngon nhưng phải mất công đi xa. Mà Hoắc Hiên là người rất thích bữa trưa đơn giản, vì để tránh cho Hoắc Hiên khá xử thì mình quyết định sẽ chuẩn bị phần ăn cho cả ba người còn lại.

Ryan từng thưởng thức qua tay nghề của mình rồi đương nhiên là ủng hộ chuyện này, tranh thủ ăn miễn phí nữa. Lolo đã muốn thưởng thức tài nấu nướng của mình vì muốn đem mình về làm con dâu nên cũng ủng hộ nhiệt tình. DK không có ý kiến gì, chỉ cần Ryan ăn gì thì anh ta sẽ ăn thứ đó. Còn về Hoắc Hiên thì có hơi động lòng, thật ra thì anh ta cũng không nói gì, vì mình vẫn tỏ ra rất tự nhiên nên có thể Hoắc Hiên cho rằng lời tỏ tình của mình đêm đó chỉ là anh ta nghe nhầm hoặc tưởng tượng thôi. Như vậy cũng tốt, mình sẽ từ từ hạ gục anh ta, trước hết phải bắt đầu từ dạ dày.

Một tuần trôi qua, cuối cùng thì mình cũng bắt được dạ dày của Hoắc Hiên, đồng thời cũng vô tình tóm được của ba người còn lại. Như vậy thì kế hoạch của mình đã thành công được một nửa, chỉ có điều đáng lo nhất là mình cảm giác Hoắc Hiên đối xử với mình giống như một người bạn tốt, không có chút mập mờ, không có dành tình cảm đặc biệt nào ình. Chẳng lẽ tấm gương của mẹ thực sự cũng áp dụng lên mình sao? Vậy thì một tuần qua mình đã vất vả vô ích rồi, chẳng thu được chút ích lợi nào. Làm ăn thua lỗ như vậy thì ai còn muốn làm đây?

Tối chủ nhật, Lâm Dật Văn hẹn mình ra ngoài để chiêu đãi mình món đu đủ, cậu ta hào phóng như vậy vì Miss Trần kia đã bồi thường tổn thất tinh thần cho cậu bằng việc làm tăng thêm giá trị trong thẻ của cậu ta, bây giờ cậu ta đã là người có tiền rồi. Ít nhất thì cũng có nhiều hơn mình.

“Chị hỏi này, đàn ông bọn em thích được phụ nữ theo đuổi như thế nào?” Mình thừa nhận là mình kém cỏi nên mới đi ‘thỉnh giáo’ một đứa trẻ mới mười lăm tuổi về cách theo đuổi đàn ông.

“Sao vậy? Chị Quả Quả định theo đuổi đàn ông sao?” Vì câu hỏi của mình mà đôi mắt Lâm Dật Văn tỏa sáng.

“Bọn bạn hỏi, chị biết em có nhiều kinh nghiệm trong khoản này mà.” Mình có nói dối thì sắc mặt cũng không thay đổi, đúng là gần mực thì đen mà.

Khi biết nhân vật chính không phải bà chị Quả Quả của cậu ta thì hình như không còn hứng thú mấy nữa, “Nói cho chị biết, thật ra đàn ông đều rất tự tôn, nếu một cô gái cứ dính lấy anh ta thì sẽ cảm thấy cô gái đó rất phiền phức. Đàn ông thích nắm dây cương, đó là một loại hưởng thụ, chị có biết bốn chữ lạt mềm buộc chặt chứ? Nói cho bạn chị biết, nhất định không nên cả ngày chạy theo đuổi đàn ông, phải học được cách lôi kéo và biết thế nào là khoảng cách an toàn.”

Quả nhiên là người từng trải, kinh nghiệm thật phong phú, phải tiếp thu, nói cách khác thì kế hoạch của mình vừa bắt đầu đã phạm vào điều cấm kỵ rồi, mình không nên loanh quanh cạnh Hoắc Hiên, còn ngu ngốc đến mức vui vẻ dâng hai tay bưng đồ ăn cho anh ta. Được, quyết định từ giờ phải lạnh nhạt với Hoắc Hiên một chút, để cho anh ta nhận ra anh ta muốn dồn toàn bộ lực chú ý của mình lên riêng anh ta.

“Nếu như vẫn không được,” Lâm Dật Văn chủ động cho thêm một chiêu, “thì bảo bạn chị mua một viên kích thích là ổn ngay. Từ trước tới giờ đàn ông luôn là động vật suy nghĩ bằng nửa thân dưới, có thể vì sex mà nảy sinh tình yêu, nếu như bạn chị lợi hại thì, hắc hắc, chị hiểu ý em là gì rồi đấy, chỉ cần không ngừng cố gắng thì sớm muộn gì anh chàng đó cũng bị mê mẩn bạn chị thôi.”

Nghe xong mà mình tròn mắt há hốc mồm, trong đầu thì nghĩ chiêu này có thể giới thiệu cho Tiểu Nại để đối phó với Trần Mạch sẽ tốt hơn.

“Nhìn chị Quả Quả thế này chắc vẫn là xử nữ nhỉ?” Nụ cười của Lâm Dật Văn thật chướng mắt.

“Mắc mớ gì tới em!” Xù lông lên, điều này còn làm mình khó xử hơn là bị hỏi tuổi.

“Con gái tốt nhất nên lựa chọn một người đàn ông có kinh nghiệm phong phú trong chuyện ấy để làm chuyện ấy lần đầu, như vậy mới không bị đau, còn có thể hưởng thụ chút hưng phấn. Đừng có nghĩ đàn ông nào cũng có thể làm cho phụ nữ được hưởng thụ cái điều vui vẻ đó nha, nếu gặp phải người nào không có kinh nghiệm thì lúc đó người phụ nữ sẽ rất đau đó.”

“Xin hỏi đàn anh đây là đang thể hiện công phu của mình rất cao sao?”

“Tất nhiên, đây là do Lolo dạy đó, Lolo nói đàn ông muốn cho người con gái hạnh phúc thì phải rèn luyện, chỉ có thể khiến cho cô gái đó đạt đến cao trào mới có thể cho cô ấy hạnh phúc, có nhiều người cả đời cũng chưa từng trải qua cảm giác hưng phấn đó đâu. Như vậy có thể thấy được người vợ tương lai của em nhất định sẽ rất hạnh phúc nha!”

“Chị đây nên chúc mừng trước cho bà xã tương lai của em vì được em làm cho hạnh phúc.”

“Nói thật, em không ngại khi dẫn chị đến một nơi để hưởng thụ niềm hạnh phúc đó đâu.” Thằng nhóc này mỗi lần gặp mặt là y như rằng xúi dục mình cùng làm chuyện xấu.

“Từ bỏ cái ý định đó đi, chị đây chỉ thích ‘xử nam’ thôi.”

“Sao lại cứ thích. A! Thì ra chị Quả Quả thích đau đớn! Thật là can đảm! Nhưng mà nên nghe lời đứa em trai này khuyên, nghĩ kỹ rồi hãy làm nha balabalabala.”

“.”

Thứ hai đi làm, mình quyết định nghe theo lời khuyên của Lâm Dật Văn, giữ khoảng cách với Hoắc Hiên, xem có hiệu quả hơn so với lúc chạy theo anh ta không.

Kết quả là. Cái rắm ý!

Từ thứ hai đến thứ sáu, mỗi ngày đều cố ý lạnh nhạt hoặc xa lánh Hoắc Hiên, hai ngày đầu có vẻ như anh ta không thích lắm nhưng ba ngày sau thì anh ta lại thấy vui vẻ vì điều đó, giống như hài lòng với việc mình biết thân biết phận quay về chỗ của mình như trước kia, không còn ảo tưởng với anh ta nữa, thậm chí còn chủ động chạy đến chỗ mình trêu chọc nữa.

Được rồi, không thể phủ nhận lời khuyên của Lâm Dật Văn đã giúp Hoắc Hiên nhận ra vài điều, và đó là bọn mình chỉ là bạn bè tốt mà thôi. Mình thật là ngu ngốc mới đi hỏi một đứa mới có mười lăm tuổi đâu, lại còn làm theo lời nó khuyên nữa chứ.

Trong lòng cảm thấy an ủi đôi chút vì con đường Tiểu Nại theo đuổi Trần Mạch cũng gặp ghềnh trùng gai như mình, vì thế đến tối thứ sáu, Tiểu Nại chẳng nói chẳng rằng khiêng một thùng bia về nhà mình, để cả hai vừa nhâm nhi vừa tâm sự.

Mà sao Tiểu Nại có thể chắc chắn tối thứ sáu mình ở nhà không đi chơi, ngoan ngoãn ngồi trong nhà chờ Tiểu Nại hạ cố đến chơi?

20. Chương 20: Ngày Xưa Nghịch Đại, Bây Giờ Trả Giá

“Trần Mạch chính là một tên lừa gạt!”

Uống ực một hớp bia lạnh, Tiểu Nại bắt đầu hành hạ đôi tai của mình bằng những lời phàn nàn.

“Tại sao có thể chơi đùa với cô gái khác mà nhất quyết không ình tham gia chứ? Tại sao chỉ mình tớ là không được!”

Tiểu Nại nhất quyết không ình đi tìm Trần Mạch nói chuyện, mà thật ra thì mình cũng lười can thiệp vào chuyện này của bọn họ, nói cho cùng thì mình cũng không hiểu Trần Mạch, mười hai năm đã trôi qua Trần Mạch đã không còn là ông anh họ thân quen ngày nào nữa rồi. Mình không giúp được gì trong chuyện tình cảm của Tiểu Nại cả, và mình cũng bó tay với chính tình yêu của mình.

Người ta nói đến năm tuổi của mình mọi chuyện mới không thuận lợi nhưng mà đối với mình thì, hình như cho tới bây giờ chưa từng suôn sẻ.

“Trần Quả nè, cậu nói xem tại sao bọn mình lại rơi vào hoàn cảnh này, lại muốn người ta khinh thường mình, có người theo đuổi thì bọn mình không đồng ý, cứ sống chết chạy theo người không cần mình vậy hả?”

Chuyện mình thích Hoắc Hiên và chuyện Tiểu Bàn thích mình, Tiểu Nại đều biết, cho nên cô ấy mới lôi mình vào mớ lông lộn thế.

“Vì mỗi người đều có một phần hèn hạ,” mình cũng hớp một ngụm bia, “Thích người không thích mình, nhưng lại không thể nào thích người thích mình được, cái mình không thể chiếm được hoặc là không dễ dàng có được nên rất dễ hấp dẫn người ta đi chinh phục nó.”

Đây là điều kỳ diệu của tình cảm, đến lúc tình yêu đến thì con người ta chỉ có thể càng ngày càng lún sâu trong đó không cách nào khống chế được, thậm chí mất hết cả lý trí. Ví dụ như khi yêu một người, cho dù bị người đó đánh mắng, chửi bới, xua đuổi đi thì cũng không thể nào rời xa người đó được. Đây gọi là gì? Đây gọi là hèn hạ. Cho nên mới có câu “Đàn ông không xấu phụ nữ không yêu”, điều này không phải không có lý. Đối với phụ nữ mà nói, người đàn ông càng chăm sóc mình, càng yêu thương mình sâu đậm thì họ lại không để ý, nhưng người không thêm quan tâm đến lạnh nhạt với họ thì họ lại động lòng.

“Cho nên Trần Quả à, chúng ta đều là những phụ nữ hèn hạ!”

“Đúng, vì chúng ta là người muốn bị coi thường, cạn chén!”

Tình cảm giữa mình và Tiểu Nại rất khăng khít, nên thường không bao giờ khách sáo với nhau, thường gọi thẳng tên họ nhau ra.

Tiểu Nại từng nói, sau này có thể người khác gặp mình sẽ gọi mình là cô Trần, bà Trần, hoặc Tiểu Trần, người thân thiết thì gọi mình là Quả Quả, nhưng không có ai gọi cả họ lẫn tên mình, Trần Quả, cho nên Tiểu Nại quyết định phải gọi mình bằng cái tên khác với mọi người vì cô ấy là bạn thân của mình, từ đó lần nào gặp mình cũng đều gọi một tiếng Trần Quả.

Tiểu Nại cũng từng nói: “Ai quy định bạn thân thì không được gọi cả họ lẫn tên ra hả? Đây là cách biểu hiện tình cảm thâm thiết giữa hai người, bọn mình có thể quên mọi thứ về bản thân nhưng nhất quyết không quên tên mình, và chỉ có bản thân họ mới hợp với tên của mình!”

Vì vậy cho tới giờ cô ấy luôn gọi mình là “Trần Quả”, còn mình thì gọi cô ấy “Vu Tiểu Nại”.

Bọn mình giống như đồng chí, cùng chung một chí hướng, cùng chung một sở thích, cùng chung hứng thú, thậm chí cùng ham mê những thứ bỉ ổi giống nhau.

Sự ăn ý của bọn mình thể hiện ở nhiều việc như cùng nhau chà đạp lên những bông hoa trong công viên, cùng cướp đồ ăn vặt của mấy người bạn, hay suy nghĩ làm sao để diễn cho đạt vai diễn trò ngoan, hoặc là cùng nhau làm những hành động bỉ ổi.

Hồi xưa trường mình luôn bắt học sinh phải tập thể dục buổi sáng. Đối với việc phải tập thể dục này mình thực sự không có hứng thú nào, mặc dù mình hiểu rõ hàng ngày tập thể dục sẽ tăng cường sức khỏe nhưng vấn đề là có mấy ai có thể hoàn thành được buổi tập liên tục như vậy? Mình thừa nhận mình nằm trong số những người không thể làm được, và Tiểu Nại là người thứ hai nằm trong hàng ngũ này. Bọn mình đều tập theo nhạc của đài, nếu có tập theo thì thực sự nhìn rất kinh khủng, bởi vì không phải ai cũng hứng thú với việc tập luyện này nên tất cả chỉ làm những động tác ứng phó mà thôi.

Khi đó trường học không cho phép học sinh mang theo bữa sáng vào trong trường, nên mọi người muốn ăn bữa sáng thì phải dậy sớm tự giải quyết ở nhà hoặc là vừa đi trên đường vừa ăn, không thì sau khi chật vật với bài tập thể dục buổi sáng thì tìm mấy quán đồ ăn vặt mua bánh bao lót dạ. Mỗi lần tập thể dục xong là mọi người thi nhau chạy đến các quán bán đồ ăn sẵn, lúc đó mới biết số lượng người ngủ nướng nên không kịp ăn sáng ở nhà nhiều đến mức nào. Nói thật lòng thì hương vị của bánh bao ở những quán đó tỉ lệ nghịch với số lượng người đến mua.

Mình và Tiểu Nại là hai đứa phải nướng đến lúc cháy khét mới rời khỏi giường, cho nên trong đồng người chờ mua bánh bao hàng ngày luôn luôn có bóng dáng hai bọn mình, nhưng mà khả năng chen lấn xô đẩy của bọn mình vẫn còn kém nhiều người. Cho nên bọn mình đã tung ra tuyệt chiêu, chìa cái khuôn mặt hiền lành đáng thương cần được giúp đỡ ra để chiếm lợi thế.

Nghe nói nhìn dáng chân có thể biết cô gái đó còn hay không, nếu hai chân cô ta mà hở rộng thì nhất định không còn là xử nữ. Thật ra cái lý luận này thực sự không có cơ sở nào, đâu phải ai sinh ra cũng có đôi chân thẳng khép kín đầu, hay người gầy quá hai chân cũng không khít đó thôi. Đối với những người mập mập thì hai chân họ không thể có chỗ hở được, cho dù có lấy chồng rồi thì cũng không thể tách nhau ra.

Chỉ là khi đó bọn mình đâu có nghĩ nhiều như vậy đâu, hiếm lắm mới có một thứ để giải trí trong lúc chờ mua đồ ăn. Mỗi lần người bạn mập mập của bọn mình chen ngang thì mình và Tiểu Nại liền giả bộ ngó nghiêng nhưng thực ra là liếc trộm xuống dưới váy suy đoán những thứ không trong sáng cho lắm.

Thật ra thì quán nào mà chẳng bán bánh bao, khác nhau ở chỗ là hương vị của nó có dễ nuốt hay không thôi, nếu mua trước thì còn được chọn lựa lấy cái nào ngon nóng hổi, còn nếu đến sau thì đành chấp nhận. Dù sao mình và Tiểu Nại thà bị đói còn hơn là lãng phí tiền ăn sáng. Nhưng nếu như hôm nào đói không chịu được thì đành chấp nhận số phận, vừa gặm bánh bao ôi vừa nguyên rửa những người đến trước, nếu là đàn ông thì về sau sẽ bị yếu sinh lý, còn nếu là phụ nữ thì sau này sẽ béo phì, hai chân vĩnh viễn không thể tách ra được.

Khi đó lớp bọn mình có một bạn học sinh nam chuyển đến, chiều cao bạn ấy đạt tiêu chuẩn người mẫu, chỉ tiếc là khi khuôn mặt thực sự không thể khen nổi. Bọn mình đều nghĩ cái đầu và thân hình người này không phải của cùng một người. Tính tình bạn này rất tốt bụng, cũng thích nghịch ngợm nên thường theo bọn mình đi gây chuyện.

Khi đó đam mỹ không thịnh hành như bây giờ, chỉ có vài cuốn truyện tranh thiếu nữ nhưng đã rất cũ rồi, sau này có thêm vài tranh ảnh của đàn ông. Càng về sau những tấm hình này không còn thỏa mãn sự hiếu kỳ của bọn mình nữa, vì vậy AV của Nhật Bản mới có thể thỏa mãn trí tò mò và những thắc mắc của bọn mình, kết quả của nó là, trong một buổi tự học, mình liền qua sang hỏi người bạn mới đến về kích thước.

Cậu ta đúng là không phải đứa bé ngây thơ gì, mình chỉ hỏi về kích thước thôi còn chưa hỏi là kích thước của cái gì mà mặt cậu ta đã đỏ như gấc rồi. Thấy vẻ mặt đỏ ửng của cậu ta làm mình và Tiểu Nại càng tò mò, rất ăn ý liếc xuống gầm bàn quan sát chỗ quan trọng trên người cậu ta.

Nếu như nguyên nhân gây ra chuyện bắt đầu từ câu hỏi của mình thì hoàn thành chuyện đó công lớn thuộc về Tiểu Nại. Dù sao thì thước đo cũng là do Tiểu Nại cống hiến.

Còn về vấn đề là sau khi cậu ấy cảm thước kẻ của Tiểu Nại về nhà đo, và đã nói cho bọn mình biết là bao nhiêu cm thì. mình xin phép giữ bí mật chuyện này! Mọi người tự đoán nha! Mình chỉ có thể nói ọi người biết một chuyện, đó là cái thước kẻ mà Tiểu Nại đưa cho cậu ta thì không còn thấy tăm hơi đâu nữa.

Năm đó dám to gan làm chuyện tày đình đó bọn mình cũng không dám thử lần thứ hai, thỉnh thoảng mình ngồi nghĩ có phải vì hồi đó bắt nạt đàn ông nhiều quá nên bây giờ mới bị bọn họ hành hạ lại không? Cho nên làm chuyện sai trái nhất định bị báo ứng, tin hay không mọi người tự thử nghiệm.

“Trương Mẫn thích Trương Vô Kỵ, hai người cùng nhau bỏ qua hết mọi thứ mà sống bên nhau trọn đời. Ân Tổ Tổ cùng Trương Thúy Sơn quyết định vĩnh viễn không chia cách. Dương Quá cùng Tiểu Long Nữ quay về mộ cổ sống bên nhau trọn đời. Vương Ngữ Yên quyết định đi theo Đoàn Dự.”

Sau khi uống nốt lon bia cuối cùng Tiểu Nại nằm dài trên ghế sofa rồi lải nhải những chuyện này.

“Ý gì vậy? Chẳng lẽ cậu định đưa Trần Mạch quy ẩn giang hồ sao?” Mình không giám nhận người phụ nữ này là bạn mình.

“Hôm nay tớ đọc được một tin nhắn,” Tiểu Nại uể oải giải thích, “Thật ra thì mình muốn nói cho cậu một câu cuối cùng.”

Tiểu Nại cố gắng bò dậy ngồi thẳng trên ghế nhìn mình, nặn ra từng chữ: “Hai người phải cọ sát nhau, phải ở chung phòng với nhau mới có thể theo đuổi được người mình thích!”

Nghe xong những lời này của Tiểu Nại thì đến lượt mình nằm dài trên sofa, chưa nói đến chuyện chung một phòng, bây giờ ngay cả việc ở riêng với Hoắc Hiên vài giây mình cũng không thể làm được. Gần đây hình như Hoắc Hiên thích tụ họp đông vui thì phải, nếu không đi cùng anh trai bàn chuyện làm ăn thì sẽ tụ tập phòng thư ký cùng nhau đi karaoke, mình không có cơ hội nào ở riêng với Hoắc Hiên cả. Đều tại cái lời khuyên thối nát của Lâm Dật Văn mà ra, cái gì mà khoảng cách sẽ tạo ra cảm giác chứ, người ta còn đối xử

với mình không giống những người con gái khác nữa. Bạn bè ư? Ai thêm làm bạn bè của anh ta chứ, người ta muốn làm bạn gái cơ.

Thấy Tiểu Nại mãi không nói gì, sau khi nói ra những lời kia thì liền chìm vào thế giới riêng của cô ấy rồi.

“Vu Tiểu Nại ơi là Vu Tiểu Nại, đừng có nói với mình là cậu định chơi trò hạn chế trẻ em nha!” Đúng là bạn bè lâu năm, nhìn qua cũng biết bạn mình đang suy nghĩ cái gì.

Mình không dám tin Trần Mạch là người đàn ông có trách nhiệm với phụ nữ, nhìn thế nào cũng không giống, mình sợ sau này Tiểu Nại sẽ hối hận.

“Tớ cũng cảm thấy ý tưởng này rất ngu ngốc và ngây thơ, rõ ràng là người chịu thiệt trong chuyện này cũng sẽ là mình. Nhưng Trần Quả à, tớ thực sự không muốn buông tay.”

Mình thực sự phục sự quả quyết của Vu Tiểu Nại, dũng khí đó của cô ấy làm mình hâm mộ.

Nếu như, mình cũng có dũng khí như Tiểu Nại. thì thật tốt.

21. Chương 21: Bị Từ Chối

Vu Tiểu Nại đã thành công, thành công chờ được thời cơ ở chung một phòng với Trần Mạch để bắt mũi tên tình yêu. Tiểu Nại thành công chờ được lời hứa của Trần Mạch. Tiểu Nại thành công trở thành cô gái duy nhất bên cạnh kẻ lãng nhãng Trần Mạch.

Vu Tiểu Nại cũng khó tin vào chuyện “Cô nam quả nữ sống chung một phòng sẽ theo đuổi thành công” lại áp dụng được vào thực tế, vì vậy liên tục khuyến khích mình thử qua. Đến nước này thì mình hiểu được Trần Mạch rồi, nếu không phải anh ấy không rung động trước tình cảm của Tiểu Nại thì nhất định anh ấy sẽ không dễ dàng để Tiểu Nại thực hiện âm mưu đó. Trần Mạch là người đào hoa, có rất nhiều cô gái muốn leo lên giường anh ấy, vì thế anh ấy sẽ không có khái niệm chịu trách nhiệm về cái loại chuyện này đâu, cho nên mình đoán Trần Mạch thực sự nghiêm túc với Tiểu Nại nên mới không chấp nhận cho Tiểu Nại tham gia mấy thử trò chơi tình ái vớ vẩn kia. Có lẽ Trần Mạch không muốn chơi bởi với Tiểu Nại, mà thực sự muốn một tình cảm chân thành.

Mình thực sự hâm mộ dũng khí của Tiểu Nại, cũng chúc phúc cho sự lựa chọn của cô ấy.

Đáng tiếc, cuối cùng mình không phải là Vu Tiểu Nại, Hoắc Hiên cũng không phải Trần Mạch. Ít nhất thì Hoắc Hiên có thích mình, song tình cảm ấy không đủ mãnh liệt để anh ta có thể tiếp nhận tình yêu mới.

Gần đây Trần Mạch rất hạnh phúc. Hạnh phúc tới mức mình nhìn thấy chỉ muốn. đánh anh ta. Đánh cho chết luôn.

Lần này Trần Mạch khá nghiêm túc, vì thế đã dẫn Vu Tiểu Nại chính thức ra mắt cho bọn mình biết. Nghe nói đây là lần đầu tiên Trần Mạch giới thiệu bạn gái chính thức với đám bạn bè của anh ta, như vậy có thể nhận thấy Trần Mạch thực sự nghiêm túc với Vu Tiểu Nại.

Địa điểm gặp mặt đương nhiên là quán rượu, Trần Mạch ôm Vu Tiểu Nại, khuôn mặt hai người hiện rõ niềm hạnh phúc khi nhận những lời chúc phúc của bọn mình. Mình rất vui, vui vì người bạn tốt của mình cũng tìm được hạnh phúc thuộc về cô ấy, vui vì cuối cùng Trần Mạch cũng tìm được tình yêu chân thành. Nhìn bọn họ hạnh phúc, tuy mình rất vui nhưng vẫn cảm thấy chua xót.

Trần Mạch chưa biết mối quan hệ giữa mình và Vu Tiểu Nại là như thế nào, anh ấy không hỏi, bọn mình cũng lười nói, cho nên cho tới bây giờ Trần Mạch cũng chỉ cho rằng mình và Vu Tiểu Nại nói chuyện hợp ý nhau, hận là không thể gặp quen biết sớm hơn mà thôi.

“Anh họ cậu thật là một tên lưu manh, thật ra thì anh ấy đã sớm có ý đồ bất chính với tớ rồi.” Vu Tiểu Nại kéo mình ra một góc.

Hóa ra là dù Vu Tiểu Nại không chủ động ra tay với Trần Mạch thì Trần Mạch cũng đã tính toán ra tay với cô ấy, nói cách khác Trần Mạch đã nhận ra tình cảm của anh ta với Tiểu Nại từ lâu rồi, cho nên lúc đầu mới từ chối người ta vì Trần Mạch muốn dứt khoát hết với mấy cái đuôi đem bán để tránh hậu họa sau này.

Thật không nhận ra, hóa ra đàn ông nhà họ Trần lại chung tình đến thế, cho dù trước đó có chơi bời với rất nhiều cô gái nhưng một khi đã xác định rõ ràng đối tượng thì sẽ chấm dứt hết các mối quan hệ phức tạp, và chỉ chung tình với người đó mà thôi.

“Sau này chúng ta trở thành họ hàng rồi! Chị dâu!” Trần Mạch đã lấy giấy thông hành, cầu hôn Vu Tiểu Nại rồi. Trần Mạch vội vàng muốn trói Vu Tiểu Nại bên người là vì anh ấy đã thấy không ít anh chàng có ý đồ dụ dỗ cô dâu nhỏ của anh ấy.

“Tự nhiên gọi người ta là chị dâu, người ta sẽ xấu hổ nha!”

Nếu là bình thường thì nhất định mình sẽ không ngại mà châm chọc và cười nhạo bộ dạng này của Vu Tiểu Nại, nhưng bây giờ, từ tận đáy lòng mình chúc phúc cho cô ấy vĩnh viễn hạnh phúc.

Nhấp chút rượu, ánh mắt không tự chủ mà nhìn Hoắc Hiên. Anh ấy uống rượu rất tao nhã, cho dù hút thuốc nhìn cũng rất đẹp mắt. Thì ra mấy người họ cũng hút thuốc, cũng đúng, thời buổi bây giờ người đàn ông nào mà không hút thuốc thì đúng là báu vật quốc gia.

“Người đó chính là người cậu thích hả?” Vu Tiểu Nại đúng là người bạn chí cốt, sẽ không vì mãi chìm đắm trong hạnh phúc mà bỏ rơi mình.

“Không, anh ấy là người đàn ông mình yêu.”

Vu Tiểu Nại khá hiểu mình nên không hỏi mình yêu Hoắc Hiên vì nguyên nhân gì, dù sao chính bản thân Vu Tiểu Nại cũng không hiểu vì sao mình lại yêu Trần Mạch.

Thật ra thì phụ nữ chọn đàn ông cũng vì vài điểm như nhân phẩm, tính cách, tài chính, vẻ đẹp.

“Vậy cậu tính làm gì? Tớ thật lòng hi vọng cậu cũng nhận được hạnh phúc.” Bây giờ Vu Tiểu Nại rất ra dáng chị dâu mình, quan tâm tới hạnh phúc của mình.

“Mình định tìm thời gian rảnh hẹn anh ta ra nói rõ ràng, như vậy mới khiến mình hết khó chịu. Chuyện gì đến thì sẽ đến, mình không thể ép được.”

Vu Tiểu Nại không nói gì nữa, thể hiện sự ủng hộ với ý định của mình là cùng cụng ly nhưng Tiểu Nại còn chưa kịp uống thì đã bị Trần Mạch kéo đi tiếp khách, là những người bạn khác của Trần Mạch.

Sau khi Vu Tiểu Nại rời đi, mình cũng không muốn núp trong góc này làm phá hư không khí vui vẻ, vì vậy đi ra ngoài cùng mọi người chơi súc sắc, uống rượu, tán gẫu.

Hôn lễ của Hoắc Huyền và Từ Âm sẽ tổ chức vào tháng tám, thứ bảy tuần thứ hai của tháng tám, trước nửa tháng so với hôn lễ của bạn học mình. Thời gian trôi thật nhanh, mình vẫn chưa tìm được thời gian thích hợp để hẹn Hoắc Hiên ra ngoài nói chuyện.

Có những lời nói phải đối diện trực tiếp với nhau mà nói, chứ gửi tin nhắn hay e-mail thì không còn có ý nghĩa gì nữa.

Nói trắng ra là mình không nỡ, không nỡ từ bỏ sự đối xử thoải mái vui vẻ của Hoắc Hiên đối với mình bây giờ, sợ rằng nếu nói rõ ràng và bị từ chối thì sau này mình sẽ không thể đối xử tự nhiên thoải mái với Hoắc Hiên được nữa.

Bây giờ Hoắc Hiên thực sự coi mình là bạn rất thân rồi, Từ Âm cũng quý mình, thậm chí chị ấy còn bảo mình làm phù dâu, còn Hoắc Hiên là phù rể, trong mắt chị ấy thì mình và Hoắc Hiên chính là một đôi tình nhân.

Từ khi Hoắc Hiên thổ lộ với Từ Âm, anh đã có thể ngang nhiên đối tốt với Từ Âm, quan tâm đến Từ Âm. Mình vẫn có thể cảm nhận được tình cảm của anh ấy với Từ Âm vẫn còn sâu đậm, cũng tin là Hoắc Huyền và Từ Âm có thể cảm nhận được điều này, chỉ có điều bọn họ coi như không biết mà thôi. Có lẽ đây gọi là tin tưởng, bọn họ tin Hoắc Hiên sẽ xử lý tốt thứ tình cảm này, chỉ cần cho anh ấy thêm chút thời gian mà thôi.

Hoắc Hiên rất quan tâm đến hôn lễ của anh trai, thậm chí cửa hàng áo cưới cũng là do Hoắc Hiên lựa chọn. Tâm trạng của Hoắc Hiên rất vui vẻ, thậm chí còn nhiệt tình hơn cả chú rể, thực sự mình không hiểu anh

ấy cảm thấy gì khi chuẩn bị hôn lễ cho người con gái anh yêu, còn mình thì cảm thấy chua xót khi thấy Hoắc Hiên đối tốt với Từ Âm.

Mình biết là mình nên thoải mái hơn, dù sao thì Hoắc Hiên cũng yêu Từ Âm nhiều năm như vậy, mình cũng biết mình không có tư cách để ghen vì Hoắc Hiên không phải là người đàn ông của mình.

Ngày đầu tiên của tháng tám, cũng chính là thứ sáu, sau khi hết giờ làm Hoắc Hiên đưa mình đến cửa hàng áo cưới để thử lễ phục phù dâu. Lúc bọn mình đến thì Từ Âm vừa thay xong áo cưới, hình như chị ấy không nhìn thấy bọn mình đến, trong mắt chị ấy chỉ có hình ảnh anh Tuấn của Hoắc Huyền, khuôn mặt nhỏ nhắn vì khuôn mặt kính ngọc của Hoắc Huyền mà trở nên xấu hổ, hạnh phúc, dần ửng hồng.

Thật ra Hoắc Huyền đâu phải là người đàn ông duy nhất đứng ngây ra, ở đây còn có Hoắc Hiên nữa. Có lẽ lúc này tiên nữ giáng trần thì Hoắc Hiên cũng sẽ biểu hiện như bây giờ mà thôi.

Đối với sự lựa chọn áo cưới của Từ Âm, Hoắc Hiên không vừa lòng lắm, hết chê sau lưng quá mát mẻ, thì lại đến phía trước quá trễ. Mình chỉ biết đứng im tròn mắt nhìn, Hoắc Hiên nghĩ anh ta là ai chứ, chú rể còn chưa lên tiếng mà anh ta đã nhiệt tình phê bình rồi.

Hoắc Huyền cũng quá chiều bà xã, cho dù anh ta cũng cảm thấy áo cưới này hơi lộ qua nhưng mà bà xã thích thì anh cũng không ý kiến gì. Hoắc Hiên cũng đành chấp nhận, ai bảo cô dâu không phải là anh.

Từ Âm giúp mình chọn váy phù dâu rất đẹp, tuy kiểu dáng hơi đặc biệt nhưng những chỗ cần hở đều có thể chấp nhận được. Bộ váy này không hở lưng mà là hở ngấn nên hở đôi chân ra, nhưng trước ngực cũng hơi trễ. Thật may là mình cup B nên vẫn có thể tạo được những khoảng nhấp nhô cần có.

Chỉ cần mình chăm chút ăn mặc một chút là sẽ ra dáng phụ nữ ngay, cho nên nhận được rất nhiều lời khen từ mọi người, chỉ riêng Hoắc Hiên là vẫn giữ ý kiến cũ, váy này quá ngắn. Đáng tiếc phù dâu cũng không phải anh ta, cho nên mình vẫn chọn bộ váy này.

Sau khi chọn xong trang phục, Hoắc Huyền và Từ Âm hạnh phúc nắm tay nhau đi hẹn hò, vì từ công ty đi thẳng đến đây nên mình chưa được ăn tối, cho nên Hoắc Hiên mời mình đi ăn chút gì đó. Lúc ăn cơm Hoắc Hiên chỉ nói về Từ Âm, nào là Từ Âm tố thể nào, mạnh mẽ ra sao, giữa đường bắt cóc, cả khoảng thời gian vui vẻ của anh ta với Từ Âm. Giọng nói Hoắc Hiên lúc kể chuyện rất trầm ấm, say lòng người nghe.

Anh chàng này có phải bị ngốc rồi không, chẳng lẽ anh ta quên mất người đang ngồi nghe những điều này là người có tình cảm với anh ta sao?

Mình mỉm cười thản nhiên nghe Hoắc Hiên nói, khi nhắc tới Từ Âm ánh mắt anh ta sáng lấp lánh, khuôn mặt trở nên vui tươi hơn. Anh ta thực sự rất thích Từ Âm, chỉ cần nhắc đến chị ấy là có thể vui vẻ như vậy. Mình không thể so với Từ Âm được.

Sau khi ăn tối xong, mình đề nghị Hoắc Hiên đưa mình về nhà, nhưng mà khi xe dừng ở dưới khu nhà thì mình không xuống xe ngay.

Đến lúc rồi, mình quyết định tối nay, ngay lúc này, không cần chờ thêm nữa, muốn nghe câu trả lời của Hoắc Hiên. Sự kiên nhẫn của mình cũng có giới hạn, mình sợ một ngày nào đó sẽ không thể bình tĩnh mà ngồi nghe chính miệng Hoắc Hiên kể về Từ Âm được, sợ một ngày vì lòng ghen tỵ của mình với những hành động ân cần của Hoắc Hiên đối với Từ Âm mà làm những việc khiến Hoắc Hiên ghét bỏ mình.

Đúng vậy, chỉ có cách thẳng thắn mới có thể buộc mình thực sự trở thành một người bạn chân chính, không còn suy nghĩ viển vông nào nữa. Mình là người nếu chưa thấy Hoàng Hà chưa sợ, chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, là kẻ cứng đầu.

Dường như Hoắc Hiên cũng cảm nhận được điều gì đó nên chỉ im lặng, chờ mình lên tiếng.

“Khụ, lần trước nói những điều đó, căn bản không phải nói đùa, em nói em yêu anh là nói thật lòng mình.” Mình nói những điều này, không dám nhìn thẳng vào mắt Hoắc Hiên, chỉ biết hèn nhát nhìn thẳng phía trước, “Em biết tình cảm của anh với Từ Âm, cũng biết anh đã quyết tâm từ bỏ đoạn tình cảm này rồi. Em hiểu anh cần một khoảng thời gian để ổn định lại, em không muốn ép anh, em chỉ muốn nghe câu trả lời của anh mà thôi. Hãy nghiêm túc nói cho em biết, rốt cuộc em có cơ hội không? Có cơ hội để bước vào trái tim anh không?”

Thế giới bây giờ đảo điên rồi, cái cơ hội này đã không còn là độc quyền mà đàn ông muốn đòi ở phụ nữ nữa rồi.

Mình có thể cảm nhận được ánh mắt Hoắc Hiên đang nhìn mình, điều này làm mình càng căng thẳng. Đáng ghét, chẳng lẽ Hoắc Hiên không thể trả lời ngay câu hỏi này ỉn biết được sao? Cho dù là án tử hình thì cũng phán ra nhanh lên một chút đi! Cảm giác bây giờ giống như bị chém đầu nhưng một nhát không đứt phải chém thêm một nhát nữa vậy, rất khó chịu nha!

“Quả Quả,” Hoắc Hiên gọi tên mình thật khẽ, “Có một vài thứ em nhất định phải hiểu rõ, thật ra anh thích em, thậm chí còn hơn cả thích nữa. Nhưng mà, anh yêu Từ Âm, không, phải nói chính xác là vẫn luôn yêu cô ấy. Em nói không sai, anh cần một khoảng thời gian để buông xuống tình cảm với cô ấy, dù sao thì tình cảm này đã nảy sinh cũng hơn chục năm qua không thể nói bỏ là bỏ ngay được. Trong hoàn cảnh này, đây cũng là muốn tôn trọng em, anh chỉ có thể nói một câu, xin lỗi em”

Hoắc Hiên dừng lại chứng tỏ anh ấy còn muốn nói điều gì đó, nhưng khi nghe thấy ba chữ “xin lỗi em” thì giống như nghe được bản án tử hình vậy. Thì ra ba chữ “xin lỗi em” lại có lực sát thương mạnh như vậy, thậm chí còn nghe được tiếng trái tim tan vỡ, thật sự rất đau đớn. Thực ra mình không thể thoải mái như lời đã nói, mình chấp nhận thua, mình không đủ can đảm để nghe tiếp những lời Hoắc Hiên định nói, cho dù đó là điều gì đi chăng nữa.

Để bảo vệ mình, mình lập tức không cho Hoắc Hiên cơ hội nói tiếp.

“Em hiểu rồi, hì hì, bây giờ mọi chuyện đã rõ ràng, thật tốt quá! Lần này thì em hiểu rồi! Em sẽ quản trái tim mình thật tốt sẽ không ảnh hưởng tới anh đâu, anh yên tâm đi!” Dùng hết can đảm nhìn Hoắc Hiên, “Chúng ta vẫn là bạn bè chứ?”

“. Dĩ nhiên.”

“Vậy thì tốt, vậy thì tốt. ha ha,” giả bộ nhìn đồng hồ trong xe Hoắc Hiên, “A! Thời gian không còn sớm nữa, em về nhà nghỉ ngơi trước nha, anh cũng về nghỉ sớm đi! Lái xe cẩn thận nha! Bye.” Nói xong mình mở cửa bước thật nhanh xuống xe, không đủ sức để đứng lại nhìn Hoắc Hiên lái xe quay về như mọi khi nữa.

Hình như trong lúc mình bỏ chạy Hoắc Hiên có gọi mình, nhưng mình không dám quay đầu lại.

Lời thổ lộ của mình làm cho người ta chạy mất dép, bây giờ ép người ta trả lời thì người bỏ chạy ngược lại là mình, sao cái kiểu “chạy mất dép” lại giống như oan hồn bám lấy mình vậy chứ? Bắt nạt mình quá thể!

Điều mà Hoắc Hiên định nói rốt cuộc là điều gì, mình cũng không muốn tốn sức suy đoán. Ba chữ đó chính là cách từ chối mà thôi.

Mình bị Hoắc Hiên từ chối!

22. Chương 22: Tiểu Bàn Trở Thành Mỹ Nam

Thật may mắn là chọn tối thứ sáu để ngã bài, cho dù bị từ chối thì đến thứ hai đi làm cả hai sẽ không cảm thấy khó xử khi gặp mặt nhau. Quả thật nên tự khen trí thông minh của mình, lựa chọn địa điểm cũng rất tuyệt, chính là ngay dưới nhà mình, dù bị từ chối thì cũng không cần lãng phí tiền đi taxi về nhà. Sự thật chứng minh đầu óc mình rất biết tính toán thiệt hơn, phải không?

Haizzz, sự thật phũ phàng, mình đã bị từ chối.

Thật ra thì vẫn có một chuyện làm mình vui mừng, đó là Hoắc Hiên đã nói cũng thích mình, thậm chí còn hơn cả thích bình thường, chỉ là so với tình cảm Hoắc Hiên dành cho Từ Âm thì không thể so sánh với nhau được. Mình có nên tiếp tục chờ đợi không, chờ cho đến khi Hoắc Hiên thực sự từ bỏ được tình cảm với Từ Âm, nhưng phải chờ bao nhiêu lâu, mười hay hai mươi năm nữa, đến lúc đó liệu rằng tình cảm Hoắc Hiên dành ỉn có thăng hoa thành tình yêu không?

Lật bàn! Người như mình không phải không có ai yêu, tại sao cứ phải bám lấy Hoắc Hiên làm gì. Không đợi! Không đợi nữa! Mình đâu phải hàng tồn kho đâu! Nhưng —— nếu không đợi lại cảm thấy không cam

lòng nha, đâu phải dễ dàng gì tìm được người đàn ông mình thực lòng yêu. Nếu không. chờ một chút nha? Tồn kho thì tồn kho, dù sao mình cũng là người da mặt rất dày lại bĩ ổi mà.

Hai ngày cuối tuần mình tắt điện thoại, ép bản thân không được nghĩ đến Hoắc Hiên, không hiểu mình yêu Hoắc Hiên ở điểm gì. Mình biết không chỉ vì vẻ bề ngoài đẹp trai của Hoắc Hiên mà yêu anh ta. Mình là một trong số ít cô gái miễn nhiễm với vẻ đẹp trai của các chàng trai, là điển hình của chòm sao Song Tử, vẻ ngoài của đàn ông dễ khiến mình thấy chóng chán. Cũng không phải vì điều kiện gia đình Hoắc Hiên mà xiêu lòng. Những người có điều kiện tốt lại đẹp trai như Hoắc Hiên thì mình quen không ít người, nhưng đối với Hoắc Hiên có điểm khác đó là, tim mình sẽ đập nhanh hơn và tình yêu cũng chỉ nở rộ với mỗi anh chàng tên Hoắc Hiên mà thôi.

Ngồi trước máy tính xem lại những bức ảnh chụp cùng Hoắc Hiên lần trước, đây chính là món ăn tinh thần của mình, bây giờ vẫn còn nhớ rõ khoảnh khắc vui đùa đó. Vì là ảnh chụp tình nhân nên khó tránh được những tư thế thân mật, thậm chí mình còn nhớ rõ cảm giác khi môi Hoắc Hiên vô tình chạm vào má mình, đôi môi thật mềm mại, da mặt mình hơi ngứa ngứa một chút. Biết thế nhân cơ hội lúc đó mà lén thơm Hoắc Hiên một cái, coi như là chiếm chút tiện nghi của anh ta, thật là lãng phí một cơ hội tốt nha!

Nếu như bọn mình thực sự đang trong một bộ phim thì tốt, ít nhất trong kịch bản Hoắc Hiên sẽ thật sự yêu mình, đáng tiếc đây là hiện thực, không thể giống như trong phim được. Trời sinh mình là một cô gái tốt nên không thể học theo những cô gái hư hỏng mà dùng dao uy hiếp lấy được tình yêu, cũng không có dũng khí như Vu Tiểu Nại, tiền trăm hậu tấu.

Không phải của mình không muốn. Tình cảm đâu có thể dễ dàng có được như vậy. Từ bỏ nó còn khó khăn hơn rất nhiều, và giờ mình đang rơi vào hoàn cảnh bị ai.

Hoắc Hiên, anh dám thừa lúc người ta không phòng bị mà liến hạ độc nha!

Lơ đãng nhìn vào tấm lịch bàn một cái, mình càng thấy chán nản hơn, chỉ còn mấy ngày nữa là đến hôn lễ của bạn học rồi, phải dẫn theo bạn tới dự, mình biết đi đâu tìm người đây? Dù mặt mình có dày đến đâu cũng không dám tìm Hoắc Hiên nhờ giúp đỡ, mình không muốn phải đóng kịch với Hoắc Hiên đâu, không muốn đùa giỡn với tình cảm.

Thật ra thì không có bạn đi cùng thì sẽ bị mọi người cười nhạo sao, cũng chẳng quan trọng nhưng mình không muốn chuyện này xảy ra đối với bản thân, dù sao còn có cách, mượn tạm bạn trai của Vu Tiểu Nại một hôm là ổn nha, dù sao cái trò loạn luân giữa mình với Trần Mạch cũng đâu phải lần đầu chơi đâu. Anh họ à, vì tình thế ép buộc nên cô em họ này đành phải lợi dụng anh chút vậy.

Thứ hai đi làm, khi thấy Hoắc Hiên mình mới nhận ra không thể nào tỏ ra tự nhiên mà chào hỏi anh ta như mọi ngày được. Đúng là đã đánh giá mình quá cao rồi, tâm trạng thất tình sao có thể dễ dàng vui vẻ lên được.

Hình như Hoắc Hiên có điều gì muốn nói với mình, vì mấy lần thấy mình đi một mình thì môi hé ra nhưng mình không đủ dũng khí mà nghe những lời Hoắc Hiên định nói nên luôn tìm cơ trốn tránh. Hoắc Hiên sẽ nói gì với mình? Đừng có nói rằng muốn an ủi mình nha, thứ mình không cần nhất từ Hoắc Hiên đó là thông cảm.

Người yêu Hoắc Hiên là mình, liên quan gì tới anh ta chứ? Hoắc Hiên có làm gì sao đâu.

Hình như anh ta quyết tâm nói nốt điều chưa kịp nói với mình thì phải. Bởi vì gần đến giờ tan ca thì Hoắc Hiên hạ lệnh in ở lại tăng ca, kiểu này thì mình làm sao mà trốn được. Thôi thì mình đành phải chấp nhận lắng nghe vậy, chứ nhìn cái mặt của Hoắc Hiên vì không chưa thể nói được hết những điều cần nói nên rất khó chịu giống như người vừa bị táo bón còn thêm bệnh trĩ nữa.

Bây giờ cả tăng này chỉ còn lại mình và Hoắc Hiên thôi. Hoắc Hiên bước chậm chậm đến chỗ mình, đến khi anh ta dừng lại trước mặt mình thì mình cảm nhận được hơi ấm trên đỉnh đầu.

Hoắc Hiên định là gì, đứng gần mình như vậy để đánh mình sao? Ép người quá đáng, đã thế mình sẽ chống mắt lên xem anh ta làm được gì mình.

“Quả Quả,” Hoắc Hiên khẽ gọi tên mình, thậm chí còn có chút dịu dàng, “Đêm hôm đó em đã hiểu được điều anh muốn nói rồi hả?”

Dậm chân! Hóa ra người này nhần tâm như vậy! Lại còn cố tình gọi lại nỗi đau đêm hôm đó, để làm gì chứ, định nói rõ việc Hoắc Hiên từ chối mình sao? Chẳng lẽ từ chối tình cảm của mình dành cho lại có thể gây nghịen sao?

“Thật ra thì anh.”

Hoắc Hiên chuẩn bị nói rõ mọi chuyện thì bị tiếng chuông điện thoại của mình cắt ngang. Đây là ý trời nha! Là ý trời! Nhất định ông trời không muốn cho Hoắc Hiên được nói đây.

Trong không gian yên tĩnh tiếng chuông điện thoại của mình càng kêu to, hơn nữa nhạc chuông được mình chọn là tiếng ma quỷ, âm thanh này làm cho không khí trở nên kì quái hơn. Lời định nói bị ứ lại ở cổ họng, làm cho Hoắc Hiên muốn nói ra cũng không được, mà nuốt vào trong cũng không xong, tâm trạng vô cùng khó chịu.

Mình nhin không nổi cười khê, trong lòng thầm cảm tạ người biết chọn đúng thời điểm để gọi ình nha.

Hít một hơi thật sâu rồi khê đẩy Hoắc Hiên ra tạo một khoảng cách với mình, “Để em nghe điện trước đã nha.”

Đôi tay nhỏ bé chạm nhẹ vào ngực Hoắc Hiên, mặc dù cách một lớp áo nhưng vẫn làm mình lưu luyến không muốn thu tay về. Hoắc Hiên nên cảm thấy may mắn vì mình đủ lý trí để không chế những suy nghĩ đen tối, nếu không nhất định Hoắc Hiên sẽ bị mình cưỡng bức mà bỏ của chạy lấy người.

Vậy là Hoắc Hiên vẫn không thể nói được điều muốn nói, bởi vì lúc đó mình đã chạy như bay ra sân bay đón người mất rồi.

Chạy đến sân bay, dựa theo chỉ dẫn của người kia mà đến chỗ hẹn, mình nhìn chăm chăm tìm kiếm một chàng trai trẻ tuổi có thân hình cao lớn mập mạp, người mình muốn gặp hôm nay là Tiểu Bàn, nhưng mà hơn chục năm nay mình chưa từng gặp lại Tiểu Bàn lần nào.

Kết quả nhìn xung quanh vài vòng, chẳng thấy người nào giống Tiểu Bàn cả, chỉ thấy một người cao lớn đứng dựa lưng vào tường từ nãy tới giờ vẫn cười với mình. Cái người đang mỉm cười đó, mình có cảm giác quen quen.

Mình biết nếu nhìn chăm chăm vào ai đó là một hành động bất lịch sự, nhưng mà rõ ràng là người đó cứ thích nhìn mình, thậm chí còn thích thú nhìn khuôn mặt ngu ngu của mình thì phải.

Trời ạ! Thì ra chàng trai ngày nào trông không ra gì mà bây giờ lại có thể thành một người đàn ông cường tráng, đẹp trai anh tuấn như thế kia sao? Thì ra khi giảm cân sẽ có hiệu quả tốt như vậy.

“Cậu.” Mình bước thật nha tới trước mặt người đó, ngón tay run run chỉ vào người cậu ta, sững sốt đến mức không thể gọi nổi tên cậu ta. Mình không biết nên gọi kiểu gì? Vẫn gọi Tiểu Bàn sao? Vấn đề là bây giờ người ta không còn mập mạp như xưa nữa.

“Đừng nói vớin tớ, cậu quên mất tên thật của tớ mà chỉ nhớ mỗi biệt danh nha, nếu thật là thế thì tớ rất đau lòng đó.” Cậu ta vừa cười vừa trêu mình.

“Giang Lâm! Cậu hãy thành thật khai ra, mấy năm ở nước ngoài cậu lén phẫu thuật thẩm mĩ phải không? Khuôn mặt tròn của cậu đâu rồi? Mắt híp đâu? Bụng bia đâu? Còn cả cặp giò mồm mồm đâu nữa? Cậu thu nhỏ mặt, gọt cằm, cắt mí mắt hả? Chắc chắn là cậu đã đi hút mỡ phải không?”

Mình không thể nào chấp nhận được sự thật đang sờ sờ trước mặt, cậu bé mập mạp đầy thịt không còn nữa, cả cái bụng đầy mỡ cũng biến mất rồi. Chỉ có duy nhất một thứ chưa thay đổi đó là chiều cao của cậu ta, ngày đó cậu ta chính là học sinh cao nhất lớp, một người vừa cao vừa mập mạp.

“Ngày ấy tớ mập mạp là do ăn uống không điều độ, sau khi tốt nghiệp tiểu học rồi ra nước ngoài thì bị một trận ốm nặng nên bị sụt cân đi, bây giờ có muốn mập lên cũng rất khó.”

Bệnh nặng sao? Bình thường vẫn khỏe mạnh mà! Mình cũng muốn bị bệnh như vậy nha.

Sau khi hồi phục tinh thần, mình kéo Giang Lâm ra ngắm từ đầu đến cuối. Thật ra thì ngoài số đo cân nặng thay đổi ra thì chiều cao vẫn thế, cũng không có nhiều thay đổi, nụ cười vẫn ngốc ngốc như ngày nào,

chỉ là Giang Lâm giờ đã trở nên đẹp trai hơn nên nụ cười ngốc ngốc lại càng hấp dẫn người khác, tính tình lại dịu dàng không nóng không lạnh, dù từng bị mình bắt nạt nhưng vẫn mỉm cười với mình.

Cậu bé Tiểu Bàn ngày nào hay xấu hổ giờ đã thành một chàng trai cao lớn đẹp trai, diễm đạm rồi.

Mình rất thích ngắm cái đẹp nha, bây giờ đang là mùa hè nên Giang Lâm chỉ mặc một cái áo ba lỗ cùng quần sooc hay mặc đi biển, trên lưng khoác một chiếc ba lô lớn, dù có mặc quần áo chỉnh tề thì vẫn có thể nhận ra được những cơ bắp rắn chắc, nhìn thật đã. Mùa hè thật tốt.

Cứ đứng trong sân bay ôn chuyện cũ không phải cách hay, mà mình thì quá kích động nên nói rất to, vì muốn giúp mình giữ chút hình tượng và thể diện nên Giang Lâm đã khuyên bọn mình nên rời khỏi sân bay và trở về thành phố rồi hãy nói chuyện tiếp. Thật ra thì mình cũng không cảm thấy xấu hổ vì mấy khi mình đến sân bay đâu mà sợ mất mặt chứ.

“Sao tự nhiên cậu lại về nước?” Mình nhớ lần trước khi nói chuyện trên mạng Giang Lâm có nói cậu ấy làm kiến trúc sư ột công ty nước ngoài, “Không phải vì công ty cậu phá sản chứ?”

“Sếp của mình mà nghe được điều này chắc sẽ lấy khăn lau nước mắt mất,” Giang Lâm cười nói, “Lần này tớ xin nghỉ phép để về, dù sao thì đã lâu rồi chưa nghỉ phép, với lại, cũng là vì cậu nên mới về.”

Tự nhiên Giang Lâm trở nên nghiêm túc làm mình sững sờ.

“Mấy hôm nữa là đến hôn lễ mà, không phải cậu cần người đi cùng sao?” Ánh mắt của Giang Lâm rất nghiêm túc, nghiêm túc đến mức khiến trái tim nhỏ bé của mình đập trễ một nhịp.

“Bởi vì cái này mà. . . .cậu quyết định về nước sao?”

“Dĩ nhiên không phải vậy. Chỉ vì —— tớ muốn gặp cậu.”

23. Chương 23: Hai Nữ Một Nam

Giang Lâm ở đối diện nhà mình, chỉ cách nhau có một con đường. Kể từ khi gia đình đó di dân sang nước ngoài thì căn nhà đó để không, không bán đi, cho nên lần này Giang Lâm may mắn có nhà để ở chứ không phải mất tiền thuê khách sạn.

Giang Lâm rất lịch sự đưa mình đến cổng, mỉm cười nói: “Tớ không muốn gây áp lực cho cậu, dù sao thì hơn chục năm chúng ta chưa gặp lại nhau nhưng không phải chúng ta vẫn là bạn sao? Tớ nói rồi, tớ sẽ giả làm bạn trai cậu, cùng cậu tới dự hôn lễ, cho nên đến khi nào cậu đi thì chỉ cần gọi điện thoại cho tớ, tớ sẽ đến ngay. OK?”

“Được,” mình chẳng kiêng dè gì nhìn thẳng vào mắt Giang Lâm nói, “Dù vì nguyên nhân gì mà cậu về đây thì được gặp cậu mình rất vui, hôm nay cậu đi máy bay mấy tiếng chắc đã mệt rồi, về nhà nghỉ ngơi sớm đi, tối mai sau khi hết giờ làm mình sẽ mời cậu ăn một bữa.”

Giang Lâm là một người rất hay xấu hổ, cậu ta rất ít khi nhìn thẳng vào mắt mình mà nói chuyện, nếu vô tình chạm nhau thì tại cậu ta sẽ đỏ lên.

Sau khi nói xong thì mình đi lên nhà, bỏ lại Giang Lâm đứng một mình ở đó. Giang Lâm cũng thật là, cứ đứng đó nhìn bóng mình khuất dần.

Sau khi về đến nhà tự nhiên mình cảm thấy buồn buồn, bởi vì Hoắc Hiên và cũng vì Giang Lâm.

Lấy điện thoại ra, tìm số của Tiểu Nại, gọi cho cô ấy để hẹn ra quán rượu tâm sự.

Nhưng mà người nghe máy lại là Trần Mạch, “Quả Quả, em lại định dụ dỗ Nại Nại nhà anh đi đâu hả?”

“Trần Mạch anh thật đáng ghét, dám nghe máy của người khác, đây là xâm phạm quyền riêng tư, anh biết không hả?”

“Cái gì mà xâm phạm riêng tư, đây là biểu hiện tình yêu!”

Cái tên anh họ chết tiệt này, dám biểu hiện tình yêu cuồng nhiệt của hắn ta với một người đang đau khổ vì tình như mình. Đáng ghét! Đáng chết! Chỉ muốn lời anh ta ra bầm vằm thành trăm mảnh!

“Giờ không rảnh để nói nhảm với anh, giúp em chuyển lời đến Tiểu Nại, mười giờ gặp nhau ở quán rượu.”

“Mười giờ? Trễ như thế còn muốn ra ngoài làm gì hả? Hơn nữa còn đến quán rượu nữa. Chẳng lẽ em không biết hai người phụ nữ đi uống rượu là một việc rất nguy hiểm sao?”

“Trần Mạch, anh thật buồn cười, mười giờ mà coi là muộn sao? Mà còn anh nữa, thân là chủ quán mà cả ngày chẳng thấy mặt mũi đâu cả là sao?”

Từ lúc xác định mối quan hệ với Vu Tiểu Nại, không những không cho Tiểu Nại được xuất đầu lộ diện ở các quán rượu thì chó, đến bản thân anh ta là chủ quán mà cũng không thèm đến đó xem tình hình thế nào nữa chứ. Xem ra Trần Mạch không những chém hết hoa đào mà cả những cây cỏ non xung quanh mình cũng muốn đốt chết hết. Một kẻ đào hoa như Trần Mạch giờ lại biến thành kẻ trung tình đến mức này, thật buồn cười.

Hình như Trần Mạch còn muốn nói gì đó nhưng điện thoại đã bị Vu Tiểu Nại cướp mất, “Trần Quả cậu không cần phải để ý đến kẻ điên này đâu, mười giờ chứ gì, tớ sẽ đến đúng giờ.”

“Cái gì? Nại Nại yêu dấu, chẳng lẽ em quyết tâm bỏ lại anh ở lại vườn không nhà trống mà đi chơi vui vẻ được sao? Anh biết ngay em chưa yêu anh lắm mà.”

Trần Mạch còn nói những điều nghe rất buồn nôn và thiếu dinh dưỡng, nhưng mà mình không có hứng thú nghe nữa, chỉ cần nghe được câu trả lời của Vu Tiểu Nại là được rồi, không cần thiết phải lãng phí tiền điện mà nghe những lời buồn nôn kia làm gì.

“Giang Lâm về nước rồi, chiều tối hôm nay tớ đã ra đón hân.” Minh cùng Vu Tiểu Nại ngồi trong góc quán rượu.

“Tiểu Bàn ư?” Minh từng nói cho Tiểu Nại rất nhiều chuyện của Giang Lâm, nhưng cô ấy mới chỉ nghe qua chứ chưa gặp mặt, “Bây giờ cậu ta thế nào?”

Minh hiểu ý nên cầm điện thoại đưa cho Vu Tiểu Nại xem hình Giang Lâm. Trên đường về nhà, mình đã chụp hình cậu ta, mà cậu ta cũng rất phối hợp.

“Người đàn ông này đã từng béo mập sao? Lừa người ư? Không tin không tin! Đánh chết tớ cũng vậy không tin!” Vu Tiểu Nại kinh ngạc.

“Tin tớ đi, nếu không phải mình từng tận mắt chứng kiến hình ảnh mập mập ngày xưa của cậu ta thì giờ có đánh chết mình cũng không tin. Mà cậu ta còn nói, cậu ta không đi hút mỡ để giảm cân nha.”

Vu Tiểu Nại liếc mắt nhìn mình một cái.

“Nhưng mà, chắc chắn chắc, nhìn qua cũng biết cậu ta rất thích cậu nha, chỉ là tấm hình mà cũng cảm nhận được sự dịu dàng đầy yêu thương đối với cậu nha.” Vừa nói vừa đưa trả điện thoại ỉnh, “Về dáng dấp cậu ta không thể kém hơn Hoắc Hiên đâu.”

Đúng thế, nếu như chỉ so sánh bề ngoài thì không thể phân cao thấp giữa hai người họ, nhưng kì lạ là, trái tim mình chỉ rung động với Hoắc Hiên thôi.

“Nhưng cậu có biết rằng,” Minh lắc lắc ly rượu trên tay, nhìn thứ chất lỏng bên trong xoay tròn, “Khi nhìn thẳng vào mắt Giang Lâm mình không có cảm giác tim đập mạnh.” Khác khi đối diện với Hoắc Hiên, chỉ cần anh ta đứng gần mình một chút là đại não đã thiếu oxy, cảm giác hưng phấn, tim đập thành thịch rồi.

Nếu mình không có cảm giác thì chính là không có cảm giác, không thể ép mình có cảm giác được.

“Tiểu Bàn đáng thương, cậu cũng đáng thương.”

Đúng vậy, bọn mình cùng đáng thương, Giang Lâm đi yêu mình, người không có tình cảm với cậu ta; mình thì tạm thời chưa được Hoắc Hiên đáp lại tình yêu.

“Vậy cậu định thế nào? Còn mấy hôm nữa là đến hôn lễ rồi.”

“Còn đang suy nghĩ, nếu như mình đi cùng với Giang Lâm thì sẽ làm cho cậu ấy nuôi hi vọng. Mà mình lại không thể đáp lại tình cảm của cậu ta, như vậy có phải mình sẽ ích kỷ và quá đáng lắm không?” Minh thực sự không muốn lợi dụng tình cảm của Giang Lâm.

“Thôi, chuyện như vậy thì cứ kệ đi, thuyền tới cầu tự thắng mà, đến lúc đó đi theo sự mách bảo của trái tim. Còn bây giờ chúng ta sẽ nói đến chuyện khác.” Vu Tiểu Nại rót rượu vào ly đã rỗng của mình, “Không phải hơn chục năm qua cậu không gặp Tiểu Bàn sao, làm thế nào mà cậu ta nhận ra cậu được?”

“Chẳng lẽ cậu quên mình là người tự kỷ, thích chụp ảnh tự sướng rồi lưu trong máy tính sao?” Trong những năm qua, Giang Lâm vẫn không để ý nhìn thấy một tấm hình nào của cậu ta, nhưng cậu ta lại có thể xâm nhập vào máy mình để nhìn mình lớn dần lên qua năm tháng.

“Oh! Tiểu Bàn thật si tình! Hay là cậu dứt khoát buông tha cho Hoắc Hiên rồi thử với Tiểu Bàn xem sao, nói không chừng lại có cảm giác đây.”

“Vâng. . . .” Bất đắc dĩ mình đành phải đồng ý với Vu Tiểu Nại, “Mình nghĩ mình sẽ thử xem”

Giữa yêu và được yêu, mình cũng muốn cảm nhận cảm giác được yêu như thế nào, có lẽ mình nên cho bản thân một cơ hội khác, cũng là cho Giang Lâm một cơ hội.

Hoắc Hiên bị Hoắc Huyền ném sang nước ngoài để đàm phán hợp đồng rồi, vì vậy anh ta có muốn nói chuyện với mình cũng không được. Hoắc Hiên cũng cùng suy nghĩ như mình, cảm thấy có những điều chỉ có thể nói trực tiếp với nhau, chứ dùng tin nhắn hay e-mail thì không còn ý nghĩa nữa. Xem ra duyên phận giữa bọn mình rất mỏng manh.

Sau khi tan ca, mình hẹn với Giang Lâm ra ngoài ăn cơm, tối qua đã nói thế rồi mà. Từ lúc hẹn gặp nhau Giang Lâm luôn mỉm cười, mình có thể nhìn ra cậu ta cao hứng. Tự nhiên lại cảm thấy nhìn Giang Lâm giống như đang nhìn Hoắc Hiên nhỉ.

“Tối thứ bảy cậu đừng đi đâu nha, tớ muốn đi cùng cậu đến dự đám cưới.” Mình quyết định đi cùng cậu ta, không cần biết sau này thế nào, giờ mình đã quyết tâm rồi. Ai bảo mình ngay cả người dự bị cũng không có, chỉ có thể vắt lưng tâm đi để lợi dụng Giang Lâm lần này vậy.

“Được, tối hôm đó tớ ở dưới nhà đón cậu.” Ánh mắt Giang Lâm sáng lên khiến mình hơi chột dạ. Đúng là mình thích bị coi thường hơn, người ta đối tốt với mình, nói thật mình không quen lắm. Hâm! Hâm quá đi!

“Giang Lâm nè, cậu nói ình biết, vì sao cậu thích mình?” Không thể không lên tiếng hỏi vấn đề này.

Vì câu hỏi này mà Giang Lâm hơi bối rối, vẫn như mọi khi cậu ta không dám nhìn thẳng mình mà chỉ dám nhìn ly rượu trong tay rồi khẽ trả lời: “Nói thật thì tớ cũng không biết, chỉ là khi ở nước ngoài tự nhiên có một khuôn mặt cười tươi rồi xuất hiện trong đầu, sau đó thông qua nhiều người bạn học cũ mà biết được Q của cậu. Ban đầu mình chỉ muốn nói chuyện phiếm với cậu cho đỡ buồn mà thôi, nói chuyện với cậu rất vui, nói làm tớ nhớ lại những khoảng thời gian vui vẻ tốt đẹp, bị người ta bắt nạt cũng được, bị người ta cướp đồ ăn sáng cũng tốt, bị người ta bắt đi mua cục tẩy đèn người ta cũng được, tóm lại khi nói chuyện với cậu tớ cảm thấy thế giới tràn ngập ánh sáng, dần dần thành yêu.”

Giang Lâm lướt nhìn mình một cái rồi tiếp tục: “Ở phương diện tình cảm tớ không có kinh nghiệm, rất nhiều lần muốn nói rõ cảm tình của tớ cho cậu biết nhưng sợ bị cậu từ chối, kết quả là kéo dài đến tận bây giờ, đến lúc này thì tớ mới ý thức được bản thân không nên im lặng nữa, ngộ nhờ bên cạnh cậu đã có người đàn ông khác thì phải làm sao? Đúng lúc tớ tính mở lời thì cậu nói cần một người bạn trai đi cùng tham dự hôn lễ, tớ biết đây chính là cơ hội và tớ không muốn bỏ qua cơ hội này.”

Bởi vì lời nói thẳng thắn của Giang Lâm làm mình xúc động, nhưng mà. bây giờ bên cạnh mình đã xuất hiện một người đàn ông làm mình yêu mất rồi.

“Tớ sẽ không ép cậu phải đáp lại tình cảm của tớ, chỉ cần cậu vẫn coi tớ là một người bạn là tớ đã thỏa mãn rồi, nhưng mà tớ vẫn muốn nói cho cậu biết suy nghĩ của tớ,” giây phút này Giang Lâm cũng đã dám nhìn thẳng vào mắt mình mà nói, “Tớ vẫn sẽ chờ cậu.”

Lúc này người không dám nhìn thẳng vào mắt đối phương lại là mình, sự chân thành tha thiết của Giang Lâm thực sự làm ình không có cách nào mở miệng từ chối được.

“Cám ơn Giang Lâm. Cho tớ chút thời gian nha, sau hôn lễ đi, tớ sẽ cho cậu câu trả lời được không?”

“Được, tớ sẽ chờ.”

Ngày Hoắc Hiên đi công tác về chính là buổi tối hôm mình và Giang Lâm cùng nhau đi dự hôn lễ.

Gặp lại những người bạn học cũ lâu rồi không gặp tự nhiên thấy rất vui vẻ, mọi người thấy mình thực sự đi cùng với một chàng trai thì đều tỏ ra rất tò mò và hoan nghênh. Vu Tiểu Nại là bạn học cấp hai, cho nên tối nay cô ấy không tham gia. Các bạn nữ thấy Giang Lâm khá được nên liên tục khen mình có mắt nhìn người, cũng chẳng biết là thật lòng hay không nữa.

Thấy bọn họ vì mình đi cùng đàn ông đến nên đều tỏ ra vui mừng khiến mình mồ hôi chảy ra như thác, chẳng lẽ bọn họ vốn nghĩ mình không có ai thêm lấy hay sao mà lại vui sướng đó?

Mặc dù bụng cô dâu đã thấy rõ nhưng hôm nay vẫn rất nhiệt tình. Hôm nay bọn họ tổ chức đám cưới kiểu truyền thống, cô dâu vẫn dùng khăn đỏ che mặt, chú rể dùng gậy vén khăn cho cô dâu. Cũng vì bụng cô dâu khá bự nên đám cưới giải tán rất nhất, nhưng mọi người vẫn chưa thỏa mãn vì rất hiếm khi có thể tụ tập được mọi người đông đủ thế này, nên quyết định cùng nhau đi tăng hai, hát karaoke.

Bọn mình bao một phòng lớn, mọi người tranh giành nhau mic, mình và Giang Lâm thì rất ăn ý chỉ ngồi im lặng lặng xem bọn họ đấu đá. Bọn họ chắc muốn quay lại cái thời trẻ con ngây thơ không phải suy nghĩ gì, có lẽ vì công việc bây giờ quá nhiều áp lực, ép cho bọn họ không thể thở nổi, vì thế nhân cơ hội này mà phát tiết ra ngoài.

Lúc đó có một ánh mắt len lén nhìn về phía mình.

Từ đầu mình đã nhận ra một cô gái xinh đẹp cứ len lén nhìn mình và Giang Lâm. Mình khẳng định là không quen cô ta, nhưng nếu đã cùng nhau đến đây thì chắc chắn là người quen của bạn cũ.

Giang Lâm cũng để ý thấy cô ta, mình không biết giữa Giang Lâm và cô gái đó có quen biết hay không, chỉ thấy khi Giang Lâm nhìn thấy cô gái đó thì liền lúng túng và khấn nguyện.

Mình nhìn Giang Lâm rồi quay sang nhìn cô gái kia, thản nhiên lấy cốc đi rửa tay để rời khỏi chỗ này.

Từ phòng rửa tay đi ra, quả nhiên cô gái kia đã đứng chờ bên ngoài. Xem ra cô ấy đúng là nhằm vào mình.

“Tôi có thể nói chuyện với cậu một chút được không?” Cô gái kia nói thẳng vào vấn đề, cách nói rất lịch sự.

“Dĩ nhiên là được rồi, nhưng mà tôi cảm thấy chúng ta không quen nhau.” Cô gái à, tôi cũng rất lịch sự nha.

“Chúng ta quả thật không quen biết, nhưng mà chúng ta cùng quen một người đàn ông.”

“Giang Lâm?” Chỉ có thể là người này, hay thật, nợ phong lưu đây.

“Cậu chính là người con gái mà anh ấy đã thích rất lâu,” đột nhiên cô ấy cười to, “Còn tôi thì là cô gái thích anh ấy cũng khá lâu rồi. Không những thế, bọn tôi còn lên giường với nhau rồi.” Nói những lời này xong, mình cảm nhận được cô gái đó rất đặc ý.

Thôi xong đời, dù mình có biết chuyện Giang Lâm đã lên giường với cô gái này thì mình cũng không có cảm giác gì đặc biệt như đau khổ, khó chịu, cảm giác bị phản bội cả. Tức giận ư? Đau lòng ư? Ghen tuông ư? Không, chẳng có những cảm xúc này, thậm chí mình còn thở phào nhẹ nhõm là đằng khác.

Thấy mình không có biểu hiện mong đợi nên cô gái đó còn tốt bụng nhắc lại thêm vài lần nữa chuyện họ đã lên giường với nhau là sự thật.

“Ừ, tôi không có bị ngê ngẫn, nghe rất rõ, hai người đã lên giường với nhau, sau đó thì sao? Cô định nói gì nữa?” Không phải là mình cố tình không phối hợp. Chẳng qua khi một cô gái đứng trước mặt mình và liên tục nói việc cô ta lên giường với đàn ông thì thấy rất nhạt nhẽo.

Cô gái đó chắc chắn nổi điên, đáng tiếc còn chưa kịp mắng mình thì khuôn mặt trở nên trắng bệch.

Mình có thể đoán được cô gái đó thấy ai sau lưng mình. Đúng là đánh nhau bắn nhau xong rồi mới thấy cảnh sát đến thu dọn hiện trường.

“Ồ! Cậu cũng ra ngoài này sao?” Mình xoay người cười hỏi Giang Lâm, lúc này mặt cậu ta đã hơi tái.

24. Chương 24: Mùa Chia Tay

Không biết có đúng là có mùa yêu hoặc là mùa chia tay không, nhưng mình chỉ biết trong tháng tám này, xung quanh mình có mấy cặp đôi kết hôn nhưng cũng có vài người chia tay nhau.

Anh Triệu chia tay với cô bạn gái du học nước ngoài, nguyên nhân vì, khi anh Triệu ở nhà thủ thân như ngọc thì cô bạn gái lại chơi trò NP tình - sắc, còn bị chụp được những cảnh ướt át, thậm chí người tình của cô ấy còn quá đáng đến mức gửi những tấm hình đó vào e-mail cho anh Triệu. Ngọc nữ biến thành dục - nữ, mình thực sự rất sợ anh Triệu nghĩ quẩn, không chống đỡ nổi, sau này lại bị cong đi thì sao.

Tiểu Tiểu cũng bị thất tình, bạn trai của Tiểu Tiểu làm việc ở Hàn Quốc, nhưng thật ra anh ta sau khi qua Hàn Quốc được hai năm thì cưới một cô gái, nếu không phẫu thuật thẩm mỹ thì rất khủng. Hắn ta không những vụng trộm sau lưng bà xã yêu Tiểu Tiểu qua mạng, còn hại Tiểu Tiểu biến thành tiểu tam (kẻ thứ ba) nhiều năm qua mà không hay biết, cuối cùng bị bà vợ bên kia phát hiện ra mối quan hệ mập mờ của bọn họ, còn đích thân gọi đường dài quốc tế cho Tiểu Tiểu, mắng Tiểu Tiểu là đồ không biết xấu hổ đi phá hoại hạnh phúc gia đình người khác bằng tiếng Trung lơ lớ.

Vì vậy gần như trong cùng một ngày, hai người này đều cùng chia tay với người yêu. Tình yêu phụ thuộc vào khoảng cách nha, nếu như yêu xa thì sẽ không thể thắng được lửa gần đâu.

Thật may là biến cố tình cảm này không chạy đến chỗ vợ chồng Hoắc Huyền làm loạn, mà mình dĩ nhiên là không có cơ hội để thất tình rồi. Hoắc Hiên chưa có ình cơ hội này, mình cũng không mong Giang Lâm sẽ ình điều này.

Nhắc tới Giang Lâm mình liền nhớ đến chuyện đêm đó.

Khi Giang Lâm thấy mình và cô gái kia mặt đối mặt nói chuyện với nhau thì giống như thấy ngày tận thế kèm theo loại vi khuẩn đang xâm nhập hủy hoại bọn mình vậy, gương mặt tuấn tú bị dọa đến mức cắt không ra giọt máu. Thật đáng thương.

Dù sao thì một người cậu ta từng ngủ và một người cậu ta đang theo đuổi, giờ đang đối mặt với nhau nha, và cậu ta cũng quên mất bây giờ cậu ta chỉ là đóng vai bạn trai mình thôi. Thật ra thì Giang Lâm cũng không cần phải thấy xấu hổ và tự trách bản thân với mình, dù sao thì quan hệ giữa bọn mình chỉ là bạn bè, thân thể của cậu ta là của cậu ta không liên quan tới mình nha, khi cần giải quyết nhu cầu sinh lý thì cứ giải quyết, nghen lâu ngày sẽ sinh bệnh đó, nếu Giang Lâm cứ nhịn thì sau này bà xã cậu ta sẽ lấy nước mắt rửa mặt mắt.

Cuối cùng thì mình cũng phải nhận vai trò phá vỡ cục diện bế tắc này.

“Tôi cảm thấy hai người hình như cần nói chuyện riêng,” đầu tiên mình nhìn cô gái kia sau đó xoay lưng đi về phía Giang Lâm rồi khẽ nói, “Hai người từ từ nói chuyện, nhưng phải bình tĩnh đó.”

Giang Lâm khá căng thẳng, vì vậy mình đành nói: “Yên tâm đi, tớ bảo đảm sẽ không từ chối cuộc gọi của cậu, sau khi cậu xử lý xong chuyện này thật tốt thì hãy gọi ình. Nhưng nhất định phải tôn trọng tớ.” Mình không thích người đàn ông nào còn dây dưa không dứt khoát với người con gái khác mà lại chạy đến với mình, đây thể hiện người đó không tôn trọng mình.

Sau khi chắc chắn Giang Lâm nghe được những lời mình nói thì mình mới rời đi, dù sao đây là chuyện mình không thể nhúng tay vào, cũng không có quyền lên tiếng, vấn đề của bọn họ thì tự bọn họ sẽ giải quyết. Chẳng liên quan gì đến mình.

Nhưng mà mình không thể ngờ, chuyện này mất đến ba ngày mà Giang Lâm vẫn chưa giả quyết xong. Trời đất chứng giám, chuyện này không ảnh hưởng tí tẹo nào đến cuộc sống và tâm trạng của mình cả, thậm chí mình còn hi vọng Giang Lâm sẽ cảm động trước tình cảm si tình của cô gái kia, rồi hai người tay trong tay đi trên con đường hạnh phúc.

Mình cũng không tin Giang Lâm không có chút tình cảm nào với cô gái kia. Một người đàn ông, nếu thật sự trong lòng không có chút tình cảm nào thì chắc chắn sẽ không lên giường với cô gái đó, thậm chí còn không chỉ một lần lên giường với nhau, mà chàng trai này còn không giỏi đùa giỡn với tình yêu như Giang Lâm. Bất kể lúc đó Giang Lâm có tình cảm gì hay là tâm trạng như thế nào, nhưng một khi đã cùng người

ta lên giường thì phải nói rõ ràng với người ta. Hi vọng Giang Lâm có thể nhận ra rõ ràng cô gái nào mới đáng để cậu ta hao tổn sức lực và thời gian để đem tình yêu cho người đó.

Cuối cùng thì Hoắc Hiên đáng thương cũng kết thúc việc đi công tác nước ngoài. Trước đây việc này luôn do Hoắc Huyền xử lý, Hoắc Hiên chỉ phải giải quyết việc trong nước thôi, nhưng lần này phải đến một nước khó khăn nên Hoắc Huyền đem việc hôn sự không thể ra nước ngoài để đùn đẩy công việc này cho người em đáng thương của anh ta, một chút mềm lòng cũng không có.

Không ngờ Hoắc Hiên cũng rất ngoan ngoãn nghe lời, dù sao thì anh trai cũng vì người con gái anh yêu nên mới không nỡ rời xa, vì vậy anh đành cắn răng chịu khổ, một mối thì một mối nhưng cũng chẳng thấm vào đâu so với việc một lúc anh yêu hai người cả.

Có điều mình không ngờ, Hoắc Hiên vừa mới về nước liền gọi hẹn mình cùng ăn tối, xem ra Hoắc Hiên vẫn chưa từ bỏ ý định nói rõ ràng mọi chuyện đây.

Ngồi vào ghế phụ trong xe Hoắc Hiên, tim mình hơi loạn nhịp, mặc kệ mối quan hệ của bọn mình là gì, ít nhất thì trong khoảnh khắc này người ngồi ăn cơm của Hoắc Hiên là Trần Quả mình, thời gian tối nay của Hoắc Hiên cũng chỉ thuộc về mình Trần Quả.

Địa điểm ăn cơm do mình chọn, bởi vì mình muốn ăn thịt. Còn nguyên nhân vì sao thì đơn giản do do mình thèm thịt, hoặc có thể do người ngồi ăn cùng mang ình cảm giác thèm ăn, những người từng ăn với mình từng nói, khi mình ăn thịt cảm giác rất thích thú, cảm giác miếng thịt mình ăn giống như sơn hào hải vị vậy. Nói thật mà, mình không nói láo đâu.

Có lẽ Hoắc Hiên cũng thấy đồ ăn hấp dẫn hơn khi nhìn mình ột miếng thịt thật bự vào miệng ăn, nên anh ta cũng chẳng e dè nữa cũng dứt miếng thịt vào miệng. Mình cảm thấy ăn một miếng thịt thật to mới cảm thấy hết hương vị thơm ngon của món ăn.

Sau khi nhét vào dạ dày một lượng thịt kha khá, mình rủ Hoắc Hiên đi dạo xung quanh nhà hàng, nhân tiện nghe xem Hoắc Hiên định nói gì với mình. Nhưng có vẻ như Hoắc Hiên cũng cảm thấy khó nói nên mãi vẫn chưa mở lời, vì thế bọn mình đi từ đầu này sang đầu kia, đi một vòng quay trở lại của nhà hàng mà Hoắc Hiên vẫn chưa nói gì. Không, phải nói chính xác là mấy lần Hoắc Hiên gọi mình nhưng chỉ mấp máy môi rồi lại im lặng.

“Quả Quả hãy nghe anh nói, thật ra thì anh. . . .” Sau một hồi Hoắc Hiên chuẩn bị tâm lý, tay đặt lên vai mình chuẩn bị nói thì bị xen ngang, lần này là do tiếng chuông điện thoại của Hoắc Hiên xen vào.

Nhất định là Hoắc Hiên rất tức giận, thậm chí còn chửi thề một câu. Nghe câu chửi thề này mình có chút hoài niệm.

Mình buồn cười nhìn Hoắc Hiên vừa cầu nhàu vừa nghe điện thoại, nhìn bộ dạng của Hoắc Hiên lúc này trông rất đáng yêu nha. Có nhiều chuyện không nên căng thẳng, phải xem kĩ tình huống rồi mới làm, vì thế nên đến giờ Hoắc Hiên vẫn chưa thể nói ra điều muốn nói.

Cuộc điện thoại là của Hoắc Huyền gọi, hỏi Hoắc Hiên đang ở đâu, rồi lấy quyền làm anh ra sai Hoắc Hiên đi mua bánh ngọt ở cửa hàng bánh gần đó, còn nói là mua về cho Từ Âm.

Mình biết ngay là mình không thể so sánh được với Từ Âm mà, so với những lời định nói với mình và miếng bánh ngọt cho Từ Âm thì mình vẫn thua xa. Hoắc Hiên tỏ ra áy náy, còn liên tục nói sẽ đưa mình về nhưng mình từ chối. Nhà mình cách chỗ này khá xa nhưng nếu Hoắc Hiên đưa mình về rồi quay lại đây thì sẽ tốn thời gian, hơn nữa Hoắc Huyền lại liên tục gọi điện thúc giục Hoắc Hiên nhanh nhanh mua bánh về.

Mình đề nghị Hoắc Hiên gọi điện hoặc gửi tin nhắn nhưng Hoắc Hiên nhất quyết nói không, còn nói nhất định phải nói trực tiếp. Được rồi, nếu anh ta kiên trì như vậy thì bọn mình sẽ tìm thêm cơ hội để gặp riêng vậy.

Ngồi trong xe taxi, chưa kịp nói địa chỉ nhà cho tài xế thì nhận được điện thoại của Tiểu Tiểu cầu cứu.

“Quả Quả em mau tới đây đi! Anh Triệu nhà em đang thách uống rượu!” Giọng nói của Tiểu Tiểu vô cùng hoảng loạn.

“Bình tĩnh nào, nói cho em biết địa chỉ đi.” Mình có thể giữ được tỉnh táo dù người xung quanh đang hoảng loạn, nhưng khi người ta bình tĩnh thì có thể chỉ một mình mình hoảng loạn.

“Bar Yêu Quái.”

Yêu. . . . Quái? Quán quái quỷ gì vậy? Sao anh Triệu và Tiểu Tiểu lại đi đến cái chỗ kì quái đó làm gì? Chẳng lẽ anh Triệu muốn bị bẻ cong sao?

Mình chưa đến nhiều các quán bar, nói chính xác thì mới chỉ đến quán rượu mà thôi, không ngờ quán bar Yêu Quái cũng khá có tiếng ở đây, ít nhất khi mình nói tên quán bar thì lái xe lập tức đưa mình đến đúng cửa quán bar đó.

Đứng ở ngoài nhìn lên biển hiệu thì mình khẽ thở phào, cũng may, đây giống như những quán bar khác, đi vào cũng không có yêu ma quỷ quái nào xuất hiện. Có lẽ ông chủ quán bar này chỉ muốn lấy tên này để kích thích tò mò với khách mà thôi.

Tìm anh Triệu và Tiểu Tiểu trong quán này rất dễ dàng — bên trong quán rộng như vậy nhưng chỉ có ánh sáng ở giữa là sáng nhất, chỗ đó có một đám đông đang vây quanh. Không phải mình có thể nhìn thấy anh Triệu và Tiểu Tiểu trong đám đông đó mà vì mình nghe được giọng nói lạnh lạnh của Tiểu Tiểu phát ra từ đó.

Sau khi hít một hơi sâu mình len vào đám đông đó tới bên cạnh Tiểu Tiểu, còn chưa kịp hỏi tình hình thì một giọng nói vang lên khiến người nghe run run thu hút sự chú ý của mọi người.

“Cô chính là hậu thuẫn hùng mạnh như lời cô gái này nói sao?” Người đàn ông này nói rất lớn.

Chỉ nhìn lướt qua mình có thể chắc chắn người này chính là chủ quán bar này, tuy trung niên nhưng vẫn giữ được vóc dáng rắn chắc, đẹp trai của thời trẻ.

“Chúng ta phải nói rõ ràng ngay từ đầu, tôi không phải người xấu,” người đàn ông trung niên chỉ chỉ vào anh Triệu đang nằm say như chết bên cạnh, “Tôi đã cược với tên này, chỉ cần cô có thể uống thắng tôi thì tôi sẽ kí kết hợp đồng ba năm với công ty Huyền Hiên, tất cả rượu trong quán này sẽ chỉ do công ty cô cung cấp.”

Nghe những lời này của ông ta, trán mình hiện lên ba đường hắc tuyến, nhìn lướt qua anh Triệu đang nằm gục trên bàn say không biết trời đất gì nữa rồi nhìn Tiểu Tiểu đang cười cười, mình cảm thấy thật đau đầu.

Đây là loại di chứng hậu thất tình sao? Nếu thất tình thì hãy ngoan ngoãn chui vào một góc nào đó mà tự chữa lành vết thương đi, sao còn tích cực chạy đến đây tăng tiêu thụ cho công ty làm gì. Nghe qua thì cuộc trao đổi này rất có hời, nhưng nhìn qua cũng biết ông ta là một cao thủ về rượu, không cần động não biết anh Triệu không thể là đối thủ của ông ta, sao anh Triệu lại ngu ngốc đi nhận lời thách đấu của ông ta chứ, hợp đồng thì chưa thấy đâu, có khi còn mất cả mạng vì ngộ độc rượu cũng chẳng chơi.

Bị thất tình thì lao đầu vào công việc sao? Có lẽ Hoắc Hiên nên ban thưởng thêm cho những người như anh Triệu mới phải.

Nói thế thôi chứ giờ mình cũng đành phải nhận lời thách đấu thôi, nếu như biết trước thì mình đã khuyên bọn họ lùi một bước để thoát thân rồi, nhưng nhìn bọn họ đã làm cho không những anh Triệu nằm bất tỉnh nhân sự ra còn dùng thái độ khinh thường nhìn mình, đúng là muốn chọc điên mình đây mà. Không phải uống rượu thôi sao, thần kinh mình chẳng thiếu dây nào chỉ thiếu mỗi dây phản ứng với chất có cồn thôi.

Mình bảo Tiểu Tiểu ngồi chăm sóc cho anh Triệu, sau đó hất cằm lên khiêu khích ông chủ quán bar nói: “Tôi chỉ uống với ông thôi, nếu như tôi có thể tỉnh táo ra khỏi quán bar này thì ông phải kí hợp đồng ít nhất ba năm với công ty Huyền Hiên bọn tôi.”

Mọi người trong quán chắc ngoài mình ra thì tất cả đều nghĩ mình đang tự chui đầu vào rọ, đau nhất là đến Tiểu Tiểu cũng thấy mình liều mạng quá. Hành động này của mình không những không chọc giận ông chủ quán bar còn được ông ta khen thưởng: “Được! Một cô gái dám nói dám làm như cô, tôi rất thích! Tôi đồng ý với cô, chỉ cần cô có thể làm được như cô nói thì tôi sẽ ký hợp đồng năm năm với bọn cô!”

Nói thật thì khi mình nói ra câu kia thì mình liền cảm thấy hơi hối hận, tối nay dạ dày đã chứa một lượng thật kha khá rồi, không biết còn thừa bao nhiêu khoảng không để chứa rượu vào đây. Nhưng mà thôi, lời

cũng đã nói ra rồi, cùng lắm là mất chút sĩ diện bỏ về nhà chứ gì, dù sao thì mình đã quyết tâm có đánh chết cũng không thềm đến quán bar này nữa rồi.

“Người tới là khách, cho cô chọn cách uống?” Ông chủ quán rất lịch sự nhường cô chọn cách thi đấu. Quả nhiên là chủ quán bar, rất phóng khoáng.

“Pha lẫn tất cả đi, cho tiện.” Loại rượu pha trộn lẫn vào nhau như vậy ngấm lâu nhưng cũng là cách để thử thách tử lượng của người uống, có phải là cao thủ hay không chỉ cần xem sau khi uống loại này có say mềm ra không thì biết ngay.

Nghe câu này của mình, ông ta rất thích thú, cười sảng khoái ba tiếng rồi bảo người đi chuẩn bị.

“Quả Quả.” Lúc này Tiểu Tiểu thực sự rất lo lắng nha, cô ấy tuyệt đối không muốn mình liều mạng như vậy.

“Yên tâm, chịu nổi mà.” Mình mỉm cười trấn an Tiểu Tiểu.

Thật ra thì chút xíu tự tin mình cũng không có.

25. Chương 25: Lấy Anh Nhé!

Sau một hồi tranh đua tử lượng, mình cùng chủ quán bar không thể phân cao thấp, khi cả hai cùng nằm bò trên bàn thờ hỗn hển thì ông chủ quán lấy lý do bảo toàn mạng sống để dừng lại hành động điên cuồng và hồ đồ của mình và ông ta.

Sao ông ta không nói sớm chứ?

“Nhóc con thật lợi hại! Uống rượu với nhóc con rất thoải mái, rất vui vẻ, nhưng mà để cả hai chúng ta đều không làm chuyện mất mặt vì bị đưa vào bệnh viện do ngộ độc rượu thì ngừng lại tại đây, chỉ cần cô nhóc có thể hiên ngang không cần người khác đỡ mà đi ra khỏi được quán này thì ngày mai hãy bảo cô gái kia mang hợp đồng đến đây cho tôi.” Vừa nói vừa chỉ về phía Tiểu Tiểu bị dọa đến mức ngẩn ngơ ra.

Lúc này, mình thấy ông chủ này rất hợp tính mình. Vì mình cũng không muốn mất mặt vì nhập viện do uống rượu dẫn đến ngộ độc đâu.

Tranh thủ lúc nào còn có thể không chế được cơ thể, mình để Tiểu Tiểu dìu anh Triệu, trước ánh mắt kính nể, sùng bái hoặc đang ngỡ ngàng mình ngẩng cao đầu ưỡn ngực đi từ từ ra cửa quán bar.

Thật ra thì ông chủ quán đã nói thừa rồi, bọn mình chỉ có ba người, trong đó có một người đã bất tỉnh nhân sự rồi, dĩ nhiên là Tiểu Tiểu chỉ có thể lựa chọn dìu người đó rồi, còn thừa ai để đỡ mình đâu. Thật may hôm nay mình không đi giày cao gót nếu không sẽ phải hối hận cả đời.

Bọn mình mới đi được vài bước thì toàn bộ đèn trong quán đều bật sáng, âm nhạc đình tại nhưic óc cùng dừng lại, những vị khách trong quán cũng tự động mở đường máu, à, thật ra chỉ là mở đường bình thường thôi. Điều khiến mình cảm động nhất chính là có vài người giúp mình đá văng những vỏ chai trên đường đi, bảo đảm cho con đường bọn mình đi không gặp chướng ngại vật nào.

Cuối cùng với tốc độ nhanh như rùa bọn mình cũng ra được cửa quán, mình quay đầu nói với ông chủ quán bar: “Ngày mai chúng tôi sẽ mang hợp đồng đến cho ông.”

Chủ quán bar đang gục đầu xuống bán cười lớn rồi ra dấu OK rồi để thuộc hạ đỡ ra ghế sofa ngủ giải rượu.

Vừa ra khỏi quán, mình lập tức chạy vọt đến cạnh tường rồi ngồi bịch xuống, muốn ói mà không ói được khiến Tiểu Tiểu nhìn thấy cảnh này càng lo lắng.

“Em muốn ói thì ói đi, nhìn thấy em kìm lại như vậy chị xót lắm. Đừng lo đến vấn đề dọn dẹp bãi chiến trường, cùng lắm thì chúng ta thuê người đến dọn là được mà.” Tiểu Tiểu vút anh Triệu xuống dưới đất, mặc cho anh ta dựa vào tường ngủ mê man, sau đó chạy đến chỗ mình lau mồ hôi giúp.

Rượu làm cho cơ thể nóng lên, hơn nữa bây giờ đang là mùa hè, mình cảm thấy quần áo trên người đã ướt đầm.

“Nhưng em muốn ới cũng không ra được.”

“Không phải rượu rất dễ cho ra sao? Rượu là chất lỏng mà, sao không cho ra được?”

“Thật ra thì. tối nay em ăn hơi nhiều thịt nên mới không cho ra được.”

“”

“Tối nay em liều mạng thế làm gì? Người khác không biết còn tưởng em mới là người thất tình, mượn rượu để giải sầu đó!”

“” Chị này thật là.

“Tiểu Tiểu, em muốn xả lũ.”

“Hả?”

“Em muốn xả lũ.” Uống nhiều nước quá dĩ nhiên là muốn xả ra rồi.

“Quả Quả thật ra thì em có say không?”

“Không say.”

Say hay không mình là người rõ nhất, mặc dù đầu óc mình càng ngày càng lung tung nhưng lý trí vẫn còn rất tỉnh táo. Nếu như mình say thật thì nhất định sẽ đủ dũng khí để chạy đến nhà Hoắc Hiên, tỏ tình lần nữa, nếu vẫn bị từ chối thì coi như say rượu mà làm loạn. Đáng tiếc là mình lại không say. Mình chỉ muốn xả lũ thôi.

Bởi vì anh Triệu say hơn mình nên bắt đầu nói năng lung tung rồi, vì vậy Tiểu Tiểu không thể làm gì khác ngoài việc đưa anh ta về nhà, đừng coi thường Tiểu Tiểu, tuy nhỏ người nhưng thể lực thì rất mạnh đấy.

“Anh tài xế,” mình chống tay ở cửa xe chỗ lái xe, “Anh rẽ trái chỗ kia rồi tìm đại một nhà nghỉ nào đó rồi vứt hai kẻ kia vào đó nha. Đến sáng mai chắc chắn bọn họ sẽ chạy đến cảm ơn anh.” Nói xong mình còn cười lớn.

Tiểu Tiểu trợn mắt lên nói, “Anh tài, đừng để ý đến cô ấy, lái xe đi.”

Anh tài xế này không biết làm thế nào nên hỏi lại cho chắc: “Thật. không vấn đề gì chứ?” Ý của anh ta là tay của mình còn đang bám lên cửa kính xe anh ta, ngộ nhờ phóng xe đi thì chờ đến sáng mai không phải nhận được lời cảm ơn mà có khi là hóa đơn tiền thuốc thì có. Nhìn mặt anh ta có vẻ rất khó xử, sợ bị lừa gạt.

“Anh tài này, tôi nói giỡn với anh thôi,” tay rời khỏi cửa kính xe rồi đứng thẳng lên, mình nghiêm túc nói: “Cho dù bọn họ có cầu xin anh đưa đến khách sạn thì nhất định anh đừng nghe theo bọn họ nha.”

“”

Mặc dù hôm qua uống nhiều như vậy nhưng sáng hôm sau tỉnh dậy, cho dù có được bản hợp đồng béo bở kia thì sao, vẫn phải đi làm như bình thường thôi.

Thái độ của Hoắc Hiên đối với mình niềm nở hơn trước rất nhiều, điều này làm mình không khỏi suy đoán có phải vì cảm thấy áy náy chuyện hôm qua không đưa mình về tận nhà không nên mới niềm nở với mình như vậy. Thật ra thì đâu cần phải làm vậy, mình hiểu so với Từ Âm mình không thể quan trọng bằng.

Hết giờ làm Hoắc Hiên định hẹn mình đi ăn cơm nhưng đúng lúc đó mình nhận được điện thoại của Giang Lâm, suy nghĩ một chút, mình quyết định chọn ăn cơm cùng Giang Lâm. Không phải mình không thấy ánh mắt thất vọng của Hoắc Hiên, chỉ là mình muốn Hoắc Hiên hiểu được một chuyện, không phải lúc nào mình cũng đứng chờ anh ta.

Giang Lâm muốn nói mình biết chuyện của cậu ta với cô gái kia.

“Quả Quả tó.”

Giang Lâm rất nóng lòng, trên trán lấm tấm mồ hôi.

“Ngoài lời xin lỗi ra thì những cái khác mình đều chấp nhận nghe.” Ngay từ đầu, mình và Giang Lâm không danh không phận, nên trong chuyện này cậu ta không cần phải xin lỗi mình.

“Cô ấy là đồng nghiệp của tớ,” Giang Lâm bắt đầu giải thích, “Khi ở nước ngoài, bọn mình đều là người Trung Quốc nên khó tránh được việc gần gũi nhau hơn, chuyện đó xảy ra trước khi tớ nhận ra bản thân yêu cậu. Tớ cũng chỉ là một người đàn ông bình thường, sẽ cảm thấy cô đơn, cũng có đòi hỏi. Không thể phủ nhận khi ấy tớ ở cạnh cô ấy cảm thấy rất dễ chịu, nhưng tớ không yêu cô ấy, hơn nữa sau khi nhận ra tình cảm của bản thân tớ đã giữ khoảng cách với cô ấy, cũng đã nói rõ ràng với cô ấy biết người tớ yêu là cậu, thật không ngờ cô ấy lại đuổi theo tới tận đây.”

“Cô ấy rất thích cậu.” Điều này là người mù cũng có thể nhận ra điều này.

“Nhưng là người tớ yêu là cậu!”

Thật phức tạp, mình đành phải phụ tình cảm của Giang Lâm rồi.

“Tớ thực sự muốn trở thành bạn trai thực sự của cậu, chứ không phải chỉ là đóng giả.” Giang Lâm dừng một chút, “Cuối tháng này tớ phải về bên kia rồi, đi cùng tớ được không?”

“Ồ?”

“Lấy anh nhé!”

Ngày tổ chức hôn lễ của Hoắc Huyền cũng đến, đó là một ngày nắng gắt, cảnh vật tươi đẹp.

Bọn họ tổ chức kiểu châu Âu, thuê một sân cỏ thật rộng, trải thảm đỏ, nơi tuyên thệ với chúa được họ dựng một ngôi nhà nho nhỏ bằng hoa tươi, một bên là một dãy bàn dài để rất nhiều đồ ăn cho tiệc đứng khiến người nhìn thấy phải nuốt nước miếng. Hôn lễ diễn ra rất ấm cúng, ai thích ăn gì thì lấy, quan trọng nhất là chú rể không phải lo bị ép uống rượu mà lãng phí mất đêm tân hôn. Nhưng nói thật, mình không biết có tồn tại người nào dám rót rượu cho Hoắc Huyền không?

Mặc dù mình là phù dâu nhưng nhiệm vụ rất đơn giản, chỉ cần giúp đỡ đuôi áo dài cho Từ Âm khi chị ấy tiến đến chỗ cha sứ, và sửa sang lại cho chỉnh chu rồi đứng đó xem bọn họ tuyên thệ là có thể thoát thân.

Dưới sự khéo tay của nhà trang điểm, mặc dù về nhan sắc mình chắc chắn kém hơn cô dâu Từ Âm nhưng so với những khách nữ hôm nay thì hơn họ một chút, để có thể mặc được bộ váy này mình đã phải nhịn đói mấy ngày trời.

Mình muốn vĩnh viễn không quên khoảnh khắc Hoắc Hiên nhìn thấy mình trong bộ dạng này, khi ấy anh ta rất kinh ngạc thậm chí còn dùng ánh mắt tán thưởng mình. Cuối cùng, trong mắt Hoắc Hiên không chỉ có Từ Âm nữa rồi, cuối cùng, anh ta cũng nhìn đến mình.

Mình và Hoắc Hiên phải đứng đúng vị trí trước khi hôn lễ diễn ra khoảng mười phút. Để phối hợp với trang phục và sợ nóng, mình đã yêu cầu thợ trang điểm giúp mình cuốn hết tóc lên, cái trán cũng lộ ra. Mình có một sở thích điên khùng, đó là chỉ cần cảm thấy hồi hộp là thích cào cào tóc mái, giống như bây giờ bị Hoắc Hiên nhìn chằm chằm mình rất muốn nghịch tóc mái. Hoắc Hiên không bị làm sao chứ, tự nhiên lại dùng ánh mắt nóng bỏng nhìn mình, chẳng lẽ anh ta không biết nhiệt độ hôm nay là 38 độ sao?

Đúng lúc mình định nói gì đó để phá vỡ không khí khó xử này thì ở đâu thổi tới một cơn gió, nó thổi tung tóc mai mình xuống. Đang định giơ tay vén tóc mai ra sau tai thì một bàn tay khác còn nhanh hơn tay mình đã vươn tới.

Mình giật mình ngẩng đầu lên thì thấy nụ cười ấm áp dịu dàng của Hoắc Hiên, ngón tay anh ta đang vén tóc mình ra sau tai, ngón tay ấy còn chạm nhẹ lên lỗ tai mình.

Đáng ghét, tự nhiên tai lại ửng hồng, không ngờ Hoắc Hiên lại làm hành động mập mờ như vậy.

“Hôm nay em thật đẹp.” Đây là lần đầu tiên Hoắc Hiên dùng ngôn ngữ khen mình, trừ lần biến mình thành bia đỡ đạn ra.

“Hôm nay anh cũng rất đẹp trai.” Mình cũng đáp lễ lại.

“Ồ? Chẳng lẽ trước đây anh không đẹp trai?”

Mình có nghe lầm không, tại sao mình lại cảm thấy lời nói này mang chút ảm ức giống như đang làm nũng vậy?

Mình định lên tiếng giải thích nhưng thời gian không cho phép bọn mình được tán gẫu, Hoắc Huyền đã hạ lệnh cho bọn mình đến phòng nghỉ cách sân cỏ này không xa để đợi lệnh.

Mình vẫn không có thói quen đi giày cao gót, hơn nữa còn mang nó giẫm lên cỏ. Chân Hoắc Hiên rất dài nên dù tốc độ đi có bằng nhau thì anh ta vẫn đi nhanh hơn mình. Có lẽ Hoắc Hiên nhận ra khoảng cách giữa mình và anh ngày càng xa nên dừng lại chờ mình, đến lúc mình đi tới chỗ anh ta, anh ta, anh ta rất tự nhiên nắm lấy tay mình rồi cùng đi.

Tay của Hoắc Hiên rất lớn, không biết có phải do thời tiết hay không mà toàn thân mình nóng lên, một nửa chắc do thời tiết nóng quá, một nửa có lẽ vì Hoắc Hiên gây ra.

Người đàn ông này tự nhiên lại nắm tay một cô gái trong hôn lễ của người anh ta thích làm gì? Chẳng lẽ bị kích thích? Nhưng dù lý do gì thì mình sẽ nhớ mãi khoảnh khắc cùng nắm tay đi với nhau này.

Nắm tay thì cũng đến lúc buông ra, hình như không chỉ riêng mình mà cả Hoắc Hiên, trong giây phút buông tay nhau ra cả hai đều cảm thấy lưu luyến.

Hôn lễ diễn ra rất thuận lợi, cuối cùng dưới sự chứng kiến của cha sứ, Hoắc Huyền và Từ Âm cũng trở thành vợ chồng. Sau khi hai người trao nhau nụ hôn, những cô gái độc thân trở nên phấn khích, không cần ai lên tiếng, bọn họ tự động tập trung lại sau lưng cặp vợ chồng trẻ này, đôi mắt thì nhìn chằm chằm vào hoa cưới trên tay cô dâu.

Ồ, hóa ra là đến thời điểm tung hoa.

“Em không tham gia sao?” Hoắc Hiên đứng cạnh mình nhìn đám đông các cô gái vây sau lưng cô dâu, “Không phải cô gái nào nhận được bó hoa đó sẽ trở thành cô dâu tiếp theo sao?”

“Hừ, khi nào em muốn làm cô dâu thì làm, dâu cần phải giành hoa làm gì.” Không phải như vậy sao, chỉ cần mình gặt đầu thì ngay ngày mai cũng có thể trở thành cô dâu được mà.

Vì câu nói của mình, Hoắc Hiên trở nên im lặng, mình tò mò ngẩng lên nhìn anh ta, phát hiện ra Hoắc Hiên đang nhìn mình bằng ánh mắt khó hiểu.

“Sau khi hôn lễ kết thúc, anh có rảnh không? Đi chơi với em.”

Đây là lần đầu tiên mình hẹn Hoắc Hiên, không biết vì sao hôm nay mình rất muốn được ở cạnh anh ấy. Nói là để phân tán sự chú ý của Hoắc Hiên cũng được, nói là bản thân muốn ở cùng anh ta cũng được, quan trọng là mình không muốn vì Từ Âm chính thức thành chị dâu mà làm Hoắc Hiên đau lòng, nên mình muốn làm cho Hoắc Hiên không còn hơi sức để nghĩ đến Từ Âm nữa.

26. Chương 26: Từ Chức

Hôn lễ kết thúc lúc ba giờ chiều, đôi vợ chồng trẻ mang theo những lời chúc phúc của mọi người lên máy bay đi hưởng tuần trăng mật.

Mình quan sát biểu hiện của Hoắc Hiên nhưng không thấy có bất kỳ cảm xúc không tốt nào trên gương mặt Hoắc Hiên, ngay cả lời chúc phúc của anh ta cũng không có cảm giác gượng ép ngược lại còn rất chân thành.

Chẳng lẽ. Hoắc Hiên thực sự. đã nghĩ thông suốt rồi?

Cô dâu chú rể đều đã chạy đi hưởng tuần trăng mật rồi nên phù dâu phù rể cũng không còn việc gì làm nữa, Hoắc Hiên cũng đồng ý đi chơi với mình, vì thế sau khi thay đồ xong mình liền kéo Hoắc Hiên đến khu vui chơi.

Xe của Hoắc Hiên đã mang đi bảo dưỡng rồi, không biết anh ấy nghĩ gì mà lại chọn đúng ngày hôm nay để bảo dưỡng, vì thế mình chợt có ý nghĩ cùng nhau đi xe bus. Thật may mắn khi vừa đến điểm xe bus thì có xe, nhưng đen đủi ở chỗ, số lượng người trên xe không phải nhiều bình thường nha. Đúng là thứ bảy có

khác, cho dù ngoài trời nắng gắt như vậy mà họ vẫn thích chạy ra ngoài phơi nắng, cho dù có bôi kem chống nắng thì cũng đâu cần họ phải thử nghiệm chất lượng của kem vào ngày hôm nay.

Thật vất vả mới có thể cùng Hoắc Hiên bon chen lên được xe bus, nhưng ngay lập tức mình muốn nhảy khỏi xe. Không tính đến số lượng người trên xe, vấn đề ở đây là đang mùa hè oi bức, mùi mồ hôi quện lẫn mùi nước hoa, còn không biết chân ai bốc mùi hôi thối, tất cả hòa thành một thứ mùi nồng nặc kinh khủng, trên xe vừa nóng bức vừa ngọt ngào, dù lúc này mình có chảy nước mắt thì cũng bị hơi người trên xe làm cho bốc hơi ngay lập tức.

Mọi người nói xem sao số phận mình đen đủi thế chứ? Biết thế vừa rồi bắt taxi đi thì tốt hơn nhiều, dù sao thì mình cũng không phải người trả tiền, nhưng mà nếu đi taxi thì không đạt được mục đích riêng của mình. nhưng nói gì thì nói một phần trách nhiệm cũng thuộc về Hoắc Hiên, nếu như lúc chuẩn bị lên xe bus anh ấy chần chừ thì nhất định mình sẽ nghe theo quyết định của anh ấy, mặc kệ mục đích kia, haizzz, lần sau tìm cơ hội khác vậy. Kì lạ ở chỗ, không biết có phải do Hoắc Hiên lâu rồi không được chen chúc trên xe bus hay không nữa, lúc chuẩn bị lên xe bus Hoắc Hiên chẳng những không có chút do dự nào, ngược lại hình như còn lóe lên một tia vui mừng, mặc dù nó chỉ lóe lên vài giây nhưng mình vẫn nhận ra.

Vì vậy, mình đành hi sinh cố gắng bon chen lên cái xe bus chết tiệt này.

Cho tới bây giờ mình vẫn luôn là một người tốt bụng, ví dụ như lúc này khi thấy có một tay vịn trống nhưng bên cạnh mình cũng có người chưa có chỗ vịn, thế là mình liền nhường cho người ta, giúp người làm niềm vui, nhưng kết quả là chính bản thân mình không có chỗ để vịn vào.

Đang lúc khó khăn thì không biết Hoắc Hiên dùng cách gì mà có thể chen lên đứng cạnh mình, người cao thật là tốt nha, có thể dễ dàng nắm được vào thanh ngang trên xe. Còn mình thì dù cố gắng hết sức cũng không chạm vào nó.

Thật ra thì mình muốn mượn quán tính khi xe rung lắc mà dựa vào người Hoắc Hiên, nhưng mà kỹ thuật lại xe của bác tài hình như quá cao siêu nên dù mình không có chỗ vịn vẫn có thể đứng vững không bị ngã. Mình không cầu sống chỉ muốn có chút rung lắc mà thôi!

Cuối cùng, để tránh một chiếc xe đạp điện chạy không đúng luật giao thông nên chiếc xe bus phải thắng gấp. Đến rồi! Đến rồi! Cơ hội ỉnh đến rồi! Theo quán tính, mình đã thành công dựa người vào Hoắc Hiên đứng đằng sau. Mình đang nghĩ xem có nên đứng thẳng lên không thì đột nhiên Hoắc Hiên vòng tay ôm lấy eo mình, để ỉnh dựa vào anh ấy không cần phải lo sẽ bị tên yêu râu xanh nào thừa dịp sàm sỡ mình, cũng không cần lo đến vấn đề xe thắng gấp nữa.

Đây là lần đầu tiên mình và Hoắc Hiên tiếp xúc thân mật như vậy. Mặc dù cách một lớp quần áo nhưng mình vẫn lo Hoắc Hiên nghe được tiếng trái tim mình đập loạn lên. Mình cảm nhận được hơi ấm của Hoắc Hiên truyền đến. Lúc này mình thành tâm cảm ơn mỗi người trên xe, bởi vì không có bọn họ thì mình đã không đạt được mục đích riêng, chính là được dựa vào người Hoắc Hiên.

Vẫn biết vàng sẽ tỏa sáng, trai đẹp dễ bị chú ý dù trong hoàn cảnh nào, cho nên khi Hoắc Hiên vừa lên xe thì mọi ánh mắt của người khác phải đều chiếu lên người anh ấy.

Cạnh chỗ mình đứng là hai em học sinh nữ cấp ba, hai em ấy đang thì thầm to nhỏ bàn luận về Hoắc Hiên.

“Đẹp trai quá đi! Thì ra trai đẹp cũng đi xe bus nha!” Cô bé A thán khen.

“Nhưng là trong ngực anh ấy có phụ nữ” Cô bé B lắc đầu than thở.

“Chẳng lẽ anh đẹp trai lại cặp đôi với chị gái bình thường kia sao?” Cô bé A phản bác.

“Nói vậy thì bọn mình vẫn còn cơ hội sao? Thích quá đi!” Cô bé B thừa nhận bản thân hợp với trai đẹp hơn mình.

Mình mình bình thường như vậy sao? Rõ ràng ngũ quan mình khá hài hòa mà! Chỉ là — thôi, dù sao lúc này người trong vòng tay Hoắc Hiên cũng là mình, người nên ghen tỵ cũng không phải là mình, mặc kệ họ nói gì thì nói. Hiện tại tâm trạng của chị đang rất vui.

Nếu như trai đẹp là Hoắc Hiên, thì mình chấp nhận mình chỉ là một cô gái bình thường thôi.

Trong xe bus rất chật chội, rất khó chịu, rất nóng bức, nhưng được Hoắc Hiên che chở mình thấy rất may mắn vì đã lên chiếc xe chật chội này, nếu không thì làm sao mình có thể ngang nhiên ăn chút đậu hũ của Hoắc Hiên đây, mặc dù cách một lớp áo chết tiệt.

Mình khẽ ngẩng đầu, vừa tầm nhìn thấy yết hầu của Hoắc Hiên, không biết tại sao, cảm giác yết hầu hơi rung động là một thứ rất hấp dẫn người ta. Thật sự muốn hôn lên nó, và mình đã hôn lên nó rồi nhưng chỉ có một giây mà thôi vì mình quá hèn nhát, nói là hôn không bằng nói là chạm nhẹ mới chính xác.

Bị mình đánh lén, Hoắc Hiên rất nhạy cảm cơ thể cứng đờ, bàn tay ôm eo mình cũng lén cầu véo chút thịt của mình để trả thù. Mình thấy nhột nhột cười trộm liền bị Hoắc Hiên cầu thêm một phát nữa. Cầu đi cầu đi, dù sao thì mình cũng thừa thịt, không sợ bị anh cầu, càng không sợ nhột.

Cho tới bây giờ rất nhiều đôi nam nữ ôm ôm ấp ấp nhau trên xe bus, giờ mình mới biết thì ra mọi khi mình xem thường bọn họ thật ra là vì mình đang ghen tỵ, thì ra nhìn là một chuyện, bản thân làm như vậy lại là chuyện khác. Được rồi, mình quyết định sau này sẽ mỉm cười khi gặp những cặp đôi ôm ôm ấp ấp nhau trên xe bus.

Hoắc Hiên nắm tay mình kéo xuống xe. Sau khi xuống xe mình luôn chờ, chờ đến lúc Hoắc Hiên buông tay mình ra, nhưng phải chờ đến lúc bọn mình đến cổng, Hoắc Hiên lấy tiền trong ví ra mua vé vào mới chịu buông tay mình ra.

Quả nhiên, dù có nắm tay chặt đến mức nào đi nữa thì cũng sẽ có lúc phải buông tay nhau ra, cảm giác mất mát, thiếu hụt cái gì đó, chỉ những ai từng trải qua cảm giác này mới hiểu được.

Bọn mình sống vai nhau đi vào khu vui chơi, thương lượng xem nên chơi trò gì trước. Mình cố tình để tay hữu ý vô ý chạm nhẹ vào tay Hoắc Hiên, có trời mới biết hành động này cần kỹ thuật cao đến mức nào, tốn bao nhiêu sức lực, vừa muốn tạo cho hành động đó được tự nhiên lại phải bảo đảm được hiệu quả của việc chạm tay này.

Cuối cùng thì cũng thấy được kết quả, chỉ là so với mình vô cùng hồi hộp thì Hoắc Hiên lại nắm tay mình một cách rất tự nhiên như chuyện đó là đương nhiên vậy.

Hoắc Hiên quay đầu lại mỉm cười với mình nói: “Chúng ta đi tàu lượn nha.”

Sau khi xem phim Final Destination 3 thì mình sinh ra cảm giác sợ hãi, không tin tưởng về độ an toàn của trò chơi tàu lượn này. Nhưng nhìn thấy Hoắc Hiên rất hứng thú với trò này, cảm nhận được hơi ấm từ tay anh truyền sang, mình hạ quyết tâm sẽ thử trò này một lần. Hơn nữa, người đề nghị đến khu vui chơi này chính là mình mà.

(Final Destination 3: Bối cảnh của phim được diễn ra vào năm 2006, tức sáu năm sau vụ nổ máy bay 180 xảy ra. Nhân vật chính trong phim là cô nàng trung học Wendy trong một buổi tối cùng với mấy người bạn của mình đến một công viên vui chơi để tổ chức tiệc tốt nghiệp. Trong khi đang ở trên con tàu lượn, cô đã thiếp đi và thấy được một cảnh kinh hoàng sẽ diễn ra: chiếc tàu lượn bị trật bánh và rớt ra khỏi đường ray, tất cả những người trên con tàu đó đều chết, kể cả cô và bạn trai cô. Sau khi tỉnh dậy, cô cố gắng khuyên mọi người nên rời khỏi con tàu nhưng không ai tin và gián tiếp gây ra một vụ ẩu đả giữa một số học sinh. Một số học sinh khác rời khỏi tàu vì không muốn liên lụy, vô tình họ đã phá hủy “kế hoạch của Tử thần” và may mắn thoát chết. Nhưng sau đó không lâu, tất cả các học sinh thoát nạn từng người một đều phải trả giá rất đắt cho hành động này. Đây là phim FD đầu tiên có nhóm người “qua mặt” thần chết đông nhất, và cũng là phim đầu tiên cho thấy cái chết của nhân vật chính)

Khi ngồi yên vị trong tàu lượn cùng Hoắc Hiên, đột nhiên mình nhớ đến có điều gì đó mà Hoắc Hiên vẫn chưa có cơ hội nói ỉn biết.

“Hoắc Hiên, không phải anh vẫn muốn nói cho em cái gì”

Chữ “sao” cùng dấu chấm hỏi chưa kịp thoát ra thì chiếc tàu lượn đột ngột phóng đi, giây phút đó mình không còn nhớ được điều định hỏi nữa, chỉ biết thét chói tai.

Mình biết Hoắc Hiên là người đàn ông trong ngoài đối lập nhau, rõ ràng đáng dấp lịch sự, nho nhã nhưng lại thích chơi những trò kích thích mạo hiểm. Liệu mạng chơi Hoắc Hiên chơi hết các trò kích thích, riêng tàu lượn siêu tốc ba lần, thuyền cướp biển cũng ba lần.

Cuối cùng thì màn đêm cũng buông xuống, cậu hai nhà họ Hoắc cũng chơi đã đời mới mở rộng lòng từ bi kéo cô hầu nhỏ bé đáng thương là mình đi kiếm đồ ăn.

Phải làm thế nào để trấn an được tinh thần bị kích thích quá độ đây? Đáp án chính là mời mình đi ăn hầu là được. Nhưng mà ăn quá nhiều hầu sẽ dẫn đến kết cục là dạ dày mình bị quá tải căng tròn, nếu như mắt ai tinh có khi còn tưởng mình là phụ nữ đang mang thai ý chứ.

Lúc trở về Hoắc Hiên còn đề nghị đi xe bus, không phải anh ấy ngồi xe bus đến nghiện rồi chứ? Vào giờ này lượng người đi xe bus chỉ ít hơn lúc trước một chút, đồng nghĩa với việc bọn mình cũng không có chỗ để ngồi.

Bọn mình đứng trước một bác gái trung niên nhìn rất phúc hậu. Vì tầm nhìn của bác gái đó ngang với eo mình, bác ấy nhìn bụng mình một cái rồi đột nhiên đứng bật dậy. Mình bị giật mình, theo bản năng tay ôm lấy cái bụng chứa đầy hầu. Mình thế đây chỉ là hành động phản xạ có điều kiện thôi! Thật đấy!

“Cháu gái đang mang thai sao? Mau, mau ngồi xuống đây.” Bác gái này đúng là rất tốt bụng lại thừa nhiệt tình, nói lại rất lớn.

Mình chỉ là ăn quá no mà thôi, tại sao lại bị đối đãi như phụ nữ mang thai thế này? Mình thật oan ức. Mình không phải là bà bầu! Cả nhà mình không có ai là bà bầu!

Bác gái này không chỉ thanh quản lớn mà sức khỏe cũng dồi dào, rất nhanh đã ấn mình ngồi xuống chỗ của bác ấy. Mình bất đắc dĩ ngẩng đầu lên nhìn Hoắc Hiên một cái, tên này dám nắm tay che miệng cười trộm.

“Cháu mới mang thai lần đầu hả?” Hình như bác gái này là người không chịu được cô đơn, mình nghi ngờ không biết bác ấy nhường chỗ in ngồi ngoài lòng tốt ra có phải còn muốn tìm người nói chuyện phiếm cho đỡ buồn không.

Ý nghĩ của mình là nếu đã bị hiểu nhầm vậy thì cứ phối hợp với bác gái này đi.

“Đúng ạ, đây là lần đầu cháu mang thai.” Nói xong mình còn cố tình sờ sờ bụng.

“Mang thai lần đầu phải hết sức cẩn thận nha!” Bác gái nói xong quay đầu lại nhìn Hoắc Hiên, “Chồng cháu cũng khá đẹp trai nha.”

Hoắc Hiên đang tùm tùm cười nghe xong câu này mặt nghệt ra. Đến lượt Hoắc Hiên bị bác gái này đùa rồi, lần này thì đến phiên mình cười nha, ai bảo anh không giải thích giúp mình nên giờ mình chỉ ngồi một bên xem kịch thôi.

“Chàng trai nghe dì nói một câu, phụ nữ mang thai rất cực khổ, cho nên làm một người chồng nhất định phải nhẫn nại với vợ.” Bác gái giống như chọc đúng chỗ ngứa, nói liên tục không dừng lại được. Đây mà gọi là một câu sao?

Không ngờ nha, Hoắc Hiên lại nhập cuộc rất nhanh, suốt đường đi anh ấy và bác gái mỗi người một câu, một người hỏi một người đáp rất ăn ý, thật sự Hoắc Hiên rất giống một người sắp được làm cha rất khiêm tốn lắng nghe kinh nghiệm của người đi trước. Chắc, không biết Hoắc Hiên định làm cho người nào mang bầu đây? Nhưng đối tượng nhất định không phải là mình —— mình không cho phép nha!

Đến điểm xuống mình chống eo đứng lên từ từ, Hoắc Hiên cũng rất ăn ý cẩn thận đỡ mình xuống xe. Lúc xuống xe bác gái còn ngó đầu ra chúc phúc cho bọn mình, chúc bọn mình hạnh phúc cho đến khi chiếc xe bus đi khuất tầm nhìn của bọn mình.

Mình và Hoắc Hiên quay sang nhìn nhau.

“Em thật sự giống phụ nữ mang thai ư?” Mình chỉ chỉ vào cái bụng, ánh mắt đáng thương hỏi Hoắc Hiên.

“Con của chúng ta nhất định rất đáng yêu.” Được voi đòi tiên, Hoắc Hiên còn lấy tay xoa xoa bụng mình nữa.

“ ”

Thời gian trôi qua rất nhanh, vèo một cái đã đến cuối tháng, nói cách khác thì đến lúc Giang Lâm phải về bên kia rồi.

Từ sau hôm đi chơi đó, quan hệ giữa mình và Hoắc Hiên khá ổn, nói đúng hơn là tình cảm rất mập mờ. Hoắc Hiên vẫn không nói nốt điều muốn nói, nhưng ánh mắt nhìn mình thì giống như bản thân mình đã tự hiểu rồi. Xin lỗi, nó thì rất ngốc, không nói ra mình làm sao mà tự hiểu được.

Cuối cùng, lợi dụng lúc Hoắc Hiên phải ra nước ngoài công tác mấy ngày, mình liền cầm đơn từ chúc vào phòng làm việc của Hoắc Huyền.

“Anh nghĩ quan hệ của bọn em vẫn rất tốt.” Hoắc Huyền cầm đơn từ chúc của mình rồi nói.

“Dạ, đúng thế.” Mình lăm bằm trong miệng. Quan hệ tốt thì sao, mình không muốn mọi chuyện cứ mập mờ không rõ ràng.

“Vậy thì hãy nói cho anh biết lý do thật sự cho việc này,” Hoắc Huyền dừng một chút, “Lý do vì sao phải đợi đến lúc Hiên không có ở đây mới nộp đơn?”

“Bởi vì có người muốn kết hôn.”

27. Chương 27: Người Đồng Hành

Xét thấy cả hai nhà đều là cưới lần hai nên hôn lễ được giản lược đi rất nhiều, không có áo cưới sang trọng, không có tổ chức nghi thức như cưới lần đầu, chỉ là hai bên gia đình cùng vài bạn bè ăn một bữa cơm thân mật coi như chúc mừng cặp vợ chồng mà thôi.

Có lẽ vì cha dượng không có con cái nên hình như rất yêu quý mình, dĩ nhiên cũng có thể vì yêu ai yêu cả đường đi, yêu mẹ mình nên cha dượng cũng yêu quý mình cũng nên.

Mình vẫn nghĩ mẹ mình kết hôn với một người đàn ông kinh doanh nho nhỏ mà thôi, không ngờ người cha dượng này lại là một nhân vật có máu mặt, kinh doanh một chuỗi khách sạn, phát triển ra cả ngoài biên giới nữa.

Nhắc tới việc mở khách sạn ở nước ngoài, mình chợt nhớ đến người đẹp Anna. Mình tự an ủi mình, không thể trùng hợp đến mức đó đâu.

Cha dượng nói hôm nay có vài người bạn làm ăn cũng tới chúc mừng, một trong số họ có dẫn theo con gái, hình như xấp xỉ tuổi mình, cha dượng tin mình và cô gái đó sẽ trở thành bạn tốt.

Có nhiều bạn bè đương nhiên là tốt, muốn đi du lịch đâu đó có một người bạn đi cùng sẽ vui hơn so với việc đi một mình, hơn nữa mình là một người mù phương hướng.

Mình ngoan ngoãn đi theo cha dượng tới chào họ gia đình kia, cha dượng nói bọn họ là người Anh, nhưng cô con gái thì từng học qua tiếng Trung. Hai mẹ con họ quay lưng về phía mình, cho nên mình chỉ có thể nhìn thấy lưng họ thôi. Cũng may, mình còn nhớ Anna có mái tóc xoăn dài màu nâu, còn tóc cô gái kia thẳng màu đỏ ngang vai.

Nhưng đến khi nhìn thấy gương mặt cô gái đó thì mình buộc phải thừa nhận là mình rất ngu ngốc và ngây thơ, không nghĩ đến chuyện tóc có thể cắt ngắn, ép thẳng, thay đổi được màu nhuộm.

“Quả Quả! Anna biết ngay nhất định chúng ta có duyên gặp lại lần nữa mà!” Anna cười đến rất rạng rỡ, nhưng lại làm ỉnh cảm thấy run sợ.

“Thì ra hai con quen biết nhau rồi,” cha dượng hơi bất ngờ, sau đó cười lớn nói, “Rất tốt rất tốt, như vậy các con có thể cùng nhau đi chơi.”

Đúng vậy, đúng vậy, cùng một cô gái có ý đồ bất chính với mình đi chơi với nhau, e rằng đến lúc đó cũng chẳng còn nguyên vẹn mà trở về!

Ra biển dạo chơi không thể thiếu được chiếc nón cỏ rộng vành kèm theo một chiếc váy dài và đôi sandal rồi, đây là nói riêng về bản thân thôi nha. Dù sao mình cũng đội nón cỏ rộng vành, mặc áo dây màu trắng kết hợp với váy dài màu xanh biển đi đôi sandal cùng màu lê bước ra bãi biển đi dạo.

Người phương Đông thường rất giản dị, còn người phương Tây đương nhiên tự tin hơn nhiều, điển hình như Anna mặc bộ bikini siêu gợi cảm khiến toàn bộ đàn ông ngoài này nhìn thấy đều muốn chảy máu mũi. Anna là người đồng hành đi dạo với mình.

“Quả Quả, Anna đẹp không?” Anna hỏi thẳng thừng.

“Đẹp.” Mình nói thật lòng.

“Nhưng mà còn chưa đẹp đến mức khiến Quả Quả yêu Anna sao?”

“” Định bẻ cong mình thật sao?

Khách quan mà nói, nếu bỏ qua vấn đề về giới tính và suy nghĩ không tốt đẹp với mình thì Anna thực sự là một cô gái dễ gần, nếu làm bạn nhất định sẽ rất tuyệt.

Rốt cuộc thì cái gì của mình khiến cho Anna muốn bẻ cong mình đây?

Tuy nói là ra ngoài đi dạo nhưng dưới ánh nắng chói chang cháy da cháy thịt này thì mình và Anna rất ăn ý lựa chọn tránh ông mặt trời, đi hát karaoke. Giọng hát của Anna rất ngọt ngào. Mình không biết gu âm nhạc của người phương Tây như thế nào nhưng với một đĩa mù âm nhạc như mình thì cảm thấy chất giọng của Anna rất hay. Mình nghĩ nếu như Anna ra đĩa thì nhất định sẽ thành công.

Tiếng Trung của Anna rất tốt, thậm chí tiếng Việt cô ấy cũng biết, còn có thể hát được như vậy đã là xuất sắc rồi. Mình được cầm mic hát rất nhiều, Anna nói thích nghe mình hát. Hô hô, xem ra chỉ có Anna mới can đảm thưởng thức giọng hát của mình, nếu là bọn Trần Mạch thì chắc chắn họ sẽ ném mình vào một góc, bọn họ coi giọng hát của mình như bom nguyên tử hạng nặng.

Sau khi nhảy múa ca hát luyện giọng trong phòng gần hết buổi chiều thì cả hai đều cảm thấy khát nước, quyết định giải quyết bữa tối để sau còn giờ đi ra quầy rượu để bổ sung nước trước đã.

Đúng là người đẹp luôn hấp dẫn ánh nhìn của người khác, mà người đẹp ở đây lại là Anna, khi bước vào quán bar mình cố tình tạo một khoảng cách với Anna, sợ bị ánh mắt lang sói của động vật giống đực trong đó làm bị thương.

Cùng người đẹp đến quán bar có một chỗ tốt, chính là không phải móc ví ra trả tiền, đối với những người đàn ông đến mời rượu Anna, cô ấy đều không từ chối, chỉ cần cảm thấy nó an toàn với bản thân là OK. Ai biết được bọn lang sói này có bỏ thuốc vào rượu mời bọn mình hay không.

Mình bình thần ngồi một bên quan sát, nhìn Anna cười đùa với bọn họ, không khí rất vui vẻ. Nhìn thế nào thì cũng cảm thấy Anna rất thích khi được bọn đàn ông theo đuổi, ai dám tin cô ấy cũng yêu cả phụ nữ? Quả nhiên là xăng pha nhớt (người bị lẫn lộn giới tính), người bình thường không thể hiểu được suy nghĩ của bọn họ.

Anna cảm thấy số lượng rượu đã đủ để bọn mình giải khát rồi thì sẽ Anna dùng khả năng của mình đuổi khéo bọn đàn ông đi.

“Anna đúng là kẻ qua cầu rút ván mà, bọn họ sẽ rất đau khổ nha.” Bọn họ thật đáng thương.

“Trò chơi này vốn là anh tình em nguyện mà. Anna đâu có ép họ.” Anna bình thản nói.

Nói thế cũng đúng, đâu có ai ép họ bỏ tiền ra đâu, bọn họ đều tự nguyện mà, chỉ cần người đẹp cười một cái thì cái gì cũng có thể bỏ mà. Phụ nữ chấp nhận lời mời rượu của đàn ông vì hai lý do, thứ nhất vì muốn vui đùa một chút, thứ hai chính là muốn không phải tốn tiền mà vẫn được uống rượu. Mình và Anna đương nhiên là vì lý do thứ hai rồi.

“Quả Quả thực sự không hiểu,” không có lũ ruồi bọ vo ve, mình bèn nói chuyện phiếm với Anna, “Rõ ràng Anna cũng có hứng thú với đàn ông mà, sao vẫn có hứng thú với cả phụ nữ?”

“Quả Quả muốn hiểu thêm về Anna sao, làm người ta cảm động nha.” Anna nhìn mình trêu chọc, “Nói cho Quả Quả biết, Anna thích những người đàn ông mạnh mẽ, đồng thời cũng thích những cô gái dịu dàng. Còn về cảm giác xác thịt thì đương nhiên đàn ông không thể so sánh với phụ nữ về khoản này, nhưng bàn về thể lực thì đương nhiên đàn ông chiếm ưu thế hơn. Anna chỉ đơn giản là thích những thứ đẹp mà thôi, chỉ cần xinh đẹp, Anna sẽ không quan tâm đến giới tính.”

“Thế, người nhà Anna biết điều này không?”

“Biết.”

Tuyệt. một gia đình dân chủ.

“Thật ra thì hôn nhân của Anna nhất định là một cuộc giao dịch, lần trước bỏ lỡ việc hợp tác với DK, thật là đáng tiếc, người đàn ông như DK, nhìn một cái đã biết là một món ngon rồi.” Anna cười lớn.

DK sao. Mình thừa nhận mình là người có đầu óc đen tối, trong đầu liền tưởng tượng cảnh DK và Anna cuốn lấy nhau.

“Quả Quả thì sao? Thật sự thích đàn ông sao?” Anna chuyển đề tài sang mình, “Để Anna đoán một chút nha. Ừm, Quả Quả thích người đàn ông lần trước Anna gặp!”

“Khụ khụ khụ.” Rõ vậy sao, chuyện mình thích Hoắc Hiên hiện rõ vậy sao? Không đúng, khi đó mình còn chưa nhận ra mình thích Hoắc Hiên nha.

“Anna đoán đúng rồi ư?” Anna cười rất giảo hoạt, “Anna thề là Anna chỉ đoán bừa thôi.”

“ ”

Vậy thì càng không đáng tin, Anna dùng câu khẳng định để nói mà.

“Uống rượu, uống rượu đi, tối nay chúng ta chè chén cho thoải mái đi!” Anna rõ ràng đang có âm mưu gì đó.

“Sao thế, định chuốc say người ta sao?”

“Oh! No! Người ta đâu có hư như vậy,” Anna nháy mắt ra hiệu phủ nhận, “Thật sự mà nói, Anna không muốn ra tay với xử nữ đâu. Xử nữ rất phiền toái, mà người ta thấy máu sẽ ngất nha. Đúng rồi, Quả Quả nhất định là xử nữ nha!”

“ ”

Anna và Lâm Dật Văn rất xứng đôi, đều ghét xử nữ, xử nam nha.

“Thật ra thì Quả Quả cũng rất có sức hấp dẫn nha,” Anna giơ ly rượu lên với ai đó sau lưng mình, nói tiếp: “Có một cậu thanh niên trẻ tuổi đang nhìn Quả Quả. Bây giờ, cậu ta đang đi đến đây.”

Thanh niên trẻ tuổi ư?

“Chào đi!” Cậu thanh niên trẻ tuổi đứng trước mặt mình chào hỏi một câu.

Tuy thế giới này rất rộng lớn, duyên phận cũng rất ít nha, nhưng tại sao mình mình đã chạy ngàn dặm xa xôi đến Hải Nam này mà vẫn có thể gặp được nhiều người quen thế?

“ Ai là dì của cậu, cút!” Mình tức giận mắng cậu thanh niên lễ phép này một câu.

“Đừng tức giận, đừng tức giận nha, em gọi chị Quả Quả là được chứ gì.” Lâm Dật Văn rất tự nhiên ngồi xuống cạnh mình, đôi mắt đào hoa vẫn liên tục phóng điện tới Anna.

“Sao em lại ở đây?” Mình hơi nghi ngờ có phải cậu ta theo dõi mình nên đến đây không.

“Em được nghỉ hè. Đúng rồi!” Lâm Dật Văn hình như nhớ ra điều gì lấy điện thoại ra gọi cho ai đó, “Em đang ở bar XXX, vâng, chị ấy cũng ở đây, anh mau đến đi. Em sẽ giúp anh canh chừng chị ấy!”

“Gọi cho ai đấy?” Mình có cảm giác người mà Lâm Dật Văn nói “chị ấy” chính là mình.

“Không ai cả,” Lâm Dật Văn trả lời qua loa, “Đúng rồi, sao chị Quả Quả không giới thiệu chị gái kia một chút nhỉ?” Vừa nói vừa cầm ly rượu chạm ly với Anna.

Còn cần mình giới thiệu sao? Một kẻ thích người đẹp, một người thích trai đẹp, rõ ràng hai người quá hợp nhau, chỉ còn thiếu một bước rủ nhau vào khách sạn thôi. Mình có cần nhắc bọn họ phải dùng biện pháp bảo hộ an toàn không?

Lâm Dật Văn liên tục tán tỉnh Anna, Anna thì chỉ nhìn thấy Lâm Dật Văn mà lạnh nhạt với mình. Nhìn thấy cảnh này mình thở phào nhẹ nhõm, nhưng cảm thấy chút mất mát. Thở phào nhẹ nhõm vì thấy Anna hứng thú với Lâm Dật Văn mà bỏ qua mình, điều này nghĩa là mình được an toàn rồi; còn cảm thấy mất mát vì đây là một chút hư vinh nho nhỏ của phụ nữ, cho dù đối tượng là phụ nữ nhưng sự quan tâm được chuyển sang người khác thì trong lòng tự nhiên cảm thấy không thoải mái.

Cảm thấy mình ngồi đây uống rượu giống như kỳ đà cản mũi, cuối cùng mình quyết định bảo với bọn họ là mình về khách sạn nghỉ trước. Lâm Dật Văn vừa nghe thấy liền kích động, nhất quyết nắm tay kéo mình ở lại, “Chị Quả Quả đừng đi mà! Đừng đi nha! Em đã đồng ý với người ta trước khi người đó đến thì sẽ giam lỏng chị ở đây. Chị không thể hại em thành người thất tín được!”

“Người nào? Em đồng ý với ai?”

“Hoắc Hiên.” Dĩ nhiên người trả lời là Anna.

Mình cảm thấy ánh mắt của Anna sáng lên. Không, không đúng, sao tự nhiên Anna lại nhắc tới Hoắc Hiên ở đây?

Mà Anna nói ai!

“Anna nói, Hoắc Hiên, kẻ đang ở sau lưng Quả Quả kia.” Anna thật là tốt bụng và nhiệt tình.

hoang_lien: Xin các bạn bỏ vài giây click fthích hoặc fshare ở dưới topic giúp mình nha.

28. Chương 28: Ngoại Truyện

“Kết hôn?” Mắt Hoắc Huyền như sáng lên, anh ta nhìn mình chằm chằm, rồi dựa vào ghế cười, “Nếu không thì như vậy đi, anh cho em nghỉ phép, đến khi người nào đó kết hôn và đi hưởng tuần trăng mật về thì quay lại làm, được không?”

Mình đoán là anh ta biết lý do thực sự nên cũng không muốn tiếp tục đóng kịch nữa, “Như vậy thì thật tốt quá, cảm ơn tổng giám đốc.”

“Hay là anh giúp em chuyển lời cho Hiên nha?” Hoắc Huyền cười gian, “Chắc người nào đó cũng không muốn phát thiệp mời cho bọn anh?”

Dĩ nhiên là không có mời thiệp rồi, đúng là có người muốn kết hôn, mà mình từ đầu tới cuối cũng chưa hề nói “có người” là chỉ mình nha.

“Nếu như tổng giám đốc mỗi ngày kiếm được bạc tỷ mà còn thời gian rảnh lại đúng lúc gặp được Hoắc Hiên thì chuyển lời giúp em.” Mình đáp lại.

“Thời gian là thì có thể sắp xếp, còn gặp được thì anh không ngại khi chat webcam cùng Hiên.”

“.”

Người đàn ông này chắc chắn lớn lên cùng hồ ly.

“Cuối cùng, chúc kế hoạch của em thành công.” Hoắc Huyền đem đơn từ chức của mình bỏ vào ngăn kéo rồi cười chào từ biệt.

Mình không nói gì, sau khi cúi chào mình ra khỏi phòng làm việc của Hoắc Huyền.

Mình biết ngay là anh ta đoán được kế hoạch của mình mà. Đúng, tranh thủ Hoắc Hiên không ở đây mình mới lên nộp đơn là nằm trong kế hoạch của mình. Mình không phủ nhận quan hệ bây giờ giữa mình và Hoắc Hiên khá tốt, cũng cảm nhận được anh ấy thích mình, thậm chí còn thích nhiều hơn trước kia, nhưng chưa bao giờ Hoắc Hiên nói ra. Mình cũng không muốn mọi chuyện cứ mập mờ, không rõ ràng, được rồi, nói thẳng ra là mình muốn một danh phận, mà bạn gái cũng là một loại danh phận không phải sao? Mình đâu phải là một cô gái ngốc nghếch chỉ biết đứng một chỗ chờ đợi, tạm thời mình rời đi chỉ là hi vọng có

thể kích thích được Hoắc Hiên, cho Hoắc Hiên một khoảng thời gian để suy nghĩ, nếu như anh ấy hiểu được suy nghĩ của mình mà đuổi theo thì quá tốt, nhưng nếu như không đuổi theo mình thì mình sẽ.

“Quả Quả em định nghỉ phép thật sao?” Chị Lolo chống cằm nhìn mình thu dọn đồ đạc.

“Dạ, em muốn đi dự hôn lễ của mẹ em.” Thật ra thì mình không có nói dối, thật sự có hôn lễ, cũng có người muốn kết hôn nha. Mình thật sự muốn chứng kiến những giây phút hạnh phúc của mẹ mình.

“Ồ.”

“Có gì đáng kinh ngạc đâu.” Mình biết chị Lolo đang đau lòng vì mình thiếu hụt tình thân, “Nói cho chị biết nha, người cha dượng này là hoa kiều, ông chọn Hải Nam để tổ chức hôn lễ. Hắc hắc, đúng là người đàn ông hiểu lòng người, lần này em được đi du lịch miễn phí rồi!”

“Chuyển lời chúc phúc của chị cho dì nha.” Chị Lolo nhìn mình giống như người mẹ nhìn con, “Em cũng phải hạnh phúc nha!”

“.chị Lolo,” mình hơi nghiêng nghiêng đầu giả vờ hồn nhiên nhìn chị Lolo, “Em phát hiện chị không hợp với vai người mẹ đâu.”

“Cái con nhóc này, muốn thương em cũng không nổi!” Chị Lolo lại trở về thái độ bình thường, “Mà gần đây con trai chị cứ luôn miệng đòi gặp em, hay là em đồng ý về nhà chị làm dâu đi.”

Nguyên nhân Lâm Dật Văn muốn gặp mình tuyệt đối không đơn giản, không phải là lại làm hại cô giáo nào hay là bị cô giáo ép buộc làm hại rồi đây.

“Đừng đừng đừng, em không muốn gieo họa ầm non tổ quốc đâu.”

Những lời này là mình nói một đằng nhưng nghĩ một nẻo, thật ra thì bản thân mình không muốn bị mầm non tổ quốc này làm hại thì có. Hơn nữa mầm non này đã tu luyện thành tinh rồi.

Cuối cùng, bởi vì cả Ryan, DK và Hoắc Hiên đều đi công tác nước ngoài nên việc mình nghỉ phép chỉ có chị Lolo và Hoắc Huyền biết, mà lý do thực sự cho việc này cũng chỉ có tổng giám đốc hồ ly Hoắc Huyền nhìn thấu thôi.

Giang Lâm nói, hi vọng ngày cậu ấy ra sân bay có thể nhìn thấy mình mang theo hành lý chứ không phải là ra tiễn.

Mình đã suy nghĩ rất nghiêm túc, cuối cùng vẫn quyết định trước khi Giang Lâm về bên kia sẽ nói chuyện rõ ràng. Dù sao ngày cậu ta ra sân bay mình cũng sẽ phải mang ít hành lý ra đó, nhưng mà Giang Lâm bay ra nước ngoài, còn mình thì đến Hải Nam, không muốn đến lúc đó lại làm Giang Lâm hiểu lầm nên tốt nhất là nói trước, thẳng thắn sẽ được khoan hồng.

“Tối nay gặp nhau nha.” Mình gọi cho Giang Lâm nói.

“Nghe giọng cậu thì xem ra không phải muốn thông báo tin tức tốt rồi.” Giang Lâm gượng cười nói.

“Chúng ta gặp mặt rồi nói.”

Mình biết mình rất tàn nhẫn, nhưng đau một lần còn hơn để dai dẳng, nếu không thể đáp lại tình cảm của người ta thì không nên để người ta hi vọng vào một điều viển vông, chuyện này mình không bao giờ làm, sẽ không công bằng với Giang Lâm. Mình không thích mọi chuyện cứ mập mờ, lương tâm không cho phép điều đó.

Sau khi gặp Giang Lâm, bọn mình cùng nhau ăn tối, cùng nhau đi xem phim, giống như một cuộc hẹn bình thường của đôi tình nhân. Đây là ước muốn cuối cùng của Giang Lâm.

Một đêm trôi qua rất nhanh, Giang Lâm đưa mình về nhưng vẫn nắm lấy tay mình không buông.

“Tớ. một chút cơ hội cũng không có sao?” Giang Lâm không dám nhìn thẳng vào mắt mình, chỉ nhìn xuống đôi tay đang nắm chặt tay mình.

“Thật xin lỗi.”

“Nếu như lần đó cậu không gặp cô ấy.”

“Không phải vì chuyện này đâu. Cậu hãy nghe mình nói. . . .” Mình ép Giang Lâm phải nhìn thẳng mắt mình, “Tớ không phủ nhận việc tớ có thích cậu, nhưng mà loại thích này không làm cho tim tớ đập mạnh hơn. . . .”

Lời nói của mình đã bị Giang Lâm dùng đôi môi nuốt sạch.

Giang Lâm nhắm mắt lại, cẩn thận chạm vào môi mình, có chút run run. Tim của Giang Lâm đập mạnh đến nỗi mình có thể nghe thấy. Cả quá trình mình chỉ trợn tròn mắt, bình tĩnh, không bị nụ hôn này làm xao động, đây là một trong số những nguyên nhân mình không thể đáp lại tình cảm của Giang Lâm. Mình không hề có cảm xúc mãnh liệt với Giang Lâm, thậm chí so với nụ hôn của Ryan còn làm tim mình đập mạnh hơn. Ai, đúng là làm tổn thương người ta quá.

Mình đứng im chờ Giang Lâm chủ động rời khỏi môi mình, đôi mắt Giang Lâm chứa đầy đau thương mất mát.

“Cậu thật tàn nhẫn.”

“Thật xin lỗi.”

“Đừng nói xin lỗi nữa, người yêu cậu là tớ, cậu không có lỗi gì cả.”

Những lời này nghe thật quen tai, hình như mình từng nói qua, nhưng mà mình chỉ nghĩ trong lòng không nói cho Giang Lâm biết điều này.

“Tớ biết nói những lời này nghe có chút giả dối, nhưng tớ vẫn phải nói cho cậu nghe. Tớ đã đem trái tim mình cho người khác rồi, quen trước hay sau không còn quan trọng, tình yêu vốn là vậy, nói đến là đến, không phân biệt đến trước hay sau.” Mình ôm Giang Lâm lần cuối, “Chúc cậu ngày mai lên đường thuận buồm xuôi gió, mai tớ cũng phải đi dự hôn lễ của mẹ, e rằng không thể ra tiễn cậu được. Tớ cảm thấy cô gái kia rất thích cậu, nếu như cậu vẫn còn ấn tượng tốt với cô ấy thì hãy cho hai người một cơ hội. . . .”

“Tớ không muốn nghe những lời này từ cậu,” Giang Lâm đẩy mình ra, “Chúng ta vẫn là bạn bè nha, khi nào kết hôn thì phải phát thiệp mời cho bạn đấy.”

“Dĩ nhiên, cậu có thể không đến nhưng quà thì phải gửi về nha!”

Mình nói luyên thuyên một hồi, cuối cùng Giang Lâm không chịu nổi đành lên tiếng đuổi mình về.

“Lần này đổi cho cậu về trước.” Mình nói. Ai biết được phải đợi bao lâu nữa cậu ta mới trở về.

Giang Lâm đứng im nhìn mình rất lâu, “Kiếp này tớ sẽ từ bỏ, cho nên đến kiếp sau cậu phải để tớ lên đầu tiên nha.”

“Nếu như kiếp sau cậu còn muốn,” mình dừng lại rồi nói tiếp, “Vẫn đẹp trai như vậy thì tớ sẽ suy nghĩ.”

“. . . .”

Mình hiểu, lần này Giang Lâm đã quyết tâm buông tay.

Nhìn bóng lưng của cậu ta, đột nhiên mình muốn gọi cho Vu Tiểu Nại, mình muốn nói, Vu Tiểu Nại tớ đã chặt đứt đường lui duy nhất ình rồi, nếu như đến cuối cùng Hoắc Hiên vẫn không quan tâm đến mình thì mình phải làm thế nào?

Cuối cùng mình vẫn không gọi, vì mình biết Vu Tiểu Nại sẽ không an ủi mình, cô ấy sẽ mắng mình là ngu ngốc mà thôi.

Ngày hôm sau mình đứng nhìn Giang Lâm lên máy bay vì chuyến bay của mình là buổi tối.

Mình không để Giang Lâm nhìn thấy mình, không phải vì đi bên cạnh cậu ta là cô gái lần trước mà đơn giản vì mình thấy không cần thiết. Thật lòng mà nói, lúc Giang Lâm cầu hôn mình rất cảm động, lời cầu hôn này lần đầu tiên mình được nhận, nhưng mà nghĩ đến chuyện sau khi kết hôn mình phải định cư luôn bên kia thì mình thấy buồn. Nếu như Giang Lâm biết mình từ chối lời cầu hôn của cậu ta còn vì một nguyên nhân nữa là mình lười phải dọn hành lý thì không biết Giang Lâm có tức hộc máu không đây? Nhưng mình không có ý định đổi ý, Hoắc Hiên ơi Hoắc Hiên, chờ cho bản cô nương đây chơi đã rồi quay về xử lý anh, nếu như anh vẫn không thềm đuổi theo em.

Lúc gặp mẹ mình không kìm nổi nước mắt, khóc tu tu.

“Con nhỏ này khóc cái gì hả?” Mẹ mình cũng ước ướn.

“Con khóc vì mẹ đã tìm được bạn đời rồi còn con gái mẹ vẫn cô đơn một mình, trong lòng con thấy bất bình, con đau khổ, con ghen tỵ.”

“Con nhóc đáng đánh đòn này, ngứa da ngứa thịt thèm ăn đòn phải không?”

Cuối cùng bị mẹ đánh một cái vào đầu, nhưng mình chỉ cười ngậy ngốc, thậm chí còn thấy sung sướng, cảm giác rất quen thuộc. Chẳng lẽ mình đúng là đang thèm ăn đòn sao?

Từ khi cha mẹ ly hôn mình không sống cùng mẹ, cơ hội gặp nhau cũng rất ít, có lẽ mẫu nữ liên tâm, cho nên dù không gặp nhau nhưng tình cảm mẹ con vẫn rất tốt. Mình với mẹ giống như chị em nên nói chuyện không cần kiêng dè.

“Quả Quả, khi nào thì để ẹ lên chức bà ngoại đây? Con nhìn bạn bè mẹ đi, ai cũng có cháu ngoại để bế bồng.” Nhất định là mẹ đang ghen tỵ người ta.

“Mẹ, chuyện này không thể ganh đua nhau nha, hay là mẹ sinh một đứa đi. Khi nào đi ra ngoài thì con bảo là con con, mẹ nhận nhiệm vụ sinh con con phụ trách nuôi lớn!”

“Hừ, chẳng nghĩ được cái gì tốt đẹp cả, nhìn lại mẹ con đi, đã qua tuổi sinh nở rồi.”

“Ồ, con vừa mới chào hỏi cha dưỡng, thấy cơ thể cha dưỡng rất cường tráng như thanh niên nha, sao có thể không sinh con được đây? Rất nhiều người như mẹ vẫn sinh con nha, hai người chắc có thể lắm!”

“Dù mẹ có muốn sinh thì cha dưỡng con cũng không có cách nào giúp được.” Mẹ nói thầm vào tai mình.

“Ồ.” Mình tỏ ra nghiêm túc lắc đầu nói, “Mẹ cũng nên cẩn thận, nếu ngoại tình hoặc chơi 419 thì nhất định phải dùng biện pháp an toàn.”

“Lăn đi.” Mẹ lại thưởng ỳnh cú đấm.

“Sau khi kết hôn mẹ hãy nhốt trái tim lại để cùng cha dưỡng sống qua ngày nha, con thấy cha dưỡng là một người đàn ông đáng tin cậy đó.” Mình ôm mẹ tận tình khuyên bảo.

“. Mẹ không biết bây giờ ai là mẹ, ai là con nữa?”

“.”

“Đừng chỉ mãi nói đến mẹ, nói đến chuyện của con đi. Con không còn trẻ nữa mà ngồi chọn tới chọn lui đâu, cẩn thận đến lúc ế chồng ế chơ ra đó thì lại chạy về khóc với mẹ nha.” Đây chính là mẹ mình sao? Hoàn toàn xem thường sức hấp dẫn của con gái bảo bối. “Đừng tưởng bây giờ tình địch chỉ có phụ nữ, cẩn thận ngày nào đó con lại phải tranh dành đàn ông với một người đàn ông khác thì vui lắm đó.”

“.”

Vì để giữ lại chút sĩ diện, mình đành đem chuyện Tiểu Bàn cố tình về nước để cầu hôn mình, thậm chí thêm chút mắm chút muối để câu chuyện thêm sống động.

“Kết quả con từ chối người ta vì trong lòng con có người khác rồi, nhưng người đó lại không quan tâm nhiều đến con, đúng không?” Mẹ mình chán nản, kể nối tiếp thêm câu chuyện.

“Làm sao mẹ biết! Chẳng lẽ cuộc đời của con là do mẹ biên soạn ra sao?” Mình kêu gào ầm ĩ, “Đừng nha! Đừng có mà bắt nạt con vậy nha!”

“. Con cho rằng mẹ nhầm chán đến mức xem mấy cuốn tiểu thuyết ngôn tình vô bổ của con sao?”

“Mẹ, nói thật sau này mẹ nên xem qua một chút, học hỏi thêm chút kinh nghiệm sống.”

“Rốt cuộc thì con đang tính toán cái gì trong cái đầu nhỏ này, đến đường lui duy nhất của mình cũng tự tay chặt đứt, mẹ còn hi vọng được ôm cháu ngoại đây!” Thì ra chỉ cần có một người đàn ông có thể làm cho con gái mẹ sinh cháu ngoại ẹ chơi thì mẹ đều chấp nhận sao?

“Thế theo mẹ cứ quần lấy người ta có ích sao? Tiền dân hậu sát, ách, là gạo nấu thành cơm có ích sao?” Đúng là mình định tính làm thế để đối phó với Hoắc Hiên, dù kết quả thế nào thì nhất định phải xoi tái Hoắc Hiên một lần, chết mới nhắm mắt.

“Có thể, nhưng quan trọng là kỹ thuật mà thôi, đến lúc đó có gì không hiểu thì gọi điện ẹ, mẹ sẽ lên chỉ chiêu cho bọn con.”

“Mẹ. chẳng lẽ.mẹ dùng cách này. đối phó với cha dượng hay sao?”

“ Mẹ quyết định từ nay về sau từ chối tiếp mọi cuộc gọi của con.”

“Đừng! Vì cháu ngoại tương lai của mẹ, xin mẹ hãy xốc lại 12 vạn tinh thần hướng dẫn con gái hoàn thành sự nghiệp ăn đàn ông vào bụng! Mẹ hãy suy nghĩ thiệt hơn, cháu ngoại mẹ đó!”

.

29. Chương 29: Không Chỉ Là Bạn Bè

Mình chẳng còn tâm tình mà nghĩ xem nguyên nhân Hoắc Hiên xuất hiện ở đây, bởi vì trái tim mình dưới sự xuất hiện của Hoắc Hiên đã đập loạn lên rồi.

Hoắc Hiên rất tự nhiên chào hỏi Anna, sau đó lạnh lùng liếc nhìn chỗ Lâm Dật Văn đang túm lấy tay mình không chịu buông, khiến cậu ta sợ hãi vội vàng hất tay mình ra.

“Trùng hợp nha? Đi du lịch sao?” Dưới ánh nhìn đầy ẩn ý và soi mói của Hoắc Hiên, cuối cùng mình chủ động nặn ra mấy chữ này. Đúng là bản chất của cậu dưới.

Hoắc Hiên không trả lời, cầm ly rượu trên tay mình uống một hơi cạn sạch. Mình nghĩ Hoắc Hiên đang rất khát nha, khát đến mức đây là ly của mình cũng không quan tâm. Hành động này của Hoắc Hiên là gì? Thực sự khiến mình có những ý nghĩ kỳ quái, Hoắc Hiên có biết là anh ta vừa hôn môi gián tiếp với mình không?

Hoắc Hiên vẫn im lặng không nói gì, anh kéo tay mình đứng dậy, ném lại một câu cho hai người kia: “Chúng ta đi trước.” Nói xong cũng không đợi người ta trả lời liền lái xe ra khỏi bar.

Hoắc Hiên đang tức giận ư? Nếu không sao càng ngày càng nắm chặt cổ tay mình? Hoắc Hiên lôi mình ra xe rồi để mình lên xe.

Chắc chắc chắc, đúng là người có tiền, chỗ nào cũng có xe không phải đi bộ nha. Mình ngoan ngoãn ngồi trong xe, mặc cho Hoắc Hiên chở mình đi đâu thì đi.

Cuối cùng, Hoắc Hiên cũng dừng xe trước bãi biển.

“Nghe anh trai anh nói em nộp đơn từ chức?” Hoắc Hiên đốt một điếu thuốc nhưng không có nhìn mình nói tiếp, “Nguyên nhân là —— em phải kết hôn?”

Hoắc Huyền bà tám quá đi. Đúng là mặt người dạ thú.

“Hả? Là em chưa nói rõ ràng sao? Thật ra thì người muốn kết hôn chính là mẹ con. Haizzz, nhất định anh trai anh nghe nhầm rồi!” Chỉ cần ném hết trách nhiệm lên người Hoắc Huyền là được rồi.

“Em.” Đột nhiên Hoắc Hiên ném điếu thuốc ra ngoài cửa xe rồi quay mặt lại nhìn mình chăm chăm, giọng nói đầy ảm ức, “Không cần anh nữa sao?”

Phụt! Đây rõ ràng là vu oan! Mình lúc nào nói không cần anh ta đâu?

“Chúng ta là bạn bè.”

“Không chỉ là bạn bè!”

“Nhưng rõ ràng anh đã nói xin lỗi em mà!”

“Đúng là anh nói ba chữ này nhưng còn chưa kịp nói xong!”

“Ai bảo anh không chịu nói cho xong?”

“Anh tưởng là em hiểu”

Hiểu? Hiểu cái đầu anh ý.

“Làm sao mà em hiểu được!”

Hoắc Hiên quần, gương mặt tuần tú giờ đỏ ửng.

“Được rồi, em cho anh một cơ hội, lần này thì phải nói cho rõ ràng, có gì phải nói hết ra đây.” Minh đứng là Thánh mẫu.

“À, thì là, khụ khụ, anh, khụ khụ, thích em.” Nhìn thấy vẻ mặt méo mó vì nhin cười của mình khiến người nào đó thẹn thùng tỏ tình phát cáu, Hoắc Hiên kéo mình vào lòng ôm thật chặt, giọng nói buồn buồn: “Thật ra thì khi nghe em thổ lộ với anh, anh rất vui, nhưng tình cảm anh dành cho Từ Âm bao nhiêu năm qua không phải là giả. Sau khi nghe Từ Âm khai sáng đầu óc cho anh, anh mới hiểu, hóa ra tình cảm anh dành cho Từ Âm lúc ấy không phải là tình yêu, chỉ là anh trai anh được chị ấy để ý đến khiến anh ghen tỵ mà thôi. Đối với phát hiện lớn này khiến anh thực sự rất sốc, nếu như lúc đó đón nhận tình cảm của em ngay thì những hành động trước đó của anh trở nên rất ngu ngốc sao? Rất mất thể diện nha.” Hoắc Hiên thay đổi giọng điệu, “Thật vất vả mới có thể chấp nhận hành động của bản thân rất ngu ngốc, quyết định thổ lộ với em, kết quả lại nhận được tin tức từ anh trai anh, nói em muốn nghỉ việc, nguyên nhân vì em muốn kết hôn!” Hoắc Hiên hít một hơi sâu, “Em có thể tưởng tượng nổi lúc đó anh hoảng loạn thế nào không? Khó khăn lắm mới hiểu được tình cảm của bản thân với một cô gái, thì lại nhận được tin cô ấy sắp sửa thuộc về người khác, cái cảm giác ấy thật là khó chịu, vì vậy anh đã trốn việc về đây, còn lừa Lâm Dật Văn đến đây để tóm cổ em. Nói thật,” giọng điệu của Hoắc Hiên đột nhiên trở nên đáng yêu xấu hổ, “Anh còn chuẩn bị tinh thần phải cướp dâu đây.”

Hoắc Hiên nói một hồi, những lời nói ngọt như mật khiến mình cười hạnh phúc ngọt ngào.

“Đúng là em suýt chút nữa nhận lời cầu hôn của người ta đó,” muốn thể hiện giá trị bản thân, mình lại đem chuyện Giang Lâm ra rồi thêm mắm muối vào nói lại lần nữa, cho đến khi cảm thấy cơ thể Hoắc Hiên cứng đờ mình mới cho anh một viên kẹo ngọt, “Nhưng cuối cùng em phát hiện người em yêu là anh nên đã từ chối người ta rồi. Thật ra lần này em rời đi cũng chỉ hi vọng có thể được anh chú ý một chút, mặt khác muốn cho anh thêm một khoảng thời gian suy nghĩ và chút lo lắng, em tin nếu như anh cũng e hèm cái đó với em thì nhất định sẽ đuổi theo.”

“. Nếu như, anh không đuổi theo đến đây” Hoắc Hiên vui đầu vào mái tóc mình buồn buồn nói, “Chẳng lẽ em sẽ buông tay?”

“Anh nghĩ quá xa rồi,” Minh đắc ý dương dương tự đắc nói, “Bản cô nương khó khăn lắm mới yêu một người đâu có dễ dàng buông tay như vậy!” Về mặt đắc chí, “Đừng quên em có chìa khóa nhà anh, em định nếu anh không đi tìm em thì em sẽ lên vào nhà anh rồi ăn sạch sẽ anh, sau đó ép anh phải chịu trách nhiệm với em!” Đây mới là kế hoạch của mình, dù thế nào cũng không để người đàn ông này thoát khỏi lòng bàn tay mình.

Cuối cùng Hoắc Hiên cũng cười, đôi môi anh từ từ chạm vào tai mình, “Vậy em tính lúc nào thì thực hiện cái kế hoạch này? Nói trước cho anh một tiếng để anh tắm rửa sạch sẽ nằm trên giường chờ em.”

“Ồ xấu xa!” Không ngờ Hoắc Hiên lại dám dụ dỗ đùa giỡn một cô gái thuần khiết trong sáng như mình.

Sau khi nói rõ tình cảm với nhau, Hoắc Hiên liền rên rỉ lúc còn nóng, đôi môi từ từ tìm đến môi mình, không hề dịu dàng, ngấu nghiến lấy đôi môi mình. Minh vốn không phải cô gái dịu dàng, huống hồ đã sẵn sàng chờ Hoắc Hiên nhúng chàm, vì vậy ôm lấy cổ kéo Hoắc Hiên lại gần mình hơn.

“Ừm.” kéo hơi mạnh tay, lực quá mạnh khiến môi đập vào răng rồi.

Hoắc Hiên cười khê, dường như là cười mình không có kinh nghiệm trong chuyện này. Thích cười thì cười đi! Có thể được một cô gái ngây thơ như mình để mắt đến là phúc đức mấy đời của nhà họ Hoắc đây.

Hoắc Hiên dùng đầu lưỡi liếm nhẹ lên môi mình, dụ dỗ mình mở miệng đón nhận. Được rồi, mình chấp nhận mình dễ bị dụ, nên sẵn sàng hé miệng ra đón nhận anh. Lúc này đâu cần phải dè dặt. Nhưng mà

mình dự cảm thấy điềm xấu.

Đây cũng không phải lần đầu tiên mình hôn, trước đây từng được cha hôn, bị Ryan dùng nụ hôn để cảm ơn mình, gần đây nhất là bị Giang Lâm hôn. Nhưng hôn kiểu này, đây là lần đầu tiên.

Đầu lưỡi của Hoắc Hiên rất linh hoạt, đồng thời cũng rất ngang ngược, ép buộc mình phải chơi đùa với anh. Đây là nụ hôn đầu tiên giữa mình và Hoắc Hiên nhưng chẳng có chút dịu dàng nào.

Cuối cùng có thể hiểu được tình cảm của người mình yêu, mình rất xúc động, cứ có cảm giác dù hôn thế nào cũng không thỏa mãn. Cho nên, mạnh mẽ hơn, bùng cháy hơn, để cho đôi môi mình sưng đỏ mọng lên.

Dù sao vẫn chỉ là một kẻ mới học không hề có kinh nghiệm, rất nhanh đã cảm thấy khó thở, hô hấp trở nên khó khăn, thậm chí giọng nói khàn khàn. Cũng may Hoắc Hiên vẫn còn chút lý trí nhận ra những triệu chứng của lần đầu tập hôn, nên đã kịp thời buông tha ỉnh nhưng đôi môi vẫn chạm vào môi mình.

Mình vẫn nhắm mắt, vì sao lại thế hả, đương nhiên vì mình hăng quá nên bây giờ cảm thấy xấu hổ chứ sao. Cho đến khi đôi môi Hoắc Hiên hoàn toàn rời khỏi môi mình, cho đến lúc những ngón tay của Hoắc Hiên thay thế cho đôi mắt anh.

Mình tò mò mở mắt ra, nhìn thấy đầu lưỡi anh rất quyến rũ tự liếm môi mình nhưng còn ngón tay, ngón tay ấy đang lau cái gì? Lau cái gì? Trên môi thì có thể lau cái gì? Mình nhận ra từ khóe môi nước miếng chảy ra, hóa ra mình bị Hoắc Hiên hôn đến mức nước miếng chảy ra rồi. Mất mặt, mất mặt quá đi.

Nhìn thấy hai gò má mình đỏ lên, Hoắc Hiên cười gian, ngón tay anh chạy dọc theo môi mình đùa giỡn, giọng nói hơi áy náy: “Vừa rồi hơi kích động, môi của em, ừm, có hơi sưng.”

Mình biết, mình biết ngay mà, chẳng trách mình thấy tê tê, thì ra bị nụ hôn của Hoắc Hiên làm cho sưng lên. Sưng lên giống như môi Thư Kỳ còn chấp nhận được, nếu như sưng như Lương Triều Vĩ thì thật kinh khủng, hừ hừ, mình phải liều mạng với Hoắc Hiên!

“Đừng nói lung tung! Em muốn gương! Cho, em, gương!” Người ta là một cô gái nghiệp dư trong khoản này nha.

Hoắc Hiên biết mình ngủ ở khách sạn nên quyết định thuê một phòng cùng khách sạn với mình, tiện thể thuê một phòng cho Lâm Dật Văn.

Phòng của Hoắc Hiên đương nhiên không thể ở cạnh phòng mình, cho nên sau khi cất hành lý của anh vào phòng, Hoắc Hiên đưa mình về phòng của mình.

Đứng ở cửa phòng mình, bọn mình đều nắm tay nhau không nỡ buông, cũng không muốn chia tay để cả hai về phòng ngủ. Mình không muốn cứ vậy buông tay và nói chúc ngủ ngon với Hoắc Hiên được. Cuối cùng, mình cười híp mắt đề nghị đi dạo ngoài bờ biển một chút.

Bãi cát à, tôi không ngại mi đâu. Không chán mi chút nào.

Đây là bãi cát đẹp nhất xung quanh khách sạn.

Hoắc Hiên không phản đối, thậm chí còn cao hứng nắm lấy tay mình chạy đến bãi cát.

Đi đến nơi, bọn mình tháo giày dép ra đi chân trần trên cát, mặc dù không còn sớm nhưng trên bờ biển vẫn còn rất nhiều cặp tình nhân.

“Em muốn biết, từ lúc nào anh bắt đầu có cảm giác?”

“. Sao phụ nữ bọn em luôn thích hỏi chuyện này vậy.”

“Hử? Phụ nữ bọn em? Nói! Còn ai hỏi anh câu này nữa?”

“Hỏi anh chuyện này chỉ có mỗi mình em, nhưng mà nghe nói Lolo và Từ Âm đều hỏi vấn đề này với ông xã bọn họ.”

Hoắc Huyền đúng là nhiều chuyện, chuyện này mà cũng nói với em trai được.

“Đúng vậy, phụ nữ thích biết chuyện này, cho nên, nói, từ lúc nào hả?”

Hoắc Hiên nắm lấy vai mình, đầu tiên hôn trộm mình một cái, sau đó mới chậm rãi nói: “Cụ thể từ lúc nào thì chắc là từ khi biết em và Trần Mạch là anh em họ”

Đáp án này thực sự nằm ngoài dự liệu của mình, vì vậy dừng bước lại nhìn Hoắc Hiên.

Có lẽ không muốn người khác thấy bản thân xấu hổ nên Hoắc Hiên dùng tay che mắt mình lại rồi dẫn mình đi về phía trước.

“Lần đầu tiên nói chuyện cùng em ở cầu thang bộ, anh cảm thấy em là một cô gái thú vị, chỉ cần dọa một chút liền nói thật, đùa rất vui, nói thật, để em lên tầng bọn anh là vì để ọi người có thêm niềm vui mỗi ngày, và quả nhiên em không phụ sự kì vọng của mọi người. Lúc đó vẫn coi em là bạn bè nên giới thiệu em với Trần Mạch rồi biết bọn em chỉ là anh em họ thì anh cảm thấy nhẹ nhõm, cuối cùng phát hiện ra bản thân có tình cảm hơi khác thường với em nhưng lúc đó anh không để ý lắm. Trước khi gặp em anh vẫn nghĩ anh rất thích Từ Âm, thậm chí là yêu, anh từ chối tình cảm của các cô gái khác, đừng có cười, đây là do bản thân không có kinh nghiệm tình trường nên mới gây ra thảm kịch này. Vì vậy anh cố tình kiếm cớ dẫn em về giới thiệu với người nhà và Từ Âm, với thân phận là bạn gái anh. Đêm đó nguyên nhân anh uống say thật ra không phải chỉ vì chuyện của Từ Âm trở thành chị dâu anh, mà là, khụ khụ, anh phát hiện ra mình không hề có cảm giác đau khổ. Haizzz! Điều này cảm thấy bản thân rất ngốc, rất ngu ngốc. Tình cảm từ trước tới giờ là gì? Bản thân không muốn thừa nhận sự thật này. Đêm đó được nghe lời tỏ tình của em, anh thật sự rất vui, so với việc được cha mẹ khen thưởng ngày bé còn sung sướng hơn nhiều, nhưng mà đàn ông tự tôn rất cao, không thể thừa nhận bản thân ngu ngốc dễ dàng như vậy.”

“Vâng, tiếp tục đi.” Minh cười thầm trong bụng. Thì ra Hoắc Hiên nhà mình về mặt tình cảm lại đơn thuần và. ngốc nghếch như vậy. Thật xứng đôi với mình nha.

“Sau đó lão hồ ly nhà anh nhìn thấu tình cảm của anh, tự nhiên lần đầu tiên chủ động chat webcam với anh, rồi nói cho anh biết chuyện em nghỉ việc để kết hôn. Cái tin tức chấn động này đã đánh bại lòng tự tôn của anh.”

Minh kéo bàn tay che mắt mình xuống đôi môi, hôn lên lòng bàn tay Hoắc Hiên.

“Nói thật em rất tò mò muốn biết hồ ly và anh trai anh, kẻ nào ngốc hơn.”

“Đúng, vấn đề này để hôm nào gặp anh ấy thì chúng ta sẽ hỏi nha. Mà anh nhớ DK từng nói Anna cùng giới với anh ta?”

“Dạ, đúng thế.”

“Sau đó Anna có ý đồ bắt chính với em đúng không?”

“Dạ.”

“Bây giờ bọn em còn cùng ở một phòng?”

“Dạ.”

“Chẳng lẽ em không cảm thấy đây là một hành động không rất nguy hiểm sao?”

Trước kia thì đúng là có cảm thấy như vậy, nhưng tối nay thì không, thứ nhất Anna không thích xử nữ, thứ hai e rằng Anna không thể bỏ được Lâm Dật Văn mà về phòng ngủ.

“Cho nên anh đang suy nghĩ,” Hai mắt Hoắc Hiên như có lửa, nhìn mình, “Em ở cùng một phòng với anh sẽ an toàn hơn đấy?”

“.”

Xin lỗi, em không cho là vậy.

30. Chương 30: Chồng Của Mình

Biết được Hoắc Huyền chính miệng đáp ứng mình được nghỉ có lương vô thời hạn khiến Hoắc Hiên vô cùng vui sướng, anh cố ý gọi cho Hoắc Huyền, đại khái nội dung là vì để theo đuổi Trần Quả nên anh cũng xin

nghỉ phép dài hạn. Giống như trước đây anh trai anh cũng vì theo đuổi Từ Âm mà cũng làm như vậy.

“Nhưng thật ra là anh cũng muốn nghỉ chứ gì?” Minh chế nhạo Hoắc Hiên.

“Một nửa, một nửa thôi.”

“Là sao?”

“Anh không nở rời xa em, dù chỉ một giây.”

Hoắc Hiên thối, trước kia sao mình không phát hiện ra miệng lưỡi của anh dẻo như vậy nhỉ? Đối lại là người khác nói câu này với mình, thì mình cảm thấy rất buồn nôn nhưng nó lại do Hoắc Hiên nói ra nên mặt mình dần dần đỏ lên.

Quả nhiên tối Anna chưa về phòng để ngủ, mà mình thì không có dọn sang phòng của Hoắc Hiên. Nếu làm vậy thì nhanh quá, nói trắng ra là mình không tin vào bản thân.

Trải qua một đêm, Anna và Lâm Dật Văn đã quấn quýt bên nhau, không biết ai công ai thụ. Bốn người bọn mình cùng rửa nhau ra bãi biển bơi lội.

Mình mặc áo tắm liền thân, trốn mình dưới ô lớn ngắm nhìn người đẹp xung quanh. Mình ra biển nhưng không muốn xuống nước, chỉ muốn nằm ở đây ngắm nhìn người đẹp. Anna đương nhiên là mặc bikini, khi mình đến đó thì là lúc Lâm Dật Văn đang thoa kem chống nắng giúp Anna.

Chắc chắn chắc, hai người này nhất định có gian - tình, bôi một cái hôn một cái, tình - sắc quá mức.

Cuối cùng thì Anna cũng phát hiện ra mình, cô ấy vừa nằm hưởng thụ Lâm Dật Văn xoa bóp vừa quay đầu hỏi mình: “Chồng của Quả Quả đâu?”

Nghe Anna hỏi điều này thật sướng tai, cuối cùng mình cũng có cơ hội được dùng ba chữ “chồng của mình”, loại cảm giác này thật thích.

“Chồng à, hi hi, đi mua đồ uống cho chúng ta.” Hoắc Hiên rất biết quan tâm chăm sóc người khác, không giống như tên nhóc Lâm Dật Văn chỉ biết có kem chống nắng và ngực G.

“Hóa ra bọn này cũng có phần ư, tốt, chồng của Quả Quả rất có nhân tính.” Anna nhú mày lộ ra nụ cười hài lòng, sau đó bảo Lâm Dật Văn giúp cô ấy xoa bóp chân.

Cho dù mua nước uống ọi người là có nhân tính nhưng nghe vào tai thì sao thấy khó chịu vậy.

Ra biển, Hoắc Hiên chỉ mặc quần sooc để ngực trần, chắc anh ấy phải tập luyện thường xuyên mới có cơ ngực và cơ bụng như thế kia, nếu không sao có thể tự tin mà khoe ra.

Đúng là trai đẹp, cho dù trên tay cầm một bịch đồ uống thì vẫn thấy đẹp trai, Hoắc Hiên chính là điển hình.

Trên bờ biển có rất nhiều người mặc bikini mà họ toàn là người đẹp. Trên đoạn đường ngắn ngủi đến chỗ bọn mình ngồi, mình phải đếm được số người đẹp có tình bu xung quanh Hoắc Hiên nhà mình cũng đã vượt qua số ngón tay và ngón chân, dĩ nhiên tất cả người đẹp đều bị Hoắc Hiên nhà mình khéo léo từ chối.

Nhìn ngực Hoắc Hiên giống như miếng thịt béo thu hút người khác, mình rất muốn lấy khăn tắm che nó đi, hừ, để trần như vậy thật có hơi ấy người kia. Phải thu phí! Thu phí nhìn.

“Nghĩ gì mà mặt mày u ám vậy?” Hoắc Hiên rất tự nhiên ngồi cạnh mình, ném đồ uống qua cho Lâm Dật Văn và Anna, còn bản thân thì cầm ly nước ép dưa hấu lạnh chạm vào mũi mình.

“Nghĩ đến chuyện dùng khăn tắm bọc kín mít người anh lại.” Mình hút một hơi nước ép dưa hấu, thành thật nói.

Có lẽ câu trả lời của mình khiến Hoắc Hiên thích thú, bởi vì Hoắc Hiên cướp lấy nước ép dưa hấu, tay luôn ra sau gáy mình, rồi nhân lúc mình đang ngơ ngẩn liền cúi xuống ỉnh một ngụm hôn nóng bỏng.

Nói cho oai thì Hoắc Hiên muốn thử xem nước ép dưa hấu anh ấy mua có đủ ngọt không, nhưng thật ra thì hành động này là muốn đánh dấu chủ quyền, muốn nói với mọi người Hoắc Hiên là người đàn ông thuộc về Trần Quả.

Oh! Biển rộng lớn không có giới hạn, nếu như các người đẹp đau lòng quá thì cứ việc nhảy xuống đi, mình bảo đảm chàng biển có đủ chỗ cho tất cả, không phải sợ chật chội đâu.

Anna cũng giống mình, không có hứng thú xuống biển bơi lội, chỉ khác nhau ở chỗ —— đơn giản mình muốn ngồi ở đây ngắm nhìn trai xinh gái đẹp thật bỏ mắt, còn Anna thì ăn mặc nóng bỏng sexy chỉ để cho người khác bỏ mắt.

“Nhìn hai người thật buồn nôn, vừa gặp nhau đã hôn nồng nhiệt như vậy.” Anna vừa uống nước vừa châm chọc mình.

Anna cũng thật là, nói người mà không nghĩ bản thân, không phải Anna cùng Lâm Dật Văn tay bơi kem chống nắng, môi chạm môi hay sao?

“Tối hôm qua Anna ở cùng Lâm Dật Văn thấy thế nào?”

“Hắc! Lâm Dật Văn rất vừa ý Anna” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Anna hơi ửng hồng, “Mà, tối hôm qua Quả Quả về phòng mình ngủ sao?”

“Dĩ nhiên.” Nếu không thì ở đâu?

“Oh.” Về mặt Anna tỏ ra tiếc nuối, “Anna còn tưởng trải qua đêm qua thì Anna lại có cơ hội, sao Hoắc Hiên lại có tình người như vậy, nữ lòng thả Quả Quả về mà không đem Quả Quả ăn sạch? Không ngờ Hoắc Hiên không phải là cầm thú nha!”

Cô gái này. rõ ràng là chờ mình bị Hoắc Hiên ăn, sau đó sẽ đem ăn mình đây mà. Mà người nào quy định chồng của mình là cầm thú hả? Kể thực sự là cầm thú chính là Trần Quả nha!

Lúc này, cách một khoảng không xa chỗ bọn mình đột nhiên phát ra tiếng hét chói tai, dĩ nhiên tất cả tiếng la hét đều là của phụ nữ.

“Xem ra bọn họ lại được vào vòng trong.” Anna ngồi dậy nhìn về phía bãi cát đang so tài bóng chuyền.

Ở đây thanh niên đang tổ chức so tài bóng chuyền bãi biển, do nhà hàng Lâm Hải gần đó tài trợ. Lâm Dật Văn muốn Anna vui nên lôi kéo Hoắc Hiên dự thi.

“Để cho em biết thêm về người đàn ông của em, bảo đảm sẽ làm em càng yêu anh đến mức không thể rời xa anh!” Hoắc Hiên thấy vẻ mặt không vui của mình thì nói những điều này rồi theo Lâm Dật Văn.

Thôi đi, bản thân muốn chơi thì cứ nói ra, lại còn nói những lời này làm cho người ta xấu hổ. Thật ra thì, bản thân đã không thể rời xa Hoắc Hiên được rồi.

Hoắc Hiên và Lâm Dật Văn rất nhanh đã được vào chung kết, mình cùng Anna kích động, cùng chạy đến đó xem.

“Thưởng cho anh một nụ hôn, anh sẽ có động lực dành chiến thắng.” Da mặt của Hoắc Hiên siêu dày, nhân lúc giải lao bỏ qua mọi ánh mắt ái mộ của những cô gái khác mà chạy ra chỗ mình nói.

Bị lời trêu chọc của Hoắc Hiên và những ánh mắt chăm chú của người xung quanh, mà so về độ dày của da mặt thì mình mỏng hơn Hoắc Hiên nên đành phải hôn nhẹ lên má Hoắc Hiên một cái.

So với nụ hôn nhẹ nhàng của mình, thì Lâm Dật Văn bên cạnh đang bị nụ hôn nóng bỏng của Anna làm cho đại não thiếu không khí rồi.

“Nếu chiến thắng, anh muốn một nụ hôn đúng nghĩa, và nhất định lúc đó em phải là người chủ động nha.” Sau khi mỉm cười với mình, Hoắc Hiên quay sang lôi cổ Lâm Dật Văn đi.

Điểm thể dục của Hoắc Hiên nhất định rất cao, mỗi một tư thế đánh bóng đều rất chuẩn xác, cho dù là phát bóng, đập bóng, hay chuyền bóng đều rất đẹp mắt.

Ánh mắt của mình không thể nào rời khỏi Hoắc Hiên, cho dù là sợi tóc tung bay cũng không bỏ qua. Cho tới bây giờ mình vẫn không dám tin, một người đàn ông ưu tú hơn người như Hoắc Hiên lại thuộc về mình. Chắc kiếp trước mình là ni cô bị hòa thượng trêu ghẹo, hoặc là kẻ ăn mày nên kiếp này mới được may mắn như vậy.

Trận đấu này không có hồi hộp lắm, to con không thể thắng được thông minh, Hoắc Hiên và Lâm Dật Văn phối hợp cùng nhau rất ăn ý khiến đối phương thất bại thảm hại.

“Chồng Quả Quả thể lực rất tốt nha, thi đấu xong một trận mà không hề thở gấp nha.” Đột nhiên Anna cười gian xảo nói, “Quả Quả thật có phúc nha, với vô số kinh nghiệm của Anna nói cho Quả Quả biết, người đàn ông có thể lực tốt thì trên phương diện kia rất lợi hại Còn kéo dài rất lâu nha!”

“ ”

Tuy nói là cuộc thi tự phát nhưng nhà tài trợ vẫn có một phần thưởng dành cho nhà vô địch, đó là một bữa tối miễn phí dưới ánh nến lung linh huyền ảo của nhà hàng Lâm Hải.

Đều do Anna đang yên đang lành nói lung tung khiến mình vừa nhìn thấy Hoắc Hiên liền nghĩ đến “kéo dài rất lâu”.

Vì bữa tối dưới ánh nến, mình bị Anna lôi ra thử đồ. Dưới yêu cầu mãnh liệt của mình, cuối cùng Anna cũng buông tha cho ý định mặc bikini đến chỗ hẹn. Cho dù dáng mình có đẹp để mặc bikini thì cũng không đại gì mà mặc để cho bọn đàn ông ngắm nha, hướng hồ ngực mình có cup B thôi. Cuối cùng mình chọn một bộ váy dài chấm gót chân kiểu bohemian, cổ V sâu, sau một hồi Anna cũng chịu thả người, nhưng trước khi đi Anna vẫn gắn một bông hoa to dặt vào tai.

“Ồ. với cách ăn mặc tối nay của em là ám chỉ cho anh biết, tối nay phải tắm rửa sạch sẽ nằm trên giường chờ em sao?” Hoắc Hiên khá hài lòng với cách ăn mặc của mình, vì vậy bạo gan đùa giỡn.

Nghe những lời này, mình nghi ngờ có phải Hoắc Hiên chỉ đạo cho Anna trang điểm như thế này ỉn không.

Bữa tối dưới nến đúng là rất lãng mạn, trên bàn chỉ có một vài cây nến nho nhỏ mà thôi. Ánh nến lúc sáng lúc tối khiến mình cảm giác Hoắc Hiên trước mặt mình mờ ảo. Đối với tử lượng thì cả hai đều tự tin, nhưng mà không hiểu sao tối nay mình mới uống một chút rượu đã cảm thấy say, có lẽ men say từ Hoắc Hiên.

“Đừng quên em còn thiếu anh một nụ hôn nha.” Ăn no suy nghĩ bắt đầu dâm - dục, Hoắc Hiên cười tươi nhắc nhở mình.

“Sao trước đây em không nhận ra bản tính sắc lang của anh nhỉ?” Không phải trước kia Hoắc Hiên không gần nữ sắc sao?

“Bởi vì hiện tại anh gặp được người phụ nữ tạo cho anh dục vọng,” Hoắc Hiên cười gian, “Chẳng lẽ anh đối với người phụ nữ của mình có dục vọng là không đúng sao?”

Đúng thế, nếu như Hoắc Hiên không có dục vọng với mình thì có lẽ người nên khóc là mình.

Lúc này, nhà hàng vang lên bài hát ‘Tình hữu nghị thiên trường địa cửu’, rất nhiều đôi tình nhân đứng dậy khiêu vũ giữa nhà hàng.

“Chúng ta cũng ra khiêu vũ đi.” Mình dự định sau khi bài hát kết thúc nếu ban nhạc dập tắt nến thì mình sẽ chủ động hôn Hoắc Hiên, phần thưởng cho người chiến thắng.

Bài hát kết thúc, ban nhạc dập tắt nến.

Mình và Hoắc Hiên dừng lại bước nhảy, ánh trăng bên ngoài cửa sổ chiếu xuống, mình từ từ chạm môi vào môi Hoắc Hiên, học theo Hoắc Hiên dùng đầu lưỡi đùa giỡn môi anh ấy.

Mình thích cảnh hôn môi này giống như trên phim. Bi kịch ư? Mình nhất quyết không cho phép xảy ra.

31. Chương 31: Kế Hoạch B

Vốn định theo kế hoạch là Hoắc Hiên sẽ cùng mình đến gặp mặt mẹ và cha dượng một lần nhưng đột nhiên họ lại thay đổi hành trình, kéo dài thời gian trăng mật, cho nên bọn mình chỉ có thể nói chuyện qua điện thoại.

Cũng không biết Hoắc Hiên dùng cách gì để lấy lòng mẹ mình mà đến lượt mình nghe điện thoại thì mẹ lại liên tục nói mình phải đối tốt với Hoắc Hiên, nhất định không thể để tuột mất một chàng thanh niên tốt như vậy, cuối cùng còn nói, tình cảm sâu đậm thì nên làm gì thì hãy làm cái đó, cứ dè dặt sẽ bị ghen quá tổn hại đến sức khỏe.

Hoắc Hiên ơi là Hoắc Hiên, rốt cuộc đã nói cái gì với mẹ vậy, khiến ẹ không những đồng ý mà còn giắt dây ném con gái bảo bồi đắp miệng cho Hoắc Hiên ăn. Chắc chắn chắc, người đàn ông này đúng là không đơn giản nha.

Sau khi kết thúc cuộc gọi với mẹ, Hoắc Hiên liên tục khen lão phật gia nhà mình, có cơ hội nhất định phải mời mẹ mình đi ăn cơm rồi nói chuyện.

Hoắc Hiên có thể nói chuyện vui vẻ với mẹ mình khiến mình hài lòng, chỉ hi vọng mẹ mình còn nhớ mình mới là con gái mà mẹ mang nặng đẻ đau sinh ra là tốt rồi.

Chúng mình quyết định rời khỏi Hải Nam trở về nhà, kết thúc kỳ nghỉ phép không thời hạn. Thật ra thì bọn mình có thể tiếp tục hưởng thủ những ngày nghỉ có lương nhưng mà Hoắc Hiên mềm lòng muốn quay về giúp anh trai quản lý công ty, Hoắc Hiên đúng là tốt bụng nha! Vì không muốn lãng phí bất kỳ thời gian gặp nhau nên mình cũng quyết định trở về đi làm. Được rồi, nguyên nhân chủ yếu nhất cũng là vì mình không biết nên làm gì trong thời gian nghỉ phép này, không thể giống như Anna và Lâm Dật Văn có những ngày nghỉ vui vẻ bên nhau được.

Hoắc Hiên đưa mình đến dưới nhà thì cũng đã mười một giờ đêm, mình mặt dày ngồi im trên xe không có ý định xuống, mà Hoắc Hiên thì cũng nắm lấy tay mình không muốn buông ra. Thật vất vả bọn mình mới xuống xe, lúc này không chỉ nắm tay mà trực tiếp ôm.

Mình có nên mời Hoắc Hiên lên nhà ngồi một chút không? Nhưng nếu thế thì có quá nhanh không? Lên nhà rồi thì đương nhiên sẽ không đơn giản chỉ là uống trà nói chuyện phiếm.

Nhiệt độ giữa mình và Hoắc Hiên ngày càng tăng lên, tăng đến mức mình gần như mất đi lý trí.

“Nếu không. . . .” Mình không muốn buông Hoắc Hiên về.

“Đừng nói mời anh lên nhà uống trà nói chuyện phiếm nha, bằng không ngày mai chúng ta đều phải xin nghỉ phép đấy. Đừng ngộ ngộ, để anh ôm em một chút, một chút là tốt rồi.”

Hoắc Hiên thành công hạ nhiệt độ cơ thể xuống, mình đẩy Hoắc Hiên ra, sau khi dặn Hoắc Hiên phải lái xe cẩn thận thì chạy một mạch lên nhà. Mình sợ không đi nhanh có thể mình sẽ kéo Hoắc Hiên lên nhà đóng cửa lại rồi ăn sạch mất. Nói thật đó, mình là dục vọng nhưng không có can đảm, nếu cứ lưu luyến không rời nhau thì chắc chắn ngày mai sẽ đi làm trễ.

Tắm xong leo lên giường nằm, rõ ràng mệt muốn lăn ra ngủ ngay nhưng trong lòng rất nhớ Hoắc Hiên, vừa mới chia tay chưa đến hai tiếng nhưng mà đã nhớ đến Hoắc Hiên rồi. Chẳng lẽ đây chính là tình yêu cuồng nhiệt trong truyền thuyết sao?

Đúng lúc này, điện thoại mình vang lên, là Hoắc Hiên gọi đến.

“Loại cảm giác này là lần đầu tiên anh trải qua,” Hoắc Hiên vừa mở miệng đã nói, “Phải làm sao bây giờ? Chưa gì anh đã nhớ em rồi.”

Chưa bao giờ biết mình cũng giống như những cô gái khác, đều rất thích nghe những lời nói ngọt ngào.

“. Em cũng vậy rất nhớ anh.” Thì ra mình cũng có thể trở nên dịu dàng như vậy, nhỏ nhẹ, ôn ền như các cô gái khác.

“Được nghe giọng nói của em anh có thể đi ngủ rồi, em nghỉ sớm đi, ngày mai đi làm là chúng ta có thể gặp nhau rồi.” Cuối cùng Hoắc Hiên vẫn lý trí hơn mình, kết thúc cuộc nói chuyện này.

Đây chính là cảm giác yêu và được yêu, thật ngọt ngào, thật ấm áp. Trước khi đi ngủ được nghe giọng nói của Hoắc Hiên, đêm nay mình có thể ngủ ngon rồi, trước kia luôn mơ thấy hình ảnh mờ ảo của một người đàn ông, là chồng mình nhưng hôm nay thì không còn mơ thấy nữa.

Mặc dù quan hệ đã khác trước nhưng mình không mong Hoắc Hiên đến đón mình đi làm, thật ra thì nhà mình cũng không tính là xa công ty, hơn nữa mình cũng không muốn Hoắc Hiên bớt thời gian ngủ nướng.

Có bạn trai nên tâm trạng cũng tốt hơn, chỉ cần nghĩ đến lát nữa được gặp Hoắc Hiên thì khéo miệng nhếch lên.

“Quả Quả, đi Hải Nam gặp chuyện gì vui sao?” Ryan đập nhẹ lên vai mình hỏi.

Mình mãi nghĩ đến Hoắc Hiên nên Ryan và DK đến cũng không biết.

“Yêu! Yêu! Quả Quả chắc chắn là yêu rồi!” Lolo cũng đã đến được một lúc lâu, sau khi quan sát biểu hiện của mình chị Lolo đã đưa ra kết luận này, “Năm xưa khi mới yêu ông xã Lolo cũng cười như vậy.”

“Mau nói cho anh biết người đàn ông kia là ai!”

“Đúng đúng đúng!”

Mấy người này thật tò mò.

“Người đó tên Hoắc Hiên, thế nào, mấy người có ý kiến gì không?” Eo của mình đột nhiên mọc ra một đôi tay, cái người tên Hoắc Hiên xuất hiện ngay cạnh mình.

Hình như trừ DK ra, cả Ryan và Lolo đều tròn trợn hai mắt.

“Trời ạ! Hai người hoạt động bí mật! Cái gian – tình này xảy ra ngay dưới mắt chúng ta sao không ai phát hiện ra?” Lolo thực sự bị đả kích, gian - tình xảy ra ngay bên cạnh chị ấy mà chị ấy không phát hiện ra, đây đúng là một loại sỉ nhục với Lolo.

“Ryan nhớ Hiên từng nói tuyệt đối không chơi trò tình yêu văn phòng mà?” Ryan đúng là đàn ông, bình phục rất nhanh.

“Đúng, từng nói như vậy, bởi vì lúc đó tớ chưa gặp Quả Quả.” Hoắc Hiên vẫn là Hoắc Hiên, mỗi câu nói đều khiến mình đỏ mặt.

“Hiên,” DK từ nãy vẫn im lặng đột nhiên mở miệng, “Không được nói những lời buồn nôn đó làm An nhà tớ (chính là Ryan đó) nổi da gà.”

Mọi người: “.”

Rốt cuộc ai mới khiến người khác buồn nôn? Không ngờ DK mặt lạnh như tiền mà có thể nói những lời buồn nôn khiến bọn mình phải nổi da gà.

Sau khi mối quan hệ giữa mình và Hoắc Hiên công khai với mọi người ở tầng này, mỗi lần có tài liệu cần đưa cho Hoắc Hiên thì liền ném ình làm giúp, nói cho oai là để mình có thêm nhiều thời gian gặp Hoắc Hiên nhưng thực ra thì là một cách trừng phạt mình vì tội dám che giấu chuyện mình thích Hoắc Hiên với chị ấy, chị ấy cảm thấy mình chưa thực sự coi chị ấy là bạn bè. Vì để Lolo vui, mình đem mọi chuyện khi mình và Hoắc Hiên ở Hải Nam từng giây từng phút thành thật khai báo thì Lolo mới bỏ qua ình.

Thật ra công việc của Hoắc Hiên rất bận, cả Hoắc Huyền nữa, cho nên ngoài thời gian gặp nhau ở công ty ra thì sau khi hết giờ làm hầu như Hoắc Hiên phải ở lại tăng ca. Có lúc mình ở lại cùng làm thêm giờ với Hoắc Hiên nhưng ngoài ra, mình và Hoắc Hiên chưa từng thực sự có cuộc hẹn hò nào đúng nghĩa cả.

Đến thứ sáu, hết giờ làm Hoắc Huyền và Hoắc Hiên phải đi dự tiệc.

“Ngày mai chúng ta hẹn hò nha.” Hoắc Hiên tách khỏi Hoắc Huyền chạy ra nói với mình.

Vì đây là cuộc hẹn hò đầu tiên của bọn mình, mình liền bỏ qua mọi lời phản đối của Trần Mạch, nhất quyết hẹn Tiểu Nại ra quán rượu.

“Mau nói cho tớ biết, lần đầu tiên cậu và Trần Mạch hẹn hò là ở đâu?”

“Nhà Trần Mạch, trên giường.”

“Vu Tiểu Nại cậu xong đời rồi! Đúng là gần mực thì đen, bị Trần Mạch dạy hư rồi.” Không thể như vậy được, trước kia khi nói những chuyện tế nhị này Vu Tiểu Nại còn đỏ mặt thế mà bây giờ mặt không đổi sắc. Mình nên khen Trần Mạch là một người thầy giỏi không?

“Chẳng lẽ Trần Quả không cảm thấy làm như vậy là bảo vệ môi trường sao? Vừa không phải tốn tiền, vừa không cần bật đèn có thể tiết kiệm nhiên liệu nha. Chẳng lẽ Trần Quả không muốn có cuộc hẹn như vậy sao?” Vu Tiểu Nại còn cố tình chọc mình.

Kế hoạch là thế nhưng thiếu thực tế.

“Tớ nói này, nếu như lúc đó Hoắc Hiên không đuổi theo cậu thì chẳng lẽ cậu cứ như vậy buông tha cho hắn sao?” Vu Tiểu Nại vẫn cảm thấy kế hoạch ra đi của mình là rất to gan.

“Sao có thể, tớ đã cố tình không trả lại chìa khóa nhà cho anh ấy, nếu anh ấy dám bỏ mặc tớ thì tớ sẽ cắn thuốc rồi tìm anh ấy ăn sạch!”

“ Trần Quả, cậu quá mưu mô!”

Có chút thôi, không thể bằng được ông anh họ mình nha.

Vu Tiểu Nại cười bẹo má mình một cái, “Ngày mai hai người hẹn hò thì đi xem phim đi.”

Đây là cuộc hẹn hò đầu tiên nhưng mình và Hoắc Hiên đều đồng ý đi xem phim, và đều chọn phim kinh dị.

Vu Tiểu Nại nói đi xem phim thì phải xem phim kinh dị, như vậy sẽ gia tăng cơ hội tiếp xúc cơ thể giữa nam và nữ.

Mình chọn phim kinh dị vì Vu Tiểu Nại bảo mình, còn Hoắc Hiên chọn phim kinh dị thì là do ai dạy anh ấy đây?

Thật ra theo lý thuyết thì kế hoạch này rất hoàn mỹ, trong ánh sáng mờ mờ của phòng chiếu phim, mình sẽ bị những hình ảnh cùng âm thanh kinh dị dọa và sẽ ôm chặt lấy Hoắc Hiên.

Nhưng mà bộ phim chiếu được một nửa mình mới nhận ra, thì ra ngoài thần kinh cảm giác về các chất có cồn thì đối với những bộ phim kinh dị này mình cũng bị thiếu. Có lẽ những bộ phim kinh dị được phép chiếu đã được cắt bớt những cảnh rùng rợn rồi, có thể những bộ phim bị cấm chiếu mới có thể hù dọa được mình.

Kết quả, mình và Hoắc Hiên lẳng lẳng uống coca, cùng nhau ăn bỏng ngô. Ánh mắt của mình liếc về phía đôi tình nhân bên cạnh, rõ ràng những hình ảnh này không hề rùng rợn nhưng vẫn khiến cô gái đó hét lên còn dụi đầu vào ngực bạn trai tìm kiếm cảm giác an toàn.

Trời ạ, sao bọn họ có thể làm được hay như vậy? Mau mau qua dạy mình đi.

Cho dù trong lòng liên tục kêu gào mình không nên bỏ qua cơ hội tiếp xúc cơ thể trong rạp chiếu phim nhưng mà mình làm không được, không thể giả vờ sợ hãi rồi ôm lấy Hoắc Hiên được. Mình đúng là không có tố chất làm diễn viên.

Đang lúc này, đoạn cao trào của bộ phim cũng đến, trên màn hình là một tử thi trong trạng thái vô cùng thảm hại, không có lời nào để miêu tả. Toàn bộ phụ nữ trong phòng chiếu này cùng hét lên, tiếng hét từ nỗi sợ thực sự, ngay cả phái mạnh khi đến cảnh này cũng hít một hơi thật sâu để tự trấn an bản thân.

Mình thừa nhận là mình có bị giật mình, nhưng mà mình đúng là khác người, cho dù bị sợ cũng không hét lên, cũng không tìm chỗ để dựa vào, chỉ biết ngẩn người ra, cơ thể cứng đờ. Và ngay bây giờ mình đã cứng đờ ngồi trên ghế rồi.

Đột nhiên, mình cảm thấy hơi ấm trước ngực, cúi đầu nhìn thì hóa ra là Hoắc Hiên ôm mình. Cho đến khi những tiếng hét so với hiệu ứng âm thanh trong phim dừng hẳn, Hoắc Hiên mới dựa đầu vào vai mình khẽ nói: “Vì không muốn lãng phí những cơ hội mà bộ phim tạo ra, luôn luôn có một người chủ động ôm người kia, vậy thì anh không ngại nhận nhiệm vụ này.”

Những lời này của Hoắc Hiên khiến mình ảm áp, cảm ơn Hoắc Hiên có thể hiểu được suy nghĩ nhỏ bé này của mình.

“Sau khi hết phim em mời anh đi uống cafe!”

Mình quyết định thực hiện kế hoạch B!

Tuy mình hơi coi thường phim Hàn nhưng nhiều cảnh trong đó rất thú vị, ví dụ như tình tiết uống cafe capuchino sẽ dính chút sữa trên môi, rồi nhân vật nam sẽ nhẹ nhàng hôn lên đôi môi đó, cảnh này mình rất thích.

Cùng Hoắc Hiên ngồi trong quán cafe, mình gọi capuchino.

Nhìn thì có vẻ như vô tình nhưng thực ra mình cố tính để sữa dính lên môi mình, còn cố tình giả vờ không phát hiện ra. Nếu như theo đúng kịch bản thì Hoắc Hiên sẽ đứng dậy rồi cúi xuống, một tay nâng cằm lên sau đó dịu dàng cùng môi giúp mình lau đi sữa trên môi.

Đúng là Hoắc Hiên nhận ra nhưng anh ấy không làm theo đúng kịch bản trong đầu mình mà đưa tờ giấy ăn ý bảo mình tự lau sữa dính trên môi.

Người đàn ông này nhất định không bao giờ xem phim Hàn, thật chẳng đáng yêu chút nào. Được rồi, nếu Hoắc Hiên không làm thì mình sẽ làm, mình không tin khi uống cafe Hoắc Hiên không dính chút nào trên môi.

Sự thật đúng là có dính cafe trên môi Hoắc Hiên nhưng anh ấy rất nhanh tự liếm sạch hoặc là dùng giấy ăn lau đi, tốc độ cực nhanh, mình còn chưa kịp đứng lên thì Hoắc Hiên đã lau xong.

Mình thất bại thảm hại, chỉ có thể chán nản ngồi nhìn Hoắc Hiên uống cafe.

Chủ nhật nên rất nhanh quán đã kín chỗ, trừ những đôi tình nhân thì trong quán còn có rất nhiều người độc thân túm năm tụm ba ngồi nói chuyện phiếm. Hoắc Hiên đi đến đâu cũng không thiếu những ánh mắt hâm mộ nhìn theo, mình không ghen, ăn dấm đâu có tốt cho dạ dày, những ánh mắt hâm mộ đó chỉ chứng minh một điều, mình rất có mắt nhìn người, chọn một người đàn ông mà tất cả mọi người đều thích.

Cafe cũng uống xong, đột nhiên Hoắc Hiên chống hai tay lên bàn, cả người hướng về phía mình. Bàn này vốn không rộng nên khoảng cách giữa mình và Hoắc Hiên trở nên rất gần.

Hành động này của Hoắc Hiên mình tự nhiên không thể giải thích được, chỉ thấy Hoắc Hiên nhẹ nhàng kéo sợi dây chuyền ra, ánh mắt nhìn mình ý bảo mình kéo ra.

Đột nhiên mình liền hiểu ý Hoắc Hiên, nhìn nụ cười mờ ám và chờ đợi khiến mặt mình đỏ lên, rồi vươn tay ra kéo sợi dây chuyền trên cổ Hoắc Hiên ra, khi gương mặt Hoắc Hiên sát vào mình thì mình cũng chủ động tiến lên một chút, cuối cùng kế hoạch B cũng thành công, mình đã hôn lên đôi môi hấp dẫn của Hoắc Hiên rồi.

Không phải nụ hôn capuchino, loại hôn này có được tính là lãng mạn không?

32. Chương 32: Phụ Nữ Ủ ? Vẫn Đánh!

Kể từ ngày mình và Hoắc Hiên công khai quan hệ, bắt đầu có một thói quen sau khi hết giờ làm mọi người chạy đến quán rượu chơi bời.

Mặc dù Trần Mạch không thích để Vu Tiểu Nại xuất đầu lộ diện nhưng mọi người đều có đôi có cặp cả, huống chi còn có mình ở đây, Trần Mạch làm gì có quyền lên tiếng. Điều mình cảm thấy không thể tưởng tượng được chính là ông xã chị Lolo, anh Lâm, lần nào tụ tập cũng không thiếu phần anh ta. Hóa ra Lâm Dật Văn di truyền điều này từ anh Lâm.

“Trần Quả, Trần Quả! Hoắc Hiên là cầm thú đó, em không biết sao?” Sau khi biết mình và Hoắc Hiên thành một đôi, cứ lần nào gặp nhau y như rằng Trần Mạch sẽ lại nói câu như vậy.

“Ngu ngốc” Mỗi lần như vậy, tất cả mọi người sẽ dùng ánh mắt xem thường nhìn Trần Mạch, ngay cả Vu Tiểu Nại cũng thầm mắng anh ta một tiếng. Trần Mạch hình như không hiểu, nếu nói một lần người nghe còn chấp nhận, nhưng nói đi nói lại thì, e hèm, chờ mà bị nghe chửi thôi.

Tranh thủ lúc mọi người di chuyển lên tầng trên hát karaoke, Trần Mạch liền kéo mình ở lại uống với anh ấy vài chén nữa.

“Ồ, anh họ Trần Mạch cuối cùng cũng nhớ tới cô em họ Trần Quả này rồi sao?” Nếu không chọc Trần Mạch thì đúng là có lỗi với bản thân mình lắm, từ khi Trần Mạch và Vu Tiểu Nại ân ái sống chung một chỗ với nhau, anh ấy không có tìm mình đến một lần nào. Đây chính là có sắc quên họ hàng nha.

“Nghe em nói kìa,” Trần Mạch cười đùa cợt nhả chạm ly với mình, “Anh họ như anh ngày nào đó không nhớ tới cô em họ Trần Quả, thì em phải tự hiểu nha!”

Mặc kệ đi, cho Trần Mạch thích nói gì thì nói.

“Muốn em tự hiểu sao? Không phải mỗi đêm anh đều cùng Vu Tiểu Nại lăn lộn trên giường nên không còn sức mà ra khỏi nhà sao?” Minh vỗ vỗ lên vai Trần Mạch, “Anh còn trẻ nên biết kiềm chế một chút, cẩn thận không tuổi còn trẻ mà đã yếu rồi, đạn được cũng cạn nha.”

“Khụ khụ khụ.” Trần Mạch cũng có ngày bị sắc rượu nha, “Em nói, nói thật cho anh biết, có phải cả ngày em chỉ ngồi tưởng tượng đến cảnh anh và Vu Tiểu Nại lăn lộn trên giường hả?”

“Buồn nôn, anh đúng là không biết xấu hổ là gì. Ai thèm ngồi tưởng tượng đến anh.” Minh vừa giả vờ nôn ọe vừa phản đối, “Em thà tưởng tượng đến mẹ chứ không thèm tưởng tượng đến anh!” Cũng không đúng, cho dù là mẹ mình nhưng mình cũng không nhẫn tâm mà đi tưởng tượng mấy cảnh đó.

“Được rồi được rồi, nghiêm túc chút đi,” trong nháy mắt Trần Mạch đã trở nên nghiêm túc, “Em nhận được thông báo chưa, thứ bảy.”

“Rồi ạ, họ Trần liên hoan đúng không, em biết lâu rồi.” Minh trả lời rất thản nhiên.

“Nghe nói em cũng đã lâu rồi chưa có về, em cũng to gan lắm. Dám phản nghịch giống anh.”

Lời nói của Trần Mạch khiến mình tự động đưa tay lên sờ sờ má phải, cảm giác đau đớn đó giống như vừa mới xảy ra.

“Coi như là phản nghịch đi.”

“Năm đó đã xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ người đàn bà kia.” Minh biết với cái đầu thông minh của bản thân Trần Mạch đã đoán được chuyện gì xảy ra.

“Hừ, tại năm đó em còn nhỏ thôi, do không cẩn thận nên chịu thiệt một chút, cho nên lần này em sẽ trở về, hưởng thụ buổi liên hoan.”

“Có cần anh giúp em báo thù không?”

“Cái này thì không cần, em đã nói là do năm đó em còn nhỏ, bây giờ, hừ, bà ta không còn làm gì được em nữa đâu. Với lại đây là ân oán giữa em và bà ta, mà em luôn kính già yêu trẻ, sao có thể đi bắt nạt một bà già được?”

“Xem ra cô em họ nhà mình đã trưởng thành thật rồi.” Trần Mạch khen mình, gương mặt vui mừng.

Tất nhiên, phải cảm ơn cái tát đó, chẳng những làm mình trưởng thành hơn còn ép mình say goodbye với yếu đuối.

“Đến lúc đó có cần anh giúp ghi hình không?” Đây chính là Trần Mạch, có thể sau một giây trở nên không đứng đắn.

“Anh nói xem?” Minh tuy cười nhưng trong lòng không thể cười nổi.

“Ồ, xem ra em đã chuẩn bị tốt rồi.”

“”

Liên hoan nhà họ Trần gần tới mới bắt đầu, vì vậy buổi trưa ngày hôm đó mình đến nhà Hoắc Hiên.

“Hiện tại trời vẫn còn sáng choang nha!” Hoắc Hiên lười biếng dựa vào tường trong bếp nhìn mình nấu ăn, giọng nói không hề đứng đắn chút nào.

“Hoắc tiên sinh, việc em nấu bữa trưa và trời sáng hay không sáng thì có liên quan gì tới nhau sao?”

“Chẳng lẽ không phải em định cho anh ăn noi sau đó bắt tắm rửa sạch sẽ rồi nằm lên giường chờ em đến chà đạp anh sao?” Giọng của Hoắc Hiên lúc này vừa trẻ con vừa làm nũng, “Không ngờ em lại thích tiến hành giữa ban ngày ban mặt thế này đây.”

Mình chỉ biết hít một hơi thật sâu khi nghe những lời này, cũng may món xào không nóng lắm nếu không nhất định mặt mình sẽ đỏ như gà chọi.

Không thèm để ý đến mấy lời nói linh tinh của Hoắc Hiên, xúc món ăn ra đĩa sau đó ra lệnh cho Hoắc Hiên đi xới cơm.

Đối với khả năng nấu nướng của bản thân, mình luôn tự tin, nhìn Hoắc Hiên ăn những món mình tự tay làm, đột nhiên cảm thấy hạnh phúc đã ở rất gần mình.

“Xin hỏi cô nương Trần Quả, có phải cô định nắm lấy dạ dày của tôi rồi dần dần tiến tới tóm lấy trái tim tôi sao?” Sau khi Hoắc Hiên chiến đấu xong miếng cuối cùng thì cười ảm áp hỏi mình.

“Ồ? Tôi còn tưởng đã tóm được trái tim Hoắc tiên sinh rồi chứ.” Mình cố tình nghiêng nghiêng đầu giả ngu hỏi.

“Đúng, trái tim của anh đã sớm bị em tóm được rồi.”

Nhìn gương mặt Hoắc Hiên khô ngô, nụ cười ảm áp, đột nhiên mình cảm thấy tràn đầy năng lượng, mình đã đủ dũng khí để đối mặt với người đàn bà mà mình căm hận — mình sẽ trả lại cái tát còn thiếu năm xưa.

“Không biết bây giờ cô nương Trần Quả muốn sắp xếp cho tôi làm gì tiếp theo đây?” Hiên Hiên hiếm khi nghịch ngợm tình quái như vậy, còn liếc mắt đưa tình với mình nữa.

“Bây giờ.” Mình cố ý trầm tư một chút, “Hoặc là ngủ trưa, hoặc là chơi trò chơi?”

“. Một mình sao?”

“Ề hèm, vậy anh muốn sao đây?”

“Còn em? Hôm nay em không định ăn thịt anh sao!”

Muốn, chỉ nghĩ đến thôi tay chân đã ngứa ngáy rồi. Nhưng mà mình phải hưởng thụ cái cảm giác được đánh người trước đã.

“Em ư.” Mình cười ngọt như mật dừa giỡn cầm Hoắc Hiên, “Bây giờ em sẽ lên xe Trần Mạch cùng nhau về nhà họ Trần để tham dự liên hoan.”

“.”

Bây giờ nhà họ Trần ngoài trưởng họ ra thì còn ông bà nội mình, hai người con gái cùng con rể, một người con trai là — cha mình.

Trần Mạch là muốn về nhận tội trước nên chở mình về nhà họ Trần. Từ nhỏ ba mình thương Trần Mạch nhất, cho nên lần này anh họ rất thông minh xin cha mình cùng đi với anh họ về gặp ông bà nội, ông bà ngoại, nói giúp anh họ vài câu.

Tuy nói là thứ bảy nhưng hai bác và dưỡng đều không có ở nhà, chỉ khi nào gần bắt đầu liên hoan thì mọi người đến. Lần này liên hoan chắc rất lớn, thứ nhất vì cái tên phản nghịch Trần Mạch cũng chịu trở về, thứ hai là vì hiếm khi mọi người được gặp nhau đầy đủ một chỗ thế này. Nghe nói dì bảy thím tám cũng đến, họ đều ngang tuổi với bọn mình.

Trần Mạch vừa về đến nhà họ Trần đã sống chết lôi kéo cha mình cùng vào thăm hỏi ông bà, cũng đã hai ba tiếng đồng hồ quỳ trong đó vẫn chưa ra. Cậu bé đáng thương, mong chúa phù hộ cho anh họ, Amen! (Trần Mạch đau buồn phần nộ: Trần Quả em có thể có chút thành ý được không? Rõ ràng là em cũng không tin vào chúa, còn Amen cái gì hả?)

Vì thế cả căn phòng rộng như vậy chỉ còn lại hai người.

Mình cố tình ngồi ở phòng khách xem TV, chờ người kia chủ động ra gặp mình. Người đó rất lăm lăm mưu mô, không những làm kẻ thứ ba chia rẽ nhà mình, giả làm con hiền vợ thảo lấy được lòng của trưởng họ Trần, được sống sung sướng, thậm chí bà ta còn cố tình nhiều lần chọc đến mình. Trước kia lạnh nhạt thờ ơ không thì lại dùng lời lẽ cay độc để mắng mình nhưng mình bỏ ngoài tai hết, nhưng vào năm Trần Mạch bỏ nhà đi, nhân lúc không có người nào bà ta liền tặng ngay mình một cái tát như trời giáng vào mặt mình, ở chính phòng khách này, chỉ vì mình không cẩn thận làm bắn chút nước trái cây lên đồ bà ta.

Mình là cháu gái nhỏ nhất trong nhà họ Trần, ông bà nội và cha mình luôn cưng chiều mình, vậy mà chỉ vì một chuyện nhỏ nhặt như vậy mình bị ăn một cái tát. Năm đó mình vẫn còn nhỏ tuổi, Trần Mạch vẫn chưa dạy mình ứng phó những chuyện như thế này, nên vì cái tát này mình chỉ biết đứng im khóc không thể nói ra sự thật, chỉ biết trở mặt ra nhìn bà ta xuyên tạc sự thật, nói mình tự ngã rồi khóc không ngừng.

Chuyện này thật là vô lý, mình tự tát vào mặt mình sao? Mình đâu có ngu đến thế.

Nghe thấy tiếng bước chân đang đi xuống, mình đang chìm trong hồi ức trở về hiện thực, chuẩn bị trình diễn một màn kịch hay.

Mình cho âm lượng TV xuống mức nhỏ nhất, sau đó đứng lên đối mặt với bà ta. Không thể phủ nhận người đàn bà này rất quyến rũ, một vẻ đẹp của loài hồ ly tinh. Thật sự không hiểu tại sao bà ta lại không thích mình, nhưng bây giờ mình cũng chẳng muốn biết.

Đầu tiên bà ta ngẩng đầu lên nhìn phòng của ông bà nội, khi không thấy tiếng động gì về mặt bà ta liền thay đổi, nhìn mình chằm chằm. Thật sự nghĩ rằng trong nhà không có ai sao? Sao bà ta lại có thể ngu ngốc như vậy, khi bước chân vào cửa không nhìn thấy có hai đôi giày dép sao?

“Đã lâu không gặp nha?” Mình mỉm cười tỏ ra một cô gái ngoan ngoãn, “Còn nhớ năm đó ở chính chỗ này bà đã cho tôi một cái bạt tai chứ? Nếu như ông bà nội và cha tôi biết được chân tướng sự việc năm đó, bà thử đoán xem bọn họ sẽ đứng về phía ai?”

Mình rất thích đi thẳng vào vấn đề, không cần phải quanh co.

“Người có ý gì!” Sắc mặt bà ta lại thay đổi, thật thú vị nha.

“Không có ý gì, chỉ muốn nói cho bà biết tôi là một đứa có thù tất báo, và cực kỳ thù dai mà thôi.”

“Cho nên người định đánh ta sao? Người nhìn đi, bọn họ cũng đâu có ở nhà. Nếu như không tận mắt nhìn thấy thì chẳng làm gì được, mắt thấy mới tin, người nghĩ bọn họ sẽ tin lời nói từ một phía người sao?”

Người đàn bà đúng là ngu ngốc mà, vẫn cho rằng trong nhà này chỉ có mình và bà ta thôi sao, thật quá ngu ngốc. Năm đó mình bị một kẻ ngu ngốc như bà ta bắt nạt, thật là nhục, nhục quá!

“Vậy thì sao? Cho dù không có ai chứng kiến thì tôi vẫn muốn đánh bà cho hả cơn giận,” mình bước từ từ đến gần bà ta, “Có người nói rằng không nên đánh phụ nữ, nhưng đáng tiếc tôi cũng là phụ nữ, mà phụ nữ đánh phụ nữ thì không có sai!” Dứt lời, mình giơ tay tát thẳng vào mặt bà ta, bàn tay còn cảm thấy đau rát, nhưng rất khoái, đặc biệt trong lòng mình cảm thấy rất thoải mái.

Bà ta không ngờ mình đánh thật, mặt bị tát lệch sang một bên, trong nháy mắt bà ta thực sự nổi điên, thậm chí còn hét chói tai. Mình hiểu người đàn bà này không bao giờ chịu thiệt, cho nên mình đã đoán được bà ta sẽ đánh lại mình. Lúc này nhìn thấy cánh cửa trên tầng mở ra, cha và ông nội mình cũng bước ra, mình đứng im không phản kháng, ngoan ngoãn chờ đợi người đàn bà này giơ tay tát mình.

Mất thấy mới tin đúng không, muốn có người chứng kiến tận mắt đúng không, tôi cho bà thỏa mãn.

Có hiểu được cưng chiều là thế nào không? Đó chính là bất luận vì nguyên nhân gì nhưng chỉ cần thấy có người làm tổn thương mình thì ông nội và cha mình tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho người đó, cho dù người đó có là người vợ mà cha mình lựa chọn.

Mặc dù vẫn bị thiệt một cái tát, hai đôi mắt nhưng kết quả lại khiến mình hài lòng. Sự thật là người đàn bà này đã tát mình, sự thật là hai người đàn ông cực kì cưng chiều mình đã nhìn thấy cảnh đó, cho dù bà ta có giải thích thế nào, có khóc lóc kể lể thế nào đi nữa thì cuối cùng cha mình vô cùng tức giận đuổi bà ta đi ngay lập tức.

Vì vậy, vốn là một buổi liên hoan vui vẻ trong dòng họ thì trở thành đại hội con trai thứ ba nhà họ Trần đuổi vợ.

Tại sao bà ta cứ không chịu nghỉ thoáng ra, còn cố tình chọc vào mình làm gì? Thới giới còn đang cầu nguyện hòa bình, tại sao bà ta vẫn mù quáng đi chọc mình? Nếu như bà ta không hứng thú với niềm vui được đánh mình thì đâu có bị đuổi khỏi nhà họ Trần chứ.

Mình chưa bao giờ là một đứa trẻ ngoan, có thù tất báo.

33. Chương 33: Chuyện Đang Dở Trên Sofa

Khả năng tiếp nhận mọi chuyện của các thành viên nhà họ Trần có thể nói là biến thái, cho dù trước bữa cơm xảy ra chuyện không mấy vui vẻ gì nhưng sau đó lại có thể ngồi vào bàn ăn cơm vui vẻ hòa thuận nói chuyện rôm rả như không có chuyện gì xảy ra.

Khi tận mắt nhìn thấy đứa con gái bảo bối của mình bị đánh, cha mình không thèm quan tâm đến người đàn bà đã đầu ấp tay gối trong bao năm qua, cho dù bà ta đang phải nhịn đối ngồi khóc thút thít trong phòng. Thật ra bọn họ cuối cùng có lý hôn hay không, mình không quan tâm, mình chỉ muốn dạy cho bà ta một bài học, dám động đến mình thì hậu quả sẽ thế nào mà thôi. Chúng tổ mình vẫn khá hiền lành tốt bụng nha.

Bởi vì mặt mình vẫn còn sưng nên mình tìm mọi lý do để không gặp Hoắc Hiên. Mình không muốn cho anh ấy biết chuyện này, hi vọng vĩnh viễn Hoắc Hiên không nhìn thấy một phần con người độc ác trong người mình.

Trải qua sự kiện có thù phải trả này, Trần Mạch thực lòng sùng bái mình.

“Quả Quả.” Đây, Trần Mạch lại muốn ca ngợi mình rồi.

“Ngừng! Em biết em ngoan độc, độc ác, bụng dạ nham hiểm, được chưa?” Thật sự nghi ngờ trình độ học vấn của Trần Mạch chỉ là giả, lại đi dùng bốn chữ “lòng dạ độc ác” để ca ngợi mình.

“Nghe nói hôm nay bọn họ đi làm thủ tục.”

Bởi vì mặt mình bị sưng nên đành nương nhờ nhà Trần Mạch để chữa thương, đúng lúc Vu Tiểu Nại về nhà thăm cha mẹ, để vườn không nhà trống, Trần Mạch cô đơn trống vắng nên rất vui mừng, còn dùng vốn từ ngữ nghèo nàn của bản thân để ca ngợi mình, mình giống như nước sông Nile không bao giờ cạn chảy xuống vùng sa mạc khô cằn.

“Thật ra thì em nghi ngờ cha em đang muốn đổi người trên giường mà thôi.” Mình nằm nghiêm trên ghế sofa xoa má.

“Có người nào lại đi nói cha mình như vậy không?” Trần Mạch cười mắng, “Nhưng mà anh cũng cảm thấy khả năng này khá cao.”

“Anh xuống địa ngục đi! Có người nào lại đi nói cha em như vậy không? Anh là người hiểu rõ nỗi đau của cha em nhất đấy.”

“Chỉ có điều, em có cảm thấy mặt đau nhưng tay cũng đau không?” Nụ cười dê tiện của Trần Mạch nở trên môi.

Suy nghĩ nghiêm túc một lát, mình cũng cười giống như Trần Mạch: “Tay cũng đau.”

Tay đau mới biết rằng lúc đó mình đánh mạnh tới mức nào. Cho nên tay càng đau thì trong lòng càng thoải mái.

Từ lúc mặt hết sưng, mình liền suy nghĩ đến một chuyện — rốt cuộc nên chọn chỗ nào để ăn Hoắc Hiên.

Một kẻ không có chút kinh nghiệm nào trong chuyện này như mình nên mình quyết định đi học hỏi kinh nghiệm từ Lâm Dật Văn, ai ngờ thằng bé này từ khi ở cùng với Anna vài đêm xuân, từ đó cứ chìm sâu không thể thoát ra được, bây giờ cậu ta đang tập trung tinh thần vào việc học, quyết tâm thi được vào trường ở nước Anh, để sang đó tiếp tục nối lại tình duyên với Anna.

Xem ra tình yêu là chất xúc tác tuyệt vời cho việc học, Lâm Dật Văn chính là một ví dụ, từ khi bị Anna cuốn hút cậu ta chẳng những từ bỏ những mối quan hệ nam nữ phức tạp ra khỏi người, thậm chí còn vì người cậu ta yêu mà quyết chí học tập, quyết tâm phải ra nước ngoài học.

Chuyển biến này của con trai khiến Lolo rất hài lòng, vì phụ nữ mà con trai mới làm thế nhưng chị ấy không quan tâm, chỉ cần con trai bảo bối ngoan ngoãn học hành, không phạm pháp là được rồi. Nhưng Lolo cũng nói rõ, tuyệt đối không chấp nhận con trai mình là gay, cho dù là công cũng không được.

Vì vậy, mình không muốn quấy rầy Lâm Dật Văn học tập, mình quyết định nhờ Vu Tiểu Nại khai sáng. Mặc dù không cam tâm tình nguyện.

“A ha ha ha Trần Quả à Trần Quả cuối cùng cậu cũng có ngày hôm nay.” Mình đã nói Vu Tiểu Nại ở gần Trần Mạch sẽ bị dạy hư mà, tiếng cười cũng biến thái giống Trần Mạch, đề tiện như nhau, “Cậu từng nói hồi trước lên xem phim hành động Âu Mỹ và rất nhiều manga tiểu thuyết cơ mà. Thấy sao, lý luận suông cuối cùng cũng chỉ là lý luận suông mà thôi, thực tế mới quan trọng. Thực tế là đường tắt duy nhất để kiểm nghiệm chân lý!”

Vu Tiểu Nại. Được rồi, mình vẫn phải thừa nhận trong chuyện này cô ấy có kinh nghiệm hơn mình.

“Dạ dạ dạ, thực tế là đường tắt duy nhất để kiểm nghiệm chân lý,” điều này thì mình tin, “cho nên phiền kiểm nghiệm viên Vu Tiểu Nại hãy chỉ bảo tớ đôi chút.”

“Nhưng mà cậu muốn tìm hiểu chuyện gì?”

“Khụ khụ, thì trong phần lớn các tài liệu mình tham khảo đều nói lần đầu tiên của con gái đều phải trải qua nỗi đau đớn khắc sâu trong lòng, tớ muốn biết tính chân thực của chuyện đó.”

“Đối với vấn đề này, tớ chỉ có thể cho cậu bốn chữ — mỗi người khác nhau.” Biết mình vẫn chưa hiểu, Vu Tiểu Nại ngồi nghiêm chỉnh, coi quán trà sữa là lớp học bắt đầu giảng giải kiến thức sức khỏe sinh lý.

“Nói đơn giản là thế này, vạn vật trên thế giới đều chia ra lớn nhỏ khác nhau, giống như áo ngực bọn mình có cỡ to cỡ nhỏ, durex cũng phân chia thành lớn nhỏ khác nhau. Khi nam và nữ kết hợp, để cho cậu dễ hiểu thì tớ lấy lỗ mũi làm ví dụ nha,” Vu Tiểu Nại hếch mũi lên để mình nhìn, “Chúng ta đem lỗ mũi so sánh với chỗ làm đàn ông mê muội để nghiên cứu nha, nếu như chúng ta dùng một cây tăm cắm vào lỗ mũi, cậu suy nghĩ xem có cảm giác gì?”

Cây tăm?

“Quá dễ dàng cho vào.”

“”

Hiểu, cắm vào lỗ rỗng nên đương nhiên không có cảm giác gì rồi.

“Cho nên trong tình huống này đương nhiên sẽ không cảm giác đau như người ta hay nói.”

Đây là với kích thước cây tăm nha. đâu thể so sánh.

“Dĩ nhiên, tình huống như thế rất hiếm gặp,” Vu Tiểu Nại tiếp tục, “Bây giờ chúng ta dùng ngón tay móc cút mũi (hl để nguyên văn nha nên đừng ai nói hl thô quá mà cho hl vài viên gạch xây nhà ^^) nếu dùng ngón út thì cảm giác thoải mái vẫn còn khe hở, nếu dùng ngón áp út hay ngón giữa hoặc ngón trỏ thì cảm thấy vừa khít nhưng nếu dùng ngón tay cái thì phải tổn chút sức nhưng vẫn chấp nhận được. Quan trọng nhất là cả năm ngón tay đều mang cho cậu cảm giác thoải mái dễ chịu, dĩ nhiên nếu như dùng quá nhiều lực hoặc thọc vào quá sâu sẽ cảm thấy khê nhói đau, cũng có thể chảy ra chút máu mũi, nhưng những điều này cơ thể vẫn chịu được. Nếu như là dùng, à.” Vu Tiểu Nại liếc nhìn ống hút to để hút chân trâu, rồi nói: “Dùng cái ống hút này đâm vào lỗ mũi, bởi vì to nhỏ không hài hòa mà gây ra tình trạng không tiếp nhận nổi dẫn đến vấn đề đau đớn, nếu như mà dùng đưa chuột hay cái khác thì e rằng sẽ rách mũi ra đó. Cho nên tổng hợp những điều trên rút ra kết luận, phụ nữ đau hay không đau có liên quan tới vấn đề to nhỏ của đàn ông.”

Hai chân của mình đặt lên đùi Hoắc Hiên, còn anh ấy ngồi giữa hai chân mình, từ từ cởi áo sơ mi ra, lộ ra lồng ngực rắn chắc khiêu gợi. Oh, mình lại cảm thấy không khí bị Hoắc Hiên cướp mất.

Hoắc Hiên kéo tay phải của mình lên xoa lên mặt, lướt xuống chiếc mũi cao thẳng rồi đi đến môi. Hoắc Hiên đem ngón tay của mình cho vào miệng, rất tình - sắc mà mát.

Cơ thể mình đỏ lên bởi những khiêu khích mà Hoắc Hiên tạo ra ình.

Hoắc Hiên thả ngón tay mình ra nhưng vẫn để tay mình vuốt ve ngực rồi lần xuống bụng.

Tầm mắt của mình di chuyển theo tay hướng xuống dưới, nhưng đến bụng của Hoắc Hiên thì mình không nhin nổi mà hướng ánh mắt xuống dưới nữa, nhìn chăm chăm vào chỗ nhô lên.

Cố gắng giữ lấy tia lý trí cuối cùng, trong đầu không ngừng hiện lên hình ngón tay và ống hút, ngay cả hình quả dưa chuột cũng hiện lên.

Bởi vì nhìn thấy ánh mắt tham lam của mình, Hoắc Hiên cười khê, cầm tay mình đi xuống dưới nữa đến cặp quần, từ đây quyền chủ động thuộc về mình.

Hít một hơi thật sâu, ngón tay trở tiến dần vào phía bên trong.

Sau đó.

Sau đó.

Chuông cửa vang lên.

34. Chương 34: Ghen Ghét Dữ Dội

Nếu như là tiếng chuông của điện thoại bàn thì có thể rút dây điện thoại ra; nếu như là tiếng chuông của điện thoại di động, có thể thẳng tay tắt máy; nếu là chuông cửa thì cũng có thể mặc kệ, coi như không có ai ở nhà.

Hoắc Hiên và mình cũng mặc kệ người ngoài cửa, để người ngoài kia hiểu bọn mình không có trong nhà mà bỏ về, nhưng đáng tiếc, bọn mình đã đáng giá thấp tính nhân nại của người đó, có vẻ như họ chắc chắn Hoắc Hiên ở trong nhà.

Lúc này nhìn mình và Hoắc Hiên khá lôi thôi, mà tay mình còn đang ở trong quần Hoắc Hiên, mình biết trong hoàn cảnh này mà cười thành tiếng thì hơi quá đáng nhưng nếu cứ nhin cười sẽ bị nội thương mất.

Hoắc Hiên vẫn còn chưa từ bỏ ý định nhưng đến khi tiếng chuông cửa lại vang lên lần nữa, Hoắc Hiên mới chịu chấp nhận thất bại, găm nhẹ một tiếng rồi gục vào mình để điều chỉnh lại thân nhiệt.

Bây giờ ngọn lửa đang bùng cháy đã bị tiếng chuông cửa không ngừng tạt nước lạnh vào dập tắt.

Mình ngoan ngoãn nằm im chịu đựng cả người Hoắc Hiên đè xuống, tay vỗ vỗ lên lưng Hoắc Hiên an ủi, dù sao bây giờ người khó chịu nhất vẫn là anh ấy.

Khi chuông cửa vang lên lần thứ ba, Hoắc Hiên hít một hơi thật sâu rồi ngồi dậy, nhân tiện kéo mình lên theo, sau đó nhẹ nhàng cài lại áo trong ình, chỉnh lại quần áo cho ngay ngắn. Cuối cùng là nhắc hai chân mình đang gác lên đùi Hoắc Hiên ra, nhưng mà cả người mình vẫn dựa vào ghế sofa.

Hoắc Hiên cố tình mặc lại quần áo thật chậm để người ngoài cửa phải đứng đó thêm lúc nữa, dù sao người đó cũng không có ý định rời đi.

Mình dựa vào ghế sofa nhìn Hoắc Hiên ra mở cửa, nói thật thì mình cũng tò mò muốn biết người ngoài là ai.

Khi cánh cửa mở ra, một bóng người nhào vào lòng Hoắc Hiên.

Nhìn thấy cảnh ôm ấp yêu thương này khiến nụ cười trên môi mình cứng lại, sau đó liền nghe thấy giọng nói đầy kinh ngạc của Hoắc Hiên vang lên:

“Từ Âm?”

Đã từng coi Từ Âm là tình địch, sau này vì Hoắc Hiên nên nhiều lần tiếp xúc, mình đã thật lòng coi Từ Âm là một người chị.

Mỗi khi anh em nhà họ Hoắc bận làm việc không có thời gian quan tâm với người phụ nữ của họ, mình và Từ Âm lại rủ nhau cùng đi dạo phố hoặc đi uống gì đó rồi nói chuyện phiếm với nhau. Bọn mình chia sẻ kinh nghiệm để sống chung vui vẻ với người đàn ông của bản thân, được nghe Từ Âm kể lại những chuyện hơi mất mặt của Hoắc Hiên, mình thì kể một chút chuyện linh tinh của phòng thư kí.

Mình cảm thấy chị ấy có vẻ thích mình và bản thân mình cũng thích chị ấy.

Nhưng mà sao Từ Âm lại đến đây, còn ôm ấp Hoắc Hiên nữa.

Hoắc Hiên đỡ Từ Âm đang khóc vào trong nhà, để Từ Âm ngồi xuống ghế sofa, mình nhảy xuống khỏi sofa đi ra mang hành lý của Từ Âm ngoài cửa kéo vào trong nhà, rồi đóng cửa lại.

Mình lấy một ly nước cho Từ Âm nhưng chị ấy chỉ ôm lấy tay Hoắc Hiên mà khóc không chịu nói câu nào.

Mình thừa nhận nhìn cảnh này trong lòng rất khó chịu, vì vậy chủ động đi sang ôm Từ Âm an ủi. Không biết có phải do bản thân mình sinh ra ảo giác không, vì mình cảm thấy Từ Âm có phản ứng do dự.

Bởi vì Từ Âm chỉ khóc chứ không nói gì nên Hoắc Hiên không còn cách nào khác là gọi điện cho Hoắc Huyền hỏi sự tình.

Ngoài dự đoán, trong điện thoại Hoắc Huyền gần như không tỏ ra chút lo lắng nào, chỉ giải thích bọn họ tranh cãi một trận rồi Từ Âm giận dỗi xách hành lý một mình lên máy bay về nước trước, còn Hoắc Huyền muốn mấy hôm nữa mới trở về.

Sau khi tắt máy, mình và Hoắc Hiên nhìn nhau, đầy nghi ngờ — người họ vừa nói chuyện có phải là Hoắc Huyền, người vẫn yêu Từ Âm chết đi sống lại sao? Chuyện lần này của bọn họ có vẻ như khá nghiêm trọng.

Sau khi kết hôn, vợ chồng Hoắc Huyền sẽ về sống với đại gia đình họ Hoắc, Từ Âm nói không muốn làm người lớn trong nhà lo lắng nên vừa xuống máy bay thì đến thẳng nhà Hoắc Hiên, và có một vấn đề xảy ra là, tối nay Từ Âm ngủ ở đâu?

Nhà Hoắc Hiên chỉ có hai phòng ngủ, phòng khách duy nhất đã bị mình chiếm, vì vậy mình đề nghị Từ Âm đến nhà mình ở tạm. Mình thấy cả hai đều là nữ, hơn nữa từ trước bọn mình cũng coi như chị em, nên ở cùng nhau khá thuận tiện, nhưng lời đề nghị của mình Từ Âm không buồn suy nghĩ quả quyết cự tuyệt.

“Không phải hai đứa không sống chung sao? Phòng khách nhà Hiên có thể cho chị ở tạm được không? Hay là chị ở đây quấy rầy hai đứa? Tối nay Quả Quả định qua đêm ở đây sao?” Từ Âm vô tội nhìn bọn mình.

“Không có, không có đâu.” Chống lại ánh nhìn của Từ Âm, mình vội vàng phủ nhận, “Thực ra em cũng đang định về rồi, à, để em đi dọn phòng khách lại cho chị.” Nói xong đi vào phòng khách thu dọn đồ của mình.

Hoắc Hiên muốn đưa mình về nhưng Từ Âm cứ lôi kéo Hoắc Hiên hi vọng anh ấy có thể tạm thời ở bên cạnh. Nhìn ánh mắt hi vọng của Từ Âm, mình đành ép bản thân mỉm cười từ chối cơ hội được đi xe miễn phí về nhà, để Hoắc Hiên ở lại an ủi Từ Âm.

Hoắc Hiên đưa mình ra cửa, đứng ở cửa anh ôm lấy mình, sau khi inh nộ hôn tạm biệt, Hoắc Hiên nói: “Về đến nhà thì gọi cho anh nha.”

“Vâng,” mình lưu luyến không muốn chia tay, dựa vào lòng Hoắc Hiên, “Anh nên hỏi rõ xem nguyên nhân anh chị ấy cãi nhau nha.”

“Anh nhớ rồi, trên đường về phải chú ý an toàn nhé chưa.”

Lại hôn thêm một cái nữa mình mới chịu đi về.

Để lại Hoắc Hiên và Từ Âm, cô nam quả nữ ở một nhà, trong lòng mình cảm thấy bất an. Không phải vì mình không tin Hoắc Hiên mà là cảm thấy ghen mà thôi.

Ngày hôm sau, mình gọi cho Hoắc Hiên muốn biết nguyên nhân hai người họ cãi nhau nhưng người nghe máy lại là Từ Âm. Lúc nghe thấy giọng nói của Từ Âm, mình thực sự ngạc nhiên, sau đó hỏi Từ Âm có cần mình đến trò chuyện không.

“Không cần đâu, chỉ cần một mình Hoắc Hiên là đủ rồi.” Từ Âm nói.

Cho đến lúc nghe thấy tiếng ‘tút tut’ mình mới nhớ tới việc cúp máy. Nhìn chăm chăm vào điện thoại, trong tai vẫn còn vang lên giọng nói ngọt ngào của Từ Âm

Từ Âm, Từ Âm, Từ Âm mà mình biết sẽ không lệ thuộc vào Hoắc Hiên như vậy.

Đến thứ hai đi làm, mình chỉ muốn chạy đến chỗ Hoắc Hiên bảo anh không cần phải ở cùng với Từ Âm nhưng lại sợ Hoắc Hiên sẽ nghĩ mình hẹp hòi, ích kỷ, không khéo còn hiểu nhầm mình là không tin tưởng anh ấy, trước đây Hoắc Hiên đã xác định rõ tình cảm với Từ Âm chỉ là tình cảm chị dâu - em chồng.

Em chồng quan tâm tới chị dâu là không sai nhưng mà mình vẫn không muốn bọn họ ở chung với nhau. Hoắc Hiên là người đàn ông của riêng mình mà thôi!

Hoắc Hiên đi vào phòng làm việc, vừa nhìn thấy vẻ mặt mệt mỏi của mình thì khẽ lắc đầu, còn làm bộ đáng thương, trong lòng tự hiểu, Từ Âm không chịu nói nguyên nhân cho họ biết. Vì sao phải là vậy?

Nhìn Hoắc Hiên, bản thân mình không thể nói ra những suy nghĩ trong lòng được.

Lúc này, DK và Ryan cùng đến công ty. DK không nói gì, ném chìa khoá cho Hoắc Hiên.

Mình nhìn chìa khoá đó, trong đầu hiện lên câu hỏi, tại sao DK lại đưa chìa khoá cho Hoắc Hiên? Chẳng lẽ DK muốn

Nhìn ra nghi ngờ của mình, Ryan khoác vai mình cười nói: “Quả Quả có biết, Hiên nhà em quá đáng thế nào không? Tối hôm trước nửa đêm canh ba Hiên nhà em chạy đến gọi cửa nhà anh, có hỏi nguyên nhân vì sao Hiên có nhà không về lại đến ở nhờ nhà anh nhưng Hiên không chịu hé răng nói một lời, ở nhà anh mấy tối liền thì không nói là gì, sáng nay còn dám mặt dày đòi bọn anh đưa cho Hiên một chìa khoá khác. Em nói xem Hiên có quá đáng không?”

Mình nhìn Hoắc Hiên, hai mắt sáng lên, Ryan nói vậy nghĩa là Hoắc Hiên không ở cùng với Từ Âm sao?

Hoắc Hiên bị kể tội, xấu hổ khẽ ho một tiếng, cố tình mặt lạnh nhìn Ryan: “Nói linh tinh cái gì vậy hả? Bản thiếu gia đến ở nhà mấy người là đã nể mặt lắm rồi.” Hoắc Hiên còn muốn đuổi đôi vợ chồng son nói lung tung, gương mặt tuấn tú ửng đỏ nói: “Tối nay mời em ăn cơm.”

Mình cười coi như đồng ý, ánh mắt nhìn theo người đàn ông đang xấu hổ rất đáng yêu đi vào phòng làm việc.

Thì ra, Hoắc Hiên thà chạy đến quấy rầy vợ chồng son DK và Ryan cũng không ở lại nhà với Từ Âm. Sự thật này khiến thùng dấm mình ôm trong mấy ngày qua nháy mắt đã biến mất, vì vậy tâm trạng vui vẻ chờ đến buổi tối cùng ăn cơm với Hoắc Hiên.

Nhưng mà bữa cơm này vẫn còn chưa được ăn, không chỉ tối hôm nay mà lần lượt qua mấy ngày hôm sau, Từ Âm giống như cố ý chọn đúng thời điểm, cứ sau giờ tan tầm là Từ Âm lại kéo Hoắc Hiên đi, cướp đi khoảng thời gian Hoắc Hiên ở bên mình.

Cho đến bốn ngày sau, mình không thể cười nổi nữa khi Từ Âm vẫn liên tục gọi cho Hoắc Hiên, nói là cần Hoắc Hiên làm bạn, mặt mình ư ám gọi cho Hoắc Huyền.

“Cho em một lời giải thích.” Mình lạnh lùng nói với Hoắc Huyền qua điện thoại, dù sao mình cũng đủ to gan, ăn gan hùm mật báo mã.

“Sẽ giải thích mà, nhưng chưa phải lúc này.”

“. Vậy khi nào anh về ạ?”

“Nhanh, sẽ về sớm thôi.”

Sau khi kết thúc cuộc gọi, đột nhiên mình nhận ra, không nên để ngọn lửa ghen tuông đốt cháy bản thân, tự làm tổn thương mình được, mình muốn kéo người đàn ông của mình về.

Thứ sáu, sau khi hết giờ làm, đợi đến khi ba người đã về hết mình mới đến gõ cửa phòng Hoắc Hiên, lúc đó Hoắc Hiên đang gọi điện thoại.

“Khi nào anh về?”

“Phụ nữ của mình thì tự mình chăm sóc, đừng quên em cũng có người cần chăm sóc.”

“Đó là trước kia, bây giờ đối với em mà nói, Quả Quả là người quan trọng nhất.”

“Hi vọng đến thứ hai có thể nhìn thấy anh, nếu không đừng trách em không nể tình anh em.”

Đợi đến lúc Hoắc Hiên nói chuyện xong, mình mới gõ cửa, khi Hoắc Hiên quay lưng đối mặt với mình, mình cười rồi nói: “Em có thể yêu cầu anh tối nay tắm rửa sạch sẽ nằm lên giường chờ em, được không?”

Bởi vì câu nói này đã khiến mặt Hoắc Hiên ửng hồng, đúng lúc này điện thoại trên tay Hoắc Hiên vang lên. Thời gian thật chính xác. Người gọi cho Hoắc Hiên vào giờ này, không cần nói cũng biết là ai rồi đấy.

Hoắc Hiên ơ, Hoắc Hiên.

Đến lúc này

Là Tử Âm

Hay là Trần Quả.

35. Chương 35

Giống tiếng chuông cửa đêm đó, hết lần này tới lần khác điện thoại vang lên không ngừng.

Hoắc Hiên giống như không nghe thấy tiếng chuông, cứ đứng im tại chỗ nhìn mình không chớp mắt, ánh mắt nóng rực như muốn thiêu đốt cơ thể đối phương.

Bị Hoắc Hiên nhìn như vậy làm cả người mình nóng lên, nụ cười trên môi cũng trở nên gượng gạo, mất tự nhiên. Hoắc Hiên sinh quyết định thế nào thì cũng nên có vài biểu hiện để người ta biết chứ.

Đột nhiên Hoắc Hiên phá lên cười.

Lúc này điện thoại lại kêu, Hoắc Hiên khẽ nhíu mày, giống như giờ mới nhận ra điện thoại đang kêu.

“Thật sao?” Người đàn ông này còn khẽ lắm bấm một câu.

Xin hỏi Hoắc tiên sinh, rồi cuộc từ này tới giờ tâm trí của anh bay nhảy đến nơi nào vậy?

Hoắc Hiên đi từ từ lại chỗ mình, một tay lật ngược điện thoại lại, một tay mở nắp tháo pin ra. Cuối cùng trong phòng cũng không còn tạp âm khó chịu kia nữa, ba mảnh thi hài của điện thoại từ trên tay Hoắc Hiên rơi xuống mặt bàn.

Hành động quá đẹp! Khi không muốn nghe điện thoại liền tháo pin ra, hành động thật dứt khoát. Bình thường xem phim trên TV có diễn cảnh như vậy mình đã thích rồi, hôm nay được nhìn thấy tận mắt lại càng làm mình thích thú. Nếu có cơ hội nhất định mình phải làm một lần mới được.

Hoắc Hiên để hai tay lên vai của mình, xoay tròn mình một góc 180 độ, rồi dẫn mình ra khỏi phòng làm việc, giọng nói của Hoắc Hiên hình như rất vui: “Nhớ nhắc anh nhắc nhở em phải tắt điện thoại di động đi nha.”

Mình quay đầu lại, liếc nhìn thi hài điện thoại của Hoắc Hiên nằm trên bàn làm việc, trong lòng cảm thấy ấm áp, ngọt ngào vô cùng.

Mình cười, vòng hai tay ôm lấy hông Hoắc Hiên, ngẩng đầu hôn lên cằm anh ấy một cái, vui vẻ đáp lại: “Dạ, đến lúc đó anh phải nhớ nhắc em nhắc anh nhắc nhở em tắt điện thoại nhé.”

Sau khi giải quyết bữa tối ở bên ngoài, mình suy nghĩ xem nên chọn chỗ nào để ‘ăn’ Hoắc Hiên. Nhà Hoắc Hiên thì tuyệt đối không được rồi vì Tử Âm vẫn còn ở đó, như vậy thì chỉ còn một nơi, đó là nhà mình.

Hoắc Hiên ngồi ở ghế lái xe, hai tay đặt trên vô-lăng, đầu hơi nghiêng nghiêng nhìn mình cười gian: “Địa điểm tối nay, anh cho em bốn sự lựa chọn, 1 - nhà anh, 2 - khách sạn, 3 - trong xe, 4 - nghĩa địa.”

“Tại sao không cho nhà em vào trong hạng mục lựa chọn?”

“Không có tại sao gì hết, em mau chọn đi.”

Nhà anh, đương nhiên là bị loại đầu tiên rồi.

Khách sạn, có thể người ta sẽ đặt máy quay trong đó thì sao? Mình không có hứng thú làm nữ chính trong thể loại phim này đâu.

Trong xe Nghiêng đầu quan sát bên trong chiếc xe nhỏ này, có lẽ muốn làm chuyện đó trong này thì cần phải có kỹ thuật nha, đối với một xử nữ như mình thì có vẻ sẽ gặp chút khó khăn.

Thôi, kiểu gì thì cuối cùng cũng sẽ phải đến nhà mình, vậy thì mình nên đùa giỡn Hoắc Hiên một chút.

“Em chọn cái thứ tư.”

“Được.” Hoắc Hiên mở to mắt nhìn mình, khoe miệng cong lên, “Chúng ta có cùng một sự lựa chọn, thì ra hai ta đều có khẩu vị nặng.” Nói xong người nào đó cười rạng rỡ.

Sau đó, Hoắc Hiên lái xe đi, mình không biết đi đâu nhưng chắc chắn không phải đi về hướng nhà mình.

“Anh, bây giờ chúng ta sẽ đi đâu?” Sau một tiếng đồng hồ, nhìn con đường phía trước ngày càng trở nên hoang vu, mình không thể không lên tiếng hỏi Hoắc Hiên.

“Đương nhiên là đến nơi chúng ta vừa nhất trí lựa chọn rồi.” Hoắc Hiên chọc chọc vào má mình nói tiếp, “Ngoan, rất nhanh sẽ đến nơi.”

Hoắc tiên sinh đang đùa giỡn mình sao? Ai lại muốn đến nghĩa địa để trải qua lần đầu tiên của mình chứ. Khẩu vị mình không nặng đến mức ấy đâu. Thà rằng chọn trong xe còn hơn!

“Thật ra thìkhẩu vị của em rất thanh đạm”

“Rồi sao?”

“Hay là cho em lựa chọn lại một lần nữa đi, được không?”

“Muộn mất rồi.”

“Sao?”

“Chúng ta đã đến nơi.”

Đến nơi? Nơi nào? Chẳng lẽ là nghĩa địa sao

Mình chỉ nhìn Hoắc Hiên không dám liếc ngang liếc dọc xung quanh, chỉ sợ nhìn thấy những bia mộ đứng lặng lẽ chào đón mình.

Mình muốn có một ngôi nhà, mặt hướng ra biển rộng, xuân về hoa nở muôn nơi.

Và trước mắt mình là một biệt thự, quay lưng về phía biển, cánh cửa mở rộng đón chào mình.

Hoắc Hiên nói, biệt thự này là quà sinh nhật năm anh tròn mười tám tuổi, tiền là cha mẹ cho anh, còn nơi này là do anh tự chọn. Đây là căn cứ bí mật của anh, ngay cả người nhà anh cũng không biết chỗ này.

“Anh quyết định chọn chỗ này, sẽ tắm rửa sạch sẽ rồi ngoan ngoãn lên giường chờ em.”

Hoắc Hiên ghé vào tai mình, thủ thỉ.

Cho tới bây giờ, thứ mình không thiếu chính là sắc tâm, nhưng sắc dâm (can đảm làm chuyện mờ ám) thì không chịu làm bạn với mình.

Hoắc Hiên dắt tay mình đi thẳng đến phòng ngủ.

“Anh đã nói sẽ tắm rửa sạch sẽ, và để chứng minh anh nói thật, anh quyết định sẽ tắm trước mặt em.”

Tắm trước mặt mình ư? Ý anh ấy là sẽ tắm nhưng mở cửa nhà tắm sao?

Nhìn về phía Hoắc Hiên chỉ, thật kinh ngạc. Mình từng gặp qua không gian phòng bếp mở, không ngờ bây giờ còn nhìn thấy không gian phòng tắm mở nữa.

Phòng tắm được thiết kế rất đặc biệt, khi Hoắc Hiên vào trong đó, mình đứng ngoài này có thể nhìn thấy phần eo trở lên và từ đùi trở xuống, chỉ có duy nhất chỗ quan trọng thì được che bởi một vòng tròn.

Đây chính là cảnh giới tối cao của như ẩn như hiện!

Nhìn Hoắc Hiên rất tự nhiên đứng trong phòng tắm bắt đầu cởi áo, hai chân mình mềm nhũn ngồi bịch xuống giường Hoắc Hiên, ánh mắt không thể nào rời ra khỏi cảnh đẹp trước mắt.

Nhìn mỹ nam tắm đúng là cảnh đẹp hiếm thấy, dòng nước không ngừng phun lên trên người anh, từng giọt nước chạy dọc theo đường cong cơ thể mà lăn xuống dưới, ngay cả tay anh cũng từ từ tiến xuống dưới. . . .

A! Đại não nóng lên, xông xuống mũi, ngay lập tức cảm thấy một dòng chất lỏng âm ẩm xông xuống lỗ mũi.

Mình vội vàng vợ lấy khăn giấy nhét vào mũi. Đúng là không còn mặt mũi nào mà gặp lại tổ tiên nữa, không biết mình còn có thể làm ra chuyện gì mất thể diện hơn nữa không.

“Anh ơi, ha ha, để đỡ lãng phí thời gian, em, à, em qua phòng khác tắm nha.”

Sau khi vớt lại một câu chẳng ra đâu vào với đâu, mình chạy ra khỏi phòng ngủ.

Mở cửa phòng bên cạnh, quả nhiên là phòng dành cho khách —— nội thất phòng tắm trong phòng này bình thường. Phòng tắm này có cửa và không trong suốt.

Dùng nước lạnh vỗ vỗ lên gương mặt nóng bỏng có khi còn ộp được cả trứng trên đó, nhìn vào gương, khuôn mặt vừa rồi đỏ ửng giống như các mạch máu vỡ ra giờ đang dần dần trở lại bình thường.

Mình biết bản thân muốn cái gì, mình muốn Hoắc Hiên, cho nên mới đứng ở chỗ này.

Mình rất nghiêm túc tắm, không bỏ qua bất kỳ ngõ ngách nào. Sau khi tắm xong mình lại thấy tiếc, vì đã không mang theo áo ngủ mà Vu Tiểu Nại tặng. Liếc nhìn đồng quần áo bên cạnh, suy nghĩ một chút, rồi nhắm mắt cắn răng quyết định chỉ khoác áo choàng tắm vào người, không mặc nội y bên trong nữa.

Dù sao sớm hay muộn cũng sẽ cởi ra.

Khê đẩy cửa phòng ngủ của Hoắc Hiên, trong phòng không bật đèn, mượn ánh trăng mình mới nhìn thấy một người đàn ông đang nằm trên giường, mỉm cười mê người.

Mình không biết nên làm gì tiếp theo, chỉ đứng im ngoài cửa. Hoắc Hiên ngồi dậy, giơ hai về phía mình.

Bàn tay kia, nếu có thể, mình muốn nắm chặt suốt đời.

Đi đến cạnh Hoắc Hiên, mình không chút do dự đặt tay vào trong tay của anh. Hoắc Hiên kéo nhẹ, để mình đứng ở giữa hai chân anh.

Cả hai cùng khoác áo choàng tắm nhưng mặc trên người Hoắc Hiên có vẻ đẹp hơn mình mặc. Áo choàng tắm của Hoắc Hiên rộng thùng thình, lộ ra bộ ngực rộng lớn, dây đai thắt bên hông chỉ như tượng trưng, nhưng không làm cho áo tuột khỏi người, vì Hoắc Hiên giang rộng chân ra nên vạt áo mở ra, lộ ra đôi chân thon dài săn chắc.

So với Hoắc Hiên ăn mặc không chỉnh tề, mình được coi là ăn mặc chỉnh tề, dây đai bên hông cũng được mình buộc chặt.

Hoắc Hiên nâng tay mình lên để trên môi, đặt xuống đó một nụ hôn, rồi mút lần lượt từng ngón tay. Miệng Hoắc Hiên khá nóng lại ẩm ướt truyền từ đầu ngón tay lan đến cơ thể mình.

Nhìn Hoắc Hiên lúc này cảm thấy rất hạnh phúc và thoải mái.

Hoắc Hiên để chân mình vòng qua hông anh, ngồi xuống đùi anh, đôi môi khao khát đói - khát - hút - mút tìm kiếm môi mình. Mình không nhận được đưa lưỡi ra đáp lại, hành động này khiến Hoắc Hiên điên cuồng cuốn lấy.

Đôi tay to của Hoắc Hiên chậm rãi dò vào trong áo, vuốt ve đùi của mình.

Nóng quá, nóng đến mức chỉ muốn cởi áo choàng tắm ra. Tay di chuyển xuống bên hông chỗ nút thắt, nhưng làm cách nào cũng không tháo ra được. Hoắc Hiên vẫn chuyên tâm hôn mình, đầu lưỡi lúc ra lúc vào, vận động như pít-tông, tình - sắc chết mất.

Mình cầm tay Hoắc Hiên đặt ở chỗ nút thắt trên eo. Chuyện kỳ diệu xảy ra, rõ ràng không cúi xuống nhìn nhưng lại dễ dàng tháo được nút thắt, cởi áo choàng tắm ra, còn nhìn mình với ánh mắt khiêu khích.

Khi mình mở mắt ra lần nữa thì phát hiện ra bản thân đang nằm trên giường, toàn thân thấy ướt át, chứng tỏ Hoắc Hiên đã thưởng thức qua mình một lần. Nhưng bây giờ Hoắc Hiên đâu?

Lúc này trên đùi có cảm giác ướt ướt, cả người run lên, cúi đầu xuống phía dưới, hai chân mình chống lên gang rộng ra, và Hoắc Hiên đang vui đùa trong đó.

Trời ơi! ‘Con đường u tối’ đang bị Hoắc Hiên viếng thăm. Đầu lưỡi Hoắc Hiên sao linh hoạt vậy, hơi thở của anh sao lạnh vậy, ngón tay anh sao dịu dàng vậy. Khi được Hoắc Hiên yêu thương, phía bụng dưới của mình không nhận được thất lại.

Cuối cùng Hoắc Hiên cũng chịu ngồi thẳng dậy, ngồi chồm hồm giữa hai chân mình, áo choàng tắm cũng trượt xuống dưới hông, Hoắc Hiên híp mắt lại lè lưỡi liếm khoe miệng ướt át, cả người toát ra dâm - tà.

Hoắc Hiên ơi Hoắc Hiên, anh không đi chụp ảnh đúng là một tổn thất của giới AV. Trước đây mình không xem phim của châu Á bởi vì không tìm được diễn viên nam chính nào ưu tú cả nên mới chuyển sang xem phim châu Âu Mỹ. Nếu như Hoắc Hiên đóng phim thì nhất định mình sẽ không từ bỏ.

Đang lúc mình hồi tưởng lại quá khứ thì cơ thể bỗng trở nên nóng lên, da thịt chạm da thịt, dán chặt vào nơi lửa nóng khiến mình không nhận được phát ra tiếng rên rỉ.

Thân thể Hoắc Hiên trở nên cứng rắn nóng rực, ‘con đường u tối’ phía dưới đang đón nhận ‘cột lửa’ nóng rực của Hoắc Hiên tiến vào.

Cơ thể mình đã sớm ẩm ướt giống như nước hồ trong hồ nước, những cái vuốt ve của Hoắc Hiên giống như cơn gió nhẹ lướt qua trên chọc mặt nước hồ tạo nên những gợn nước lăn tăn.

Đột nhiên, một tảng đá lớn rơi xuống hồ nước khiến mặt nước lay động, tảng đá từ từ chèn xuống đáy hồ, hưởng thụ ướt át của nước hồ, giao hoà với nhau.

Mình không chịu nổi cần thật mạnh vào vai Hoắc Hiên, chịu đựng nhiệt tình của Hoắc Hiên, tuy cảm giác xa lạ nhưng làm cho người ta vui thích.

Vu Tiểu Nại nói không sai, ngón tay có thể khiến mũi rỉ chút máu nhưng vẫn có thể chịu được, qua nỗi đau là cảm giác rất thoải mái.

Hoắc Hiên ơi Hoắc Hiên, cuối cùng thì anh cũng trở thành người đàn ông của em!

36. Chương 36: Không Thể Rời Đi

Nếu in hình một chiếc giường lớn, mình có thể ngủ một mạch đến ngày tận thế, chỉ có điều trên chiếc giường đó không có một người đàn ông không biết thế nào là thỏa mãn.

“Hoắc tiên sinh, túng dụng thương thân (buông thả quá sẽ tổn hại đến sức khỏe), xin hãy suy nghĩ kỹ.” Mình không thể nhận nổi nữa, cuối cùng cũng phải kêu lên.

Trên lưng không ngừng rơi xuống những cơn mưa nộ hôn, bàn tay Hoắc Hiên càn rỡ trước ngực mình, thở gấp, người khẽ nhúc nhích, con đường u tối vì bị ma sát lại dần dần nóng lên, run rẩy.

Từ phía sau Hoắc Hiên ôm mình nằm nghiêng, phía dưới nhẹ nhàng thức tỉnh, thâm nhập, chôn vùi vào trong cơ thể mình.

“Phải làm thế nào đây? Dù thế nào thì anh vẫn cảm thấy không đủ.” Hoắc Hiên ngậm vành tai của mình, khẽ nói.

Mình nắm chặt tay Hoắc Hiên, mặt đỏ lên cổ nén cảm giác toàn thân tê dại.

“Hoắc tiên sinh, ngài Hoắc, đại ca Hiên, Hiên, em muốn nghỉ!” Từ tối hôm qua đến bây giờ, kích tình đã tiêu hao toàn bộ thể lực của mình, bây giờ ngay cả việc giơ tay lên cũng không còn sức nữa, vừa rồi nắm chặt tay Hoắc Hiên là dựa vào hồi quang phản chiếu.

“Đã giữa trưa rồi.” Nhìn sắc trời ngoài cửa sổ mình mới nhận ra giờ giấc.

“Anh có để cho em nghỉ ngơi nha.” Đột nhiên Hoắc Hiên di chuyển chậm lại, rút quân ra ngoài rồi lại thẳng tiến vào trong người mình, miệng còn phun ra lời nói dối.

“.”

Một lát sau.

“. Nhanh lên một chút.”

“Đồng ý!”

Thăm quan ngôi biệt thự của Hoắc Hiên đã là chuyện của ngày chủ nhật. Từ buổi tối hôm thứ sáu bị Hoắc Hiên dẫn vào phòng ngủ, trừ lúc ban đầu mình chạy sang phòng bên cạnh tắm thì hầu như không rời khỏi phòng ngủ của Hoắc Hiên.

Bọn mình không lãng phí từng giây từng phút mà yêu. Hừ, chỉ có điều bản cô nương ta thể lực không đủ.

“Nhà này của anh làm cho người khác ưa thích.”

Má mình dán chặt trên bàn ăn, hưởng thụ ánh nắng ấm áp xuyên qua cửa sổ chiếu vào, đôi tai lắng nghe tiếng sóng biển, mũi ngửi mùi thức ăn mà Hoắc Hiên vì mình làm. Hạnh phúc, thì ra nó chỉ đơn giản như vậy thôi.

Hoắc Hiên xới cơm rồi ngồi đối diện mình, cười nói: “Nếu thích chỗ này đến thế thì mỗi chủ nhật anh sẽ đưa em đến đây nha.” Nhìn vẻ mặt hưng phấn giống như đến đây Hoắc Hiên sẽ lại được ăn thịt vậy.

Đúng vậy nha, thịt là mình, còn Hoắc Hiên ăn thịt.

“Ề hèm, nhanh chóng khai ra anh còn chỗ nào bí mật nữa không, đừng có nghĩ đến chuyện xây kim ốc tàng kiều (nhà cho bồ) nha!”

“.”

Đương nhiên ăn cơm xong mình lại bò lên giường ngủ bù rồi, có trời mới biết cuối tuần này mình được ngủ bao nhiêu tiếng. Không có Hoắc Hiên quấy rầy thì có lẽ đã được ngủ đã đời rồi.

Lúc mở mắt tỉnh dậy thì đã là hơn bốn giờ chiều rồi, buổi tối phải trở về, vì vậy bọn mình quyết định ở lại đây ăn tối rồi mới trở về.

Nguyên liệu nấu ăn là do Hoắc Hiên tranh thủ lúc mình ngủ mà ra ngoài mua, giấc ngủ đã được bổ sung nên cần phải bồi bổ thêm cho bản thân bằng một bữa ăn ngon đủ chất.

Tất cả vẫn diễn ra bình thường, cho đến khi ăn cơm xong, Hoắc Hiên kiên quyết yêu cầu cùng rửa bát với mình.

“Thật ra thì một mình em có khi rửa bát còn nhanh hơn.”

“Anh muốn làm cùng em cơ.”

Mình cảm thấy Hoắc Hiên có ý đồ nhưng đến lúc rửa bát mình cho rằng mục đích thật ra đơn giản chỉ là rửa bát mà thôi.

Thân hình Hoắc Hiên cao lớn dính sát vào lưng mình khiến cho khoảng cách giữa hai người không có khe hở, nơi mềm mại của mình dán vào phần cứng rắn của Hoắc Hiên, giống như trời sinh ra là một cặp đôi vậy. Bọn mình dán chặt vào nhau làm thân thể Hoắc Hiên nóng rực, còn hai chân mình mềm nhũn ra.

Sau một hồi vật lộn với đồng chén bát, hai tay chống lên bồn rửa bát cúi đầu thở gấp. Hoắc Hiên xoay mình lại, vừa mút cổ mình, vừa cầm tay dò vào bên trong áo sơ mi. Mình biết ngay Hoắc Hiên ân cần tốt bụng inh mặc áo của anh ấy là có mục đích đen tối mà. Toàn thân mình, từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài chỉ có duy nhất chiếc áo sơ mi này mà thôi nha!

Trải qua một ngày một đêm, thân thể của mình đã bị Hoắc Hiên dạy dỗ trở nên vô cùng nhạy cảm, chỉ cần trên đùa nhẹ nhàng, vài cái vuốt ve cũng có thể khiến cho cơ thể mình trở nên ầm Ứt.

“ Nghe nói sau khi ăn xong không nên lập tức tiến hành vận động kịch liệt.”

“Cho nên không phải trước lúc đó chúng ta đã rửa chén rồi sao?” Hoắc Hiên ghé vào tai của mình thì thầm, “Quả Quả, ngoan, vì anh, mở ra hai chân.”

Khi hai cơ thể hòa quyện vào nhau, cả hai đều phát ra những tiếng rên rỉ thỏa mãn, sau đó cơ thể đạt được khoái cảm, muốn kháng cự nhưng không cách nào kiềm chế nổi, chỉ có thể đắm chìm trong dục vọng.

Ăn no nghĩ đến dục vọng, không phải không có lý.

Trên đường trở về mình ngủ gục trên xe nhưng thất lưng rất mỏi khiến mình không thể ngủ thoải mái được.

Xe đi vào trong nội thành, nhân lúc đèn đỏ dừng xe lại, Hoắc Hiên nghiêng đầu, ánh mắt mong chờ nhìn mình hỏi: “Kế tiếp định đi đâu đây?”

Mình nhìn Hoắc Hiên ăn mặc quần áo chỉnh tề, trong đầu hiện lên bốn chữ: mặt người dạ thú. Ai có thể tưởng tượng được người đàn ông lịch sự nho nhã này nhưng khi lên giường thì lại trở thành dã thú, nhiệt tình điên cuồng.

Mình ngang nhiên xoa bóp vòng eo mỗi nườ, cười nhạt, cố gắng nghiêng lợi nói: “Em về nhà em, anh thì về nhà DK nha.”

“DK là gay!” Hoắc tiên sinh méo miệng giả bộ uất ức.

“Dạ, nhưng hấn chỉ động dục ra tay với Ryan thôi, để cho anh đến đó ở thì em rất an tâm.”

“”

Xe hơi chậm rãi dừng ở dưới nhà mình, sau khi tắt máy, hai tay Hoắc Hiên tiến đến ngang hông của mình, nhẹ nhàng xoa bóp.

“Thật sự em không cần anh cùng lên nhà giúp em xoa bóp sao? Em biết là anh rất sẵn lòng mà.” Hoắc tiên sinh chân thành hỏi.

Mình cũng chân thành từ chối: “Em xin nhận tấm lòng nhưng thật sự không cần mà.”

Phải thừa nhận là kỹ thuật xoa bóp của Hoắc Hiên rất cao tay, nhưng mà giá của nó khá cao, hôm nay thực sự mình không trả nổi nữa rồi.

“ Vì yêu cầu vô độ của anh khiến em chịu khổ, anh thật sự xin lỗi em,” Hoắc Hiên ôm mình vào trong lòng dịu dàng nói, “Nhưng anh không có cách nào dừng lại, anh chỉ như vậy với mình em, và anh mong em cũng chỉ thuộc về mình anh.”

Hoắc Hiên nâng đầu mình lên, vừa hôn vừa nói tiếp: “Anh rất sợ sự nhiệt tình và dục vọng của anh sẽ dọa em sợ, làm em bị thương, nhưng anh không thể khống chế nổi mình, cũng không có cách nào cắt đứt được dục niệm chiếm lấy em.”

“Vậy thì từ nay về sau em sẽ rèn luyện thể lực là được mà.” Mình khẽ nói thầm.

Lời nói này đối lấy nụ hôn ngày càng nóng bỏng hơn.

“Đi về nghỉ ngơi thật tốt, ngày mai chúng ta đến công ty là gặp nhau mà.” Hoắc Hiên tỉ mỉ dùng ngón tay lau đi những tơ bạc trên bờ môi, “Nếu như có thể, anh thật sự không muốn thả cho em về nhà đâu.”

Nhìn Hoắc Hiên khẽ lè lưỡi liếm tơ bạc trên ngón tay, mình cố gắng giữ chặt lấy chút lý trí để không bị đâm - mị - dụ - hoặc, “Anh lái xe về cẩn thận, về đến nhà thì gọi cho em nha.”

Cuối cùng thì lý trí cũng chiến thắng tà niệm, mình xuống xe nhưng vẫn nghe được Hoắc Hiên thở dài chán nản: “Không thành công trong việc dụ dỗ, thất bại.”

“”

Sáng thứ hai đến công ty nhưng không thấy Hoắc Hiên đâu, chị Lolo nói anh ấy đi cùng Ryan và DK ra ngoài bàn chuyện làm ăn, nếu thuận lợi mới có thể ký hợp đồng, tiếp tục hợp tác.

Giờ giải lao buổi trưa nhận được điện thoại của Hoắc Hiên.

“Đàm phán thuận lợi không?”

“Thuận lợi.”

“Nhưng nghe giọng anh cảm thấy không giống như mọi chuyện được thuận lợi vậy nha.”

“Thì bởi vì rất thuận lợi cho nên tối nay không thể tránh việc ăn mừng.”

Nghe Hoắc Hiên làm nũng và oán than, mình chỉ cười khẽ một tiếng.

Hoắc Hiên nói: “Nhớ em, từ tối hôm qua đến giờ không được gặp rồi.”

Hoắc Hiên còn nói: “Thật sự rất muốn trốn khỏi đây để chạy về công ty ôm em một cái.”

Khuôn mặt nóng lên, mình dịu dàng nói: “Đồ ngốc, tối nay sau khi làm xong thì gọi điện cho em nha.”

Sau khi nói chuyện với Hoắc Hiên, mình gửi tin nhắn cho Vu Tiểu Nại, hẹn cô ấy tối nay đi ra ngoài ăn cơm. Hoắc Hiên bận cũng tốt, đúng lúc mình đang cần chút thời gian rảnh để tâm sự với Vu Tiểu Nại.

“Nhìn bộ dạng đi đứng của cậu kìa, chắc chắn là đã thực hành rồi, nói cho tớ biết cảm giác như thế nào?” Vu Tiểu Nại nháy mắt, hóng chuyện.

“Không giống cảm giác như ngón tay ngoáy lỗ mũi ra chút máu, nhưng vẫn có thể chấp nhận được.”

“Vậy cậu cũng phải nói một chút cảm giác nha!”

“”

“Nhóc con, hai ngày qua buông thả dục vọng quá hả? Vừa rồi nhìn tư thế đi của cậu không được tự nhiên, chặc chặc chặc, tớ đã nói nhìn hông Hoắc Hiên nhà cậu là biết khỏe lắm rồi mà.”

Tư thế đi của mình không được tự nhiên? Đến nỗi ấy sao? Cô nàng này nhất định là đang hù dọa mình.

“Không có việc gì tự nhiên lại đi nhìn hông đàn ông nhà người ta làm gì, chẳng lẽ Trần Mạch.Ai ui, dám đá tớ sao, không cho phép cậu dùng giày cao gót làm hung khí nha!”

“Ai bảo cậu nói xấu chồng của người ta.”

Rõ ràng còn chưa có phải nói ra nha, thiệt quá đi!

Vu Tiểu Nại cười hiền như đức mẹ, “Nói đi, muốn nói chuyện gì với tớ?”

“Từ Âm.”

Bởi mối quan hệ của mình nên Vu Tiểu Nại không xa lạ gì với Từ Âm cả, cô ấy cũng giống mình, sau vài lần tiếp xúc đều thích cá tính của Từ Âm.

Mình đem chuyện tuần trước Từ Âm cùng Hoắc Huyền ra nước ngoài thăm người nhà, sau đó cãi nhau Từ Âm một mình quay về nước đến nhà Hoắc Hiên ở kể cho Vu Tiểu Nại nghe, kể cả chuyện đột nhiên lần này trở về Từ Âm rất lệ thuộc vào Hoắc Hiên.

“Với những hiểu biết của tớ về Từ Âm, thì từ trước tới nay chưa bao giờ chị ấy lệ thuộc vào Hoắc Hiên cả, thậm chí chị ấy còn chăm sóc Hoắc Hiên như một người chị gái lớn trong nhà vậy.”

“Hay là bởi vì lần cãi nhau này với Hoắc Huyền khá căng thẳng nên mới biến thành như vậy không?”

“Lúc mới đầu tớ cũng nghĩ là như vậy nhưng trước đó mỗi khi có chuyện liên quan tới tình cảm thì chị ấy đều đến tìm tớ tâm sự, lần này về mình có cảm giác rất rõ ràng là Từ Âm trở nên xa cách lạnh lùng với tớ.”

“Nhưng tớ thật sự không thể tin được Hoắc Huyền có thể để cho cuộc cãi nhau này kéo dài lâu như vậy mà không trở về dỗ ngọt Từ Âm.”

“Đúng thế, tớ cũng cảm thấy có vấn đề. Tình yêu Hoắc Huyền dành cho Từ Âm có thể đạt đến trình độ biến thái rồi, đừng nói đến cãi nhau, ngay cả nói to tiếng một chút cũng không làm nổi, còn một chuyện lạ nữa là, khi nói chuyện với tớ Hoắc Huyền nói ấp a ấp úng nữa. Nếu như yêu Từ Âm đến thế sao Hoắc Huyền có thể cho phép bản thân làm chuyện thiếu lý trí như vậy được.”

“Tức quá sao?”

“Không biết.” Cau mày dừng một chút, “Thật ra thì lần trở về này của Từ Âm làm tớ có cảm giác kỳ quái.”

“Cảm giác như thế nào?”

“Nói như thế nào nhỉ, mặc dù hình dạng và giọng nói giống Từ Âm như đúc nhưng mình cảm giác như linh hồn là của người khác nhập vào vậy.” Chẳng lẽ Từ Âm còn có một người giống chị ấy như đúc sao? Có thể không?

“Trần Quả, có phải gần đây cậu lại đọc tiểu thuyết huyền bí đúng không, nên mới nói năng linh tinh kinh dị như vậy.” Hóa ra lá gan của Vu Tiểu Nại cũng không lớn lắm, “Đúng rồi, chị ấy còn ở nhà Hoắc Hiên sao?”

“Không, nghe nói tối hôm chủ nhật đã đi rồi, nhưng không có về nhà họ Hoắc, chắc là qua khách sạn ở, trước khi đến đây tớ đã chạy qua nhà Hoắc Hiên một chuyến rồi.” Còn để mình vô tình phát hiện ra.

Vu Tiểu Nại còn muốn nói gì đó nhưng bị tiếng chuông điện thoại của mình cắt ngang.

Liếc nhìn tên hiển thị trên màn hình, mình mới bấm nút nghe.

“Quả Quả, chị bị đau bụng sinh lý, có thể làm phiền em mua thuốc giảm đau mang tới đây được không?” Giọng nói yếu ớt của Từ Âm truyền ra từ điện thoại.

“Dĩ nhiên có thể.”

“Vậy thì làm phiền em rồi, đây là tên khách sạn cùng số phòng cho chị đang ở”

Bỏ di động cùng bút vào trong túi, mình cầm tờ giấy ghi nhớ lên, khoe miệng cong lên thành một đường cong.

“Trần Quả, tớ yêu cầu cậu cho tớ một lời giải thích về hàm nghĩa của nụ cười này!”

“À, chỉ là tớ cảm thấy, tối nay sẽ không quá nhàm chán thôi.”

Cầm túi thuốc giảm đau đi lên tầng sáu khách sạn.

Trên hành lang không có một bóng người, cửa phòng hai bên đóng chặt, mình từ từ tìm số phòng Từ Âm đưa cho.

Có thể dễ dàng tìm được phòng Từ Âm, ngoài nguyên nhân mình đã biết số phòng còn vì căn phòng đó không đóng cửa, nói chính xác thì cánh cửa phòng đó hé ra vừa đủ để cho người ngoài cửa có thể dễ dàng nhìn lén vào bên trong phòng.

Thú vị, thông minh nha, mình có thể đoán được tình tiết vở kịch — bên trong ngoài một cô gái đương nhiên là còn có thêm một người đàn ông nữa.

Quả nhiên, từ khe cửa nhìn vào, không ngoài dự đoán mình thấy được bóng lưng của Hoắc Hiên trong phòng.

Vì sao có thể chắc chắn bóng lưng đó là của Hoắc Hiên ư? Bởi vì Từ Âm nói.

Từ Âm hình như đoán được thời gian mình đến nên khi mình vừa nhòm vào thì chị ấy nhào vào trong ngực người đàn ông đó, giọng nói đầy yêu thương: “Hiên!”

Nhìn thấy cảnh người đàn ông của mình ôm người phụ nữ khác, nếu trong tiểu thuyết nữ chính sẽ thần không biết quỷ không hay lặng lẽ che mặt khóc thút thít rồi quay lưng bỏ đi; còn trong phim nhân vật nữ chính sẽ làm rơi đồ trên tay phát ra tiếng động quấy rầy đôi cầu nam nữ, che mặt khóc thút thít rồi chạy đi.

Mình nhìn túi thuốc trong tay rồi nhìn xuống sàn nhà, cuối cùng quyết định không chơi trò như trong phim hay tiểu thuyết. Khách sạn này được cách âm rất tốt, cho dù mình có đập nát túi thuốc thì cũng không quấy nhiễu hai người bên trong phòng, hơn nữa mình cũng không có thói quen đi giày cao gót mà chạy, tốt nhất là đứng im, người ta là nhìn thấy người đàn ông của mình ôm phụ nữ khác, còn người đàn ông của mình là đang bị người phụ nữ khác ôm ấp yêu thương, mà Hoắc Hiên cũng đâu phối hợp diễn, nên không thể được gọi là “Ôm nhau”. Tính chất hành động này không hề giống nhau, vì vậy sao mình phải bỏ đi?

Khoanh tay trước ngực, mình điều chỉnh tư thế đứng thoải mái, vai dựa vào khung cửa, coi như là đang xem phim 3D chờ nội dung vở kịch phát triển.

“Buông tay.”

Ồ, ồ, ồ, thì ra giọng nói của Hoắc Hiên cũng có thể trở nên lạnh lùng đến như vậy.

37. Chương 37: Chân Tướng Chỉ Có Một

Cái cảm giác đứng trơ mắt nhìn người đàn ông của mình bị người phụ nữ khác cưỡng ép ôm ôm ấp ấp, vả lại toàn thân đều bị nhúng chìm, thật sự là không thoải mái chút nào.

“Thế nào, ở nước ngoài lâu quá nên giờ nghe không hiểu tiếng Trung nữa rồi hả?” Không biết có phải vì nguyên nhân bị ôm quá lâu hay không mà Hoắc Hiên còn mỉm cười.

Mình nghiêm mặt tiếp tục nhìn lên. Mỉm cười? Tốt nhất nụ cười đó là do giận quá mà thành nếu không thì, hừ! Chờ bản cô nương ta xem sẽ tính sổ với anh như thế nào.

“ % % ” Cũng không biết Từ Âm trả lời bằng thứ ngôn ngữ gì, dù sao thì mình nghe không hiểu, chỉ thấy hai tay ôm eo Hoắc Hiên càng ngày càng siết chặt hơn, khiến đôi mắt mình càng trừng lớn hơn.

Quá đáng! Quá đáng lắm rồi! Chẳng lẽ chị ấy không biết em chồng không thể động vào hay sao? Thật đáng giận, mình quyết không cho phép người của mình bị sàm sỡ ngay trước mặt mình!

Nổi tức giận cùng lửa đốt trong lòng dồn hết vào lực đẩy cánh cửa nhưng vì tiếng cười sảng khoái của Hoắc Hiên mà bị dừng lại.

“Chẳng lẽ người cảm thấy có thể dùng cùng một chiêu để đối phó hai lần với tôi được sao?”

Hả? Bọn họ! Chẳng lẽ trước kia từng lên lút ôm nhau như vậy rồi? Làm sau lưng Hoắc Huyền ư? Ôi trời, mình nên tự ăn dấm chua một mình hay nên đồng cảm với con hồ ly tinh Hoắc Huyền kia?

Bởi vì Hoắc Hiên quay lưng về phía mình, Từ Âm lại vùi đầu vào ngực Hoắc Hiên, nói cách khác dù mình có nhìn lên cả nửa buổi thì ngoại trừ đôi tay trắng nõn đang quấn chặt trên eo Hoắc Hiên cũng không thể thấy được biểu hiện của hai người họ. Chướng mắt! Thật sự rất chướng mắt nha!

Đúng lúc này, đột nhiên Hoắc Hiên nắm lấy cánh tay Từ Âm gỡ ra rồi đẩy chị ấy ra xa.

Tốt, cuối cùng cũng chịu đẩy người ta ra, sao không làm chuyện đó sớm hơn! Hừ! Hoắc Hiên thôi!

Mọi người đoán xem Hoắc Hiên đẩy người ta ra là muốn làm gì? Chắc chắn mọi người không thể đoán ra được.

Hắn! Hắn ta! Hắn ta đánh úp vào ngực! Hắn ta dùng đôi tay đánh úp vào ngực Từ Âm!

Mình giương mắt lên mà nhìn Hoắc Hiên giở trò lưu manh với chị dâu, còn tay thì mò vào trong túi xách tìm điện thoại di động. Cho là mình muốn mật báo cho Hoắc Huyền ư, không phải đâu, chỉ là đang muốn chụp vào kiểu rồi phát tán lên mạng xã hội mà thôi.

“Như thế nào, như thế nào? Có phải cảm giác thích hơn so với lần trước phải không?” Rõ ràng Từ Âm đang rất phấn kích cùng đắc ý, nụ cười trên môi có thể nói là —— hưởng thụ.

Không phải biểu hiện của một người bị ăn hiếp nha. Một gã lưu manh, một kẻ hưởng thụ, rõ ràng bọn họ có quan hệ chị dâu và em chồng nha. Không nhìn nổi nữa rồi! Cô nương ta không thể nhìn nổi nữa! Vốn tưởng là chỉ có dâm phụ thôi, bây giờ lại biến thành gian phu rồi.

“Rầm!” Về mặt đau buồn phần nộ, đẩy mạnh cửa ra, muốn dọa cho đôi gian phu - dâm phụ này.

Không như trong tưởng tượng của mình, hai người họ không hốt hoảng, chột dạ, kinh sợ, thậm chí Hoắc Hiên còn quay đầu lại nhìn rồi cười với mình.

“Quả Quả mau tới đây! Em cũng sờ xem cảm giác thế nào? Nếu thích thì anh sẽ đi mua cho em!”

Tình huống bây giờ cực kỳ quái dị, đôi tay Hoắc Hiên đang đặt trên ngực Từ Âm vẫn không bỏ xuống, lại còn dám mời mình cùng qua đó hưởng thụ nữa.

Cô nương ta không có hứng thú với 3P nha, không có hứng thú chút nào.

Hoắc Hiên nhìn thấy sự đấu tranh mâu thuẫn trên mặt mình, thấy mình đang khó chịu đứng im một chỗ không đến chỗ anh, cuối cùng mới nhận ra vấn đề chính.

Hoắc Hiên cuối cùng cũng chịu cam lòng thu tay về, khoanh tay trước ngực, bĩu bĩu môi với Từ Âm nói: “Còn thất thần cái gì, mau tự giới thiệu về mình cho bà xã ta đi.”

“Hừ!” Từ Âm không những không coi thường lời nói của Hoắc Hiên, thậm chí còn kiêu ngạo quay mặt đi chỗ khác.

“Muốn đánh đòn phải không?” Giọng nói Hoắc Hiên trở nên lạnh lùng, tay gõ lên đầu chị ấy.

“Đúng nha!” Đột nhiên Từ Âm tiến sát mặt lại gần Hoắc Hiên, giọng nói ngọt như mật, “Người ta đang chờ anh đánh đòn đây!”

Hoắc Hiên như vậy. Từ Âm như vậy. Bọn họ giống như bị người ngoài hành tinh chiếm mất thân xác vậy. Thật khủng khiếp! Thật đáng sợ! Hoắc Huyền đâu? Mình cần thêm đồng minh. Hoắc Huyền không lẩn nhanh trở về mà quản lý cô vợ của mình đi.

Nhìn hai người trước mặt liếc mắt đưa tình với nhau, mình cảm thấy khó chịu, lặng lẽ lùi về phía sau vài bước. Ai muốn sờ ngực phụ nữ chứ, của mình không sờ đi sờ người khác làm gì? Hoắc Hiên muốn sờ ngực những phụ nữ khác chứ gì.

Hành động của mình khiến cho Hoắc Hiên quýnh lên, vội vàng nói: “Quả Quả, em đừng hiểu lầm!”

Vấn đề là mình có thể không hiểu lầm sao?

“Người này không phải Từ Âm!”

Gì, gì? Cái người này cùng một khuôn đúc với Từ Âm nha, giống nhau như hai giọt nước vậy mà còn bảo không phải Từ Âm thì là ai? Định lừa trẻ con sao?

Hoắc Hiên thấy mình không tin, anh không nói gì chỉ động thủ, kéo mái tóc dài trên đầu Từ Âm xuống.

Hoắc Hiên còn thích kéo tóc người khác sao? Người đó là Từ Âm đấy! Hoắc Hiên không muốn sống nữa phải không? Đợi đến khi anh trai anh về xem anh ấy xử lý anh thế nào.

“Em nhìn hẩn đi!”

“Hả? Từ Âm, chị cắt tóc rồi hả?”

“Hừ!”

Phát hiện ra hiệu quả không như mình muốn nên Hoắc Hiên lại tiếp tục kéo. Lần này là kéo khăn quàng cổ của Từ Âm.

Hoắc Hiên, anh đang định làm gì vậy? Đầu tiên là kéo tóc giả, bây giờ thì kéo khăn quàng cổ, chẳng lẽ tiếp theo anh liền trực tiếp kéo quần áo trên người người ta xuống sao? Ồ! Không đúng nha! Có một chuyện

kỳ lạ, khăn quàng cổ, chính xác, chính là khăn quàng cổ. Từ lúc trở về đến giờ Từ Âm lúc nào cũng quàng khăn quanh cổ nha.

Mà phía sau khăn quàng cổ có chứa một bí mật.

“Trời! Từ Âm, chị không những cắt tóc đi lại còn xuất hiện yết hầu là sao?”

Nghe mình kêu lên, Hoắc Hiên một tay vuốt vuốt tóc giả, một tay nắm lại che miệng cười trộm.

“Người nào nói cho cô rằng tôi là Từ Âm hả?” Cuối cùng Từ Âm cũng chịu để ý đến mình, nhưng —— giọng nói là của đàn ông!

“Trời ơi! Không những tóc cắt ngắn, xuất hiện yết hầu, mà ngay cả giọng nói cũng biến thành giọng đàn ông!” Người này chắc chắn không phải Từ Âm. Chắc chắn không phải. “Chị nói cho em biết Hoắc Huyền hành hạ, bắt nạt chị như thế nào?”

“Ha ha ha!”

Hoắc Hiên không nhin nổi nữa cười lớn, còn người đứng kia sống chết cũng không nhận mình là Từ Âm thì đang nghiêng răng nghiêng lợi lườm mình.

“Đã nói với cô, tôi không phải là Từ Âm! Người ta là Từ Nhạc!”

“Nhạc Nhạc ~ mau nói cho chị biết cái áo nhỏ này mua ở đâu thế? Cảm giác thật thích. Cái này cỡ bao nhiêu vậy?” Minh cầm lấy áo nhỏ của Từ Nhạc, không muốn buông tay.

Từ Nhạc đã thay váy, bỏ khăn quàng cổ cùng tay giả ra, thay thế chúng bằng một chiếc áo sơmi, quần jean, ngồi vắt chéo chân trên ghế sofa.

“Hỏi nhiều như vậy làm gì, đây là hàng ngoại, cô mua nổi sao? Mà đây là cup D, cho dù tôi có từ bi cho cô thì cô cũng không mặc vừa đâu.” Từ Nhạc đúng là một đứa trẻ kiêu ngạo nha.

Với lại, không biết có phải là hàng ngoại không hay là Made in Chane?

“Tôi cũng đâu có ý định mua cho bản thân, đây là hỏi cho Hoắc Hiên thôi.” Minh không nổi giận, còn cố tình thân mật với Hoắc Hiên ngồi bên cạnh.

Một khi có bạn trai thì phụ nữ mặc áo nhỏ là vì muốn cho bạn trai mình thích mà thôi. Cảm giác thích thú thì cũng chỉ có bạn trai hưởng thụ, phụ nữ chúng ta đâu có thích sờ ngực của bản thân đâu. Cho dù cái áo này có cup B thì mình cũng không cần chúng nha.

“Nếu em thích thì chúng ta liền đi mua, chọn luôn bảy màu nha, mỗi ngày một màu được không?” Hoắc Hiên vui vẻ phối hợp với mình, nói xong còn hôn vào má mình một phát, tạo thành tiếng động.

Hành động này như chọc tức Từ Nhạc ngồi bên cạnh, cậu ta chỉ dám hậm hực ghen tỵ trong lòng thôi.

Nhìn bộ dạng hậm hực của Từ Nhạc làm mình cảm thấy rất vui vẻ, ai bảo lúc trước cậu ta dám bắt nạt mình, cho dù cậu ta là kẻ đau lòng vì tình thì sao, bản cô nương ta từ trước tới giờ vẫn luôn có thù phải trả.

Thật ra thì trong chuyện tình cảm, Từ Nhạc rất đáng thương, đem trái tim của mình cho Hoắc Hiên. Cậu ta tuy sinh cùng năm với mình nhưng kém mình hai tháng nên phải gọi mình một tiếng chị.

Nghĩ đến chị em nhà họ Từ cảm thấy thú vị, rõ ràng kém nhau vài tuổi nhưng lại có thể giống nhau như đúc. Làn da đều trắng nõn nà, chiều cao không chênh lệch là mấy, nếu mặc đồ của Từ Âm và quàng khăn che đi yết hầu, đội tóc giả, thay đổi giọng nói thì hẳn ta có nói không phải Từ Âm cũng chẳng ai tin.

“Quả Quả em mau tới đây,” Hoắc Hiên ngoắc ngoắc tay gọi mình, “Em sờ đi xem có phải là anh lừa em không.”

“Sao anh cứ bắt em phải sờ ngực phụ nữ khác?” Nói thật thì mình cũng hơi giận, đây là lần đầu tiên mình bị một người đàn ông đòi mình sờ ngực phụ nữ.

Mình đi đến chỗ Từ Nhạc, mặc dù trong lòng vẫn coi hắn ta là Từ Âm.

“Sờ thì sờ, không phải là.” Ôi trời? Cảm giác này, thật thích nha. Không nhận được, mình giống như sắc nữ cứ thế nắn bóp, rồi lại nắn bóp ngực người ta.

“Thế nào, phát hiện ra điều gì chưa?” Hoắc Hiên đứng bên cạnh cười hỏi mình.

“Ngực này là giả!” Mình không dám tin, bộ ngực Từ Âm là giả.

“Giả thì sao? Dù sao sờ thích hơn của cô là được.” Người bị nắn bóp từ nãy đến giờ không những không thấy xấu hổ khó chịu mà còn lớn tiếng thừa nhận, bộ mặt còn đặc ý chăm chọc mình.

Ngực của mình thì làm sao, thích hay không thích, người nào sờ người đó biết. À, ý của mình là, ngực thật của mình chẳng lẽ không bằng ngực giả sao? Hình như, đúng là vậy, đúng là kém hơn người ta một bậc nha. Nhưng mà như vậy thì sao? Hoắc Hiên nhà mình chính là thích cup B của mình đấy.

“Sửa sang ở đâu vậy?”

“Không nói cho người!”

“Thật nhỏ mọn!”

“Hừ!”

Bọn mình cãi nhau giống như hai đứa trẻ con trong nhà trẻ vậy, mỗi người một câu khiến Hoắc Hiên dù có muốn chen ngang vào cũng không chui qua được.

“Quả Quả, bây giờ em đã tin hẳn không phải Từ Âm rồi chứ?” Chúc mừng Hoắc Hiên đang chen vào thành công.

“Dạ.” Mình sờ sờ lên cằm do dự. Mặc dù lúc này đã xác định người đứng trước mặt không phải Từ Âm, nhưng dáng dấp của hai người rất giống nhau nha.

Dưới ánh mắt cưỡng ép của Hoắc Hiên, Từ Nhạc liếc mắt bĩu môi với mình: “Quả nhiên vẫn còn cần kiểm tra thân thể mới có thể tin được, đúng không?” Bằng phương pháp giống như phụ nữ chúng ta không cần cởi áo ngoài rút áo nhỏ ra, hẳn lõi ngực giả ra đời.

Mình nuốt một ngụm nước bọt, đem thứ đó kẹp dưới nách, đưa tay lên sờ ngực Từ Nhạc.

Từ Nhạc đúng là đàn ông nha. Một người có dáng dấp giống Từ Âm như đúc dù không phải sinh đôi cùng trứng, nhưng hẳn ta đúng là một người đàn ông. Từ Nhạc luyện cơ ngực nên sờ vào giống như sờ ngực giả vậy, rất thích nha.

Từ tiểu học cho đến bây giờ câu nói “thực tế là chân lý duy nhất kiểm nghiệm sự thật” quả nhiên không sai, sau khi tự mình kiểm tra, mình đã chịu tin người đàn ông này có thể đóng giả là Từ Âm, nhân tố quyết định quan trọng chính là —— túi silicon cup D trên tay mình!

38. Chương 38: Mang Theo ‘dì Cả’ Bắt Nạt Người

Năm đó Nữ Oa rảnh rồi, nhàm chán nên nặn ra không phải đàn ông thì chính là phụ nữ, không tính đến ai phải yêu ai, phụ nữ và đàn ông có thể yêu người cùng giới hay khác giới đều được. Dĩ nhiên là từ xưa tới nay không có ai đưa ra quy định đàn ông thì phải yêu phụ nữ, nếu gom đàn ông yêu đàn ông thì có mà được một bó to ý chứ.

Từ sau một bộ phim nào đó thì nam phụ không còn phải yêu nữ chính nữa mà nam phụ có thể hướng trái tim mình về phía nam chính, điều này cũng không còn mấy người quan tâm.

Hai anh em nhà họ Hoắc và chị em nhà họ Từ là thanh mai trúc mã, lớn lên bên nhau, nhân vật nam chính Hoắc Huyền và nữ chính Từ Âm vừa nhìn thấy nhau đã nảy sinh tình yêu nồng thắm, nam phụ Hoắc Hiên thắm thương trộm nhớ đứng một bên nhìn nữ chính, nữ phụ được Từ Nhạc đảm nhiệm thì ánh mắt đắm lén nhìn nam phụ. Ai nói cứ có bốn người thì sẽ thành hai cặp? Bọn họ không phải là một nam - một nữ mà là một nam - một nam.

“Nè, nè! Mau quay gương mặt nhỏ nhắn lại đây cho gia nhìn một chút!”

Chờ Hoắc Hiên đưa mình về đến nhà, mình cố tình bày ra vẻ mặt bất chính xấu xa, tay nắm cầm Hoắc Hiên, gỡ trừ lưu manh.

Hoắc Hiên cũng rất phối hợp, ngoan ngoãn quay đầu sang để ỉnh trên đầu.

Mình xoay mặt Hoắc Hiên, nhìn trái rồi nhìn phải, càng nhìn càng thấy hài lòng, chẳng trách đến Từ Nhạc cũng xiêu lòng. Nhưng điều này cũng chứng tỏ một vấn đề là Từ Nhạc cũng rất có mắt nhìn người nha. Nhưng đáng tiếc, Hoắc Hiên đã là người đàn ông của Trần Quả mình rồi, không cho phép Từ Nhạc có ý đồ nhúng chàm Hoắc Hiên. Cho dù ngực hấn cup D thì sao nào, Hoắc Hiên nhà mình đã nói, anh ấy chỉ thích của mình thôi. (Từ Nhạc kháng nghị: Hoắc Hiên nói thế lúc nào hả? Có mà cô tự nói ý!)

“Gia có hài lòng không?” Hoắc Hiên không hề xấu hổ hỏi mình.

Mình cố tình dùng ngón tay di chuyển dọc theo trán xuống đến sống mũi cao, đùa giỡn đôi môi, “Sao, anh định đuổi em đi sao?”

Hoắc Hiên chột dạ, nhưng ngay sau đó vội vàng nói: “Nghe gia nói kìa, cả người anh đều là của gia, chỉ cần gia nói một câu, nhất định tối nay anh sẽ đem hết vốn liếng của mình ra để phục vụ gia, đưa gia đến chốn bồng lai tiên cảnh.”

Khép hờ đôi mắt, mỉm cười, tay sờ lên tai Hoắc Hiên rồi捏 một cái, “Giả bộ này! Xem anh còn giả bộ nổi không!”

“Anh giả bộ cái gì?” Hoắc Hiên xoa tai nhưng vẫn tiếp tục giả bộ vô tội, vẫn cãi cố.

“Hử? Xem ra anh nhất định muốn em phải nói rõ ra mới chịu nhận tội, phải không?” Mình cười như không cười.

Mình vốn chỉ hơi nghi ngờ, nhưng trải qua chuyện tối nay thì có thể khẳng định —— người này, lập mưu với mình!

“Mau khai ra, anh đoán được người đó là Từ Nhạc từ lúc nào?” Khoanh tay trước ngực, mình bắt đầu tính sổ với người này.

“ Ngay đêm hôm đó.” Hoắc Hiên dè dặt trả lời.

“Ừm!”

“Sau khi em về được một lát thì anh mới phát hiện ra.”

“Cho nên anh mới chạy đến quấy rầy vợ chồng son DK?”

Hoắc Hiên đáp trả lại ngay, “Cho dù lúc ấy có là Từ Âm thật thì anh cũng sẽ làm như vậy!”

Coi như Hoắc Hiên thức thời.

“Vậy sao anh không phanh phui ra? Đừng nói với em là anh không có cơ hội nha.”

“À.”

“Hử, cố tình làm cho em ghen phải không?”

“Ừ.”

“Sau đó để cho em ngu ngốc chủ động dâng mình đến trước cửa cho anh ăn!”

Bây giờ nhớ lại, không thể không công nhận người đàn ông này rất mưu mô, chắc chắn chắc, quá gian xảo! Đầu tiên nhận ra Từ Nhạc nhưng giữ im lặng, không lên tiếng, sau đó mượn tay Từ Nhạc để ỉnh nổi cơn ghen, chủ động đi vào trong hang sói, cuối cùng ăn no nê thỏa mãn rồi không muốn tiếp tục chơi nữa nên liền bày ra kịch bản để Từ Nhạc lộ rõ chân tướng.

Mình dám lấy thể lực trong chuyện vợ chồng sau này của Trần Mặc ra đánh cược, Hoắc Hiên biết trước mình sẽ xuất hiện ngoài cửa phòng trong khách sạn.

Thấy mình tức giận, Hoắc Hiên cọ đầu anh vào hõm vai mình, “Đó không phải xuất phát từ tình thú nha, ngoan, nếu chuyện đã qua rồi thì gia cũng đừng tức giận nha, đừng làm hại đến thân thể bản thân sẽ làm anh đau lòng muốn chết đấy.”

Bộ dạng của Hoắc Hiên chọc ỉnh buồn cười, suýt chút nữa thì buông lỏng làm hỏng việc, ho một tiếng, “Hừ!”
Mình cũng đâu có dễ bị dụ đâu!

“Còn tức sao?” Hoắc Hiên ngẩng đầu lên nhìn mình, đột nhiên mỉm cười xấu xa, “Anh có một thứ có thể sẽ làm gia hết giận.”

Có thể làm ỉnh hết giận? Thêm tiền lương kèm theo thẻ đen vô thời hạn ư? Thật ra thì mình cũng rất dễ dụ dễ nha.

“Ừm.”

Rõ ràng là người này chưa bao giờ dùng tiền bạc để dụ dỗ phụ nữ cả, người này dùng chính bản thân để lấy lòng mình.

Cuối cùng mới chỉ mấy ngày nhịn mà ai đó đã đói bụng, nộ hôn khiến cả hai hao tổn sức lực, càng lúc Hoắc Hiên càng mất khống chế, bàn tay nóng bỏng lặng lẽ dò vào trong váy của mình.

Mình ngẩng đầu lên thở hổn hển, đầu có dấu hiệu quay cuồng rồi.

Hoắc Hiên hôn dần xuống vai, còn dùng răng tháo nút áo mình ra, “Quả Quả ngoan, mau mời anh lên nhà em uống nước.”

“Dạ.”

“Mau nói với anh, tối nay anh đừng về nhà.”

Cảm nhận được bàn tay anh đã tiến tới bắp đùi, mình vội khép hai chân lại, tay để lên vai anh, thở dốc.

“Sao thế?” Vì phản ứng của mình nên Hoắc Hiên dừng động tác lại, hai gò má ửng đỏ thở hổn hển, nhìn mình chờ lời giải thích.

Đôi mắt long lanh nhìn mình, mình biết cảm giác đói bụng kiểu này rất khó chịu, có trời mới biết mình muốn Hoắc Hiên lên nhà mình, muốn anh ở lại không cho anh về, nhưng mà, mình không có cách nào để là điều đó.

“Hôm qua ‘dì cả’ nhà em đã đến thăm rồi.” Mình đã nói là mình không có cách nào mà, vấn đề lớn nhất là ‘dì cả’ không cho phép!

Hoắc Hiên thất bại rồi.

‘Dì cả’ của người khác không biết cũng không sao, nhưng ‘dì cả’ của mình đến thăm thì Hoắc Hiên có muốn không biết cũng khó.

Hôm nay ‘dì cả’ xuất hiện, buông rèm nhiếp chính, Hoắc Hiên đành chịu khổ rồi.

Vì thế Hoắc Hiên đành cự tuyệt chạm vào thân thể mình, cả người dựa vào ghế điều chỉnh lại nhịp thở, cố gắng đè nén dục vọng. Đáng tiếc, dùng cả hai khó chịu nhưng ‘dì cả’ thì không.

“Vậy bây giờ làm gì đây?” Mình cố tình đùa Hoắc Hiên, “Thật sự không muốn lên nhà em ư?”

“.”

“Mà. anh về nhà anh, em về nhà em?”

“. Em về nhà em, còn anh đến nhà DK!” Hoắc Hiên vừa nói vừa nghiêng răng nghiêng lợi, thì ra chuyện phòng the của anh không thuận nên tính đến gây trở ngại cho người anh em mình cũng không thuận sao?

“Hay là.” Mình nhẹ nhàng đến gần anh, khẽ nói vào tai, “Anh lên nhà em uống chút nước đã.”

Không chịu nổi đùa giỡn kiểu này, Hoắc Hiên đáng thương cắn môi buồn bã lên án:

“Trần Quả! Không cho phép em lấy ‘dì cả’ ra bắt nạt người nha.”

Từ Nhạc quyết tâm nương nhờ nhà họ Hoắc không chịu đi.

Hai nhà Hoắc - Từ vốn có giao tình khá tốt, cái vị trưởng bối đã nhìn Từ Nhạc lớn lên, cộng thêm hẳn ta thông minh lanh lợi, cả ngày rót mật vào tai họ, khiến mọi người trong nhà họ Hoắc đều thương yêu hẳn. Bà Hoắc còn nói, chỉ cần tiểu tử nhà họ Từ đồng ý, nhà họ Hoắc sẽ giữ Từ Nhạc ở lại cho đến khi hẳn cầu xin mới cho về.

Thật tốt quá, người này chắc định kháng chiến lâu dài đây.

Cuối cùng thì vợ chồng Hoắc Huyền cũng chịu xuất hiện. Từ Âm vừa gặp mình thì cảm thấy áy náy ôm mình xin tha thứ. Thật ra thì có thể lý giải, chị ấy và Từ Nhạc là hai chị em ruột thịt, không thương hẳn thì thương ai? Nhưng có một điều duy nhất làm mình cảm thấy không thể chấp nhận được là, chỉ vì một bộ tem số lượng có hạn mà Từ Âm bị Từ Nhạc mua chuộc. Một người sưu tầm tem chỉ vì ‘số lượng có hạn’ mà không kiềm chế nổi bản thân.

Vì thế, bởi một bộ tem số lượng có hạn đã thu phục được Từ Âm, khiến chị ấy lôi kéo ông xã Hoắc Huyền vào trò chơi mất tích lần này, tạo điều kiện cho Từ Nhạc có cơ hội tự biên tự diễn, đóng giả làm Từ Âm, tạo nên màn kịch cãi nhau với ông xã rồi trở về nước một mình, tranh giành một người đàn ông với mình; Hoắc Hiền dù biết chân tướng mọi việc nhưng im lặng, mượn tay Từ Nhạc gỡ chút thủ đoạn, chờ thời cơ đem mình ăn sạch. Chắc chắn chắc, rốt cuộc ai mới là người được lợi đây?

Nhưng mà như vậy cũng tốt, từ lúc xác định Hoắc Hiền là người đàn ông của mình thì mình đã chờ rất nhiều cơ hội để có thể đem ăn Hoắc Hiền, lần này cũng coi như thuận nước đẩy thuyền, hoàn thành ước mong của mỗi người.

Nhưng như đã nói, nếu như Từ Nhạc biết được hẳn như cây đuốc đốt cháy củi khô, làm cho bọn mình càng gần nhau hơn thì không biết hẳn sẽ tức chết, hối hận chết không nhỉ?

Ồ! Mới chỉ nghĩ thôi đã cảm thấy hạnh phúc, vui vẻ rồi.

Hôm được mời đến nhà họ Hoắc đã là ngày thứ ba ‘dì cả’ ghé thăm.

Với thân phận bạn gái Hoắc Hiền cùng nắm tay nhau bước vào nhà, nhưng hai lần tâm trạng khác nhau.

Mình khá khẩn trương, lần trước còn kèm theo nỗi sợ hãi, lúc ấy mang trách nhiệm trên người, không những phải phối hợp với ông chủ của mình gạt ba vị trưởng bối trong nhà, còn phải dồn hết tâm trí để đối phó với Từ Âm, trả lời những câu hỏi về những vấn đề riêng tư. Còn lần này, mình đường đường chính chính vào nhà Hoắc Hiền với thân phận bạn gái, đúng danh phận. Nếu lần trước khẩn trương vì sợ lộ bí mật, không hoàn thành nhiệm vụ thì lần này ngược lại, vì đối mặt với người lớn trong nhà Hoắc Hiền nên cảm thấy hơi ngại ngùng.

Đương nhiên trưởng bối nhà Hoắc Hiền thật lòng hoan nghênh mình, có lẽ chỉ cần là do Hoắc Hiền dẫn về nhà thì họ đều hoan nghênh, miễn cho Hoắc Hiền không phải là GAY là được. Sự nhiệt tình của họ, mình hiểu, nhưng không ngờ Từ Nhạc cũng biểu hiện nhiệt tình với mình, nói chính xác thì hẳn coi bản thân là người nhà họ Hoắc mà tiếp đãi mình.

Chắc chắn chắc, mưu đồ trong đầu hẳn quá thâm hiểm. Nhưng nói hẳn là nửa nhà họ Hoắc cũng không sai, ít nhất thì chị em nhà họ cũng có quan hệ thân thiết với nhà họ Hoắc, được đặt chỗ ‘sinh ra là người họ Hoắc, chết cũng là ma nhà họ Hoắc’, hẳn, tạm thời chỉ dính chút ánh sáng mà thôi.

Bữa cơm này diễn ra tự nhiên cười nói vui vẻ, Hoắc Hiền chăm sóc mình từng chút một, ân cần chia thức ăn theo phần xạc có điều kiện, thỉnh thoảng dùng đũa gấp thức ăn inh rỏi lại cho vào trong miệng anh.

Đây chính là tình yêu, dù là cái gì cũng muốn chia sẻ cho nhau, cho dù chỉ vô tình chạm ánh mắt vào nhau trong lòng cũng cảm thấy ngọt ngào.

Tình cảm ngọt ngào xuất phát từ trong tim hai người, người lớn trong nhà vui vẻ ra mặt.

“Quả Quả cháu xem, con trai nhà bác khá chung tình, chỉ cưng chiều mỗi người phụ nữ của nó, hôm nay còn không muốn gặp ấy người già này miếng nào nha.” Ba Hoắc mặt mày hớn hớn miệng toát ra mùi dấm,

trêu chọc con trai mình.

Hoắc Huyền luôn luôn im lặng, mặc kệ cha anh nói gì, có tai như điếc tiếp tục chăm sóc bà xã. Từ Âm đã sống ở nhà họ Hoắc quen rồi, biết rằng ba Hoắc chỉ là đột nhiên hứng thú vui đùa trêu chọc mọi người một chút nên cũng không đáp lại, vừa che miệng cười trộm hưởng thụ sự chăm sóc của ông xã.

Mình không tự nhiên được như họ, dù sao thì mình cũng là người ngoài, về tình về lý theo truyền thống người Trung Hoa phải biết lễ phép, tôn trọng người lớn mới phải phép, vì vậy vội vàng nói: “Bác cũng ăn cái này xem ạ!” Vừa nói vừa gấp một viên thịt cá cho ba Hoắc.

Mình biết ông thích ăn món này, vì từ lúc ngồi xuống ăn ánh mắt ông thỉnh thoảng lại liếc trộm món này.

Ông Hoắc đưa bát chờ viên thịt cá được cho vào bát, không muốn nửa đường lại nhảy ra Trình Giảo Kim cướp mất, mà người đó lại là con trai ông yêu thương nhất.

Hoắc Hiên dùng đũa gấp chiếc đĩa của mình rồi di chuyển nó vòng vào trong bát anh, “Đừng làm như vậy nha, em làm như vậy thì người phụ nữ của ba sẽ ghen đấy.”

“Khụ khụ khụ.” Bà Hoắc vốn im lặng nãy giờ đột nhiên bị sặc, có lẽ bà không ngờ bản thân bà cũng bị kéo vào, hai gò má ửng hồng.

“Nè! Ai cho phép con bắt nạt bà xã ta!” Da mặt ông Hoắc cũng rất dày, lên tiếng trách con trai.

“Ý ba là ba muốn Quả Quả gấp thức ăn cho ba sao?”

“Ba không có ý đó nha.” Ông Hoắc quay đầu giải thích với bà Hoắc, “Bà xã ba gấp món đó, ba ăn càng thấy ngon hơn mấy vạn lần nha.” Thấy bà Hoắc không để ý đến mình ông liền tiếp tục nói, “Bà xã không gấp ình, thì ông xã sẽ làm, bà xã nè, muốn ăn món gì ông xã gấp cho.”

Mọi người che miệng cười trộm, chỉ thấy bà Hoắc cúi đầu xuống khẽ “Hi” một tiếng.

39. Chương 39: Cuộc Chiến Vòng Một

Từ khi biết Từ Nhạc, mình lại quay trở về cuộc sống trước kia.

“Chồng của cậu bị làm sao vậy? Lần đầu tiên thấy hấn kéo Trần Mạch nhà chúng ta đi uống rượu đấy.” Vu Tiểu Nại nửa khó xử nửa đau lòng ngồi nhìn người đàn ông của cô ấy đang phải dốc sức tiếp rượu, hết ly này lại đến ly khác ở cách đó không xa.

“À.” Tay mình chống cằm, bĩu môi nói, “Người ta bị ‘dì cả’ chúng ta ăn hiếp nên giận dữ, đừng để ý làm gì.”

Nói đến đây lại thấy buồn cười, vừa ra khỏi nhà họ Hoắc bọn mình đang suy nghĩ xem nên đi đâu để tiêu khiển thì vừa hay Trần Mạch gọi điện, anh họ bảo mang Vu Tiểu Nại ra ngoài cho thoáng nên triệu tập bọn mình đến quán rượu gặp mặt. Chắc bây giờ Trần Mạch nên hối hận vì đã gọi cuộc điện thoại này, anh họ đâu ngờ cuộc gọi đó lại có thể vừa vắn chọc tới một kẻ đang bị ‘dì cả’ ức hiếp nên chưa thỏa mãn được dục vọng.

“Hai người không nên ức hiếp người nha!” Vì người của mình, Vu Tiểu Nại kháng nghị, “Chồng của cậu ‘ngàn chén không say’ không có nghĩa là chồng của tớ cũng có thể ‘ngàn chén không say’ nha!”

Mình nhún vai bày tỏ việc này ngoài tầm tay, chuyện này là do Trần Mạch tự đào hố chôn mình, không thể trách người ta nha. “Thật ra nếu Trần Mạch uống say thật thì cậu tính sao? Đến lúc đó cậu nghĩ thế nào. làm gì anh ấy đều được. không?”

“Xin hỏi đối mặt với một người say đến mức không biết gì thì cậu có thể làm gì? Còn làm gì đây.”

“Có thể làm nhiều chuyện nha!” Mình nghiêm túc giơ tay ra đếm cho cô ấy nghe, “Nhỏ nhen, dùng dây lưng trói lại, dùng bút vẽ vòng vòng trên người, dùng đá lạnh.”

“Chắc chắc chắc.” Vu Tiểu Nại dùng ngón trỏ ấn vào trán mình, cắt ngang lời mình, “Trần Quả à Trần Quả, rõ ràng bình thường cậu tỏ ra là một người phụ nữ dịu dàng dàng hoàng thế mà hoá ra trong đầu toàn những suy nghĩ xấu xa nha.”

“Cậu cũng kém gì! Đầu giống tờ giấy vờ thuần khiết, cậu có dám nói là chưa từng có ý định muốn S Trần Mạch không?”

“.Có thì có, nhưng cũng không muốn ngay thực hiện ngay tối nay.”

“Why?”

“Chưa chuẩn bị đạo cụ.”

“.Thật ra thì tớ không ngại mang tới cho cậu mượn đâu, dù cậu có muốn Hoắc Hiên thì tớ cũng có thể chuẩn bị cho cậu.”

“.Đa tạ, nhưng vấn đề là tớ để ý.”

Chỉ chốc lát sau, đột nhiên trong quán trở nên xôn xao, mình và Vu Tiểu Nại đều quay đầu lại nhìn, hóa ra là vợ chồng Hoắc Huyền cùng cái đuôi đến. Mà nguyên nhân gây xôn xao chính là Từ Nhạc, cái người thích đóng giả làm phụ nữ này đặc biệt thích mặc áo thấp cổ khoe khéo cặp tuyết lê của hân.

Mình cùng Vu Tiểu Nại vừa thấy hung khí của Từ Nhạc liền theo phản xạ có điều kiện ưỡn ngực, hân không thể lập tức trốn vào trong phòng rửa tay để nhét thêm vài cái đệm ngực vào.

“Người này là ai vậy?” Nghe đi, khi có thứ khác uy hiếp trước mặt thì giọng điệu của Vu Tiểu Nại cũng thay đổi, trở nên khinh thường kèm chút ghen ghét, “Sao lại giống Từ Âm đến vậy? Chưa từng nghe nói Từ Âm có chị em song sinh nha.”

“Đó là em của Từ Âm, tên là Từ Nhạc.” Khi thấy Từ Nhạc hờn hờ chen vào giữa Hoắc Hiên và Trần Mạch, đặt mông ngồi xuống, mình nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Hơn nữa còn là một người đàn ông.”

“Trời ơi.Chuyện quái gì đây.” Vu Tiểu Nại kêu lên một tiếng, mắt nhìn chằm chằm vào Trần Mạch, “Tớ không thích hân ta.” Nếu móng vuốt của Trần Mạch mà dám cào loạn thì dám bị Tiểu Nại xông ra chặt hết mất.

“Tại sao?” Mình nhìn chằm chằm vào móng vuốt của Từ Nhạc, quyết không để cho hân nhúng chàm Hoắc Hiên dù chỉ là một tắc da, mà dù là một sợi tóc cũng không cho phép, tất cả mọi thứ của Hoắc Hiên đều thuộc về mình mình!

“Ai bảo ngực hân so với tớ còn lớn hơn,” Vu Tiểu Nại nói ra lý do như đó là một chuyện đương nhiên vậy, lại còn ưỡn ngực, “Còn chưa tính nếu ngực kia là thật.”

“.”

Khụ, vấn đề là nó là đồ giả, muốn cỡ bao nhiêu có thể đạt bất nhiêu nha. Haizzz, mặc dù không muốn thừa nhận nhưng mình cũng vẫn phải cam chịu thua cuộc.

“Tớ nói này.” Đột nhiên Vu Tiểu Nại nhảy khỏi ghế, “Trần Mạch biết Từ Âm có em trai sao?”

“Cái này tớ không biết.” Ai đã hỏi qua chuyện này đâu.

“Hừ! Tên này dám ngang nhiên đùa giỡn Trần Mạch của tớ! Xem tớ xử lý hân thế nào!” Vừa dứt lời Vu Tiểu Nại tháo hai khuy áo trên ra, quay mông đi đến chỗ Trần Mạch.

Tửu lượng của Trần Mạch không kém như Vu Tiểu Nại nghĩ, nếu không có tửu lượng nhất định thì sao anh họ có thể làm ông chủ quán rượu này được. Vì thế mình mới có thể yên tâm để anh họ và Hoắc Hiên thoải mái uống rượu thả cửa như vậy.

Vu Tiểu Nại đặt mông chen giữa Trần Mạch và Từ Nhạc, ánh mắt nhìn Từ Nhạc như muốn bóp chết ý đồ nhúng chàm Trần Mạch.

Mình đi theo sau, chen vào khoảng không giữa Từ Nhạc và Hoắc Hiên, đồ của mình vẫn nên tự mình trông chừng mới an tâm.

Đột nhiên bị hai người phụ nữ ép nhưng Từ Nhạc không sợ không hoảng hốt, mặt không đổi sắc thu hồi ý định ăn đậu hũ, thản nhiên cười với Vu Tiểu Nại.

Bây giờ Vu Tiểu Nại đối mặt với Từ Nhạc không có bị công kích thì làm cho cô ấy không biết nên dùng cách gì để xử lý hắn.

“Em trai của Từ Âm, Từ Nhạc đúng không?” Cuối cùng vẫn là Vu Tiểu Nại xuất chiêu trước, còn cố tình nhấn mạnh giới tính của người ta.

“Đúng vậy, tôi chính là EM TRAI của Từ Âm.” Từ Nhạc cười híp mắt đáp lại, một chút khó chịu nhún nhó cũng không có.

“Vòng một này là sao? Làm sao làm được hay vậy?” Hoá ra đây mới là điều Vu Tiểu Nại để ý và muốn biết nhất, còn lấy lý do muốn xử lý người ta nữa chứ. Hừ, đáng ghét.

“Bí mật!” Từ Nhạc nháy mắt mấy cái, cố tình khoe vòng một ra trước mặt Tiểu Nại, “Nếu cô thích, tôi cho cô sờ thử, không thu phí đâu ~” Nói xong còn đá lông nheo.

Vu Tiểu Nại kiềm chế cơn tức giận của mình, nắm chặt tay lại, cố tình tỏ ra khinh thường nói: “Chẳng lẽ hàng thật của tôi không thích bằng hàng giả của cậu sao?”

“E hèm, ai biết được.” Từ Nhạc nhún mày, rõ ràng là đang xem thường người khác nha, còn dùng bộ ngực giả của hắn ta ra oai với bộ ngực thật Tiểu Nại.

Ha, chưa từng gặp qua người không biết xấu hổ như vậy, dùng ngực giả thì đã đành, hắn còn quên mất bản thân là đàn ông thì phải.

Mình không tham gia vào cuộc chiến của bọn họ, ai bảo mình mặc áo không có khuy hay áo cổ trễ để độ ngực với người ta.

Trần Mạch không vui, ôm hông Vu Tiểu Nại, nghiêm mặt nói với Từ Nhạc: “Tiểu tử thôi, ngươi ngứa da hả? Dám ngay trước mặt ta bắt nạt bà xã ta, ngươi muốn chết hả?” Sau đó tự mình cài lại cúc áo cho Tiểu Nại, còn nói thêm, “Cái này chỉ có thể để một mình anh nhìn thôi.”

“Cắt” Từ Nhạc hô một tiếng, “Không thèm chơi với cô nữa, tôi đi chơi với Quả Quả.” Nói xong liền xoay người lại.

Cút! Ai đồng ý chơi với hắn hả?

Trong lúc Vu Tiểu Nại và Từ Nhạc khẩu chiến thì vợ chồng Hoắc Huyền đã sớm chạy sang một góc chơi phi tiêu rồi, nói cách khác thì Từ Âm không chứng kiến cảnh em trai cô ấy dùng ngực giả ăn hiếp người khác. Mà từ lúc mình ngồi xuống thì Hoắc Hiền bắt đầu quần lấy mình.

Có lẽ do men rượu nên hai gò má Hoắc Hiền đỏ hồng nhàn nhạt, cả người uể oải nhưng rất quyến rũ. Anh kéo mình dựa vào thành ghế, tay nắm tay nhưng không đùa nghịch nó, cũng không nói chuyện. Thỉnh thoảng có cảm giác ánh mắt nóng bỏng đang nhìn mình chằm chằm, nhưng khi mình quay lại nhìn thì chỉ thấy đôi mắt khép hờ.

Người này, giận dữ cũng thật đáng yêu nha.

“Cắt. Không thèm chơi với cô nữa. Tôi đi chơi với Quả Quả.” Lời này của Từ Nhạc khiến tinh thần mình tỉnh táo hẳn.

Cút! Ai đồng ý chơi với hắn hả?

“Quả Quả.” Từ Nhạc xoay người, mỉm cười nhìn hót mình, vẻ mặt này giống như bà ngoại liếm mép chờ cô bé quàng khăn đỏ tự chui đầu vào lưới.

Nhưng hình như hắn quên mất bên cạnh cô bé quàng khăn đỏ luôn có một chàng thợ săn.

“Đừng có gọi lung tung,” Chàng thợ săn lên tiếng, “Tự qua bên kia chơi đi.”

Thợ săn đúng là thợ săn, khí phách lộ ra ngoài, dù là câu nói bình thường nhưng vẫn có thể phát ra trầm bổng du dương đến thế.

Từ Nhạc mắt húng, hẩn mím miệng ủy khuất nhìn Hoắc Hiên, cuối cùng vẫn ngoan ngoãn qua chỗ khác chơi. Dĩ nhiên là không quên ném ình vài ánh mắt nhất dao.

Lòng dạ người này thật thâm sâu, cho dù coi mình là tình địch nhưng nếu phải giáp mặt nhau thì vẫn luôn thể hiện hữu nghị, sống hoà thuận vui vẻ với nhau.

Lúc này DK và Ryan cũng tới, bọn họ liếc mắt đã nhìn thấy tâm điểm chú ý của quán hôm nay —— một đám sói đực đang vây quanh hồ ly tinh giống đực - Từ Nhạc.

Từ Nhạc đang ngồi trên một chiếc ghế cao ở quầy rượu, chiếc quần soóc ngắn nhất có thể, đôi chân đung đưa, cặp tuyết lê lúc ẩn lúc hiện, quyến rũ vô cùng, tay cầm ly rượu dùng đầu lưỡi ném chút rượu. Mọi người nói xem hẩn ta đang muốn quyến rũ ai?

“Mẹ nó! Đừng nói kia là Từ Âm nha!” Ryan dụi dụi mắt, “Không tin! Đánh chết cũng không tin!”

DK không nói gì, hình như có điều gì suy nghĩ, DK nhìn quanh quán rượu.

Thì ra bọn họ cũng chỉ biết Từ Âm chứ không biết chị ấy có em trai giống như đúc. Cũng đúng, bọn họ chơi với Hoắc Hiên, đối với Từ Âm chỉ biết chị ấy là người phụ nữ mà sếp tổng Hoắc Huyền đã vì Từ Âm mà từ bỏ cả rừng cây mà thôi.

Mình chỉ nhìn Từ Nhạc, hoàn toàn có thể hiểu được tâm tình của Rya lúc này. Nếu như mình không biết trước Từ Âm có một bản sao khác giới giống chị ấy như đúc thì có lẽ mình cũng sẽ nghĩ người phụ nữ lăng lơ đang ngồi kia uống rượu chính là Từ Âm.

Bởi vì Hoắc Hiên uống rượu nên mình phải đưa anh về. Bằng lái xe mình đã có từ lâu nhưng kinh nghiệm oanh tạc trên đường thì không có nhiều, như vậy có thể thấy được kỹ năng lái xe của mình thế nào rồi. Trong lòng cảm giác nơm nớp lo sợ.

Về đến nhà, Hoắc Hiên lại bắt đầu giận dữ, ôm mình ngồi trên ghế sofa nhưng vẫn không nói chuyện và cũng không thả ình ra.

“Haizzz, ai bắt nạt tiểu gia vậy?” Mình tốt bụng cười cười trêu chọc Hoắc Hiên.

“. Người ta khó chịu.” Mãi mới nghe thấy anh nhỏ giọng lầm bầm nói, “Rõ ràng đang ở ngay trước mắt mà lại không được ăn.”

“Phì!” Cái tên bị ‘dì cả’ ức hiếp này, mình thật lòng đồng cảm với Hoắc Hiên. Lại nói. . . . người ta cũng muốn anh.

“Vậy thì phải làm sao bây giờ? Nhìn anh khó chịu em cũng đau lòng.” Mình nâng mặt lên, tiến lại gần Hoắc Hiên, “Nếu không, em giúp anh.” Mình nhẹ nhàng nói.

Hoắc Hiên giật mình, giống như không nghe thấy lời mình nói, còn đang tự chất vấn bản thân xem mình có nghe nhầm không.

Mình nhếch miệng, kéo hai chân Hoắc Hiên ra, ngồi giữa hai chân.

Toàn thân Hoắc Hiên cứng đờ, ngây ngốc nhìn mình, không dám tin nhìn mình.

Thật ra mình không có kinh nghiệm trong chuyện này, tay đặt lên đùi, từ từ vuốt, càng ngày càng đi lên trên.

Nói thì chậm, làm thì nhanh, khi tay mình đang sắp sửa xông vào vùng cấm địa thì Hoắc Hiên thở dốc, vẫn muốn tay mình tiếp tục làm chuyện xấu, khuôn mặt nghẹn hồng, đỏ bừng lên, ủy khuất nói:

“Trần Quả tiểu yêu tinh, tiểu bại hoại, dám bắt nạt anh. Chờ đến lúc anh không nhịn nổi xem anh xử lý em thế nào.”

40. Chương 40: Ai Trêu Chọc Ai

Cuối cùng thì Hoắc Hiên cũng không làm gì mình cả, cho dù là cùng nằm trên một chiếc giường, cùng nhau đón bình minh của ngày hôm sau.

Buổi sáng khi mình còn đang ngủ mơ màng thì cảm nhận được một ánh mắt nóng bỏng nhìn mình là cho tỉnh ngủ hẳn, đang định mặc kệ tiếp tục giả vờ ngủ nhưng khổ nỗi khí tràng quá mạnh, không thể làm gì khác ngoài việc giả vờ dụi mắt nghiêng đầu nhìn đồng hồ trên tủ đầu giường, lúc này mới chỉ là bảy giờ sáng mà thôi.

Người này, khụ, định kéo người khác cùng xuống nước nha, bản thân không ngủ được cũng làm cho người khác không ngủ được theo sao. Sự thật chứng minh, nếu muốn buổi sáng dậy sớm thì chỉ cần dùng ánh mắt của người này đánh thức thì đảm bảo sẽ có hiệu quả tốt hơn đồng hồ báo thức nha.

“Hi, chào buổi sáng!”

Dù sao sống đến tuổi này rồi, vài kiến thức cơ bản mình cũng hiểu, như là vào buổi sáng sớm cơ thể của đàn ông hơi nhạy cảm và yếu đuối. Cho nên mình phải nghiêm chỉnh, không lộn xộn. Đúng hơn là không dám.

Hoắc Hiên khẽ hừ một tiếng không nói gì thêm, ánh mắt càng trở nên mơ hồ, ngọn lửa trong mắt chỉ muốn đem thiêu cháy mình mới cam lòng.

Sao Hoắc Hiên có khả năng này lại không đem nó làm tan chảy khối băng đã làm nhấn chìm con tàu Titanic đi. Nói không chừng Rose lại cảm kích, đem ngôi sao hải dương tặng cho anh làm quà cảm tạ đấy.

Khụ! Đừng như vậy nha, thật ra thì mình hiểu cái cảm giác nhìn mà không được ăn khó chịu thế nào nha.

Sau khi im lặng nhìn mình bất chợt Hoắc Hiên nhanh như hổ đói vồ mồi, ôm mình vào lòng, giống như mình là cái gối ôm vậy, đem khoá hai tay hai chân của mình lại. Người này muốn biến thành gấu Koala phải không, nhưng mà mình không muốn làm cây cho gấu Koala ôm đâu.

Ma sát luôn sinh ra nhiệt, ma sát gây ra dòng điện, chỉ mới cọ xát có một chút mà cả hai người đều cảm nhận được cái gọi là ma sát sinh nhiệt, người nào đó không thể không cắn chặt răng, cố gắng dập tắt ngọn lửa đang bùng cháy trong người.

“Ha ha” Mình không nhịn nổi cười thành tiếng. Cái này gọi là tự chuốc khổ nha.

Nghe thấy tiếng mình cười, Hoắc Hiên không cam lòng, vì cảm thấy mất thể diện mà ảo não, cắn mình một phát vào cổ.

“Ai!” Mình vì đau mà kêu lên, cố gắng giãy dụa phản kháng lại, “Anh là vampire sao, đói bụng thì kêu một tiếng chi là được.”

“Chi.” Lúc sau, người này thật sự kêu một tiếng chi.

Cổ nhin cười, mình xoa xoa bụng Hoắc Hiên hỏi: “Bữa sáng muốn ăn món gì? Nói một tiếng gia làm cho.”

Nghe thấy vậy, mắt Hoắc Hiên như sáng lên, mỉm cười khẽ nói: “Em. Sáng nay anh muốn ăn em.” Trong mắt Hoắc Hiên như muốn nói ‘mau ngoan ngoan dâng lên cho anh ăn’.

“”

Bữa sáng của Hoắc Hiên có phải là Trần Quả hay không vẫn còn là một nghi vấn, chỉ thấy là bọn họ tay trong tay đi đến công ty thì chắc có thể có được câu trả lời cho vấn đề này. Bữa sáng không thể chế biến món mà Hoắc Hiên đã chọn, từ sau khi ăn xong điểm tâm ngọt thì trên gương mặt Hoắc Hiên vẫn duy trì sự thoả mãn cho tới bây giờ.

Qua giờ làm việc, mọi người không có nhìn thấy bóng dáng Lolo xinh đẹp khoan thai đến, chỉ thấy đơn xin nghỉ được gửi tới.

“Rốt cuộc ai mới là ông chủ đây,” Hoắc Hiên nhìn đơn xin nghỉ khẽ cười, “Người này thật quá đáng hơn cả sếp lớn, muốn tới thì tới, không muốn đi làm thì gửi đơn xin nghỉ. Quá hư quá hư rồi!” Nói xong còn lắc đầu tỏ vẻ đau khổ.

Ryan cũng cười lắc đầu nói: “Người ta là nữ vương, là tiểu thư nhà giàu, là người thừa kế một tài sản kếch xù, vô phép tắc thế này không phải là ngày một ngày hai, hơn nữa đây đều là do người nào nuông chiều hay sao?” Nói xong còn liếc nhìn Hoắc Hiên một cái.

Mình đứng một bên che miệng cười trộm, DK tiện tay cầm đơn xin nghỉ của Lolo lên đọc: “Tiểu Hiên Hiên, chị phải đi lòi thằng con chết bầm Lâm Dật Văn về, xin nghỉ phép ít nhất một tuần, còn về phần có lương hay không lương thì tùy em quyết. Giờ chị đang rất khó chịu, muốn chọc tức chị hay không thì tự mình quyết định. Xin phê chuẩn.”

“Lại còn dùng ‘xin phê chuẩn’ nữa chứ,” DK sờ sờ cằm phân tích, “Nhất định là do người đàn ông nhà cô ấy giúp đỡ sửa lại đơn xin nghỉ này.”

Đang hồn nhiên cười thì chợt lo lắng cho Lâm Dật Văn, chuyện của hắn và Anna đi chung với nhau đã được Lolo ngầm cho phép, lúc này lại xảy ra chuyện gì? Chính xác hơn thì tên nhóc đó lại gây ra chuyện gì.

“Đúng đúng!” Hoắc Hiên nói, “Dù sao thì tổng giám đốc của chúng ta cũng trốn việc, tôi là phó tổng sẽ đối xử với mọi người như nhau.”

Ồ, đúng là Hoắc Huyền không đi làm. Đâu gọi là kỷ luật?

“VẬY CHÚNG TA. . . .” Mình cùng Ryan chớp chớp đôi mắt hi vọng được nghe Hoắc Hiên nói sẽ đối xử như tổng giám đốc.

“Mọi người. . . .” Hoắc Hiên nhếch môi nói, “Làm việc cho tốt.”

“Phi! Khụ khụ khụ. . . .” Người nào đó đang cầm đơn xin nghỉ sặc rồi.

Mà mình và Ryan —— ừ ừ.

“Tinh. . . .” Lại một bản phản fax gửi tới.

DK lại cầm lên đọc: [i]“Chắc các vị đang đứng trước bàn làm việc của chị để bàn luận.” Thì ra đây là P/S đơn xin nghỉ của Lolo.

“Đừng nói chị làm khó mọi người, thật ra chị xin nghỉ không phải là tiện cho hai đôi các vị sao?”

Lời này là có ý gì? Bốn người bọn mình không hiểu chuyện gì, quay lại nhìn nhau.

“Cửa phòng uống nước đã gọi người tới sửa rồi, chỉ cần nhớ khóa cửa lại là được, còn có phòng làm việc, cầu thang nữa, mà nếu thích thì trong thang máy cũng được, nhưng nhớ là phải gọi cho bảo vệ tắt máy quay đi nha. Tiểu Hiên Hiên, tiểu DK, thấy tâm ý của chị với hai người có tốt không?”

Nghe đến đây mình và Ryan đều hiểu được hàm ý không trong sáng trong đó, vì vậy đều đỏ mặt cúi đầu.

Mà hai người được chỉ đích danh thì da mặt khá dày, còn bàn nhau.

“Ý tốt của Lolo, chúng ta không nên bỏ phí.” DK nhếch môi cười nói.

“Đừng nói là nghỉ phép có lương, chờ khi Lolo về sẽ tăng lương, nhất định sẽ tăng lương!” Hoắc Hiên cũng nói thêm vào, “Sao, DK thích phòng uống nước hay cầu thang? Thang máy cũng OK, tớ có thể giúp cậu gọi cho phòng an ninh tắt máy quay đi.”

Hai người này đúng là sắc lang, còn thực sự bàn luận tới vấn đề này.

“Cái chuyện này phải hỏi An An nha.” Từ trước tới giờ DK vẫn luôn dân chủ.

“Quả Quả, em thì sao?” Hoắc Hiên đem vấn đề này quăng sang ỉnh.

“Phi”

Đến giờ nghỉ giải lao mình dừng lại trước phòng uống nước, cửa phòng đóng chặt, hai gò má ửng đỏ. Điều đó đều do lời nhắc nhở của chị Lolo, nên giờ nhìn thấy cửa đóng chặt trong đầu liền tưởng tượng ra những cảnh đặc sắc.

“Không cần phải hâm mộ bọn họ, thật ra thì chúng ta cũng có thể thử một chút, mặc dù là phó, nhưng vẫn có ba chữ tổng giám đốc.”

Bên tai nóng lên, Hoắc Hiên thần không biết quỷ không hay mút vành tai, dụ dỗ mình.

Rốt cuộc cơ thể bị bỏ đói mấy ngày nên trở nên nhạy cảm hơn, hướng hồ Hoắc Hiên cố tình trêu chọc, chỉ vài giây đã không thể chống đỡ nổi.

“Hửm?” Hoắc Hiên còn cố tình muốn nghe câu trả lời của mình.

“Ừ. . . .”

Tinh thần phục hồi lại thì mình đã nằm trên bàn trong phòng làm việc của phó tổng giám đốc, tài liệu trên bàn sớm đã người đàn ông này coi là vật cản vung tay lên hất tất cả xuống sàn nhà.

Mình nóng ran người, khó chịu ngứa đầu than nhẹ, chọc đến Hoắc Hiên đang nghịch ngợm trước ngực di dời trập địa lên phía trên, ỉnh những nụ hôn nóng bỏng.

“‘Dì cả’ nhà em đã đi rồi chứ?” Hoắc Hiên cắn nhẹ môi mình hỏi, đôi tay không ngừng chầm lên ngọn lửa trên người mình.

Lúc này còn có ai quan tâm đến vấn đề ‘dì cả’ đã đi hay còn ở lại chứ?

E hèm một tiếng, tay mình vội vàng cởi nút áo sơ mi của Hoắc Hiên, nghe thấy anh cười khẽ, mình cắn răng dứt khoát tháo dây lưng của anh ra.

Quả nhiên, người nào đó không cười nổi nữa. Mắt Hoắc Hiên đỏ lên nhìn mình, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Xem anh xử lý em thế nào!”

Mình ngứa cổ mút cánh môi Hoắc Hiên, đôi mắt đầy ý xuân, trong lòng chờ anh tới xử lý.

Mọi thứ đều sẵn sàng nhưng bị cắt ngang.

“Phó tổng kính mến,” ngoài cửa vang lên giọng nói hài hước của DK, “Mặc dù từ tận đáy lòng không muốn quấy rầy khoảng thời gian ăn điểm tâm ngọt của sếp nhưng đột nhiên có việc xảy ra, trong vòng nửa giờ chúng ta phải tới sân bay bay sang Italia.”

.

“(.)”

Hoắc Hiên cùng DK ở bên Italia đã hai ba ngày, đến ngày thứ tư cũng không thể xác định được hôm nào về.

Sau khi kết thúc cuộc nói chuyện với Hoắc Hiên, mình nhếch miệng cười phá lên. Xem ra người nào đó vì bị cắt ngang chuyện tốt nên vẫn còn ôm hận trong lòng, giọng nói trong điện thoại đầy ảm ức, đầy uất ức, không cam lòng, chứa nhiều oán hận. Đáng yêu quá đi. Làm thế nào bây giờ, bây giờ mình rất muốn được nhìn thấy anh ấy.

Điện thoại trên tay vang lên, mình bắt máy, mắt không nhìn tên hiện trên màn hình.

“Chị Quả Quả, em cần chị! Một xe đu đủ, OK không?”

Thật ra thì mình không thích ăn đu đủ nên đối với một xe đu đủ làm quà hồi lộ này mình không có nhiều hứng thú.

“Tình huống như thế nào, không phải bây giờ cậu nên ngoan ngoãn trốn trong nhà ở bên Anh chờ mẹ qua bắt sao?” Có thể dùng xe đu đủ trêu mình cũng chỉ có Lâm Dật Văn mà thôi.

“Ai mà lại ngoan ngoãn chờ Lolo tới bắt chứ,” Lâm Dật Văn xuy một tiếng, “Đừng nói cái này nữa, bây giờ chị mau tới quán rượu. Anna bị người ta dụ dỗ rồi!”

“Bị dụ dỗ thì cậu đi đoạt lại chứ sao.” Coi mình là nhân viên cảnh sát sao, chuyện dụ dỗ này mà cũng gọi ỉnh.

“Đối phương thực sự quá yêu nghiệt nha.” Cảm giác Lâm Dật Văn thất bại, nước nử, “Tên kia vừa là nam vừa là nữ, Anna mê mết đến mức không biết thủ tướng nước Anh tên là gì nữa rồi.”

Vừa là nam vừa là nữ? Khẩu vị của Anna quá nặng nha.

“Nhưng mà cậu tìm không đúng người rồi, tôi không thể vừa là nam vừa là nữ để đến giúp cậu dụ dỗ Anna trở về được.”

“Em cũng không có trông cậy vào chị.” Lâm Dật Văn nghiêm túc nói, Nhưng mà tên kia muốn tìm chị.”

Tốt lắm, mình có dự cảm chẳng lành.

“Người đó tên gì?”

“Từ Nhạc”

“”

“Chị? Chị? Nói chuyện đi!” Thấy mình im lặng lâu quá là Lâm Dật Văn lo lắng hết lên. “Sao không nói gì, dù sao cũng phải chi một tiếng nha!”

“Chị.”

“Được! Chị dám trêu người ta!” Lâm Dật Văn tức cay cú, “Xem như em cầu xin chị đi, hạnh phúc của em trai đều nằm trong tay của chị đấy.”

“Nói đi, rốt cuộc là ai chọc đến ai trước?” Minh không thể nghĩ ra ba người bọn họ sao lại dây dưa cùng một chỗ được?

“Ha ha.” Giọng nói trong điện thoại trở nên dịu dàng khiến mình nổi da gà, “Đương nhiên là — em cố ý, tính trêu tức bọn họ.”

41. Chương 41: Muốn Nhất

Lần đầu tiên trong đời mình muốn phân thắng bại nhưng lại vì một người đàn ông. Đúng vậy, về bất kỳ phương diện nào, mình đều không muốn thua Từ Nhạc.

Vừa nhìn thấy Anna, Lâm Dật Văn cùng Từ Nhạc đang trò chuyện với nhau rất vui vẻ thì mình nhận ra ngay là mình đã bị lừa.

Lâm Dật Văn, người được lắm. Cậu ta chính là hình mẫu điển hình của kiểu người con bất hiếu, lấy vợ rồi thì quên luôn mẹ mình là ai. Minh đứng ra không nên mềm lòng chạy đến đây cứu viện. Một xe đu đủ thôi mà có gì đặc biệt đâu, sau này nếu không phải là nạm vàng khảm chui làm quà dứt lốt thì nhất định không quan tâm chuyện của cậu ta.

Nhìn xa xa thấy Lâm Dật Văn quay sang cười tươi rói với Từ Nhạc, trong lòng cảm thấy tức, hối hận, oán giận, mình nên mang theo cuộn dây thừng để trói cậu ta lại rồi quăng cho chị Lolo xử lý mới đúng.

Cái gì mà Anna bị dụ dỗ chứ, sao cậu ta không cầm gương mà soi bản thân lúc này, vẻ mặt tươi cười, hoa chân múa tay, vui vẻ ra mặt, hừ, mình nghĩ chính cậu ta yêu cầu bị Từ Nhạc dụ dỗ thì có.

Thở dài, cúi đầu nhìn cổ áo, cảm thấy thật đau đầu. Tóm lại muốn trách phải trách Lâm Dật Văn không có lương tâm, kẻ phản đồ báo tin sai, cái gì mà Từ Nhạc ăn mặc khiến cho cả nam và nữ đều không nhận được phun máu mũi, kích ỉnh so cao thấp độ hấp dẫn với hắn ta.

Với cái áo sơ mi trắng trên người này chỉ cần tháo vài cúc áo là đã như ẩn như hiện đủ hấp dẫn rồi, nhưng vì mình muốn hơn Từ Nhạc nên đã đặt cúc áo ra kết quả là bây giờ dù muốn cài vào thì lực bất tòng tâm.

Rất muốn đánh hai tay của mình.

Người nhìn thấy mình trước tiên chính là Từ Nhạc, đầu tiên hắn nhếch mép cười, sau đó cầm ly rượu lên hướng về phía mình.

Bình thường, tên đàn ông này đã yêu nghiệt rồi, lúc đóng giả nữ thì quyến rũ, khi trở về là đàn ông thì tà mị không kém, khi nhếch mép cười lại làm cho người ta bồn bay phách lạc.

Việc đến nước này mình chỉ có thể mất dê mới lo sửa chuồng, chỉnh lại cổ áo, đầu ngẩng cao uốn ngược đi đến chỗ bọn họ.

Đi nhẹ nhàng đến sau lưng Lâm Dật Văn nhưng mình không lên tiếng, vẻ mặt Từ Nhạc hiện rõ vui sướng chuẩn bị xem kịch hay, đôi vợ chồng son đang vui vẻ nô đùa cũng bất tri bất giác cảm thấy sát khí phía sau lưng.

Đáp lại vẻ mặt sợ hãi của Lâm Dật Văn và Anna, tâm tình mình trở nên tốt hơn. Thường thường mỉm cười với kẻ đã đắc tội với mình sẽ đạt được hiệu quả đe dọa cao nhất. Cho nên mình không những cười mà còn cười rất Thánh mẫu (cười hiền lành, bao dung), tốt nhất là có thể dọa được cả hai kẻ này.

Dưới sự uy hiếp của mình, Lâm Dật Văn và Anna run lấy bầy núp trên sofa giống như hai con dê đáng yêu đang chờ người ta làm thịt. Đến tận khi Anna dùng sức nhéo vào hông Lâm Dật Văn một cái thì cậu ta mới chịu nhắm mắt đứng mũi chịu sào cười với mình: “Chị Quả Quả tới rồi!”

Tên nhóc đáng thương bị dọa làm cho sợ hãi nói năng lung tung.

Không thèm để ý đến kẻ phản đồ Lâm Dật Văn này, mình mỉm cười với Anna: “Hi! Đã lâu không gặp nha!”

Cuối cùng có người chốt dạ.

“Anna, không phải cậu bảo đợi đến bài hay sẽ khiêu vũ cùng Lâm Dật Văn hay sao?” Nhạc được chuyển bài, “Tớ cảm thấy bài này cũng không tồi nha.” Từ Nhạc chậm rãi nói, ngón tay gõ gõ trên miệng ly rượu theo nhịp bản nhạc.

Anna phản ứng rất nhanh, coi lời nói của Từ Nhạc như lệnh đặc xá, lập tức kéo Lâm Dật Văn đang chìm trong nỗi sợ chạy lên sàn nhảy.

Mình hừ một tiếng, ngồi xuống đối mặt với Từ Nhạc.

“Đừng có giận chó đánh mèo nha,” Từ Nhạc ân cần rót ỉnh ly rượu, “Là tôi cầu xin Dật Văn mời cô đến đây. Anna là bạn học cùng đại học bên Anh với tôi, cho tới bây giờ chưa từng từ chối lời nhờ vả nào của tôi. Nếu muốn truy cứu thì chỉ nên trách tôi không đúng, được rồi, tôi tự phạt mình một ly, cô đại từ đại bi đừng tức giận nữa.”

Mình đâu có ý định tới đây nghe giải thích về mối quan hệ giữa hấn và Anna, cũng không có đến đây để nhìn hấn ta tự phạt rượu.

“Nói đi, anh muốn gì?” Mình nhìn thẳng vào mắt hấn nói.

“Ồ, cô là người phụ nữ đầu tiên dám nhìn thẳng vào mắt tôi mà không bị tôi mê hoặc nha.” Từ Nhạc lại nở nụ cười quyến rũ.

Đúng, quả thật không phải hấn quá tự luyến mà sự thật hấn có cái quyền này.

“Xin trả lời câu hỏi của tôi.”

“Đừng có không thú vị như vậy chứ, hay là chúng ta trò chơi, một ly giải quyết một vấn đề?”[i]

Người này chắc chưa biết mình là ai nên mới dám chơi trò này với mình. Hừ, mình cái gì cũng kém, chỉ có tửu lượng là khá nhất thôi.

Nhún nhún vai tỏ ý hiểu, nhưng cũng không cầm ly rượu lên, ai bảo hấn có thể hỏi mình trước?

Từ Nhạc ngẩng người rồi cũng phản ứng lại, khẽ cười rồi cầm ly rượu lên ngửa đầu cạn sạch.

[i]“Nói cho tôi biết, anh muốn như thế nào?” Mình cũng rất quân tử, trước khi hỏi đã uống ly rượu của mình rồi.

“Cô nghĩ là tôi muốn gì đây?”

“ ”

“Cô cho rằng mục tiêu của tôi là Hoắc Hiên sao?”

Đúng thế nha.

“Nếu như tôi nói không phải thế thì sao?”

Khẽ nhíu mày, lòng người quá phức tạp không thích hợp để ình tìm tòi nghiên cứu.

Lúc này ánh mắt Từ Nhạc nhìn về phía sau lưng mình, một ánh nhìn phức tạp thoáng qua khiến mình không nắm bắt được. Hắn khẽ vuốt nhẹ miêng ly, kết hợp với ánh đèn mờ mờ ảo ảo hoà cùng giọng nói nhẹ nhàng: “Cô nói xem, nếu như Hoắc Hiên phát hiện ra cô tranh thủ lúc anh ta không có ở đây, cùng người đàn ông khác uống rượu thì sẽ có phản ứng như thế nào?”

“Hơn nữa cô còn ăn mặc như vậy. . . .” Hắn cố tình liếc mắt nhìn xuống cổ áo mình một cái, khoé miệng cong lên hiện lên nếp nhăn trên mặt, “Mê người.”

Đột nhiên nói sang chuyện khác thì không phải là chuyện tốt! Chẳng lẽ. . . .

Mình đang chuẩn bị quay đầu lại phía sau thì một bàn tay xuyên quay vai mình tiến về phía Từ Nhạc.

“Tôi đã nhắc nhở cậu,” Hoắc Hiên cúi người túm lấy cổ áo Từ Nhạc lạnh lùng nói: “Không được trêu chọc người, của, tôi.”

“Nè. . . . Nửa đêm rồi chúng ta đến công ty làm gì?”

Đến khi bị Hoắc Hiên lạnh lùng không nói tiếng nào kéo mình vào phòng làm việc của anh thì mình lấy hết dũng khí lên tiếng hỏi. Trời mới biết lúc này câu mình muốn hỏi nhất là, từ lúc nào anh đã lén lén lút lút quay về và xuất hiện cùng chỗ với mình? Chẳng lẽ đây là kiệt tác của Lâm Dật Văn, hẳn đúng là kẻ phản đồ nha, kẻ Hán gian, gió chiều nào xoay chiều ấy nha.

Hoắc Hiên vẫn không nói tiếng nào, mở cửa phòng rồi kéo mình vào trong.

Cứ thế xé tung ra áo ra, cổ áo mở rộng ra hơn, đừng có nói cái gì là như ẩn như hiện mà là lộ hết cảnh xuân ra.

Không biết trước khi đến quán rượu thì Hoắc Hiên đã đi tham dự cái gì mà anh mặc tây trang chỉnh tề.

Hoắc Hiên khóa cửa lại, vừa cởi áo khoác ngoài ra, vừa nhìn mình bằng ánh mắt nguy hiểm bước từng bước đến chỗ mình.

Dần dần mình đã không còn đường lui, lưng dựa vào tường nuốt nước miếng. Chắc Hoắc Hiên không đến nỗi nhớ thương cái phòng làm việc này chứ, e hèm, hay là cái kia?

“Anh không thích nhìn thấy em ăn mặc như hấp dẫn như vậy để những tên đàn ông khác được mở rộng tầm mắt. Còn cùng uống rượu với nhau.” Vừa nói đôi tay anh trực tiếp tiến đến cổ áo sơ mi.

“Lại càng không thích nhìn thấy em ăn mặc như hấp dẫn như vậy để những tên đàn ông khác được mở rộng tầm mắt. Còn cùng uống rượu với nhau.” Vừa nói đôi tay anh trực tiếp tiến đến cổ áo sơ mi.

Trong nháy mắt, trái tim nhỏ bé cùng mấy cái cúc áo văng tung tóe xung quanh đang vui mừng nhảy vô cùng, sau đó ngực cảm thấy buồn buồn, thích đến đau tim rồi.

Từ Nhạc từng hỏi mình nếu Hoắc Hiên biết mình trốn anh ấy đi uống rượu cùng người đàn ông khác sẽ có phản ứng gì? Ừ, phản ứng lớn đấy.

Hoắc Hiên nheo mắt, ánh mắt nguy hiểm nhìn mình, tiến sát lại mình, “Về sau, chỉ cho phép mặc áo sơ mi kiểu này ột mình anh nhìn, nha?”

Bởi vì nói chuyện nên môi Hoắc Hiên như có như không đụng chạm vào mình, hơi thở phun lên da mình khiến toàn thân nóng rực.

“Nhớ anh không?” Hoắc Hiên ấn mình vào tường, trầm giọng hỏi.

“Ừm. . . .” Đôi tay mình để lên trước ngực anh, đầu ngẩng lên hôn lên môi anh.

Chưa từng khát khao qua đôi môi người nào, lửa nóng, hơi thở quện vào nhau, bàn tay nắm lấy nhau, da thịt chạm nhau. . . . Chính vì người này là Hoắc Hiên nên mới làm ình không biết thoả mãn lòng tham, khát vọng, ham muốn độc chiếm.

Lúc này lý trí Hoắc Hiên vẫn còn đủ mạnh để cùng mình chơi đùa, mình tiến anh lui, mình đuổi anh tránh, làm ình không đủ thoả mãn.

Trong đầu bắt đầu hoạt động, lén nhếch mép cười gian, mình không tin tiếp theo đây anh còn tâm trí để chơi tiếp.

Mình từ từ kéo tay Hoắc Hiên để lên ngực, cắn cắn môi anh đào, thẹn thùng nhìn anh hỏi: “Không muốn biết hôm nay em mặc màu gì sao?”

Ồ! Vẫn còn chịu được sao?

Nuốt nước miếng, mình đưa tay anh lên miệng rồi liếm mút từng ngón tay anh, “Chẳng lẽ anh cũng không muốn xâm nhập để biết em nhớ anh nhiều đến mức nào sao?”

Vừa nói xong, hai mắt Hoắc Hiên hơi hồng. Người sói trong đêm trăng tròn mới có thể biến thân ư, đàn ông chỉ cần một giai điệu tình yêu cũng có thể biến hình nha.

“Nhẹ một chút.”

Hoắc Hiên điên cuồng, giống như bị đói lâu ngày anh ấn mình vào tường mà hôn, mút đến mức lưỡi mình tê dại đi.

Hoắc Hiên vội vàng vứt đi áo sơ mi - chướng ngại vật trên người đi, lúc này giống như không thể làm cho da thịt trực tiếp chạm vào nhau thì anh sẽ nổi điên lên.

Mình cũng không chịu yếu thế, trực tiếp tìm đến dây lưng của anh, tháo ra.

Hoắc Hiên tách hai chân mình ra để nó kẹp lấy hông anh, dùng chút sức đung vào, nâng mông mình đặt xuống mặt bàn làm việc.

Tài liệu trên bàn lại bị hất văng xuống sàn nhà.

Hoắc Hiên hít thở khó khăn, sức lực tăng lên, tiết tấu càng nhanh lên.

Cuối cùng, không biết sau bao nhiêu lâu thì Hoắc Hiên mỉm cười thoả mãn.

Trong thoáng chốc mình chợt nhận ra, Hoắc Hiên nhà mình cũng có thể cười khiến người ta hồn xiêu phách lạc.

Sáng thứ hai, họp trưởng phòng các ban tại phòng làm việc của Hoắc Hiên, bởi vì phòng này khá rộng cho nên mỗi lần họp anh đều lười không muốn chuyển sang phòng họp riêng.

Sau khi cuộc họp diễn ra khoảng mười phút, Hoắc Hiên dùng máy nội tuyến bảo mình mang tài liệu vào ọi người.

Nếu là bình thường cảm giác của mình khi ra vào phòng làm việc của anh cũng giống như ra vào cửa chính công ty, song sau buổi tối điên cuồng hôm qua, nói thật mình không thể tự nhiên như mọi khi được.

Khi bước đến bàn làm việc của anh, mặt mình không thể không đỏ lên, thật vất vả mới hoàn thành xong nhiệm vụ, thế nhưng cái tên kia lại nheo mắt, khoe miệng cong lên mờ ám, ngón tay thon dài gõ gõ lên mặt bàn.

Mình nhớ không nhầm thì chỗ Hoắc Hiên đang gõ xuống chính là vị trí đêm qua.

Tên đàn ông này thật xấu! Dám trước mặt bao nhiêu người đùa giỡn mình! Còn dùng ám hiệu mà chỉ bọn mình mới hiểu để chọc mình.

Đột nhiên mình cảm thấy có lỗi với trưởng phòng marketing đang báo cáo kia, rõ ràng người ta đang nghiêm túc làm việc, kết quả sắp của họ lại quang minh chính đại dùng ám hiệu đùa giỡn nhân viên nữ.

Mình phải thừa nhận da mặt mình không đủ dày bằng Hoắc Hiên, lén dùng ánh mắt liếc nhìn anh một cái rồi lập tức xoay người rời đi.

Một giây trước khi đóng cửa lại, Hoắc Hiên đã khôi phục phong cách của một vị lãnh đạo, dáng vẻ nghiêm túc nhưng lại bắt mình làm tù binh, khiến mình yêu anh say đắm. Mỗi người đều có một món đồ muốn sở hữu, hoặc tiền hoặc tên hoặc lợi.

Vào lúc này mình nhận mới nhận ra thì ra, mình vẫn luôn chờ đợi, gặp gỡ một người đàn ông, chính là Hoắc Hiên.

42. Chương 42: Trò Chơi Biến Thái

Không thể không nói rằng Từ Nhạc có chút bản lĩnh, ít nhất là hắn chỉ có nói hai câu cũng có thể khiến mình vô cùng tò mò, muốn tìm hiểu hắn.

Đêm đó.

Hắn nói với mình: “Cô cho rằng mục tiêu của tôi là Hoắc Hiên sao?”

Hắn còn nói với mình: “Nếu như tôi nói không phải thế thì sao?”

Nếu như đúng là Hoắc Hiên không phải mục tiêu của hắn, vậy thì nhiều lần hắn chọc phá là nhằm mục đích gì? Tại sao muốn cố tình làm như mục tiêu là Hoắc Hiên?

Nói thật, mình cũng không đến mức tự đề ỉnh mà nghĩ rằng hắn cố tình dùng Hoắc Hiên để ngụy trang là nhằm vào mình, cho dù rất nhiều lần hắn trêu chọc mình.

Nhưng mà, từ sau đêm đó, Từ Nhạc đối với mình đặc biệt tốt, cực kỳ tốt, tốt đến mức có phần biến thái, thái độ thực sự có sự thay đổi lớn. Lúc nói chuyện thì ôn tồn, có đồ ngon sẽ nhớ tới mình, ngay cả ánh mắt dụ dỗ cũng tùy hoàn cảnh mà biến về phía mình. Nhưng, khụ, bà ngoại sói mà cười như trăm hoa đua nở thì sẽ khiến người ta cảm thấy rất bất an, rất sợ hãi.

Bây giờ hắn không còn chơi trò hoá trang đổi giới nữa. Khi Từ Nhạc khôi phục bản lĩnh đàn ông của hắn cũng không bình thường chút nào, rất hấp dẫn người khác phái nha.

Đáng tiếc là cô gái này đã có Hoắc Hiên rồi, mình không có dã tâm ăn trong chén nhìn trong nồi.

Mình là người học được biết đủ.

Hôm nay, Lolo cũng chịu chủ động trả phép đi làm.

Nói là đi bắt đứa con hư Lâm Dật Văn, thực ra chỉ là cái cớ, bảo sao mà cậu ta không thèm để ý đến vì quá hiểu bản tính của Lolo. Lolo chính là lấy cớ để cùng ông xã lại đi hưởng tuần trăng mật lần thứ N mà thôi, nhìn mặt mày Lolo hồng hào, đáng vẻ thật hạnh phúc.

“Hi! Khoảng thời gian này mọi người có sung sướng không?” Lolo vừa đến đã hỏi ngay.

“Được, không tệ, khóa phòng uống nước rất đáng khen ngợi.” DK trả lời thẳng, đúng trọng tâm.

Hoắc Hiên như có như không nhìn mình một cái rồi đến trước bàn làm việc của Lolo, lấy tay gõ gõ lên mặt bàn, sau đó sờ sờ cằm nhìn như đang suy nghĩ cái gì đó rất nghiêm túc rồi nói: “Xem ra bàn làm việc của tớ rất thoải mái nha.”

Người đàn ông này! Lại ngằm đùa giỡn mình!

Phải biết Lolo là một người phụ nữ cực kỳ thông minh, Hoắc Hiên mới chỉ nói vậy mà đã hiểu nha. “Hay là tính đổi ôi người một chiếc bàn làm việc mới đi. Hiên cũng biết phòng làm việc, e hèm, tiềm lực vô cùng lớn nha.”

“Có thể suy nghĩ.” Hoắc Hiên rất nghiêm túc trả lời chắc chắn.

Cho tới giờ mình luôn cho rằng da mặt mình tương đối dày nhưng so với mấy người này thì mình chấp nhận chịu thua.

“Đúng rồi, đừng nói chị đây không thương mọi người, không nghĩ đến mọi người nha, nhìn đây, chị đã mua quà ôi người nha.” Lolo nói xong liền để túi đồ lên bàn.

Nhắc đến quà ai mà không cảm thấy hứng thú, mình là Ryan chủ động đến nhận quà.

“Từ từ, ai cũng có phần, mọi người tự tìm quà của mình nha.”

Món quà của mình là một cái hộp khá lớn, được bọc bởi một giấy bọc khá đẹp mắt. Dưới ánh mắt điều khiển “Mau mở ra” của Lolo, mình không chút phòng bị ngay nhiên đứng ngay tại chỗ bóc quà.

Sau khi nhìn thấy bên trong là cái gì thì mình thực sự cảm thấy hối hận, nước mắt lưng tròng, cứng họng không nói được lên lời.

Nếu như mấy sợi dây này có thể mặc được lên người thì mình nguyện tin nó chính là quần lót tình thú trong truyền thuyết.

Đột nhiên nhận ra một vài mảnh lụa nhỏ gần như trong suốt màu đen. Nơ con bướm! Rèm cửa sổ!

Vẫn không thể hình dung ra nổi chiếc quần tình thú này, không tưởng tượng ra nổi hình dáng của nó, mặt mình đỏ lên, đầu cúi gằm xuống. Quá mắc cỡ, cái thứ này không phải dùng để mặc nha, nó chỉ để làm vũ khí biến đàn ông trong nháy mắt thành cảm thú thôi.

Thật tốt là có một cái áo lót le, có lẽ cái này phải tìm cơ hội để mặc cho Hoắc Hiên xem. Thật ra món đồ này thỉnh thoảng lôi ra nghịch một chút cũng được mà.

Lặng lẽ quay đầu lại nhìn Ryan, phát hiện ra anh ta cũng đang đỏ mặt. Ánh mắt vô tình nhìn thấy vẻ mặt cười xấu xa của DK, khi nhìn thấy rõ món đồ trong tay anh ta là lọ gì thì suýt chút nữa mình phát lên cười.

Ryan cùng mình có thể được coi là cùng chiến hào, nhưng so với lọ bôi trơn của anh ta thì món quà của mình thú vị hơn.

Chị Lolo nha, chị đúng là bạn tốt của Hoắc Hiên và DK. Nhìn Hoắc Hiên cười như một đứa trẻ, chẳng lẽ anh tính tối nay liền dùng luôn đồng dây rọ kia? NO! Nhất quyết NO! Vô điều kiện NO! Áo vest nhỏ thì còn có thể suy nghĩ một chút.

Gần tới giờ tan việc, mình và Hoắc Hiên lại bị Từ Nhạc quấy rầy rồi.

Từ sau khi biết điểm yếu của mình, Từ Nhạc thường dùng món ăn ngon để dẫn dụ mình. Thật ra thì chỉ cần có Hoắc Hiên đi cùng thì mình không sợ hấn làm loạn, trừ khi bỏ thuốc nếu không thì chỉ số an toàn là khá cao. Nếu như đã có người nhiệt tình mời cơm thì bọn mình cũng không có lý do gì mà lãng phí cơ hội ăn cơm miễn phí cả.

Có vẻ như Từ Nhạc rất thích hện bọn mình đi ăn cơm nha, điều này làm mình khá khó hiểu. Chẳng lẽ nhất định phải ngồi cùng nhìn bọn mình ăn ăn ái ái mới làm cho hấn ăn ngon miệng sao?

Bởi vì Hoắc Hiên còn có một cuộc họp qua webcam nên mình định ngồi chờ anh họp xong thì cùng đi, nhưng sau khi suy nghĩ thì anh lại bảo mình cùng đi ăn với Từ Nhạc trước.

Hoắc Hiên vẫn luôn không muốn mình ở riêng với Từ Nhạc mà, giờ lại yên tâm để ỉnh cùng Từ Nhạc ở chung một chỗ, sao tự nhiên hôm nay Hoắc Hiên lại trở nên hào phóng thế? Nói đến không yên lòng thì mình mới là người không yên tâm để Hoắc Hiên và Từ Nhạc ở cùng nhau ý.

Cho đến khi nhìn thấy Từ Nhạc đang ngồi chờ thì mình mới nhận ra mình cầm theo chiếc túi tình thú tới đây. Sao mình lại ngu ngốc đến mức không nhớ ra đem túi này ném cho Hoắc Hiên để anh cho vào trong xe chứ.

“Một chiếc túi mờ ám,” Từ Nhạc hếch cằm về phía túi của mình, nhếch miệng cười khẩy nói, “Để tôi đoán xem, bên trong là XX.”

Giây phút này mình nghi ngờ có phải là chị Lolo đi mua cùng hấn không, sao chỉ cần nhìn vào LOGO cũng đoán được chính xác như vậy. Chẳng lẽ. người này cũng là khách quen của nhân hàng này?

“Tôi nhớ là nhâ hiệu này mới ra kiểu mới nhất, được thiết kế vô cùng đơn giản và thiếu vải.”

Dĩ nhiên là vô cùng thiếu vải rồi, nó quá đơn giản luôn, chỉ toàn các sợi dây mà thôi.

“Sao, anh chơi rồi ư?” Mình rất ngạc nhiên hỏi. Với ai nhỉ?

“E hèm, chỉ là không ngờ khẩu vị của Hiên lại nặng đến thế.” Hấn lại dùng nụ cười quyến rũ rồi, “Tôi thích.”

Ai thêm hấn thích chứ.

Mình uống nước, không thèm đáp lại.

“Tôi rất ngạc nhiên” Từ Nhạc lắc lắc ly nước, “Hiên lại cam lòng để cô cùng tôi ở chung một chỗ nha.”

“Tôi cũng rất tò mò, 138XXXX8706, tôi không ngại để anh lập tức gọi cho anh ấy hỏi đáp án.”

Từ Nhạc cười to, “Cô đúng là thú vị.”

“Khách khí, khách khí.”

Lúc này, một cô gái đi ngay qua bàn bọn mình, bởi vì cô gái đó quay mặt về phía Từ Nhạc nên mình chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng cô ấy. Đúng lúc mình chuyển ánh mắt về phía Từ Nhạc thì nhận ra vẻ mặt hoảng hốt của hắn ta.

Gian tình, chắc chắn có gian tình.

Nhận ra mình đang tìm kiếm cô gái kia nên Từ Nhạc rất thần tốc ngồi thẳng người lên, còn rất khéo che đi tầm mắt của mình. Không chút dấu vết, đúng là cao thủ.

“Tôi thực sự vô cùng tò mò, tình cảm của anh đối với Hoắc Hiên là dạng tình cảm gì.” Đến lúc này thì mình không muốn tiếp tục chơi nữa, dứt khoát hỏi rõ vấn đề này, dù sao thì có khả năng nhân vật mấu chốt cũng xuất hiện.

Hai mắt Từ Nhạc sáng lên, khẽ cười một tiếng, “Như vậy đi, Trần Quả, một cái hôn đổi lấy đáp án nha?”

“.....” Muốn chiếm tiện nghi sao? “Tôi cho là anh có hứng thú với đàn ông.”

“NONONO.” Hắn lắc lắc ngón tay trở phủ nhận, “Nói cho chính xác thì tôi chỉ muốn câu dẫn Hiên, hay nói cách khác, tôi muốn phá đám.”

“Cô gái vừa đi qua là ai?”

Nghe thấy mình nhắc đến cô gái kia, mặt Từ Nhạc không được tự nhiên, đó chính là chột dạ, ngượng ngùng, khó chịu.

“Đồng ý. Một nụ hôn cho tất cả đáp án.”

“Lừa cô thôi.”

“Biết, không sai, chính là lừa gạt.” Mình không tin hắn dám hôn mình.

“OK” Hắn nhún nhún vai, “Tôi ghen tỵ với Hiên”

Cái gì? Vì lý do này sao?

“Hiên có sức hấp dẫn của một người đàn ông, nhân duyên cũng khá tốt, tôi chỉ muốn kết bạn với Hiên, hấp dẫn sự chú ý của Hiên mà thôi.”

Kìm nén không văng tục, “Cho nên?”

“Cho nên tôi biến bản thân thành một cô gái đi bên cạnh Hiên, khi phát hiện ra tình cảm của Hiên dành cho chị gái tôi, tôi thậm chí nguyện biến thành bản sao của chị gái.”

“Chỉ vì, ừm, muốn hấp dẫn sự chú ý của Hiên cùng kết giao bạn bè ư?”

“Đúng” Hắn cười rất thoải mái.

“Biến thái.”

“Cám ơn.”

“Tôi không phải đang khen anh nha.”

“Tôi coi nó là một lời khen.”

“.....”

Hoá ra, mình và Hoắc Hiên trở thành con cờ trong trò chơi biến thái của tên này mà thôi.

“Tôi có linh cảm là trò chơi này đã kết thúc.” Đột nhiên Từ Nhạc nghiêng người về phía trước, kề sát vào mặt mình.

Cái gì?

“Cô nên thực hiện giao kèo.”

Hắn vừa dứt lời, môi mình cảm thấy nóng lên.

Gì? Mình ngẩn người, hắn định đòi hôn sao?

Chỉ chưa đầy một giây sau, mặt Từ Nhạc bị một bàn tay đẩy mạnh ra.

Màn này rất quen mắt, nhưng sao không xuất hiện chậm hơn một chút, giống như xe cảnh sát chỉ xuất hiện khi mọi chuyện đã gần như được giải quyết xong.

Hoắc Hiên tức giận vung nắm đấm vào gương mặt tuần tú của Từ Nhạc thì một đôi tay trắng nõn dững cảm lao ra đỡ lấy cú đấm của Hoắc Hiên, nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh.

“Hiên! Đừng!”

Là cô gái vừa nãy, cô gái này có vẻ thủy mị dịu dàng.

“Lần cuối cùng, trông coi tốt người đàn ông của em.” Hoắc Hiên nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Yêu nghiệt Từ Nhạc hoá ra đã có bạn gái? Chắc chỉ có cô gái này mới chịu đựng được bạn trai chơi trò chơi biến thái kiểu này, đồng thời cũng chứng tỏ cô gái này rất yêu Từ Nhạc, nếu không sao có thể bao dung và dung túng cho cái ham mê biến thái này.

Một hồi nao loạn như vậy, cơm tối cũng khỏi ăn luôn.

Mình khó hiểu nhìn Từ Nhạc, chỉ thấy hắn lén nhếch miệng, đó là thái độ được như ý, đắc ý, nụ cười thỏa mãn. Kết quả, mình to gan lớn mật suy đoán, không chừng hắn thích làm cho Hoắc Hiên tức giận coi như là thể hiện sự thân mật, quan tâm tới hắn bởi như vậy có thể giải thích được nguyên nhân hắn thích chọc tức Hoắc Hiên nhà mình, chỉ có làm như vậy mới có thể gây được sự chú ý của Hoắc Hiên tới hắn.

Hừ! Đây chính là thủ đoạn của một đứa trẻ nghịch ngợm để được cha mẹ nó chú ý tới!

Hoắc Hiên khá tức giận, hắn kéo mạnh tay mình, còn trừng mắt với Từ Nhạc. Không thể tưởng tượng nổi, cho dù trong tình huống này, có đang tức điên lên thì anh cũng không quên cầm túi quà mà chị Lolo tặng mình mang về.

Ngồi trong xe Hoắc Hiên, mặt Hoắc Hiên đầy hối hận nhìn chằm chằm môi mình: “Anh không nên để cho em đến trước, không nên tạo cơ hội cho hắn ở cùng một chỗ với em.”

“Thật ra thì.” Mình muốn giải thích.

Hoắc Hiên dùng tay lau môi của mình, nhẹ nhàng ma sát, giọng nói đau đớn, tự trách: “Sao hắn dám! Anh nên đấm cho hắn một quyền! Không, nói cho cùng thì cũng là lỗi của anh, anh”

Hoắc Hiên thao thao bất tuyệt tự trách bản thân, càng nói càng cảm thấy có lỗi với mình.

Cổ nén cười, mình thành khẩn nói ra chân tướng: [i]“Hắn không có hôn em. Thật đấy, hắn chỉ dùng ngón tay dán lên môi của em, cố tình làm cho anh hiểu lầm mà thôi.”

Cho nên lúc đó mình mới cảm thấy trên môi nóng lên mà không phải vừa ướt vừa nóng, đó cũng là nguyên nhân mình không nổi đóa lên.

Xem ra người này thật sự khiêu chiến sự nhẫn nại cực hạn của Hoắc Hiên, tình bạn thú vị.

Sau khi một hồi vẫn im lặng.

“”

43. Chương 43: Thực Sự Đã Hiểu

Từ Nhạc đã được như ý nguyện, trở thành bằng hữu của Hoắc Hiên, bằng hữu theo nghĩa đen. Hắn ta được voi đòi tiên, mặt dày trở thành khách quen nhà Hoắc Hiên.

“Nghe nói anh đã chuyển ra nhà họ Hoắc rồi?” Minh ngồi trên sofa đá đá chân hỏi Từ Nhạc ngồi bên cạnh.

“Sao, muốn tôi đến ở chung nhà hai người sao?” Từ Nhạc nháy mắt với mình.

“Hừ, chớ nói lung tung, tôi đây vẫn sống ở nhà của mình nha.” Sống chung phi pháp kiểu đó, bản cô nương ta không chơi nha.

“Gi?” Từ Nhạc chu môi, tỏ vẻ ngây thơ, “Chẳng lẽ sau khi hai vị vận động xong còn bắt Hiên kéo tấm thân mệt mỏi của hắn để đưa cô về nhà sao? Quả Quả à, việc này cô không đúng rồi, cô phải thông cảm nhiều hơn với Hiên - người phải tổn hao nhiều thể lực, dù sao thì cô cũng được thoải mái mà, không phải sao.”

“Cút!” Minh đá một cước qua. Yêu nghiệt, cả ngày chỉ chuyên đi nghiên cứu thọc mạch chuyện bí mật khuê phòng của vợ chồng nhà người khác. Tuy nói không sống chung nhưng không phải thỉnh thoảng mình vẫn ở lại đây thôi.

“Ồ, xấu hổ ư? Cũng mấy lần rồi còn gì. Vẫn còn thấy xấu hổ cơ đấy.”

“Cút!”

Sau khi đấu khẩu một hồi, nhìn đồng hồ treo tường trong phòng khách, mình và Từ Nhạc liếc mắt nhìn nhau rồi rất ăn ý cùng dùng ánh mắt chờ đợi nhìn về phía thư phòng.

Chúng mình đều đang chờ Hoắc Hiên, đợi anh đưa bọn mình về nhà họ Hoắc ăn tối.

“Sao tối nay không dẫn theo bạn gái anh về nhà ăn cơm?” Tên này bảo vệ bạn gái rất kỹ, trừ hôm đó gặp nhau trong chớp nhoáng thì mình không có cơ hội được gặp lại cô ấy.

“Tôi sợ cô ấy bị mấy người dạy hư chứ sao. Nói đùa thôi, hôm nay cô ấy bay sang Pháp.” Giọng Từ Nhạc có chút cô đơn.

“Khó trách.” Minh sờ sờ cằm rồi chợt hiểu ra, “Tôi nghĩ là tôi đoán ra được bộ đồ nữ tiếp viên hàng không của anh lấy ở đâu ra rồi.”

“Thế nào, cô cũng muốn chơi đồng phục kiểu đó sao?” Khoảnh khắc này mình tin là hắn thật lòng muốn lôi kéo đồng minh.

Nhắc đến quần áo mình chợt nhớ đến món quà của chị Lolo tặng, món quà đó khẩu vị quá nặng nha.

“Mà khi hai người chơi trò đóng giả này, anh mặc như vậy thì bạn gái anh mặc gì?” Minh thực sự tò mò vấn đề này.

“.Không phải là cô cho chúng tôi mỗi người một bộ chứ?”

Mình dùng ánh mắt sùng bái nhìn hắn, khẩu vị nặng ghê!

“Nói thật đi, sao người lại bị cô ấy khống chế dưới tay thế?”

Không biết Từ Nhạc nghĩ đến điều gì mà gương mặt tuấn tú yêu nghiệt của hắn ửng đỏ.

Đỏ mặt nha!

Mình thay đổi tư thế ngồi, hai đầu gối quỳ lên sofa rồi bò tới chỗ hắn.

“Chúng ta giao dịch đi,” mình nêu ra điều kiện, “Một nụ hôn đổi lấy đáp án này.”

“Không cần!” Phản ứng của Từ Nhạc rất mạnh, vội vàng lùi về phía sau, “Xương sườn của tôi tới giờ vẫn còn cảm giác đau nè.”

Đáng đời! Mình cảm thấy sung sướng trong lòng, xem ra hắn đã bị Hoắc Hiên trả thù.

“Không sao! Lần này nhất định tôi nói được làm được!” Minh tiến gần gương mặt tuấn tú u ám của hắn.

Đối mặt với uy lực cùng lời dụ dỗ của mình, miệng Từ Nhạc mím chặt lại, quay mặt về phía thư phòng hô to: “Hiên! Mau ra đây! Bạn gái anh đang bắt nạt tôi nè!”

Người đang làm việc trong thư phòng cuối cùng cũng hết bệnh, Hoắc Hiên vừa cài lại cúc áo trên tay áo vừa đi ra ngoài kèm theo lời uy hiếp: “Lần lần cái gì, cô ấy muốn bắt nạt cậu thì cậu hãy ngoan ngoãn để bị bắt nạt đi.”

Minh cười khanh khách, ngồi dậy, quỳ gối trên sofa giữa cô chờ đón nụ hôn ngọt ngào của Hoắc Hiên.

Từ Nhạc ngồi một bên đỏ mắt nhìn bọn mình, “Bắt nạt tôi đi, các người cứ bắt nạt tôi đi, hừ!” Nói xong Từ Nhạc lấy điện thoại ra gọi cho bạn gái kể ầm ỨC trong lòng.

Minh càng ngày càng hiếu kỳ về cô bạn gái của Từ Nhạc, cô ấy có thể làm cho hắn lệ thuộc đến mức này. Minh nghĩ cô ấy không phải là tiếp viên hàng không mà là người thuần thú mới đúng.

Trở về nhà họ Hoắc ăn cơm luôn cảm thấy rất vui vẻ, đây chính là điểm đặc biệt của nhà họ Hoắc, vừa bao ăn vừa bao cả niềm vui.

Già trẻ lớn bé nhà họ Hoắc khi nhìn mình đầy ẮN Ý, tuy chưa nói ra nhưng khóe miệng lúc nào cũng cong lên, rõ ràng đây chính là diễn hình của việc giấu đầu lòi đuôi.

Làm con dâu nhà họ Hoắc. mình thực sự chưa từng nghĩ đến.

Trước mặt mọi người lại còn bị bác Hoắc trêu chọc mình và Hoắc Hiên nữa, bọn mình cũng chỉ có thể dày mặt, không biết xấu hổ mười ngón tay đan vào nhau, cười ngọt ngào.

Làm con dâu nhà họ Hoắc. nhưng mà vấn đề này Hoắc Hiên chưa từng đề cập đến, cũng không phải không có cơ hội để nói nha.

Bữa cơm hôm nay còn muốn thông báo một tin mừng, đó là Từ Âm đã mang thai, sau nửa năm nữa thì trong nhà họ Hoắc sẽ có tiếng khóc, tiếng cười của trẻ con rồi.

Người nào cũng vậy, luôn luôn được voi đòi tiên, không biết thể nào là đủ, già trẻ nhà họ Hoắc chốc chốc lại dùng ánh mắt đầy ẮN Ý nhìn về phía mình và Hoắc Hiên.

Ngay cả chú hồ ly Hoắc Huyền cũng hớn hở ra mặt nói: “Như thế này đi không lại nói người làm anh như anh đây không đủ nghĩa khí thì chiếc áo chíp mà Âm mặc đêm đó có thể cho em mượn nha.”

Hóa ra áo chíp cũng có thể trở thành pháp bảo để thụ thai nha. Nhưng mà thứ đó mình cũng có.

“Được,” Hoắc Hiên nghiêm túc gật đầu, vừa cười hì hì vừa dùng bả vai huých huých mình nói, “Để bọn em lấy chút thai khí cũng tốt, cảm ơn anh trai.”

Cái mặt dày của mình ứng đồ, nững nịu hứ một tiếng. Không danh, không phận, ai thèm có bầu với anh chứ.

“Chà chà,” bà nội của Hoắc Hiên không vui, “Sao lại nói những lời thiếu trách nhiệm như vậy, bây giờ còn chưa danh chính ngôn thuận mà đòi chiếm tiện nghi con gái nhà người ta sao?” Bà lườm Hoắc Hiên một cái rồi quay sang nhìn mình với ánh mắt dịu dàng nói: “Nhưng mà điều này cũng nên giải quyết nhanh chóng thôi, Quả Quả cháu yên tâm, nhà họ Hoắc chúng ta tuyệt đối không phải là cái loại chuyên ỨC HIẾP người khác, là gia tộc không có trách nhiệm đâu. Nếu như có chuyện như Hiên nói thì nhất định chúng ta sẽ chịu trách nhiệm với cháu! Hay là như vậy đi, hôm nào rảnh cháu hẹn cha mẹ ra ngoài uống trà tâm sự với chúng ta nha?”

Trời! Đây không phải là trường bối nhà họ Hoắc đang ép hôn sao? Quả nhiên khí phách của bà nội Hoắc Hiên thật không tầm thường, chỉ dùng lời nói hướng dẫn từng bước cho cuộc hôn nhân này.

Đúng là cơm không thể ăn bậy, lời không thể nói lung tung, thật không sai chút nào.

Nhưng mà dù trường bối có sốt ruột đến thể nào thì cũng chưa đủ làm ình cảm thấy thành ý trong chuyện hôn nhân này.

Sau buổi nói chuyện với bà nội Hoắc Hiên, mình ghen đến đỏ mặt, theo bản năng chuyển ánh mắt về phía Hoắc Hiên cầu cứu viện, nhưng không ngờ lại bắt gặp ánh mắt đầy ý cười.

Vào giây phút này mình cảm thấy chỉ cần Hoắc Hiên mở miệng, mình có thể bình tĩnh trở lại.

Nhưng mà cho đến sau khi ăn tối xong mọi người cùng đến quán rượu thì Hoắc Hiên cũng không hé răng nói một câu nào tới chuyện này.

“Vậy cậu nghĩ sao?” Vừa nghe nói đến tối nay bà nội Hoắc Hiên thay mặt cháu trai cầu hôn mình xong, Vu Tiểu Nại liền kéo mình vào một góc tra khảo.

“Chưa nghĩ qua.” Thật, trừ vài giây lúc đó ra thì mình chưa kịp nghĩ đến vấn đề này. Nói thật thì không dám nghĩ đến mới đúng.

“Vậy thì bây giờ hãy suy nghĩ cẩn thận cho tới!” Vu Tiểu Nại trợn mắt ra lệnh.

“Thật ra thì, chuyện hai người, hai người cảm thấy vui vẻ là được rồi.”

“Cậu có ý gì?”

“Là hợp thì ở chung một chỗ, không hợp thì chia tay.”

“Nè, cậu nghĩ cậu sẽ không hợp với Hoắc Hiên sao? Chấp nhận không hợp sao?”

Nghiêm túc suy nghĩ một chút, nghiêm túc lắc đầu một cái.

Từ khi ở chung một chỗ với Hoắc Hiên thì mình chưa từng nghĩ tới một ngày kia sẽ cùng anh chia tay, không dám nghĩ và cũng không muốn nghĩ. Người đàn ông này là thứ duy nhất mình muốn chiếm đoạt cho riêng bản thân, nhưng mà, yêu nhau là một chuyện, cùng nhau sống một cuộc sống lâu dài lại là chuyện khác.

“Chẳng lẽ cậu không cảm thấy một khi có tờ giấy kết hôn ràng buộc thì tất cả sẽ biến đổi sao?” Con người thật kỳ lạ, luôn thích phá vỡ những quy tắc, khiêu chiến ranh giới cuối cùng, nếu không sao lại có nhiều vụ li hôn đến thế.

“Điều này thì phải xem cậu có bao nhiêu thành ý, dùng bao nhiêu thành ý để kinh doanh tình yêu khiến nó có thể phát triển.” Vu Tiểu Nại khê cười một tiếng, nhìn về phía cách đó không xa Trần Mạch đang hờn hờ nói chuyện, “Lúc mới bắt đầu sống chung với anh họ cậu, nói thật tớ cũng chịu rất nhiều đả kích. Như lần đầu tiên không cẩn thận bắt gặp anh ấy móc cứt mũi, hình tượng bị sụp đổ, suýt chút nữa thì tớ đã ném dép vào mặt anh ấy rồi. Nhưng cũng may tỉnh táo suy nghĩ lại, ai mà không cần móc cứt mũi chứ, tớ cũng làm vậy mà, chỉ là tớ sẽ chọn những lúc anh ấy không nhìn thấy mà thôi. Sau khi suy nghĩ lại, phát hiện ra bản thân có thể tiếp nhận hình ảnh anh ấy móc cứt mũi nhưng không thể tiếp nhận cảnh người đàn ông khác cũng móc cứt mũi như vậy, cuối cùng thì tớ hiểu ra, hóa ra căn bản người ngoài mũi đó là Trần Mạch, tớ yêu chính là con người anh ấy.”

Vu Tiểu Nại có cần phải nghĩ ra cái ví dụ như vậy không?

“Tớ tham lam hơi ấm của anh ấy, hưởng thụ lẫn nhau, thích anh ấy nhíu mày chớp mắt cong môi, những thứ này rất nhiều rất nhiều những điều không hoàn mỹ, tớ vẫn chấp nhận được đó thôi. Không ai có thể giữ mãi nước sôi 100 độ nhưng chúng ta có thể làm, chỉ cần cùng nhau cố gắng nỗ lực duy trì hơi nóng đó là được thôi.”

“Trong lòng chỉ cần nguyện ý chỉ làmột người duy nhất rung động, cho dù xuất hiện thứ hoàn mỹ hơn thì cũng chỉ là hàng trưng bày mà thôi.”

“Đừng vì sai lầm của cha mẹ cậu mà làm ảnh hưởng tới cuộc sống bản thân, cuộc sống của cậu thì cậu là ông chủ, cậu là chúa tể của tình yêu của cậu.”

Lúc này, một gương mặt đẹp trai ngó vào mời mình uống rượu.

Rõ ràng đáng người mẫu, rõ ràng cũng là mỹ nam, mà sao mình lại không có một chút cảm giác nào. Cảm ơn và từ chối người đàn ông đó, mình nhìn Hoắc Hiên, thì ra người nào đó luôn luôn lặng lẽ chờ mình nhìn về phía họ.

Nắm chặt tay lại, mình biết mình nên làm gì rồi.

“Ông chủ rót rượu đi!”

“Trần Quả em đi bình thường cho anh! Không phải Tiểu Tiểu nói em ngàn chén không say sao!” Hoắc Hiên oán trách bên tai, “Dám khước đại sự thật, mai sẽ trừ tiền thưởng của cô ấy. Nhưng mà em cũng đã uống nhiều quá đâu, không phải mới chỉ không để ý tới em một chút thôi mà.”

Bởi vì bãi đậu xe cách quán rượu một đoạn kha khá cho nên người được cho là uống nhiều là mình đây bị Hoắc Hiên nửa kéo nửa đi đi ra lấy xe.

Như vậy cũng tốt, trên đường đi đến đó có thể bay hết mùi rượu, đây là suy nghĩ cho khách hàng. Cái rầm ỷ, nói trắng ra thì căn bản là quán rượu này không có chỗ để làm bãi đậu xe.

Bên tai vẫn là tiếng Hoắc Hiên vừa lầu bầu vừa nói lảm nhảm, nội dung thì nghe không rõ lắm, hơn nữa vì uống say nên mình chỉ có thể cười ngây ngô với anh ấy.

Bây giờ là tháng một mùa đông, không khí lúc rạng sáng lạnh đến thấu xương.

Vừa ra khỏi quán, Hoắc Hiên đã lấy khăn quàng cổ ra đeo ình, cộng với hơi nóng từ rượu bốc lên nên mình không cảm thấy lạnh khi đón những cơn gió lạnh, khuôn mặt lại đỏ ửng lên.

Mình ngửa đầu cười khúc khích với Hoắc Hiên, làm cho anh ấy vừa bực vừa buồn cười, chỉ biết ôm chặt mình bước đi.

Hoắc Hiên nhà chúng ta rất đẹp trai nha, đôi môi lúc mở lúc đóng, yết hầu lúc lên lúc xuống, thật sự là muốn nhắm nháp chúng nha.

“Trần Quả! Đừng nói là em muốn giở trò lưu manh đấy nha?”

Mặc kệ, người nào uống say thì người đó lớn nhất. Mình kiễng chân vừa hôn vừa gặm đôi môi và cổ Hoắc Hiên, chơi đùa rất thích thú.

Dừng lại, mình bị đôi tay Hoắc Hiên ôm lấy mặt, đáp trả lại nụ hôn của mình, cả hai hôn đến mức toàn thân nóng lên, hôn đến khi lý trí hôn bay phách tán. A, hôn bay là Hoắc Hiên, hôn bay đến phách tán chính là mình.

Hoắc Hiên hô hấp dồn dập, nóng bỏng, chợt anh rụt lưỡi lại, chỉ khẽ cắn cắn môi mình rồi lên tiếng đe dọa: “Trần Quả em hãy ngoan ngoãn một chút cho anh, đừng ép anh xử phạt em ngay tại chỗ này nha.”

Lè lưỡi liếm môi một cái, mình biết thân biết phận lựa chọn ngoan ngoãn nghe lời, bị Hoắc Hiên nắm tay đi vào bãi đậu xe.

Mình hiểu rõ người này nói được làm được, ở bãi đậu xe sẽ có máy quay nha. Nhưng mà khi ngồi vào trong xe thì lại khác, hắc hắc, đến lúc đó lại hư nữa là được.

Lòng bàn tay Hoắc Hiên rất nóng, truyền qua lòng bàn tay mình làm mình cảm thấy ấm áp.

Giờ phút này thì mình thực sự hiểu rõ, nhiệt độ của người này, bàn tay này, đôi môi này, yết hầu này, giọng nói này. mình muốn độc chiếm, cả đời.

Hoắc Hiên hỏi tại sao mình lại say, thật ra thì mình không phải là không biết say, mà là không muốn say, không có chỗ dựa nào đủ yên tâm để dựa vào nên không dám say. Hoắc Hiên là người mình nguyện ý tin tưởng, từ nay về sau, mình có thể yên tâm thỉnh thoảng say khướt ngã vào trong lòng anh rồi.

“Hiên, tối nay em sẽ mặc áo chíp cho anh xem.”

Hóa ra đây chính là cảm giác say rượu, buồn ngủ quá.

“Thật?”

“”

“Quả Quả?”

“”

“ Trần Quả! Em không có thành ý chút nào! Đã buồn ngủ còn dám trêu chọc anh! Chờ khi em tỉnh rượu xem anh xử lý em thế nào!”

44. Chương 44: Quyết Định Quan Trọng Nhất

Thời gian trôi qua rất nhanh nhưng đều lặng lẽ không một tiếng động. Mới thoáng cái, mình và Hoắc Hiên đã chính thức đẩy đưa được một năm rồi.

Đứa cháu bảo bối đầu tiên bình an sinh ra khỏe mạnh, bà mẹ trẻ Từ Âm vui mừng hạnh phúc sống qua ngày, Hoắc Huyền là người cha đặc biệt, đau lưng đau răng hay thậm chí cả nôn nghén cũng có phần anh ta, nếu không phải biết rõ giới tính thật sự thì không chừng mọi người đều nhất trí cho rằng người mang thai là anh ta. Nhưng mọi người cũng hiểu, đó là tấm lòng của một người chồng yêu thương thật lòng bà xã của anh ta.

Nhắc đến người làm mẹ, chị Lolo khi bước sang tuổi ba mươi mấy cũng mang thai lần nữa, Lâm tiên sinh vừa vui vẻ lại lo lắng, ngược lại sản phụ lớn tuổi lại không lo nghĩ gì, dù sao mỗi ngày đều có thể bị hầu hạ như lão phật gia, Lâm Dật Văn đã trở thành anh trai lo trước tính sau, cậu ta tính sau này sẽ mang em ra ngoài chơi, người anh trai là cậu ta vẫn sẽ là đứa con trai đẹp trai ngoan ngoãn trong mắt cha.

DK đã kết hôn với Ryan, do trong nước không được phép tổ chức nên cả hai gia đình đã bay ra nước ngoài để tổ chức cho hai người họ.

Có lẽ ồn ào nhất vẫn là cặp Vu Tiểu Nại và Trần Mạch, hai người họ cũng đã đính hôn được một năm nhưng vẫn chưa thể cùng nhau ký tên lên tờ giấy hôn thú. Vu Tiểu Nại đã nói, phải ra nước ngoài để học hỏi thêm, phải bổ sung kỹ năng sống, ngộ nhỡ ngày nào đó không còn tình cảm thì cũng phải có cái gì để sống chứ. Trần Mạch vừa nghe xong tức giận, với cái quán rượu của anh họ cũng đủ để nuôi sống được rồi. Đây rõ ràng là cố ý mà. Đầu bắt đầu hoạt động, Trần Mạch quyết định sẽ ngâm ra tay. Vì vậy, một cây kim ra sức đâm, dùng sức chọc, không tin gạo không nấu được thành cơm, cũng không tin ai đó dám vác bụng bầu chạy ra ngoài. Kết quả? Vẫn còn trong thời gian tiến hành trong thí nghiệm.

Một hôm vào giờ nghỉ trưa, Tiểu Tiểu chạy lên tầng tìm mình.

“Ừ,” Tiểu Tiểu đưa mình một phong thư màu đỏ chói, “Lúc đó nhớ đến đúng giờ nha, cho dù người không đến nhưng tiền mừng vẫn phải nhớ gửi đến nha.”

Mình cười hì hì mở phong thư lấy thiệp mừng ra, vừa nháy mắt với Tiểu Tiểu vừa tìm kiếm tên tuổi chú rể, “Để xem chú rể là ai nào, người đàn ông nào may mắn. Ồ! Triệu Quốc Sư? Người này là ai? Triệu Quốc Sư này là ai vậy?” Mình không có cách nào tiếp nhận được thông tin này nhìn chằm chằm Tiểu Tiểu, “Cậu quyền rũ được tên Triệu quốc sư này từ khi nào vậy? Vậy anh Triệu nhà chúng ta đâu? Cậu làm như vậy thì sao anh Triệu chịu nổi!” Trong suy nghĩ của mình, Tiểu Tiểu và anh Triệu là cực kỳ hợp nhau. Nhưng nói đến khí phách, cái tên Quốc Sư này đã thể hiện được khí phách, cái tên này thật mạnh mẽ nha.

Tiểu Tiểu ngớ lơ đi chỗ khác, chỉ cười nói: “Chuyện chị đây kết hôn thì liên quan gì đến anh Triệu?”

“Sao có thể không liên quan chứ. Không phải hai người đã cùng nhau vào khách sạn sao?”

“Xì! Ai nói với Quả Quả là chúng ta cùng vào khách sạn?”

“Anh tài xế hôm đó nói nha.” Mình vỗ đùi, “Người anh em này thật sự không hiền lành gì, hắn ta thực sự đưa hai người đến khách sạn không?”

Tiểu Tiểu bỏ mặt mình sau khi nói với mình vài câu rồi quay lưng đi, tiếp tục đi phát thiệp mừng.

Suy nghĩ một chút, mình đi xuống dưới tìm anh Triệu.

“Nè,” anh Triệu lại đưa mình một phong thư màu đỏ chói, “Lúc đó nhớ đến đúng giờ nha, cho dù người không đến nhưng tiền mừng vẫn phải nhớ gửi đến nha.”

Tiểu Tiểu còn dám phủ nhận là hai người không có cùng nhau vào khách sạn sao, nghe câu này giống nhau như đúc, ngay cả ngày tổ chức, công ty tổ chức, còn cả khách sạn và thời gian cũng chọn giống nhau.

Vội vội vàng vàng lấy thiệp mời ra, “Hà Paula?”

Mình ngu ngốc rồi, Tiểu Tiểu thì gả cho người họ Triệu, Triệu Đại Hải thì cưới người có họ Hà nhưng người họ Triệu tên Quốc Sư, còn họ Hà tên Paula.

“Có thật là anh và Tiểu Tiểu không có cùng nhau vào khách sạn sao?” Mình thật sự muốn biết.

So với Tiểu Tiểu thì anh Triệu thành thật hơn, mặt đỏ lên, nhìn trái nhìn phải không chịu ỉn đáp án, nếu không phải vì đang chịu một đả kích quá lớn thì mình sẽ không bỏ qua ánh mắt của anh Triệu, ánh mắt có chút chột dạ trong đó.

“Không thể nào,” mình kéo tay anh Triệu nói lảm nhảm, “Cả hai người đều cùng chọn một khách sạn để tổ chức, hai người không thấy có lỗi với Quốc Sư và Paula sao? Cẩn thận Quốc sư nổi bão tố rồi trực tiếp xông đến đập nát anh đó, em nói anh Triệu này, anh đã gặp qua cái người tên Quốc Sư đó chưa? Có phải anh ta là anh em với anh không? Còn Paula nữa? Anh được lắm nha, sao không dẫn cô ấy đến ra mắt em.”

“Người ta kết hôn em cuống lên cái gì hả?” Một tay Hoắc Hiên kéo tay mình một tay nhéo mũi mình cười hỏi.

“Đây là vấn đề quan phối nha!” Mình gạt tay Hoắc Hiên ra, giải thích.

“Em đọc quá nhiều tiểu thuyết rồi,” Hoắc Hiên lắc đầu bật cười, “Nói cho anh nghe xem cái gọi là quan phối.”

“Quan phối nha, ví như DK thì dành cho Ryan, em thì là anh,” dùng ngón tay đếm, “cho nên Tiểu Tiểu là dành cho anh Triệu, rõ ràng là cùng vào khách sạn mà nói.”

“. Người ta cùng vào khách sạn mà em cũng biết sao?”

“Biết chứ!” Hiên nghi ngờ là bởi vì anh ấy không có tận mắt nhìn thấy ánh mắt anh Triệu nhìn Tiểu Tiểu, chắc chắn chắc, đó là ánh mắt đắm đuối đầy ý xuân nha.

“Hôm đám cưới bọn họ em đi một mình?”

“Không đâu!” Mình liếc nhìn Hiên một cái, cố gắng dùng giọng nói nhẹ nhàng nhất có thể nói, “Hôm đó phải dẫn anh cùng đi chứ.” Trong bụng thầm bổ sung thêm, thuận tiện anh mang theo phong bì nữa.

Vừa đúng lúc đèn chuyển sang đỏ, Hoắc Hiên quay mặt sang nhìn mình, giống như đang xác định cái gì đó. lát sau, anh cười, cầm tay mình đặt lên môi ấm áp.

Trẻ con, mình hờn dỗi nhìn Hoắc Hiên.

Hiên có thể không cười sao, đây chính là một cách công khai quan hệ nha. Chuyện của hai bọn mình tuy không cố tình giấu giếm nhưng cũng không có ý định công khai. Hôn lễ hôm đó đương nhiên không thể thiếu đồng nghiệp trong công ty đến rồi, với tính cách của Tiểu Tiểu thì em rằng các dì lao công cũng được phát thiệp mời không chừng.

Mình nhìn Hoắc Hiên cười, đã đến lúc cho Hoắc Hiên một danh phận nha.

“Đúng rồi, cái kim Trần Mạch mượn của em đã đưa trả cho anh nha.”

“Sao anh họ lại không tự mình đưa trả cho em?”

“Ha ha,” Hoắc Hiên cười lớn, “Nguyên nhân thì em tự hiểu.”

Mình bĩu môi, dĩ nhiên biết tại sao, không phải là vì xấu hổ không có mặt mũi nào nhìn mình thì còn lý do nào nữa. Mình thấy Trần Mạch đúng là keo kiệt, đến kim cũng đi mượn, mà dùng xong rồi còn trả lại mình làm cái gì?

“Sau này đừng nói với người khác là em quen Trần Mạch nha, em không phải là anh em họ với anh ta, em không biết cái kẻ đáng xấu hổ như vậy!”

Mình xin thề, mình thực sự cũng không biết được Hà Tiểu Tiểu còn có tên khác là Hà Paula, còn Triệu Đại Hải còn gọi là Triệu Quốc Sư; không thể hiểu nổi sao bây giờ mọi người lại thích đổi tên để viết trên thiệp cưới.

Đến lúc mình một tay nắm tay Hoắc Hiên, một tay cầm hai tờ thiệp mời cùng hai phong bì lì xì đứng trước mặt Tiểu Tiểu mặc áo cô dâu và anh Triệu mặc âu phục thì ngây ngốc mất một lúc rồi hỏi thẳng: “Cái gì kia, hai người cố ý sao?”

Vì sao lại viết cô dâu —— Hà Paula, chú rể —— Triệu Quốc Sư? Là Hà Tiểu Tiểu và Triệu Đại Hải mà.

Sau đó mọi người chỉ thấy cô dâu khom người cười, chú rể và một người đàn ông thì đang cố gắng ngăn một người phụ nữ hung hãn đang muốn xông lên bóp chết cô dâu. Vì vậy mọi người vội suy đoán người phụ nữ hung hãn kia là tiểu tam đến phá đám cưới, nhưng khi cẩn thận quan sát thì hình như không phải vậy.

“Hừ! Nhất định là chủ ý của Tiểu Tiểu!” Mình thở hổn hển so sánh hai thiệp mời, khẳng định mình may mắn nên được gửi cho hai thiệp mời đặc biệt khác người, “Muốn người ta phải chỉ ra hai phong bì lì xì đây mà!”

“Không biết xấu hổ,” Tiểu Tiểu chọc chọc vào má mình, “Tiền trong phong bì là của cậu sao?”

Được lắm, mình vội ngó sang chỗ khác nói, “Ồ, đèn này thật rực rỡ.”

Sau tiệc cưới, toàn bộ nhân viên công ty đều biết người phụ nữ của phó tổng giám đốc chính là mình rồi. Mặc dù không gặp phải ánh mắt ghen ghét hay hâm mộ như trong tiểu thuyết nhưng phải hứng lấy ánh mắt hiếu kỳ của mọi người, mình không chịu nổi. Song Hoắc Hiên lại rất vui mừng, giống như anh mới là chú rể vậy.

Trên đường về nhà, Hoắc Hiên rất tự nhiên nói với mình: “Mua nhà mới nha.”

“Mẹ! Hoắc Hiên nói với con là muốn mua nhà mới!” Mình hô to vào điện thoại.

“Ồ! Cậu ta cầu hôn con rồi hả?” Ở bên kia đầu dây mẹ mình hét lên hỏi.

“Không có.”

“Vậy. cậu ta muốn kết hôn với ai?”

“. Không biết.”

Mình đã nói mẹ con mình đều là phạm phu tục tử không sai mà, vừa nghe đến tin tức mua nhà thì phản ứng đầu tiên sẽ là nghĩ đến mua nhà mới để kết hôn.

Mặc dù mình chắc chắn cô dâu của Hoắc Hiên trừ mình ra thì không có người thứ hai, nhưng người ta cũng không có nói rõ ràng với mình nên mình không thể mặt dày mà kéo người ta ra hỏi bao giờ đón dâu, đúng không?

“Em thích căn hộ như thế nào?” Đêm đó Hoắc Hiên đã hỏi mình như vậy.

Mình ngăn người ra, tiếp theo là đổ mắt nhìn Hiên, trái tim nhỏ bé phải hoạt động quá sức rồi. Cái người này thật là, chỉ vì một câu nói có thể làm người khác nghĩ lung tung, đúng là bị ảnh hưởng của đám cưới rồi.

“Hỏi em làm gì, người mua nhà đâu phải là em.” Dù thế nào cũng phải giả vờ như không hiểu ý.

“Muốn nghe thêm vài ý kiến để tham khảo. Mau, nói nghe một chút đi.” Hoắc Hiên cười ôn nhu giục.

“Thích căn hộ phải rộng nè,” mình bẻ ngón tay cười nói lung tung, “Trước nhà có một vườn hoa, sau nhà có hồ bơi, phải thật nhiều phòng, có một phòng chỉ để cất giữ mấy bộ mangan và tiểu thuyết mà em thích nhất, phải có một gác xép nữa.”

“Căn nhà phải có thật nhiều phòng,” Hoắc Hiên cười nhắc lại lời mình nói, “Có nhiều phòng để cho ai ở?”

“Con cái ở nha!”

“Mấy?”

“Hai! Boy and Girl!”

“Thì ra là em đã tính trước muốn sinh hai đứa.”

“” Trời, thua thiệt rồi, tự nhiên lại bị chiếm tiện nghi.

“Sau đó thì sao?” Mẹ mình hỏi.

“Không có sau đó.” Sau đó đưa mình về nhà chứ sao.

“Không tệ nha, con gái của mẹ cũng đã câu được một con kim quy rồi.” Khả năng của mẹ thật lớn, rõ ràng không nói đoạn sau mà mẹ có thể nghĩ đến chuyện này.

“Con không phải vì anh ấy có tiền mới thích.”

“Vậy con thích người ta vì cái gì?”

“Cơ thể hoàn mỹ.”

“Con đúng là có tiền đồ nha.”

“”

“Vậy nếu như cậu ta cầu hôn con thì con có đồng ý hay không?”

“Gả! Không mua nhà cũng gả!” Mình không biết cái gì gọi là thận trọng cả.

“Nè, con thật muốn rất nhiều phòng sao?”

“”

Hoắc Hiên hỏi mình về chuyện nhà ở hay không thì cũng không sao, dù sao mình đã quyết định dù không mua nhà thì mình vẫn muốn gả, cho nên không quan trọng vấn đề này.

Gần đây dưới ảnh hưởng của nhiều người nên có hứng thú với các loại đá, sau khi nghiên cứu, phát hiện ra mình thiếu Hắc Diệu Thạch, tránh ma quỷ.

Hôm nay, Hoắc Hiên đưa mình một cái hộp, nhìn qua cũng biết là dùng để cất lắc tay.

“Mở ra xem đi.”

Mình không thể chờ đợi thêm liền mở hộp ra, Hắc Diệu Thạch! Một chuỗi Hắc Diệu Thạch! Từng viên một màu đen tròn vo!

“Thích không?”

“Thích.”

“Tặng em.” Nói xong Hiên định cầm chuỗi hạt lên.

“Chờ!” Mình vội vàng ngăn anh lại, “Em nghe nói những đồ vật kiểu này tốt nhất là chỉ mình chủ nhân nó đựng vào.” Người khác đựng vào sẽ dính vẩn khí của người đó, ví dụ như vận đen thì sao, tóm lại là không tốt.

“Trừ khi.” Mình nhìn Hoắc Hiên đầy dụng ý, “Người ta nói, nếu là người nhà thì có thể đựng vào.”

Hình như Hoắc Hiên chỉ chờ câu nói này vậy.

“Vậy, không biết Trần Quả tiểu thư có đồng ý để cho Hoắc Hiên tôi trở thành người nhà của cô không?”

Cho dù đã có thời gian chuẩn bị tâm lý khá dài nhưng khi nghe những lời này thì mình vẫn không thể không cảm động đến suýt khóc.

Ai nói trên thế giới này câu nói cảm động nhất là “Anh (em) yêu em (anh)”? Còn mình thấy, những lời này của Hoắc Hiên mới làm mình cảm động.

Tình yêu, tình yêu, yêu đến mức muốn trở thành người nhà của nhau mới thật sự là tình yêu động lòng người nhất.

“Nói nhảm cái gì vậy,” mình đưa tay về phía Hoắc Hiên giục, “Mau đeo vào, mau đeo vào!”

Hoắc Hiên dịu dàng kéo tay của mình, chậm rãi đem Hắc Diệu Thạch luồn vào cổ tay mình, mười ngón tay đan vào nhau.

“Anh rất cao hứng,” Hoắc Hiên hôn lên tay mình, “Thật đấy.”

Cảm động rất nhanh biến mất, dư vị mới là vô tận, nhìn xuống cổ tay hắc diệu thạch tỏa ra ánh sáng cảm giác mình chịu thiệt. Có thể nào chỉ vì chuỗi hắc diệu thạch này mà Hoắc Hiên lấy được mình? Thiệt quá, thiệt nặng quá, không cần hoa, không cần nhà ở, nhưng ít ra cũng phải quỳ gối xuống chứ.

“Đến nhà anh, anh nấu cơm cho em ăn.”

Hoắc Hiên báo ình tin tức này là vào buổi chiều thứ bảy.

“Sao lại bĩu môi thế?” Hoắc Hiên dùng tay chạm vào môi mình, sau đó cúi người hôn xuống.

Hừ, quay đầu tránh môi Hoắc Hiên.

“Mặc tạp dề nấu cơm cho em ăn.”

“Em muốn anh trần truồng đeo tạp dề nấu cơm cho em ăn.”

.

Mình thề, mình nói câu này chỉ là muốn đùa vui chút thôi!

Nhưng Hoắc Hiên tưởng thật, thật sự. làm như vậy.

“Nè.anh cố ý.” Mình lấy tay che mắt, còn cố tình nhìn lên eo thon và cái mông của tên con trai kia.

“Trần Quả,” Hoắc Hiên tắt bếp, xoay người, giọng nói dịu dàng, “Xin gả cho Hoắc Hiên.”

Che miệng cười trộm. Có thể không cần hoa, không cần phòng ốc, không cần quỳ gối xuống, chỉ cần đem cởi tạp dề ra.

“Ề hèm, đem tạp dề bỏ ra, còn có thể suy nghĩ một chút.”

“Em chắc chứ?”

“Dạ!”

“Dạ?”

“Dạ.”

Nhiều năm sau, một Hiên thu nhỏ kéo Quả thu nhỏ chạy tới chỗ cha mẹ, chỉ vào đồ treo trên tường ngoài phòng khách, ngây thơ hỏi: “Ba mẹ, tại sao nhà người ta treo hình hoặc tranh trên tường, mà nhà mình lại treo cái.”

“Tạp dề.” Hoắc Hiên tốt bụng nói tiếp.

“Dạ! Tạp dề!” Hai đứa trẻ đều gật đầu, khuôn mặt đỏ ửng nhìn rất đáng yêu.

“Đúng vậy nha.” Hoắc Hiên xấu bụng liếc nhìn bóng lưng người nào đó, nhếch miệng cười gian nói: “Cái tạp dề đó có ý nghĩ quan trọng với ba mẹ nha.” Hiên cúi người xuống kéo hai con vào lòng, “Nếu không có cái tạp dề đó thì sao lại có hai đứa nhóc các con chứ? Ha ha ha ha.”

“Phi!”

Da mặt Trần Quả không có dày như Hoắc Hiên, mặt đỏ lên quay đầu nhìn về phía tạp dề.

Cái tạp dề đó, xem ra vào năm đó, nó đã được bỏ xuống nha.

HOÀN

—————oOo—————

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dam-yeu-dam-len>